

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTERS WITHIN
BOOK ONE

Endless Anger

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAV R. MILLER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Endless Anger

ABD'YE GELEN EN ÇOK SATAN YAZAR

S AVR. İVİLLER

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu Çalma

Listesi (resmi)

1. Asher
2. Asher
3. Lucy
4. Asher
5. Lucy
6. Asher
7. Asher
8. Lucy
9. Asher
10. Lucy
11. Asher
12. Asher
13. Asher
14. Asher
15. Lucy
16. Lucy
17. Asher
18. Asher
19. Lucy
20. Asher
21. Lucy
22. Lucy
23. Asher
24. Lucy
25. Asher
26. Lucy
27. Asher

28. [Lucy.](#)
29. [Asher](#)
30. [Lucy.](#)
31. [Lucy.](#)
32. [Asher](#)
33. [Lucy.](#)
34. [Asher](#)
35. [Asher](#)
36. [Lucy.](#)
37. [Asher](#)
38. [Lucy.](#)
39. [Asher](#)
40. [Lucy.](#)
41. [Lucy.](#)
42. [Asher](#)
43. [Lucy.](#)
44. [Lucy.](#)
45. [Asher](#)
46. [Asher](#)
47. [Lucy.](#)

[Epilog](#) [__](#)

[KISKANÇLIK ÖFKESİ](#)

[Sav R. Miller'ın diğer eserleri Teşekkür](#)

[Yazar](#) [_____](#)

Sonsuz Öfke Sav
R. Miller

Telif hakkı © 2025 Sav R. Miller Kapak

tasarımı © 2025 Sourcebooks Kapak

resmi Eevien Tan

Kapak tasarımı Julie Schrader/Sourcebooks

Sourcebooks ve kolofon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz — Eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks Casablanca, Sourcebooks'un bir imtiyazlı yayınevi tarafından yayınlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın Kataloqlama Verileri, Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır. Amerika

Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

WOZ 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Öfkelerini maskenin arkasına saklayanlar için.

Ŗimdi dinleyin, yeraltındaki mutlu gler — ağrısı yanıtlayın, yardım gönderin.

Çocukları kutsayın, onlara Ŗimdi zafer verin.

— AESCHYLUS

YAZARIN NOTU

Endless Anger, tüm izleyiciler için uygun olmayabilecek içerik barındıran karanlık bir akademi romantizmi romanıdır. Bu içerikler arasında şunlar bulunmaktadır:

- Sayfada tecavüz (ana karakter değil)
- Sayfada cinsel saldırı ve cinsel şiddet
- Açık cinsel sahneler
- Grafik şiddet
- Kanlı sahneler
- Cinayet
- İşkence
- Köpek cenazesi (ölüm sayfada gösterilmez, köpek hiç görülmez)
- Alkol ve uyuşturucu bağımlılığının bahsedilmesi ve tasvir edilmesi
- Bağımlılık ile ilgili ifadeler

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen savrmiller.com adresini ziyaret edin.

Endless Anger, Monsters & Muses serisinin ikinci nesil spin-off'u olan Monsters Within serisinin ilk kitabıdır. Tek başına okunabilen bir kitap olsa da, ilk nesli tanımak isterseniz *Promises & Pomegranates* ile başlamalısınız.

Avernia College (ve Fury Hill), ABD'deki akademik kurumların yanı sıra, antik Yunan ve Roma'dan ve bunların mitolojilerinden de büyük ölçüde esinlenmiştir. Bazı kelimeler, ifadeler ve yazımlar, hikayenin bağlamına uyması için değiştirilmiş olabilir.

Telaffuz Kılavuzu:

Avernia: uh-VER-nee-uh
Lerna: LERN-uh
Obeliskos: AH-buh-lisk-uhs
Lyceum: lye-SEE-um Primordial:
pry-MOR-dee-uhl Lethe's: LEE-
thees
Elysian: eh-LEES-ee-ehn Tenarus:
ten-AIR-uhs
Tartarus: TAR-tar-uhs
Visio Aternae: viz-ee-oh UH-tern-ay

ÇALMA LİSTESİ (RESMİ)

“In a Week” — Hozier feat. Karen Cowley
“Thistle & Weeds” — Mumford & Sons “Savior
Complex” — Phoebe Bridgers
“To You Alone” — Tom Rosenthal “Lover,
Please Stay” — Nothing But Thieves
“The End of Love” — Florence + The Machine
“I Will Follow You Into The Dark” (cover) — Miya Folick “Euclid” —
Sleep Token
“rosier/punk2” — brakence
“that way” — Tate McRae ve Jeremy Zucker “Your
Call” — Secondhand Serenade

GENİŞLETİLMİŞ ÇALMA LİSTESİ

“No One Does It Better” — You Me At Six “love
or chemistry” — nothing, nowhere. “Pavement”
— SayWeCanFly
“Another Night Alone With You” — The Home Team feat. Yvette Young
“Figure You Out” — VOILA
“Small Talk” — The Story So Far “In
Bloom” — Neck Deep
“8” — Billie Eilish
“pluck” — Braden Ross

ASHER

ON ÜÇ YAŞINDA

BABAMA GÖRE, ölümden sonra öfke hayattaki tek sabit şeydir.

Annem ve büyükanmem yanlarında olmadığına, *babamın* babası, yani dedem, öfkenin bizim mirasımızın bir parçası olduğunu söyler — affetmez ve sonsuzdur.

Bu yüzden ben de öyle olmak zorundayım.

"*Baba!* Asher ve Foxe yine kavga ediyor!"

Ablamın çığlığı sahilde yankılanıyor, Foxe'un dirseği sağ gözüme çarptığında suya çarpıp geri dönüyor.

Alnımda bir acı hissederek yüzümü buruşturuyorum. O *karşılık* vermemeliydi. Anlaşmanın bir parçası değildi bu.

Annem burada olsaydı, koşarak gelip kavgayı ayırırdı. Biz çok fazla zarar vermeden önce her zaman bize yetişir.

Babam ise tamamen başka bir hikaye.

Arka bahçemizi kısmen gizleyen gül çalılıklarından çıktığı anı hissediyorum, imkansız derecede uzun ve uğursuz, mülkümüzü çevreleyen dişbudak ağaçlarından biri gibi.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve rahatça yürür. Aceleci d a v r a n maz, kötü davranışını düzeltmek için acele etmez. Her şey sakın, fırtına kopmadan önceki an gibi. Kuzenimi başından tutup yakalarım ve yumruğumu yüzüne indiririm.

Burnundan kan fışkırır, parmak eklemlerimi boyar ve öfkemin galip geldiği zamanlarda normalde olduğu gibi göğsümde heyecan dalgasının atmasını beklerim.

Hiçbir şey olmaz.

Foxe'un başının üzerinden kumlu sahile bakarak kavganın nedenini ararım.

Aslında o bir şey *yapmadı*. Ben sadece onu savunmayı seviyorum. Bazen o bunu yapmak için fazla nazik oluyor.

Ama şu anda Lucy benim tarafıma bile bakmıyor. Acaba bu yüzden mi kendimi bu kadar *aptal* hissediyorum?

Diğerleriyle birlikte, Violet teyzemin bahęesinden solmuş çiğekleri koparıyorlar. Yaprakları tahta bir kilitli kutunun üzerine bırakıp, hiçbiri anlamadığı Latince bir duayı tekrarlıyorlar.

Kutu o kadar da büyük değil, sadece onun doğmadan önce ailesinin sahip olduğu köpeğin külleri için yeterli büyüklükte, ama kapağında dişleri arasında bir ok olan bir kurtun taze bir oyması var, bu yüzden onu anma töreni için kullanmakta ısrar etti.

O, bu tür sembolizm için yaşıyor.

Annesinin bu sabah yaptığı çift örgüden siyah saçları yüzüne düşüyor ve ifadesini benden gizliyor.

Ama ağladığını görmek için onu görmeme gerek yok.

Foxe'u dövmek için onun hiğkırıklarını duymama ya da burnunun kızardığını görmeme gerek yok.

Dizimi kaldırıp karnına dayadığımda homurdanıyor. Ağır bir el kafama, sonra da Foxe'un kafasına iniyor.

Siyah bir alyansın parıltısını görüyorum.

Anneminkine uymuyor, ama ona yakışıyor.

"Siz ikiniz bundan bıkmadınız mı?" diye soruyor babam, o düz, neredeyse sıkılmış ses tonuyla. "Zamanınızı geçirmek için çok daha iyi yollar var, sence de öyle değil mi?"

"Ben hiçbir şey *yapmadım!*" Foxe, babam bizi ayırırken homurdanarak bağırır. "Ash-tree sadece manyak bir psikopat."

Yutkunarak, yumruğumu alt dudağımın üzerine kaydırıyorum, kanın tadını alıyorum. Parmak eklemlerim zaten zonklıyor ve morarıyor; o eli koltuk altımın altına sokuyorum, her şeyi izleyen arka kapıda duran kız kardeşim Noelle'e dik dik bakıyorum, çünkü o meraklı bir kaltak.

O her zaman ilk ispiyonlayan kişidir. Üçümüzün en büyüğü olan Quincy, tek kelime etmeden içeri girerdi. Ne yazık ki, o aptal bir üniversitede okuyor ve ben bu veledi tek başıma savuşturmak zorunda kalıyorum.

"Hakaret etmek gereksiz görünüyor." Babam hafifęe eğilip Foxe'un çenesini tuttu ve kanlı yüzünü incelemek için başını eğdi. "Annen mutfakta. Lütfen ona git de seni temizlesin."

İçimden ürperiyorum. Violet teyze yine kavga ettiğimiz için kızacak ve diğer ebeveynlere de anlatacak, biliyorum. Ailemizdeki yetişkinler, tanıdığım herkesten daha fazla dedikodu yaparlar ve bu yıl Aplana Akademisi'nde sekizinci sınıfa başladığımdan beri, bu çok şey ifade ediyor.

Foxe kaşlarını çatmaya çalışır ama babam onu bıraktığında yüzünü buruşturur. Burnuna dokunur. "Kırılmış mı?"

"Sanmıyorum. Ama şişlik acı verecektir. Üzerine biraz buz koy."

Bana kötü bir bakış atan Foxe, öfkeyle uzaklaşır ve bizi yalnız bırakır. Başka gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum, ama babam uzun bir nefes verdiğinde, başkasına dikkatimi vermemem gerektiğini anlıyorum.

Ayaklarıma bakarak, Foxe'a yaptığı gibi yüzümü sertçe tutmaya başladığında bile bakışlarımı aşağıda tutuyorum. Parmak uçları her zaman biraz soğuktur, ama artık buna alıştım. Kızarmış, öfkeli tenimi neredeyse sakinleştiriyor.

"Bu sefer ne oldu?" diye mırıldanıyor, başparmağıyla dudağımı bastırıyor.

"Hiçbir şey."

Siyah kaşları yukarı kalkıyor. "Emin misin?"

"Evet." Kaşlarımı çatıp kollarımı kavuşturuyorum. "Annem nerede?" "Hâlâ şehirde, kız kardeşleriyle birlikte. Neden soruyorsun?"

"Bilmiyorum." Ayak parmağımla kumları karıştırıyorum. "O beni anlıyor. Ona kendimi açıklamak zorunda değilim."

"Evet, annen de bir zamanlar düşünmeden yumruk atmaktan hoşlanırdı. Ama sana olanları açıklamak dışında bir şey sormadığımı sanıyorum."

"Evet, ben de hiçbir şey söylemedim. Bana inanmıyorsun." Şimdi, onun koyu, neredeyse siyah gözlerine bakıyorum. Bu ay büyük bir büyüme atılımı yaşamış olmama rağmen, o benden çok daha uzun ve onu yakalayabilecek miyim diye merak etmeye başlıyorum.

Okuldaki çocuklar ona Azrail diyorlar. Nedenini anlamıyorum, boyu dışında bana çok benziyor ve *ben* ölüm meleği gibi görünmüyorum.

Annem öyle diyor.

Yine de, eğer onu iyi tanıımıyorsanız, oldukça korkutucu görünebilir. Başkalarına, gözlerindeki bakış sorun çıkarabilir gibi gelebilir, ama ben kahverengi irislerinin arkasında saklı gülümsemeyi görebiliyorum. Benden saklamaya çalıştığı gülümsemeyi.

O ne olduğunu *biliyor*.

Ve benim acımı komik buluyor.

Çenemi onun elinden çekip, sahildeki küçük üçlüye sert bir bakış attım ve sonra babamın yanından geçtim. "Odama gidiyorum."

"Cenazeden ayrılmak hoş bir davranış değil, oğlum."

Dişlerimi sıkıyorum. "Yüz yaşında bir *köpeğin* cenazesi bu. Kimin umurunda?"

Omuzlarını silkiyor. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

Hayır. Sadece Foxe'un söylediği ve beni sinirlendiren, Lucy'yi bütün sabah neşelendirmeye çalıştıktan sonra gözyaşlarına boğan aynı saçmalığı tekrar ediyorum. Köpeğin asıl sahibi olan annesi onu gayri resmi tören için bıraktığında, benden tek isteği buydu: Lucy'yi tüm bu olanlar konusunda daha iyi hissettirmek.

Ölüm, hayatın döngüsü neden *benim* sorumluluğum, ama işte buradayız.

Ve ben her şeyi mahvettim, Foxe'un katılmasını sağladım. O tam bir aptal. Kimse ondan çocuklarını teselli etmesini istemez, oysa biraz çaba sarf etse bu konuda çok başarılı olabilir. Ben öfkeli ve şiddet eğilimliyken o şapşal ve neşeli biri, ama hiçbir şeyi ciddiye alamıyor gibi görünüyor.

Belki de bu yüzden kavgalarımızdan sonra sürekli geri geliyor. Sanırım şükretmeliyim. Plastik bir kum torbası bu kadar tatmin edici olmazdı.

"Asher!" Aurora, plajın aşağısından sesleniyor, sarı saçlarının üzerinde ellerini sallıyor. "Foxe nereye gitti?"

"Neden gidip onu aramıyorsun?" diye terslik yapıyorum. "Annesinin yanında içeride," diyor babam.

Ona sert bir bakış atarım. "Ona bunu söyleme. O sadece bütün gün ona aşk dolu bakışlar atmak istiyor."

Babam gülüyor. "Bunun nesi yanlış ki?"

"İğrenç."

"Ah. Kendi düşüncelerini ona yansıtıyorsun galiba."

Aurora, Lucy ve Lachlan'ın yanındaki yerinden kıpırdamadan bana tekrar seslenir. "Asher, geri gel! Külleri suya serpeceğiz!"

Onlara, *ona* bakıyorum ama cevap vermiyorum. Şimdi kardeşine bakıyor, onun söylediği bir şeye gülüyor, güneş gibi parlıyor ve mutlu. Parmakları o kutuya yapışmış durumda, bu da onun hala ölen köpeğe sessizce ilgi gösterdiğinin tek işareti.

Bununla nasıl rekabet edebilirsin ki?

Şimdi oraya gidersem, hayatta bile olmayan bir şeye ikinci planda kalacağım.

Babam aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Rekabet etmek zorunda değilsin, biliyorsun. O kız herkese yeter."

Burun deliklerim genişliyor. *Evet, sorun da bu.* O zaten çok meşgul ve ben onun dikkatini dengelemesi gereken başka *bir şey* olmak istemiyorum.

Özellikle de bu konuda çok kötü olduğu için.

Babama bir bakış atarak, ondan uzaklaşıyorum. "Sen annemden çok daha sinir bozucusun."

"Oh, çok üzüldüm. En iyi arkadaşının kızına olan hayranlığını ona anlatana kadar bekle."

Gözlerimi babamın gözlerine dikip, bir an için babamın yüz ifadesinin sanki anlarmış gibi hafifçe yumuşadığını izledim.

Ya da beni kışkırtmak için, pislik herif.

Babam yine elini kafama koyar. "Hadi." Beni ileri doğru iter ve çenesiyle evi işaret eder. "Annen geri dönüp benim ortalığı birbirine kattığını düşünmeden önce seni temizleyelim."

KEATS, kısa tüylü calico kedim, o gece geç saatlerde yatağımın ayak ucunda kıvrılır. Battaniyeleri yoğurur, benden uzaklaştırır ve ben de kucağımdaki *Berserk'in* otuz ikinci cildinden ona odaklanırım.

Yarı açık yatak odası kapısından bir parça karanlık sızıyor; genellikle geceleri en son uyuyan benim, bu büyük, ürkütücü malikanede hiçbir zaman tam olarak rahat hissedemiyorum. Annem, eski oteli aile dostu bir yere dönüştürmek için elinden geleni yapsa da, bu yerde her zaman *tuhaf* bir şeyler var.

Ya da belki de tuhaf olanlar buradaki sakinlerdir.

Kapı yavaşça gıcırdamaya başladığında kitabı ve Keats'in ensesini sıkıca tutuyorum ve karanlık lamba ışığıyla yutuluyor. Uyumadan önce kontrol etmeyi seven annemi ya da ebeveynlerimiz başka zamanlarda görmesine izin verse de, bitmek bilmeyen erkek arkadaşlarını ziyaret etmek için gizlice dışarı çıkmakta ısrar eden Noelle'i bekliyorum.

O bu heyecanı seviyor diyor, ama belki ben bunu anlamıyorum çünkü daha önce hiç kimseye ilgi duymadım, bu yüzden bu konuda heyecanlanacak bir şey yok. Ya da belki de benim odam her zaman gizlice girilen oda olduğu için, benim çıkmaya çalıştığım bir oda olmadığı içindir.

Lucy Wolfe'un ince vücudu gölgelerin arasından kayıyor. Saçları hala iki örgü halinde, kakülleri gözlerinin köşelerine kadar uzanıyor. Göz bebeklerinin parlak mavisi, göz kapaklarının kenarındaki kırmızı ile gölgeleniyor ve kalbimin göğsümde ekstra sert atışını görmezden geliyorum.

Kendine gel, ezik. O senin en iyi arkadaşın.

Onu hayatımız boyunca tanıyorum ve bence sorun da buradan kaynaklanıyor. Belki birini çok iyi tanıyabilirsin ve bu aşına olma hali ilişkinizin bozulmasına neden olabilir.

En azından ben ona karşı tepkimi böyle açıklıyorum.

Ekose pijama pantolonu ve kırmızı tişörtün üzerine siyah fermuarlı kapüşonlu sweatshirt giymiş. Ayaklarında kurt desenli terlikler var ve acaba adanın diğer ucundaki evinden bu terliklerle mi geldi diye merak ediyorum.

Eminim öyledir. Onlar onun en sevdiği terlikler. Köpekler veya onların atalarıyla ilgili her şey onu ilgilendirir.

Yaklaşarak elini uzatır ve Keats'in başını okşar. Keats hemen mırlamaya başlar ve kızın ağzında hafif bir gülümseme belirir.

O gülümseme, dünyanın sekizinci harikası gibi geliyor.

Aptal ve bencil tarafım, o gülümsemeyi bana yöneltmesini isterdi, ama o her zaman insanlardan çok hayvanları tercih etmiştir.

Benden daha çok.

"Foxe seni fena benzetmiş, ha?"

Hala hassas ve sıcak olan gözümün dışına parmaklarımla dokunuyorum. "Her neyse. Onu görmelisin."

"Bu beni etkilemeli mi, yakışıklı çocuk?"

Kalbim sessizce bir atım atlar, ama fark etmemiş gibi davranırım.

Gözlerimi devirip mangayı kapatıyorum ve Keats'in yattığı yatağın üzerine atıyorum. O neredeyse hiç kıpırdamıyor.

"Neden seni etkilemeye çalışayım ki, *evlat*?" diye soruyorum.

O bu takma adı hiç sevmez, ama ben hiç umursamadım. Bu aramızda bir mesafe yaratıyor. Onu korkutacak kadar değil, ama onun yanındayken biraz nefes alabilmemi sağlayacak kadar.

Burnunu silerek hıçkırırken, yatakta kayarak yorganı geri çekiyorum.

Tek kelime etmeden terliklerini çıkarır ve bana katılır, yatağın kenarına uzanır.

Gözlerim odanın içinde dolaşıyor. Tavan köşesinde bir örümcek ağı var, yarın hizmetçimiz Marcelline'e söyleyeceğim. Diğer her şey her zamanki sıkıcı yerlerinde duruyor — tüm eskiz defterlerim, kömür kalemlerim, mürekkepli kalemlerim ve kurşun kalemlerim masamın üzerinde düzgünce duruyor, masanın üzerindeki raflar ise manga koleksiyonumu ve aşağıdaki kütüphaneden çaldığım birkaç klasik kitabı barındırıyor.

Çizimlerimi veya kitaplarımı rahatsız eden tek kişi, yatağımda somurarak yatıyor. Orada bulunarak odayı dağınık hale getirmesini umursamıyorum.

"Gittin," diyor sonunda.

Yan dönüp, ona sırtımı dönerek duvara bakıyorum ve kolumu başımın altına koyuyorum. "Fark ettiğine şaşırdım."

"Bu çok kötü bir şeydi, Ash. Sen de Laurel'ı seviyordun."

Büyük, yumuşak kahverengi gözler ve siyah tüyler görüş alanıma girer, ama kalbimin sızlamasını görmezden gelirim. Hayatın döngüsü budur. Ne kadar ertelemeye çalışırsan çalış, herkes ve her şey ölür.

Ne kadar iyi ve saf olursa olsun, ölüm eninde sonunda herkesi ve her şeyi etkiler.

Lucy bunu ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi.

"Eh, o aptal törene katılmadığımı bilmiyor ki," diye mırıldanıyorum.

"Ama *ben* biliyorum."

"Bana ihtiyacın yoktu."

"Bu doğru değil. Asla doğru değil."

Parmaklarım bilinmeyen bir hisle titriyor. "Asla dememelisin."

O homurdanır ve bana doğru yuvarlanırken yatak sallanır. "*Demek istediğim* bunu kastediyorum, seni koca aptal. Sen her şeyi daha kolay hale getiriyorsun." "Oh, yani benim yararlı olduğum için yanımda olmamı mı istiyorsun?"

"Neden böyle yapıyorsun?" diye tersledi. "Ağzıma laf koyuyorsun."

Geri dönüp ona doğru yüzümü çevirdim, ama bu kadar yakın olmasını beklemiyordum.

Dudakları sadece birkaç santim uzakta ve midem geriliyor, göğsüm sıkışıyor. Sıcak bir şeyle yapış yapış, tam olarak anlayamadığım bir şeyle.

Bana sert bir bakış atıyor, mavi gözleri safir gibi sert, ama benim odaklanabildiğim tek şey ağzının şekli.

Onu kendi dudaklarımla örtmek istiyorum. Bana farklı bir şekilde bakmasını sağlamak istiyorum.

Neyim var benim?

"Üzgünüm," diye itiraf ediyor birkaç saniye sonra, yine burnunu çekerek.

Boğazım yanıyor, dişlerimi sıkıyorum. Son günlerde çok üzgün, okulda her projesi başarısız oluyor, Aplanın Gençlik Kulübü'nden çok kutuplaştırıcı olduğu için atılıyor ve şimdi de ilk hayvanını kaybetti.

Her nasılsa, annesi biz doğmadan önce adanın hayvan barınağını kurmuş ve işletmiş olmasına rağmen, şans eseri hiç bir hayvanın ölümüyle karşılaşmamışlardı.

Ama Laurel yaşıydı ve hepimiz bunun olacağını biliyorduk. Meğer bu, durumu daha kolay hale getirmiyor.

Yine de, omuzlarındaki yükü asla bilemezsiniz. Lucy her şeyi içine atıyor ve sonra gece geç saatlerde buraya geldiğinde, burada kendini serbest bırakıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Çenem hafifçe gevşer. "Neyi?"

"Şey, sen hiç üzgün görünmüyorsun, değil mi?" Bana göz kırparak burnunu ovuşturur. "Nasıl yapıyorsun? Bir tür anahtar falan mı var?"

Yüzüm utançla doldu. "Bilmiyorum, Luce. Bu, üzerinde düşündüğüm bir şey değil."

Kaşlarını çatarak bunu düşünür gibi görünüyor ve ben titrek ellerimi yorganın altına sokuyorum.

Keşke görmeseydi dediğim bir kusurum.

Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Sanki içimde o kadar çok öfke var ki, başka hiçbir şeye yer kalmıyor.

Sadece öfke ve o.

Birkaç saniye sonra, biraz daha yaklaşıyor. Hindistan cevizi şampuanının kokusu beni sararken yutkunmak zorlaşıyor.

Bu, eskiden hiç fark etmediğim bir şeydi.

Her şeyin bir anda değişmesi ne garip.

"Onu özlüyorum," diyor, nefesi tişörtümün üstünden boynumdaki cildi okşuyor. "Sence bu hislerim hiç geçecek mi?"

"*Sen mi?*" diye alay ediyorum. "Şüpheli."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Keats'e bakarak, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve önceki kaşlarını çatmış hali yerini aldı. "Ama bu hoşuma gitti. Sanki o her zaman benimle birlikteymiş gibi olacak. Bir gün, büyük bir koruma merkezi açıp tüm nesli tükenmekte olan türleri kurtardığımda, burayı ona ithaf edeceğim, böylece hayvanları korumama yardım edebilecek."

"Klişe."

Bana tekme attı. "Herkes senin gibi sürekli alaycı bir pislik olmak istemez, üzgünüm."

"Ama sen böyle üzüntüyü uzak tutuyorsun." Mavi gözleri yukarı doğru dönüyor. "Üzgün müsün, Asher?" *Sadece sen üzgün olduğunda.*

"Hayır. Sadece kızgın. Çoğunlukla Foxe'a, az önce pislik gibi davrandığı için."

"Eh, elinde değil. Ciddi konular onu rahatsız ediyor."

O senin ve benim gibi değil." "Sen çok bağışlayıcısın."

O içini çeker. "Kutu için teşekkürler. Çok güzel."

Yanaklarım ısınır. Sabahı o deseni oymakla geçirdim, başka bir şekilde yardım etmenin yolunu bulamadım.

Parmakları battaniyenin altında benimkilere dokunur. Bir an nefesimi tutarım.

Onun bağışlayıcılığının bana veya arkadaşlığımıza nasıl fayda sağladığından bahsetmiyoruz. Eli yaklaşıp parmakları benimkilerle iç içe geçtiğinde, milyonlarca küçük parçaya ayrılacağımı hissediyorum.

Sanırım ölüm böyle bir şey olmalı ve ona bunu söylersem nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Ölmek o kadar da kötü görünmüyor. Eğer böyleyse değil.

Seninle birlikteyse değil.

"Beni bir daha terk etmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor, başını omzuma yaslayarak.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Aşağıya bakınca, nefesinin derinleştiğini ve saniyeler içinde üzerimde daha ağır hale geldiğini fark ediyorum.

Uyuyor, uzun siyah kirpikleri soluk, çilli yanaklarının üzerinde dinleniyor ve benim cevap vermemin bir anlamı yok.

Yine de, kendimi tutamıyorum.

Karanlık odada fısıldadığım "hayır" kelimesi, Keats'in horlaması ve uzak duvardaki mini buzdolabının uğultusu tarafından bastırılıyor. Dışarıdaki cırcır böcekleri ve annemin yatmaya hazırlanırken koridorda çıkardığı sesler, benim söylediğim tek heceden daha yüksek sesli, ama bu tek kelimenin ağırlığı dayanılmaz.

Çünkü bu beni bir yalancı yapıyor.

ASHER

ON DÖRT YAŞINDA

Bu aptal kampüste Quincy'yi ziyaret etmek istemiyorum. Sıkıcı ve karanlık, bulutlar gökyüzünde o kadar alçakta asılı duruyor ki, sanki binalara yapışmış gibiler.

Kız kardeşim, kabul edildiği daha büyük ve daha ucuz okullar yerine neden bu küçük üniversiteyi seçtiğini asla anlayamayacağım. Tek bir kutu hariç. Birkaç yıl önce babamın çocukluğuna ait eşyaları içeren bir kutuyu karıştırırken, büyükannemizin sınıf birincisi olarak mezun olduğu New Hampshire'daki Fury Hill'deki Avernia Üniversitesi'nin eski bir broşürünü keşfetti.

Babam öldü, biyolojik annem, Violet teyzemin annesi değil. Büyükannemin bu kadar ürkütücü bir yere adım atacağını sanmıyorum. Güneşi çok sever.

Oradan Quincy, okulun tarihini derinlemesine araştırdı ve burayı kurmaya yardım eden bir atamız olduğunu keşfetti ve takıntısı daha da güçlendi.

Lucy, Quincy'ye hayran olduğu için yolculuğa katılmak için *yalvardı*. Ve Noelle. Ve ailem. Ben hariç herkes, öyle görünüyor, oysa ben onun için neredeyse her şeyi yapardım.

Noelle, benim de çok istediğimi söylüyor. Ne olduğunu bilmiyorum.

Ama Lucy'ye arabada yer olmadığını söyledim. Hafta sonunu, sıkıcı kız kardeşlerim hakkında hayranlık dolu sözler dinleyerek ya da bu okulun ne kadar havalı olduğunu ve bir gün buraya gitmek için sabırsızlandığını hayal ederek geçirmem mümkün değil.

Quincy, yüksek öğrenim için Aplana Adası'nı terk ettiğinden beri, Lucy'nin buradan kurtulmak için tek çaresinin Avernia olduğu fikri, onun tek konuştuğu şey oldu. Bir de annesinin beslediği yavru köpekler.

Açıkçası, ikisinden birini dinlemektense Foxe'un bacaklarımın arasına vurmasını tercih ederim.

Ailemin arkasında yürürken ellerim cebimde, kampüs rehberinin okulun "zengin, canlı tarihi" ve antik Yunan ve Roma kültürlerinin okul üzerindeki etkilerini anlatmasına hiç dikkat etmiyorum.

Arazinin çevresini saran kalın ağaçlar ve sivri taş yapıların çoğundaki vitray pencereler, burayı daha az ruh emici hale getirmiyor.

Neden burada olduğumuzu bile tam olarak anlamıyorum. Quincy iki yıldır bu okulda okuyor ve bizi daha önce hiç aile hafta sonu etkinliğine davet etmemişti. Tur gereksiz geliyor, ama babam turu atlayıp arabada saklanmamı ve Lucy'nin beni aramasını beklememi izin vermiyor.

Annem, ilk fırsatta kaçacağımı düşünerek geride kalıyor.

"Ve burası Obeliskos, kampüsün en büyük ve en eski kütüphanesi." Tur rehberimiz uzun boylu, diken diken beyaz saçlı ve geniş, soluk burnunun köprüsüne oturtulmuş kalın, mor gözlüklü bir kişi. "Efsaneye göre, bazı katlarda mezuniyetinden önce vefat eden öğrencilerin ruhları dolaşıyormuş."

Saat kulesi arkasında yükselen binayı işaret ediyorlar, saat kulesi doğru saati göstermiyor gibi görünüyor.

Zaten bana uzanmış olan anneme bakıyorum. Sol elindeki elmas yüzük, bulutların arasından sızan güneş ışığında parlıyor.

"Kallum," diyor babama. "Asher ve ben birazdan sizinle buluşuruz."

Babam bir kez başını sallar. "Yurtta."

Noelle kaşlarını çattı. "Oraya mı giriyorsun? Hayaletli olduğunu söylediklerini duymadın mı?"

Quincy gözlerini devirir. "Bu kampüste her şeyin hayaletli olduğunu söylüyorlar. Fury Hill sakinleri aşırı batıl inançlı ve paranoyaktır."

"Bu, kurucu ailelere kadar uzanıyor," diyor tur rehberi. "Okulun kurulması ve ortak girişimin nasıl bir ölümsüz kan banyosuna dönüştüğü konusunda birçok komplo teorisi var."

"Ölümsüzler mi?" Babam kaşlarını kaldırır. "Zombiler gibi mi?" Quincy'ye şüpheci bir ifadeyle bakar. "Doğaüstü varlıkların varlığını destekleyen bir okula gitmenin doğru olduğuna emin misin? Sanat ve bilime ne oldu?"

"Bay Anderson, dünyada sadece insanlar var sanmıyorsunuz, değil mi?" diye sorar tur rehberi. "Gulyabaniler ve goblinlerle ilgili tüm hikayelerin uydurma olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Babamın çenesi sıkılır. "Eğer insanlardan daha kötü bir yaratık varsa, ben henüz ikna olmadım."

Yürümeye devam eder ve beşimizi kütüphanenin girişinde bırakır. Quincy omuzlarını düşürür, nefesini verir ve babasının peşinden gider. Tur rehberi de onu takip eder ve not defterine bir şeyler yazar.

Noelle dudaklarını büzerek bize ve sonra Obeliskos'a baktı. Bakışlarında okunamayan bir şey parladı... boş bir pencerenin arkasından geçen bir gölge gibi, perdeyi hışırdatarak. "Haklı, ama yine de oraya girmek istemiyorum. Eminim merdivenlerden düşeceksin. Burası sık sık denetleniyor gibi görünmüyor."

Diğer üçünün peşinden koşan Noelle'in koyu kahverengi saçları, heyecanlı adımlarına rağmen sert duran sırtına çarpar.

Anneme bakıyorum, o sadece kızını hüznünlü gözlerle izliyor.

Nedenini bilmiyorum ve sormaya da gerek görmüyorum.

Aniden kendine gelen annem, beni Obeliskos'un döner cam kapısından geçirip, dev bir dolaşım masası ve arkasında masaüstü bilgisayarların bulunduğu sıralar ile dolu bir lobide bırakır. İki merdiven ve bir asansör odanın ortasında yer alır ve kilometrelerce uzanan koridorları ikiye ayırır.

Duvarları, vitray pencerelerin altına sığacak şekilde kesilmiş sağlam kitap rafları kaplıyor ve üzerinde yürüdüğümüzde koyu renkli ahşap zeminler gıcırıyor.

Annem hüznünlü iç çekiyor. "Kampüs kütüphanesi gibisi yok."

Kitapların sıralandığı koridorlarda yavaşça ilerliyor, çalışma alanlarının etrafında dolaşıyor ve ofislerin önünden parmak uçlarımızda geçerek arka tarafa doğru ilerliyoruz. Sonunda, düğmelerin üzerinde binanın katlarını gösteren bir tabela asılı olan başka bir asansöre varıyoruz.

"Fury Hill arşivleri ve dünya ansiklopedileri," diyorum, parmağımla kelimeleri takip ederek. "On üçüncü kat."

"Babanın yanlış olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun?" diye sorar annem, elimi tutarak. Asansör kapıları açılırken elimi sıkar ve beni içeri çeker.

"O asla yanılmaz," diye mırıldandım.

"Asla asla deme, sevgili oğlum."

On üçüncü kat, kulağa geldiği kadar ürkütücüydü. İlk katta aydınlatma iyiydi ve boş olmasına rağmen, insanlara ait eşyalar vardı, bu da ona bir hareketlilik hissi veriyordu.

Burada ise sanki zaman bir şişede sıkışmış ve yüzyıllardır hiç ilerlememiş gibi. Şehir arşivleri, nadir bulunan deri ciltli klasik kitaplar ve sonsuz bir ansiklopedi koleksiyonu ile birlikte cam vitrinlerde kilitli.

Duvardaki posterler, ziyaretçilere uygun ekipman olmadan kitaplara dokunmamalarını ve onları binadan çıkarmamalarını söylüyor.

Raftan bir tane alıp ortasına bakıyorum, biraz ilginç bir şey bulana kadar arıyorum. Girişler çoğunlukla Fury Hill'in kuruluşuyla ilgili, ama sürekli karşımıza çıkan bir isim var, o kişiye geldiğimde durup bakıyorum.

Cronus Anderson (doğum tarihi yaklaşık 1550, ölüm tarihi bilinmiyor). Altı kurucu aile üyesinden biri olan Cronus, Avernia'nın bir eğitim kurumu olarak tasarlanması, kampüs çevresinde bir kasaba inşa edilmesi ve Fury Hill'in ekonomik büyümesini hızlandıracak ham mineraller için White Mountains'ın eteklerinde sondaj çalışmalarının teşvik edilmesiyle tanınır.

Sonunda, diğer kurucular gibi Cronus da kendi soyunu kurdu ve servetini büyüttü. Tüketim krizinden sağ kurtulmasına rağmen, Cronus ölümünden önce aforoz edildi.

Cronus Anderson'ın ölümüne dair herhangi bir kayıt bulunmamaktadır. Bu kayıtlar, sonunda çiftliğini yakan bir yangında yok olmuş ya da belki de kızının emriyle kasıtlı olarak silinmiş olabilir.

Benzer şekilde, Fury Hill'deki krizin doruk noktasında geçirdiği döneme ait belgeler de neredeyse tamamen yok olmuştur. Tanıklar, onun alışılmadık tıp yöntemleriyle müdahale ettiğini ve

hastalıktan etkilenmemiş gibi görünen birkaç kişiden biri olduğunu hatırlıyorlar. Sakinler, durumu okulun ve kasabanın mülkiyetini ele geçirmek için kullandığı için onu sık sık suçluyorlar.

Hala tıbbi bir mucize ve Fury Hill tarihinin önemli bir parçası olarak saygı görse de, Anderson soyunun...

Daha fazla bilgi için indeksi inceleyin.

Bu paragrafın son kısmı, kalıcı bir kalemle karalanarak kesilmiş. Kafamı kaldırıp baktığımda, göğsümde garip bir his beliriyor. Annem birkaç sıra ileride, yıpranmış bir kasaba dergisini karıştırıyor.

Cronus'un girişinin altında, aynı soyadına sahip ve doğrudan akrabalık ilişkisi olduğunu gösteren bir dizi başka isim var. Parmaklarımla her bir maddeyi tek tek gezerken midem düğümleniyor ve ancak en alttaki birkaç maddeye geldiğimde duruyorum.

Deidre Anderson.

Kallum Anderson.

Hızlı parmaklarımla indekse geçip, görünüşe göre atamın adını buluyorum.

Kenar boşluğuna bir not yazılmış; aslında kitabın arka kısmının tamamı el yazısı anekdotlarla dolu, bazı sayfalar sanki sonradan zımbalanmış gibi düşmüş.

Soy kirlenmiş. Cronus bu kadarı onların başına getirmiş. Eğer bir torun bu kampüse adım atarsa, onları rahatsız eden lanetten kurtulmak için Avernia'nın görevi, onların burada kalmamasını sağlamaktır.

Üçlü kuralını unutma. Birlik, başarısızlığımıza yol açacaktır; onlar hepimizin yıkımı olacaktır.

Burun kıvrarak kitabı kapattım. Ne tür bir ansiklopedi eylem çağrısı içerir ki?

Ve lanetler? Kirlenmiş soylar?

Neredeyse bir şaka gibi geliyor ve daha sonra tekrar görüştüğümüzde Quincy'ye bunu sormak istiyorum, sadece bizim de burada bariz bağlantılarımız olduğunun farkında olup olmadığını görmek için. Belki de bu yüzden kalıyor, her zaman daha derin bir aile geçmişi istemiştir.

Masaldan daha *derin* ne olabilir ki?

"İlginç bir şey buldun mu?" Annem, nihayet on üçüncü kattan çıkıp grubumuzun geri kalanını aramaya giderken soruyor. "Kurgu için iyi bir seçim değil ve ne yazık ki, kasabanın hikayesi beni pek ilgilendirmiyor. Ama en azından hayalet yoktu."

"Oh, yukarıda kurgu kitaplar var. Bazıları gerçekten çok tuhaftı." Durup, ona göz ucuyla bakıyorum. "Q sana neden buraya gelmek zorunda olduğunu hiç söyledi mi?"

"Tarihsel olarak, Avernia öğrencilerin özgür düşünce ve sosyal uygulamalar dünyasına adım attıkları bir yerd. Tarih ve ruh arasında köprü kuran araçlar olarak sanat ve beşeri bilimlere önem verdiler ve bu uygulamalarla birçok sadık mezun yetiştirdiler. Sanırım o da bu nedenle ve klasik çalışmalar için ülkenin en iyi üniversitelerinden biri olduğu için buraya gelmek istedi."

Yukarı bakınca, onun yumuşak bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sence bu normal bir okul mu? Yani, kasaba lanetleri ve komplolarla ilgili kitapları var. Bu tuhaf, değil mi?"

"Herkesin kendi efsaneleri vardır." Omzunu kaldırdı. "Yeterince normal görünüyor. Buraya girmek inanılmaz zor, programları çok sıkı, bağışları etkileyici ve Quincy, klasik bölümünde bile öğrenci hayatının oldukça sıradan olduğunu söylüyor. Partiler, piknikler, bağış toplama etkinlikleri. Neden? Sana çekici gelmiyor mu?"

Yüzümü öne doğru çevirip yere bakıyorum. "Üniversite hiç ilgimi çekmedi, ama Lucy buraya gitmeyi çok istiyor. Bunun onun için bir mucize olacağını düşünüyor. Ben anlamını göremiyorum."

"Ah." Bir an sessiz kalır. "Kime benzediğini biliyor musun?" "Kime?"

"Noelle."

Yüzüm dehşetle buruşur. "*İğrenç*. O şımarık veled mi benziyorum sence?"

Gülerek, annem beni kendine doğru çeker. "Orada daha az şımartıldığını bir an bile düşünme, tatlı oğlum. Baban ve ben, Q ve Noelle'e olduğu kadar senin isteklerine de aynı şekilde boyun eğiyoruz. Sadece senin isteklerin genellikle Lucy ile ilgili oluyor."

Kendi kendime homurdanarak ona yaslanıp konuşmayı keserim.

Diğerleriyle, ana akademik binadan biraz uzakta, okulu çevreleyen ve dağlardan ayıran Primordial Ormanı'nın girişine yakın bir meydana bulunan dört yatakhaneyi geçerken buluşuruz.

Babam annemin alnını öper, ama bizim arkada kalmamıza izin verir ve grubumuz turuna devam ederken biz konuşmamıza devam ederiz.

"Mortui vivos docent." Demir kapının altında durup, yazılan kelimelere bakıyorum.

"Ölüler yaşayanlara öğretir," diye çevirir annem, parmaklarımı sıkarak.

"Bu, bana anne babandan bahsedersen daha fazla şey öğrenebileceğim anlamına mı geliyor?"

O sinirlenerek beni ileri doğru çekiştiriyor. "Ailemden alacağın dersler, sadece boktan bir insan olmamak için yapılması gerekenlerin bir listesi olur. Baban ve benim sana bunu çoktan öğrettiğimizi düşünmüyor musun?"

Ağaçların arasında dolanırken bunu düşünüyorum ve sonunda, birkaç metre aşağıda karanlık, zifiri bir gölü gören kayalık bir açıklığa çıkıyoruz. Berbat insanlar muhtemelen arkadaşlarını arabalarının dolu olduğu yalanıyla ağlatmazlar, ama bunu anneme söylemiyorum.

Eğer benim iyi biri olduğuma inanmak istiyorsa, ona izin vereceğim. Belki yeterince uzun süre düşünürse, bu gerçek olur. Diğerlerini ele geçiren bir gerçeklik.

Önümüzde, babamın gözlerine bakıyorum. İfadesi değişmiyor, ama annemin söylediklerini duyduğunu biliyorum. Geçmişleri hakkında derinlemesine konuşmazlar, ama anladığım kadarıyla, annemin ailesi özellikle hassas bir konu. Ariana teyze ve Stella bile onlardan bahsetmez, sanki hiç var olmamışlar gibi.

Bu da iyi bir şey, sanırım.

Babam önümüzde yürürken, bakışlarım onun sert sırtında dolaşüyor. Acaba beni iyi biri olarak görüyor mu? Evdekilerin onun hakkında söylediklerine kıyasla, beklentilerim oldukça düşük.

Ama onların da dediği gibi, elma ağacından uzağa düşmez.

"Gördüğünüz gibi, burası taş ocağı. Burada çok güzel doğal mineraller ve değerli taşlar bulunuyor," diyor tur rehberi, elini geniş bir hareketle sallayarak. "Uzun zamandır kimse burada sondaj yapmadı, ama şehrin tekrar ekskavatörleri getirmesi her zaman mümkün, bu yüzden kampüs yöneticileri burayı gizli tutmaya çalışıyor. Yine de Quincy, eminim öğrencilerin yine de ormana girmeye cesaret ettiğini fark etmişsindir."

Kız kardeşim homurdanıyor ve turu bize onun yapmadığı için sinirlendiğini biliyorum. Noelle yüzünü telefonuna gömmüş, Quincy'nin topuklarına basıp duruyor.

"Şimdi, beni buraya kadar takip ederseniz, kampüsü çevreleyen dağların altındaki bazı mağara sistemlerine bakabiliriz, ancak bunlar da halka kapalıdır. İlk Orman'ın tamamından farklı olarak, mağaralar tamamen kapatılmıştır..."

Annem elimi bırakıp babama yetişmek için koşmaya başlayınca dinlemeyi bıraktım. Babam tereddüt etmeden kolunu annemin beline doladı ve onu kendine çekti. Lucy'nin bizimle gelmesine izin versem keşke diye düşündüm.

O bana böyle dokunmama izin vermezdi, ama en azından yalnız kalmazdım.

Ayakkabımı bağlamak için çömelirken, Lucy'nin burayı ne kadar seveceğini düşünmemeye çalışarak nefes veriyorum. Kasvetli atmosfer, ilerleme vaadi ve insan elinin neredeyse hiç değmediği geniş açık alanlar? O burada çok mutlu olurdu ve belki de bu yüzden onun gelmesini istememiştim.

Evde, bana bağımlı. Aurora ve Foxe dışında tek arkadaşı benim ve ben de böyle olmasını seviyorum.

Eğer buradan ayrılıp buraya gelirse, her şey değişecek.

Tabii ben de onunla gidersem, ama açıkçası üniversite bana göre bir yer gibi görünmüyor. Tek istediğim çizim yapmak ve bunu her yerde yapabilirim. Ailevi bir bağım olsa bile, beni mutsuz etmek için tasarlanmış bir yerde neden bunu yapayım ki?

Özellikle de saçma sapan lanetlere inanan bir okulda.

Ayağa kalktığımda, yalnız olduğumu fark ettim. Ailem, kız kardeşlerim, hatta tur rehberi bile ortadan kaybolmuştu ve beni lanet olası bir yerde tek başıma bırakmışlardı.

"Harika," diyorum, dişlerimi sıkarak onların gittiği yöne doğru yürümeye başlıyorum. Noelle o kadar yüksek sesle konuşuyor ki, yeterince hızlı gidersem onları bulabileceğime eminim.

Sonunda, yolun küçük bir çatallanma noktasına geliyorum ve birkaç saniye boyunca ona bakıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve sinyal almama ihtimaline gözlerimi devirmemeye çalışıyorum.

Sağ tarafa yönelerek, parmaklarımı çaprazlayıp en iyisini umuyorum. Babamın çevreme dikkat etmem konusunda verdiği nasihatleri şimdiden duyabiliyorum, daha önce de defalarca duyduğum nasihatler, gerçi genellikle Lucy *çevresine* dikkat etmediği için ben yardım etmek için devreye girdiğimde veriyordu.

Oysa o benim sorunlu olduğumu düşünüyor.

Ailemi bulamıyorum, bunun yerine yeşilliklerin arasında parıldayan beyaz bir çardak bulunan küçük bir açıklığa rastlıyorum. Hemen ötesinde, çatısı yarı yıkılmış harap bir ev var, binanın tüm yan tarafı sanki biri balyozla vurmuş gibi molozlarla kaplı.

Bunun tura dahil edilmemiş olması garip geliyor, ama belki de okul kurulmadan önce oradaydı ve kimse henüz onu kaldırmaya zahmet etmedi.

Çardak etrafında dolaşırken, başımı tamamen geriye eğip, kavisli tepesindeki karmaşık oymaları hayranlıkla seyrediyorum — çoğunlukla asmalar ve çiçekler, ayrıca tam olarak anlayamadığım küçük semboller. Ortada, diğerlerinden daha aşağıda asılı duran üç başlı bir canavar var.

Mitoloji kitaplarımda yeraltı dünyasının kapılarını koruduğu yazan canavara benziyor ve Avernia'nın açıkça ilham kaynağı olduğu düşünülürse, onu görmek hiç de şaşırtıcı gelmiyor.

Uzakta dallar kırılıyor ve ben, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafımda dönüp duruyorum. Aniden, birinin bölgesine izinsiz girmişim gibi hissediyorum ve burada olmamam gerektiğini düşünüyorum.

Etrafımdaki hava yoğunlaşıyor, nefes almam zorlaşana kadar üzerime baskı yapıyor.

Panik, belki, ya da atmosfere yapışmış kötü bir şey.

Dönerek geldiğim yoldan geri dönmeye başladım, ancak ayaklarım tam olarak yetişemeyecek kadar hızlı yürüyordum ve yerden çıkan bir ağaç köküne takılıp düştüm.

Yüzüm toprağa çarptı ve avuç içlerim çakıllara sürtündü, küçük taşlar derimi yırttı.

Yanık hissine karşı tıslayarak, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi silkeliyorum. Tüyler ürpertici bir his omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor, ama buna rağmen çenemi kaldırıp, tamamen yabancı birinin sert bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Kısa saçları dağınıktı, ama koyu renkli gözleri çok belirgindi. Hayatım boyunca, o derin parlaklığı ve içinde saklı vahşi ışıltıyı hatırlayacağım.

Ancak, kasap bıçağını göstermek için kolunu kaldırdığında, parmakları bıçağın sapını o kadar sıkı tutuyor ki, eklemleri neredeyse şeffaflaşıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve kırımın üstüne düşerim.

"Burada olmamalısın," diyor kişi.

"Ö-özür dilerim," diyorum, boğazımı korku kaplıyor. "Kayboldum ve yanlış yola saptım..."

"Hayır," diye sözümü keser ve yaklaşır. "Hiç burada olmamalısın. Bu kampüse yıkım getireceksiniz, hepiniz. Bu aile burada istenmiyor."

Avernia'nın görevi, onların burada kalmamasını sağlamaktır.

Gitmekten çekinmiyorum, bu yüzden ayağa kalkıp ormana doğru koşmaya hazırlanıyorum. Ancak ayağım o yöne doğru hareket eder etmez, kişi bana atlayarak beni yere deviriyor.

Kafam bir kayaya çarptığında geçici olarak görüşüm kararır, ama kendime geldiğimde, o kişi üzerimde eğilmiş, belime bacaklarını atmış ve bıçağın keskin ucunu boğazıma dayamış durumda.

Çenemi sıkarak, bıçak derime hafifçe bastırırken ani bir hareket yapmıyorum. Bıçağın derimi kestiği anı hissediyorum ve ailemin tek oğullarını bu şekilde, kaybolmuş ve başı kesilmiş olarak bulacakları için suçluluk duygusu beni kaplıyor.

Ne kadar utanç verici.

Babam cesedimi bulduğunda hayal kırıklığının en ön planda olacak duygular olacağına hiç şüphem yok; çocukluğumuzun yarısını bize sadece çevremizi fark etmeyi değil, onu kendi avantajımıza kullanmayı da öğreterek geçirdi.

Kişi bıçağı eliyle değiştirip, eti ve kemiği kesmeye çalışmak yerine beni boğmaya başladığında, parmaklarım gerildi

yavaşça yerde kullanabileceğim bir şey arar.

Herhangi bir şey.

Ne olduğunu bilmiyorum, ama ölmek istemediğimi biliyorum.

Başım dönmeye başlarken, elimi altına kaydırıp avucumda nesneyi kısıyorum ve tüm gücümü kullanarak kırık dalı kafatasının yan tarafına saplıyorum. Darbenin etkisiyle geriye savruluyorlar ve anında başlarını tutuyorlar.

Darbeyle geriye savrulurlar ve anında başlarını tutarlar.

Hiç duraksamadan kendimi bıçağın üzerine atıp yukarı doğru çekiyorum ve onlar gözlerini kırpmaya fırsat bulamadan bıçağı alınlarının ortasına saplıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılmışken bıçağı çekip aynı hareketi tekrar ediyorum. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Tüm vücudum titriyor, adrenalin ve korku içimi kaplıyor. Midemde mide bulantısı hissediyorum ama saldırgan yere düşerken, kafasındaki yaradan kan fışkırırken, bunu yutuyorum.

Onlar hareketsiz kaldıklarında bıçağı çıkarmadım.

Geriye yaslanarak tekrar kırıma düşerim ve boğazımı kestikleri yere uzanırım. Yara çok derin görünmüyor, bu yüzden tişörtümün bir parçasını yırtıp kanamayı durdurmaya çalışırım.

Uzakta daha fazla dal kırılıyor ve bu sefer ayaklarımın üstüne atlayıp çardak arkasına dalıyorum. Nefes nefese, başımı tahtaya yaslıyorum. Tekrar saldırıya uğrarsam, buradan canlı çıkmam pek olası değil.

"Asher?"

Gözlerim yaşlarla doluyor. Çardakın arkasından fırlayarak, bana doğru koşan babama neredeyse çarpıyorum. Kollarını bana dolayarak, göğsümden çıkan korku dolu seslere rağmen beni sıkıca sarıyor.

"Ne oldu böyle? Bir dakika arkamı döndüm, sen yoktun, sonra..." Sesi kesilir ve etrafına, sonra da birkaç metre ötedeki cesede baktığını hayal ederim. Geri çekilir,

ellerini omuzlarıma koyar ve gözlerimin içine bakar. "Ne oldu?"

Hiçbir şey söylemedim. Ben de hala emin değildim.

Onun on dört yaşındaki oğlu az önce birini öldürdü. Bu kadar açık.

"Öğle yemeği için caddenin aşağısındaki küçük lokantaya gidelim mi? Aman *Tanrım!*" Annemin sesi ormana ulaşır ve babamın arkasından ona bakarım. Annem kenarda durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı da açık kalmış. "Ne yaptın sen, Kallum?"

Babam nefesini vererek, beni hala kucaklamış halde dönüyor ve annemle yüzleşmemi sağlıyor. Bu sefer daha yüksek sesle nefesini kesiyor, narin yüz hatlarına dehşet kazınıyor. Ben de yüzümü buruşturuyorum, bunun sebebi olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Ona ne yapmasına izin verdin?"

"Elena."

Annem koşarak yanıma gelir ve beni kucaklar. Elleriyle kırık ve sıyrık olup olmadığını kontrol eder, ben de bir an gözlerimi kapatırım. Benden uzaklaşırken, başparmaklarıyla yanaklarımı okşar ve beni hafifçe sallar.

"İyi misin, bebeğim?"

"O iyi."

"Sana sormadım," diye bağırır, babama öfkeyle bakar. Babam şimdi cesedin başında durmuş, çenesini ovuşturmaktadır. "O da kim?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben de seninle birlikteydim, oğlumuzu arıyorduk, biliyorsun."

Başını omzuma yaslayıp içini çekti. "Biliyorum, biliyorum. Ben sadece..." Beni daha sıkı sarıp, tuhaf bir ses çıkardı ve sonra beni bırakıp ona doğru yürüdü. "Ne düşünüyorsun?"

O, benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şey söyledi. Görüşüm bulanıklaştığı için pek dikkatimi vermedim.

Bu benim her zamanki kavgalarımдан farklıydı. Hiç heyecanlanmıyorum, sadece yoğun, bitmek bilmeyen bir korku duyuyorum.

"...aslında çok tehlikeli. Bizden ne istediklerini bilmiyorum, ama belki de bu yer hakkında Q ile konuşmalıyız."

"Konuşabiliriz, ama iyi bir neden olmadan buradan ayrılmak istemeyeceğini biliyorsun. Bunun kaderinin bir parçası olduğunu düşünüyor ve Lucy'yi de buna ikna etti."

"O zaman ona bir neden *verelim*. Kader olsun ya da olmasın, oğlumuz rastgele saldırıya uğradı."

"Ama rastgele miydi?"

Sessizleşirler ve *benim* bildiğim şeyi onlar da biliyorlar mı diye merak ederim. Onlar da bir şekilde ansiklopediyi görmüşler mi?

Annem uzun ve yavaş bir nefes verir. "Bu arada Asher'ın peşini bırakmasını istemiyorum."

"Korkarım duygusal etkisini azaltmak için yapabileceğimiz pek bir şey yok..."

"Hayır, demek istediğim..." Annem dördümüzün arasında elini salladı. "Kağıt üzerinde. Bunu düzeltemez misin?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemez, ama sonunda bakışları benimkilere kayar. Derin bir nefes alarak göğsünü şişirir, yavaşça söndürür ve sonra anneme başını sallar. "Benden istediğin şeyin gerçekten istediğin şey olduğundan emin ol, küçüğüm. Bundan geri dönüş yok."

Annem dudağını ısırır, sonra kolunu uzatarak beni çağırır. "Ne istediğimi biliyorum, Kallum. Çocuğumuzu korumanı istiyorum. Ne olursa olsun koruyacağına söz verdin."

"Normalde benim bu kadar aşırıya kaçmama izin vermezsin."

"Çocuğumuzun güvenini tehlikeye atacaksa, hayır." Annem babamın göğsünü işaret eder. "Bu durumda öyle değil."

Artık ne olup bittiğini hiç anlamıyorum. Onlar benim anlayamayacağım şeylerin daha fazla farkında gibi görünüyorlar, ama annem bana gelmemi söylediğinde, ayaklarım beni ona götürüyor.

"Kız kardeşlerini bulup ana kampüse geri götüreceğim," diyor ve boynumdaki kumaş parçasını çıkarmadan önce alnımı öpüyor. Oradaki yarayı fark edince çenesini sıkıyor ve kumaş parçasını avucuma koyup parmaklarımı içe doğru kıvrıyor. "İşiniz bittiğinde bizi bulun."

Bütün bu olanlara karşı bu kadar sakin olması biraz rahatsız edici, ama yorum yapma fırsatım olmuyor, çünkü birkaç dakika içinde ortadan kayboluyor. Babam onun kaybolduğu ağaçlara bakıyor ve ben, bana yine nutuk atacak mı, yoksa henüz hazır olmadığım daha fazla ayrıntı isteyecek mi diye merak ediyorum.

Bunun yerine, pantolonunun cebine uzanıp bir kibrit kutusu çıkarır. İki parmağıyla tutarak, bana

koyu kaşlarını kaldırıyor, aramızda kolay ve kötü bir his geçiyor.

"Boynundaki kesik," dedi ciddi bir ifadeyle, bir anlığına elimi çekip kesikleri inceledi. Dilini şaklattı, sonra kumaşı yerine koydu. "Arabaya varana kadar öyle bırak. İlk yardım çantam var, buradan çıkınca yaralarını sararım."

Başımı sallıyorum.

"Şimdi." Dönerek cesede bakar. "Sana öğreteceğim en önemli şeylerden biri," der alçak ve sabit bir sesle, sanki tam da bu anı bekliyormuş gibi, ki bunu çok tuhaf buluyorum, "karışıklıklarını nasıl düzgün bir şekilde temizleyeceğin."

BEBEKKEN, kolik bir bebeğin uyuyabileceği başka güvenli bir yer olmadığı için, ailelerimiz Asher'ı ve beni aynı beşiğe yatırırđı. O zamanlar en iyi arkadaş olan annelerimiz odada kalır, sekiz aylık Asher'ın uyanıp sorun çıkarmamasını sağlardı.

Hikayeye göre, bu müdahale Asher'ı uyandırdı, ama sadece uzanıp benim kıyafetimin kolunu tutacak kadar uzun sürdü ve bunun beni hemen sakinleştirdiğini söylediler.

Saniyeler içinde uykuya daldım ve o günden beri ayrılmaz bir ikili olduk.

Aramızdaki küçük yaş farkı hiç de önemli görünmüyordu, sadece altı aydı, belki de hep birlikte olduğumuz *içindi*. Ama son zamanlarda, bahar gelip Asher mezuniyet cüppesini giyip mezuniyet hazırlıklarını yaparken, aramızdaki fark aşılmaz gibi geliyor.

Bacaklarımı çaprazlayarak yatağında oturuyorum, Keats kucağında mırıldanıyor, gözümün ucuyla onun masasının yanındaki çöp kutusuna bir üniversite broşürü daha attığını izliyorum. Ahşap yapının üzerindeki raflar, *Moby Dick* ve *Beowulf* gibi klasiklerden mangalara ve boş eskiz defterlerine kadar çeşitli kitaplarla dolu.

Siyah saçları her zamankinden biraz daha uzun, sandalyesine yaslandığında sarkıyor ve ekose desenli gömleğinin yakasından saç telleri sallanıyor. Keskin hatlı yüzü büyüleyici, ama sonra ağzını açıyor ve bu illüzyonu bozuyor.

"Biliyor musun, ailemin beni bazı posta listelerine kaydettirdiğini düşünmeye başlıyorum," diye söylenir.

"Nereye gitmek istediğine karar verdin mi?" diye soruyorum, sesimi doğal tutmaya çalışarak. Sanki beni geride bırakacak olması umurumda değilmiş gibi.

geride bırakacak olması umurumda değilmış gibi.

Eğer ailem beni yılın başında doğurmuş olsaydı, aynı sınıfta olurduk ve şimdi boğuluyormuş gibi hissetmezdim.

Asher gözlerini tembelce bana doğru çevirir. Gözü, geçen Cuma okulda çıkan kavgada morarmış ve sarımsı bir renk almıştır, gömleğinin yakasında da kan izleri vardır.

Şiddet onu hiç etkilemiyor ve bir pasifist olarak, her soruna yumruklarıyla çözüm bulmasından daha çok endişelenmem gerekir, ama... genellikle çözmeye çalıştığı sorunlar *benim* sorunlarım.

İçimde, onun her zaman arkamı kollamasını seven, biraz çılgın bir yan var.

"Bu lanet olası işe alım mektuplarına göre, istediğim herhangi birini seçebilirim," diyor bana.

Midem ekşiyor. *Güzel olmalı*. Anderson çocuklarının üçü de bu deneyimi yaşamış.

"Evet, ama nereye gitmek *istiyorsun*? Rastgele bir okul seçmenin sana bir faydası olmaz."

"Tek istediğim çizim yapmak," diyor omuz silkerek. "Bunu her yerde yapabilirim. Bunun için okula bile ihtiyacım yok."

"Tabii, ama..."

"Annem diplomasını tamamlamadı, annenin kullanmadığı bir diploması var ve ikisi de oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor," diye devam ediyor, kollarını başının arkasına koyarak.

Geçen bir yıl içinde artan bunların çoğunu katalogluyorum ve yüzüm kızarıırken hızla başka yere bakıyorum.

"Yani okula hiç gitmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Kim bilir. Belki bir yıl ara verip, başka bir şey ilgimi çekecek mi diye bekleyeceğim." Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Avernia."

"Hala mı? Quincy'nin seni o aptal yerden uzak durmaya ikna ettiğini sanıyordum."

Kaşlarımı çatıp, yüzümü buruşturarak Keats'in kürküne parmaklarımı geçiriyorum. "Neden bahsediyorsun? Kız kardeşin Avernia'yı *seviyor*. Sürekli orayı övüyor. Ayrıca, diğer okullar sanat ve beşeri bilimler derslerini azaltırken, bu ülke

sanat ve beşeri bilimler derslerini genişletmeye devam eden tek okul."

"Henüz ne okumak istediğine karar verdin mi?"

"Hayır. Ama karar vermek için biraz zamanım var. Çevre koruma programı ile siyaset bilimi arasında kararsız kaldım..."

Asher burun kıvırdı.

"—ama önümüzdeki sonbaharda kampüsü görmek için planladığım gezi seçim yapmama yardımcı olacak, sanırım. Avernia mezunları gerçekten harika şeyler yapıyorlar ve ben... ben de onları yapmak istiyorum."

Söylediğimde kulağa acıklı geliyor, ama gerçek bu. Asher'ın yatak odasının rahatlığında değilse, en temel arzularımı başka nerede fısıldayabilirim ki?

Hayalim her zaman nesli tükenmekte olan vahşi hayvanlar için bir sığınak açmak ve gezegenin ve doğal kaynaklarının korunması için mücadele etmek olmuştur. Avernia, klasik, tiyatro ve edebiyat bölümleriyle tanınsa da, ilgilendiğim türden işler için en iyi yerlerden biridir ve ağ kurmak için birçok önemli öğretim üyesinin bulunduğu üst düzey bilim programları vardır.

Quincy'nin oraya gitmesi, bunu *başarabileceğimi* hissettiriyor. bunu başarabileceğimi hissettiriyor. Onun yargısına güveniyorum.

Asher bana alaycı bir bakış attı. "Daha iyi okullar var, evlat. Eve daha yakın olanlar bile. Eminim ailen buna çok sevinir."

"Eminim öyle yaparlardı," diyorum, mezuniyetime her geçen gün yaklaşırken babamın yüzündeki hayal kırıklığını düşünerek. "Ama uzun vadeli kararlarım onları ilgilendirmemeli. Zaten bana hep öyle söylediler."

"Yalan söylüyorlar."

Bunu o kadar kesin ve kesin bir şekilde söylüyor ki, tüylerim diken diken oluyor. Sanki bir şeyleri saklıyormuş gibi geliyor, ki o asla böyle bir şey yapmaz.

Biz birbirimize her şeyi anlatırız.

"Neden yalan söylesinler ki?"

"Ebeveynler bazen böyle yapar. Belki de duygularını incitmemek için."

"Kararlarımı kontrol etmek isteselerdi, okul masraflarımı ödememekle tehdit etmeleri yetmez miydi?" En azından filmlerde ve kitaplarda böyle olur.

Benim ailem öyle değil, ama belki Asher benim bilmediğim bir şey biliyordur.

Birkaç yıl önce o hafta sonu gezisinden döndüğünden beri, okula ve genel olarak geleceğe karşı tutumu daha da kötüleşti. Hiçbir zaman çok pozitif bir insan olmamıştı, ama bu yine de aşırı görünüyor.

"Bana neyi söylemiyorsun?" diye soruyorum.

Masasından kalkar, Converse ayakkabılarını çıkarır ve yanıma uzanır. Yatağın ağırlığıyla yatak sallanır ve Keats kucağımdan atlayarak koridora kaçar.

"Okuldan bahsetme," diyor yatağa doğru, sesi çarşafların arasında boğuk çıkıyor. "Bu çok iç karartıcı."

"Nasıl yani? Notların harika ve hiç çaba sarf etmene gerek yok. Benimkiler ise..."

"Kabul edilip edilmeyeceğin konusunda endişeleniyorsan, endişelenme. Eminim Quincy harika bir tavsiye mektubu yazacaktır ve bir mezununu yanına almak sana çok yardımcı olacaktır."

"Bu beni daha iyi bir sınav adayı yapmaz. Ekstra süre bile yardımcı olmuyor."

"Başvuruda test puanlarından daha önemli şeyler var, Luce. Ayrıca, ailen herkesi her şeyi yapmaya ikna edebilir. Okulun eski bir valiyi kızdırmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Evet," diye onaylıyorum, ama sözleri göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor. Ailemin beni okula sokmak için cazibelerini kullanmasını istemiyorum.

Akademik geçmişim ve daha büyük bir iyilik adına yaptığım "sivil ayaklanmalar" göz önüne alındığında, sadece ders dışı etkinliklerim sayesinde bir yere girebileceğimi sanmıyorum.

Benim toplumsal katkım, bu tanrının unuttuğu adadaki herkesten daha fazla. Okulumuzun yaban hayatı koruma kulübünün iki kez seçilmiş lideriyim, anneme sokak hayvanlarına yuva bulmak ve uygun fiyatlı kısırlaştırma klinikleri sunmak için sayısız bağış kampanyası düzenlemesinde yardım ettim ve geçen yaz Amerikan Ormancılar Derneği'nde gönüllü olarak Doğu Kıyısı boyunca ağaç dikmeye yardım ettim.

Ancak Avernia özünde hala bir işletme, bu yüzden öğrenci tutma olasılıklarını değerlendirirken toplumsal faaliyetlere önem verme olasılıkları düşük. Quincy bile öğrencilerin örnek öğrenciler ve sosyal kelebekler olmaları konusunda belirli bir beklenti olduğunu söylüyor.

Ne yazık ki, akademik başarılarım çok yetersiz, ancak bu çabalamadığımdan değil. Sadece ilgimi çekmeyen konulara konsantre olmak benim için zor ve odaklanmamı kaybettiğimde, bu durum kontrol edilemez bir karmaşaya dönüşüyor.

Yine de, Avernia'ya girmek için ailemin yardımına başvurmak zorunda kalırsam, bu o kadar da kötü bir şey olmaz herhalde. Belki de ortam değişikliği beynimi sıfırlamama yardımcı olur ya da en azından benim dışı dönük ve heyecanlı biri olmadığım için beni hep sevmeyen insanlardan uzaklaşmam için bir fırsat verir.

Beni bu adadan uzaklaştıracak her şey.

"Asher! Lucy! Açsanız akşam yemeği masada!" Asher'ın annesi evin içinden bir yerden bağılıyor, melodik sesi koyu renkli ahşap zeminlerden yankılanıp yüksek tavanlarda kayboluyor.

"Sadece senin için vegan makarna yaptı," diyor Asher, başını kaldırarak. "İtalyan atalarına söyleme."

Dudaklarımı kapatıp anahtarı attığımı işaret ediyorum. "Ağzım sıkıdır."

Yataktan kalkıp ceketimi alırken, arkamı dönüp onun da gelmesini bekliyorum. O, başını eline dayayarak yuvarlanıyor ve duvara bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Garip davranıyorsun."

"İyiyim, yavrum. Benim için endişelenme." Oturduğunda, bakışlarında beni ürperten uzak bir parıltı var. Bir an sonra, tekrar odaklanıyor.

"Bazen beni herkesten daha iyi tanıdığını unuttuğunu düşünüyorum." Elimi uzatıp kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltiyorum. "Sır sakladığını her zaman anlarım."

Elimi itiyor, ama son anda yakalayıp beni sabit tutuyor. "Öyle mi? Ne tür sırlar olabilir ki?"

"Bilseydim, sormama gerek kalmazdı."

"O zaman belki de beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

Sanki bana tokat atmış gibi hissediyorum. Geri çekilip, bileğimi onun elinden çekiyorum.

İç çekerek, başını avuçlarının arasına gömdü. "Seninle geleceğim." "Teşekkürler, ama yemek almak için refakata ihtiyacım yok..."

"Hayır, aşağıya değil." Ayaklarını yere basar, gözlerini benimkilere diker. "Avernia'ya. Eğer gerçekten oraya gitmek istiyorsan."

Yüzümün ortasından geçen gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Ciddi misin?"

"Evet. Senin için bir yıl beklemek benim için sorun değil." Boğazını temizledi, sırtını düzeltti. "En iyi arkadaşlar bunun için vardır, değil mi? Böylece hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda kalmazsın."

"Ama üç saniye önce beni başka bir yere kaydolmaya ikna etmeye çalışıyordun."

Asher omuz silkiyor. "Boşuna uğraş. Ne yapman gerektiğini söylemelerinden nefret edersin ve daha önce beni hiç dinlemedin."

Çılgılık atarak, onun üzerine atlıyorum, benim ağırlığımın altında kalacağı pozisyonu düşünmeden. Sadece kollarımı boynuna doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, gömleğinin temiz pamuk kokusunu ve birkaç ay önce Foxe ile birlikte aldıkları odunsu kolonyanın kokusunu hafızama kazımaya çalışıyorum.

Arkadaşlığımızın ilk kez, bugünkü kavganın izleri parmak eklemlerinde belirgin olmasına rağmen, taze kan veya ter kokmuyor. Bir gözünün altında. Birkaç hafta önce Foxe ile kavga ederken dudağında oluşan bir yara izi.

"Geri dönüş yok," diyorum, parmağımı göğsüne batırarak.

O gülüyor ama cevap vermiyor, ben de yüzümü omzuna gömüyorum, konuşamayacak kadar mutluyum.

Şu anda, o benim kurtarıcım olarak gördüğüm öfkeli, dengesiz çocuk değil.

Şu anda, o sadece en iyi arkadaşım.

Sevdiğim tek erkek.

Ve kalbimi asla kırmayacağını bildiğim tek kişi.

ASHER

ON YEDİ YAŞINDA

"Sence bizim ebeveynlerimiz hiç sevişmiş olabilir mi?" diye soruyor Lucy.

Foxe, Lucy'nin yatak odasının bir köşesinden öğürme sesi çıkarır. O ve Aurora, tekila içip Ouija tahtası kullanmaya çalışmaktadırlar. Ben Lucy'nin banyosundaki tezgahın üzerine oturmuş, bacaklarımı sallarken, o da alkolle ıslatılmış pamukla titrek bir el hareketiyle burnumun deliklerini silmektedir.

"Neden anne babanın pis işlerini düşünüyorsun?" diye bağılıyor Foxe, dağınık kahverengi saçlarını eliyle düzeltiyor. Gömleği çıkmış, Aplana Akademisi futbol takımının oyun kurucusu olarak terfi etmesiyle kazandığı kaslı vücudunu sergiliyor ve Aurora salyasını zar zor gizleyebiliyor.

Ben ise farkında değilmiş gibi davranıyorum, çünkü duygularımı kontrol edemediğim için beni azarlamalarını istemiyorum. Lucy, dekolte tişörtüyle bacaklarımın arasında dururken, bakışlarımı onun başının üstünde tutmak neredeyse imkansız.

"Kıpırdama," diye emrediyor bana, elmacık kemiğimdeki özellikle derin bir kesikleri ovuştururken. Bu öğleden sonra, Lucy'nin fosil yakıtlara alternatifler üzerine yaptığı bilim projesini beğenmeyen bir pislikle kavga ettim, bu yüzden bu gece kanlar içinde ve morluklar içinde geldiğim için beni azarlamıyor.

Onlar ona aptal dediler. Ben de onların çenesini kırdım.

Sessizce beni temizliyor ve sonra burnumu mor keçeli kalemle işaretleyerek planladığımız işe geçiyor.

Ellerim granit tezgaha bastırıyor, onun otoriter tavrının üzerimde yarattığı etkiyi görmezden gelerek sıkıca tutunuyorum.

"Ama soruyu da cevapla," diyor, sesini alçaltarak.

"Sence anne babamız hiç sevişmiş mi? Yani birbirleriyle?" O başını sallar, ben de omuzlarımı kaldırıyorum.

"Bu konuyu çok düşündüğümü söyleyemem. Çoğu zaman, annem ve babamın cinsel tuhafliklarını karanlık çöktükten sonra yatak odalarında sakladıkları için kendimi şanslı sayıyorum. Başkalarını izlemeye çağırıyorlar mı diye merak etmek istemiyorum."

Lucy'nin mavi gözleri büyür. "Aman Tanrım. Onlar bunu yapıyorlar, değil mi? Birlikte seks partileri veriyorlar. Annelerimizin çok yakın olduğunu *biliyordum*." "Bunun ne alakası var?" Foxe araya girer, yere düşen votka şişesini almak için tahtadan uzaklaşır. Kapağını açar ve yüzünü buruşturmadan büyük bir yudum alır. "Sen ve Ash-tree yakınızdır, ama sevişmiyorsunuz. Değil mi?"

Boğazım düğümlenir ve Lucy'nin ağzı açık kalır. Ona doğru döner ve isopropil alkol şişesini ona doğru fırlatır.

Şişe Aurora'nın sarı saçlı kafasının arkasına çarpar ve Aurora, kuzenine öfkeyle bakarak inler. "Hey! Ben bir şey yapmadım."

"Tanrım, Lulu, nişan almayı öğren," Foxe kıkırdar. "Ve şaka yapmayı öğren."

Aurora onun bacağına tekme atar. "Aptal olma."

"Bu benim davul çaldığım bacağım," diyor ona, içkiyi uzatırken. "Eğer kırarsan, babama neden onun müzikteki izinden gitmediğimi açıklamak zorunda kalacaksın."

"O bir profesör," diye cevaplar kız.

"*Müzik* profesörü."

"Ne olmuş yani? Sen *onun* izinden gitmeye niyetli değilsin ki. Amcan gibi başarısız bir rock yıldızı olmaya daha yakınsın." "Aiden başarısız değil. Prodüksiyon yapmak için emekli oldu."

Aurora elini küçümseyerek salladı. "Temelde aynı şey." "Tamam, peki, babanın tüm vaktini barında geçirdiğini unutmayalım..."

İkisi tartışırken bakışlarımı Lucy'ye çevirdiğimde, yanaklarında fuşya rengi bir kızarıklık fark ettim. "Neyin var senin?"

"*Hiçbir şey*," diye tersledi.

"Bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun. Sıcak mı hissediyorsun?" "Bilmiyorum, Asher. Öyle miyim?"

"Ne?"

Alaycı bir şekilde, tezgâhın üzerindeki piercing kısıracını alır ve başını sallar, metal uçları burun deliklerimin üzerine yerleştirirken tekrar çenemi tutar. "Boş ver. Sadece kıpırdama da bunu yapayım."

"Ama bilmek istiyorum..."

İğneyi o kadar hızlı sokar ki, acı hissetmeye bile fırsat bulamadan iğneyi çıkarır ve deliği küçük bir safir küpeyle hızla doldurur.

Burnumun içini gıcıklayan yabancı his yüzünden cildim biraz titrer.

"İşte," diyor monoton bir sesle. "İş bitti. Artık yüzünde bir delik var, tıpkı annem gibi."

Foxe ıslık çalar. "Annen çok seksi, o yüzden bu da otomatik olarak seksi." "İğrenç," diye şikayet eder Aurora. "O senin kuzenin, tuhaf herif."

"Akrabam olan çekici birini beğenemez miyim?" Posterlerle kaplı duvara yaslanarak homurdanır. "Yani, hepimiz pratikte akrabayız. Ebeveynlerimiz çoğu tarikattan daha yakındır."

"Bu pek iyi bir karşılaştırma değil," diyorum.

O, ela gözlerini devirir. "Beni destekle, Lulu. Asher'ı çekici buluyorsun, değil mi?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı, göğsümde aşırı bir hızla atıyordu. Onun cevap vermesini istemiordum.

Hayır. Doğru değil. Sadece neden cevap vermesini istediğimi *bilmiyorum*. Ya da en azından bunu *kabul etmek* istemiyorum.

Yine de, varlığımın her zerresi Lucy'nin nefesindeki en ufak bir değişikliği duymak ya da yüzündeki kızarıklığın koyulaştığını görmek için çaballıyor. Benden uzaklaşıyor, burnumu delmek için özel olarak satın aldığı aletleri temizliyor.

Göz teması kurmuyor. Sanki ben artık burada değilmişim gibi

Ve o hiç cevap vermiyor.

"Sıkıcı," diyor Foxe, ayağa kalkarken sendeleyerek.

masasını ve evcil hayvan eşyalarıyla dolu kitap raflarını gözden geçirir — köpek tasmaları, tasmalar, o ve küçük kız kardeşi Logan'ın anahtarlık haline getirdikleri tasmalar — ve ham mineral koleksiyonu, sonunda atılmış giysilerin üstünde tişörtünü bulur.

Lucy'nin beyaz şifonyerinde, bir parfüm şişesinin ve ilk köpeğini gömdüğü günün fotoğrafının yanında, reçine içinde böcekler dizili.

Fotoğrafta, benim evimin arkasındaki kumsalda üçü ve kardeşi Lachlan var. Ben görünmüyorum, ama Foxe'un burnu şişmiş ve pamukla doldurulmuş, yani benim izim açıkça görülüyor.

Yine de, Lucy'nin odasındaki tek fotoğrafın bu olduğunu fark etmeden edemiyorum, birkaç yakın aile fotoğrafı ve Wolfe'ların yıllar boyunca beslediği birçok hayvanın fotoğrafı dışında.

Sanki ben hiç yokmuşum gibi.

Mezun olduğumda bir kopukluk olacağını tahmin etmiştim, çünkü Lucy çok fazla şey hissettiğinde geri çekilen türden biridir, ama bunun o zamandan önce gerçekleşeceğini planlamamıştım.

"Eve gitmeliyiz," diyor Foxe, gömleğini başından geçirirken. Yaklaşırken piercing'e sırtarak bir kez başını sallıyor. "Evet, tahmin ettiğim gibi. Cora teyze gibi seksi."

"Lucy'nin annesini becermek istiyorsan, bunu açıkça söylemelisin," Aurora yataktan homurdanıyor. Telefonunda rastgele bir derleme videosu açarken bile öfkeli.

"Aplana'daki herkes Lucy'nin annesiyle yatmak istiyor." Foxe omuz silkiyor, kolunu omzuma atıyor ve beni banyodan dışarı çekiyor. "Asher hariç, o kimseyle yatmak istemiyor, hiç. Değil mi?"

Ona bakıyorum, sağındaki siyah saçlı kıza bakma isteğine direniyorum.

"Ona uzun süre bakarsan babam seni avlar," diyor Lucy sonunda, lavaboda ellerini yıkarken. "O yüzden bir şey denemeyi önermem."

Sesinde bir parça hüznün var, hayran olduğu birkaç kişiye karşı duyduğu saygı.

Onun ilgisini çeken şey bu mu? Aşırı kıskançlık ve aşırı koruma?

Yeterince çaba göstermiyor muyum?

İçimden başımı sallıyorum. Bunun bir önemi yok ki. Bunların hiçbirinin önemi yok, çünkü zaten asla harekete geçmeyeceğim.

En azından bu hayatta değil.

Bazı insanlar, büyüklüğü kenardan izlemeye mahkumdur. Ben kendi arzularımın lanetlediği, tutsak arzularımın kölesi bir adamım.

O asla kabul etmez. Beni.

Nasıl isteyeceğimi bile bilmiyorum.

"Evet, evet." Foxe gözlerini devirdi ve beni kapıya doğru çekti. "Hayal her zaman daha iyidir zaten."

En azından buna katılıyorum.

Hayal kurmak, sahip olduğum tek şey.

"Okula devam etmemeye karar vermene ne sebep oldu?" Birkaç gün sonra anneme soruyorum, bir projenin teslim tarihi yaklaşırken rahatsız edilmekten hoşlanmadığını bilsem de, yine de onun öfkesini göze almaya hazırım.

Annemin öfkesi çabuk sönerken, babamınki yavaşça büyüyen ve tüketen sessiz bir alev gibidir.

Benimki ise... sonsuzdur. Tek bildiğim bu.

Bu hastalık, midemde sürekli bir döngü halinde atıyor ve ne olursa olsun beni harekete geçmeye hazır hale getiriyor. Onu asla bırakamıyorum, görmezden gelemiyorum ya da unutamıyorum.

Orada

duruyor.

Öyle.

Annem dizüstü bilgisayarından bana bakıyor, köşeli yüzünde düşünceli bir ifade var. Altın kahverengi gözlerinin köşeleri yumuşak ve pembe rujlu dudaklarını, cevabını gerçekten düşünüyormuş gibi büzüyor.

"Birincisi, babanla evlendim." Masasından geriye yaslanıp ellerini kucağında birleştirir. "Ve ona *gerçekten* aşıktım. O zamanlar onu terk edeceğimi hayal bile edemezdim."

Yüzüm buruşur ve dizimin üzerinde duran yıpranmış *For Whom the Bell Tolls* kitabını kapatırım. "Seni evliliğe zorlamadı mı?"

"Zorlamak biraz ağır bir kelime. Babanız eylem adamıdır ve ben onun o zamanlar nasıl soracağını bilmediğini düşünmek istiyorum."

"Eğer isteseydi onunla evlenir miydin?"

"Muhtemelen. Bir nişanlım vardı ve o korkunç biriydi. Neredeyse tüm hayatım boyunca Kallum'a aşkıttım. Karar vermek kolay olurdu."

"Ama o sana bu kararı vermene izin vermedi."

"Sanırım güç buradan geliyor. Benim için sorun değildi." Anımsadığı için mi, omzundan koyu kahverengi saçlarını iterek gülümsüyor.

"İğrenç," diye mırıldanıyorum, başımı koltuğun arkasına yaslayarak.

Asphodel'deki kütüphane, ailemizin evi, *çok büyük*. Babam ben doğmadan önce, annemle babamın edebiyata olan sevgisini yansıtacak şekilde yeniletti. Maun ağacından yapılmış raflar tavana kadar uzanıyor ve ulaşılamayan kitaplara erişmek için merdivenler takılmış.

"Kütüphane bir ibadet yeridir," demişti bana bir keresinde, ve ben sık sık bunun kiliseye gitmememizin nedeni olup olmadığını merak ederdim. Acaba annemle babam bu ciltli şaheserlerin sayfalarında din bulmuşlar mıydı?

Küçükken, burada siyah taş şöminenin önünde yere kıvrılıp, annemin o akşam seçtiği klasik kitabı okumasını dinleyerek vakit geçirirdim. Lucy nadiren oturup dinlemeye sabır gösterirdi, ama ben yatmadan önce annemin yatıştırıcı sesini dinlemekten başka bir şey sevmezdim, bu ses beni öfkenin biraz daha az hissedildiği bir yere götürürdü.

Bu günlerde bu his bana çok nadir geliyor. Yaşlandıkça bunun değişeceğini ummuştum.

"Neden okul hakkında soru soruyorsun?" Annem başını bana doğru eğerek devam ediyor. "Mezuniyetten sonra ne yapacağını düşündün mü?"

"Mezuniyetin yaklaştığını düşünürsek, umarım bunu düşünüyordur." Babamın sesi odada yankılanıyor, anneme buharlı bir fincan çay getiriyor. Fincanı annemin dirseğinin yanındaki masaya koyuyor, eğilip alnına bir öpücük konduruyor.

Annem bu harekete karşılık verir ve ona gülümser. Özel bir gülümseme.

Sadece ona sakladığı bir gülümseme.

"Belki de dünyayı dolaşan kızların için daha çok endişelenmelisin," diyorum. "Son zamanlarda Noelle'den haber alan var mı?"

"Dün gece bir seçmeye katıldı ve bugün menajeriyle brunch yaptı. Q'nun feribotu da bir saat kadar sonra burada olur," diye cevaplar annem, bana göz kırparak. "Üç çocuğum için de aynı anda endişelenebilirim."

"Bu aralar tüm dikkatler benim üzerimde gibi hissediyorum."

"Ash, geriye sadece sen kaldın," der babam, karşımdaki sandalyeye oturur ve aramızdaki sehpadan *Aplana Times* gazetesini alır. "Belki geleceğinle daha fazla ilgilenirsen, başka şeyler de düşünebiliriz."

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Sence Avernia'ya gitmeli miyim?"

Babamın koyu renkli gözleri gazetenin üzerinden benimkilere bakıyor. "Hayır."

Başımı sallayarak geriye yaslanıp tavana bakıyorum. "Harika. O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Ziyaret ettiğimizde olanlardan sonra, zaten gitmek istemediğin izlenimini edinmiştik." Babam başını eğip beni inceliyor. "Bir değişiklik mi oldu?"

"Ya tüm bunlar sadece bir tesadüfse? Yani, Q orada yüksek lisans yapıyor ve okul da faaliyette. Elbette..."

"Kız kardeşinin yüksek lisans için okulda kalmakta ısrar etmesini henüz tam olarak anlayamadım," diyor babam. "Ama onun orada olmasının *iyi* bir yer olduğu için olduğunu hiç sanmıyorum. Özellikle de bizim ailemiz için. O gün o kitaplarda yazarları okudun ve biz de araştırdıkça, sizin o kasabadaki insanların hedefi olduğunuzu daha iyi anladık."

Annem gelip babamın koltuğunun koluna oturur. Şarap kırmızısı bornozunun yakasını düzeltir ve babam kolunu onun beline dolamıştır.

Çarpık bir parke zemine bakıyorum.

"Avernia'nın inanç sistemi, şehrin tarihiyle iç içe geçmiş," diyor annem. "Bu da, Anderson ailesinin kanının etrafta olmasını hiç istemedikleri anlamına geliyor. Bu, kampüsü tehlikeli bir yer haline getiriyor ve onların başka ne planladıklarını ya da ne kadar ileri gideceklerini

başka ne planladıklarını veya ne kadar ileri gideceklerini bilmediğimiz için... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Asher."

"Quincy orada."

"Benim isteğime aykırı olarak," diye cevaplar babam. "Benim istediğim olsaydı, ziyaret ettiğimiz gün iki cesedi ortadan kaldırdıktan sonra onu hemen oradan çıkarırdık."

İki ceset mi? Kaşlarımı çatarak, diğerinin nereden geldiğini sormak için ağzımı açtım, ama konuşmadan zihnimde bir anı canlandı.

Noelle, arabamızın arka koltuğuna sıkıca kıvrılmış, köşede bir battaniyenin altında toplanmıştı. Yanına oturduğumda, hareketsiz bedenine bir bakış attığımda alkol ve ter kokusu geliyordu.

Gece yarısı geçmişti ve o Quincy ile bir partiye gitmişti, bu yüzden sarhoş ya da yorgun olduğunu düşündüm.

Ama onu gerçekten sarhoş gördüğüm zamanlardan farklı olarak, eve dönerken yol boyunca tek kelime etmedi. Asphodel'e döndüğümüzde bile, doğruca odasına çıktı ve ben nihayet uykuya dalmadan önce saatlerce düşün sesini duydum.

O gün başka bir şey olmuş olabilir mi? Avernia, ilk düşündüğümünden daha mı kötü?

"Quincy kalmakta ısrar etti ve Avernia kredileri devredilemez olduğu için onu oradan almak yarardan çok zarar verecekti," diye bitirir babam. "Ben hala Kelly'lerin *bu* sorunu bizim için kolayca çözebileceğini düşünüyorum, ama hayır..."

"Sen bir yetişkinsin," diye annem sözünü keser ve avucunu babamın bacağına koyar. "Sana nereye gideceğini veya ne yapacağını söyleyemeyiz, kız kardeşlerini dinlemeye zorlayamayız da. Bu yüzden Q kampüste kalıyor. Hepinizin kendiniz ve güvenliğiniz için doğru kararları vereceğinize güveniyoruz, bu yüzden sonuçta, katılmaya karar verersen, seni engellemeyeceğiz. Sadece... Bunları aklında tut, tamam mı?"

"O ölümleri hiç bildirmediler," diye ekler babam. "Sana saldıran kişi ya da... diğeri. Kimse hiçbir şeyi sorgulamadı, sanki o iki kişi hiç var olmamış gibi. Teknik temizlikten öteye pek bir şey yapmam gerekmedi. O okulun, kurucu ailenin istenen çöküşünden çok daha fazla sırrı var."

Daha sonra odamda yalnız kaldığımda, saatlerce internette Avernia Koleji'ni araştırarak, bu kampüsün içinde ne tür kötü şeyler saklı olduğunu bulmaya çalışıyorum. Çoğunlukla, geleneklere saygı gösterirken modern ilerlemeyi benimseyen bir öğrenci topluluğuna sahip, asırlık binalardan oluşan bir kompleks gibi görünüyor.

Ancak, bazı garip ve ölümcül komploların kanıtları çok ağır.

Mortui vivos docent.

Okulun sloganı, web sitesinin ana sayfasının üst kısmında ve kampüse giriş ve çıkışta bulunan gösterişli demir kapılarda yazılı.

Ölüler yaşayanlara öğretir.

Amaçları bu mu? Okul, benim hayatıma kastetme girişiminde parmağı var mıydı ve bu yüzden olay hiç bildirilmedi mi?

Yüzyıllar önce olmuş bir olay yüzünden insanları öldürmeyi ve onları gelecek nesillere ders olarak kullanmayı mı planlıyorlar?

Saçma bir lanet fikrini önlemek için mi?

Öyleyse, o zaman ondan tamamen uzak durmalıyım. İstenmediğim bir yere gitmek istemiyorum, hele ki tehdit edildiğim bir yere hiç gitmek istemiyorum.

Yine de...

Lucy, Quincy'nin yıllardır burayı övüp durması nedeniyle, buranın onun için bir hesaplaşma, büyüklüğe ulaşma şansı olacağına *inanıyor*.

Ama kimse Lucy'ye Andersonların bu işle ilgisi olduğunu söylemedi.

Bunun bizim için tehlikeli olduğunu *bilmiyor* ve ona söylemeli miyim emin değilim.

Herkes yatmaya gittikten sonra, Keats kucağımda battaniyenin üzerinde kıvrılmış halde, tavana bakıyorum ve Asphodel'in üzerime çökmesini diliyorum, böylece karar vermek zorunda kalmayacağım.

Gitmezsem, Lucy benden nefret edecek.

Ama gidersem, aynı kişi olarak geri dönemeyeceğim gibi görünüyor. Eğer bundan kurtulabilirsem tabii.

"BU OKUL Lulu'nun kişiliğine mükemmel uyuyor," diye mırıldanıyor küçük kardeşim Logan, yemek masasına eğilip broşürü incelerken. "Ne kadar ürkütücü ve karanlık bir yer! Neden hala nereye gideceğine karar veremiyoruz?"

Annem, kucağındaki kahverengi Chiweenie cinsi köpeği nazıkçe indirip sandalyesini içeri çekiyor. Mavi saçları düşük bir topuz halinde toplanmış ve kollarını kaplayan dövmeler, giydiği Aplana Animal Society tişörtünün altında tamamen görünüyor.

Yanında, hafifçe düğmeleri açık gömleği, pantolon askıları ve kulaklarının üzerinden gri saçları görünen, geriye taranmış siyah saçlarıyla babamız, büyük bir kontrast oluşturuyor.

O pürüzsüz kenarlı, annem ise dağınık bir tuval, ama bir şekilde uyum içindeler.

Annem suyundan bir yudum alır ve kız kardeşime bakar. "Kimse hiçbir şeyi tartışmıyor, Logan. Lucy'nin nereye gideceği tamamen ona kalmış."

Babamın çenesinin gerildiğini fark ediyorum, o da görev bilinciyle telefonuna bakıyor. Annem de ona bakıyor, sonra dirseğini babamın yanına sokuyor.

"*Değil mi, Alistair?*"

"Elbette, *m' eudail*," diyor babam İngiliz aksanıyla, telefonunu yemek tabağının yanına koyarak. Buz mavisi gözleri onun gözlerine bakıyor ve eğilip burnuna hafifçe vuruyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Lucy'nin kararını saygı duyacağımı söyledim ve ciddiydim."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu yüzden mi Avernia broşürlerim sihirli bir şekilde garajın çöp kutusuna ya da havuza düşüyor? Ya da neden onları bulduğumda genellikle parçalanmış ve kullanılamaz halde oluyorlar?"

Bana masum bir ifadeyle göz kırptıyor. "Evimiz

"

"Senin odan temiz değil ve köpekler bir Şeyler kapamayacak değil ya," diye ekliyor Lachlan, her zamanki gibi babamı savunuyor.  n ndeki bifeği yerken, kahverengi-altın rengi irisleri kabarık siyah saçlarının arkasında gizleniyor, ama yaŖlı adamın onayını almak için ağzının suyunun aktığını neredeyse görebiliyorum.

"Köpekleri suçlama," diyor annem, suyunun üzerinden sert bir bakıŖla. "Mevcut köpeklerin yıkıcı eğilimlerini azaltmak için çok uęraŖtım."

"Ama zaten yere d Ŗm Ŗse, onları suçlamıyorum," diyor Lachlan. "Bu sadece evrimin doğal seyri. Belki de Lucy yatak odasını temizlemeli."

"Belki de kendi iŖine bakmalısın," diye terslerim, çatalımı ona doğru uzatarak. *Küçük pislik.*

Babam gülerek kaŖlarını bana doğru kaldırır. " ok uzağa gidersen bunu  zleyeceksin."

"Alistair," diyor annem azarlayarak. "Onu manipüle etmeyi bırak."

"Ne? Sadece gerçekleri söylüyorum. Birlikte yemek yemeyi seviyor musun, sevmiyor musun?"

Omuz silkiyorum ve bir parça sarımsaklı tofu'yu kasemin ortasındaki portobello mantarı köftesinin üzerine itiyorum. Steak yemeyen tek kiŖi benim. "Belki bu, gelecekteki her yemeği daha özel hale getirir?"

"O zaten Asher Anderson nereye giderse oraya gidecek," diye araya girer Logan. "Onu baŖka türlü ikna etmek mümkün değil."

"*Asher'in* bununla ne ilgisi var?" diye sorar babam kaŖlarını çatarak.

"Uh..." Logan yüzünü buruŖturur, altın rengi gözleri - annem ve Lachlan'ın aynası olan gözleri dördümüz arasında gidip gelir. "  nk  ona aŖık, değil mi?"

Yüzümü beyaz bir utanç kaplar, utanç ateŖi boynumdan göğsüme doğru yayılır. "AŖık *değilim.*"

"Yalancı, yalancı, pantolonun..."

"Tamam," diyor annem,  atal bıçaklarını masaya bırakarak. "Bu gerçekten masada konuŖulacak bir konu mu?"

Babam sinirlenir, daha dik oturur. "Ben kesinlikle ilgileniyorum."

"  nk  sen her Şeye burnunu sokan birisin," der ona.

"Evet, öyleyim, kelimenin birden fazla anlamıyla." Gözlerini anneme indirir ve aralarındaki havada bir değişiklik olur.

Son derece rahatsız edici bir şey.

"*Tamam o zaman.*" Masadan kalkarım. "Foxe'a gitmem lazım ve Cora ile Alistair'in canlı gösterisini izlemek istemiyorum. Bu konuda yeterince travma yaşadım."

"Oh, lütfen." Annem alaycı bir şekilde güler, ama yanakları kızarmıştır. "Sizler evde uyanırken hiç bir şey yapmadık."

Logan öğürüyormuş gibi yapar. "Bu durumu daha iyi hale getirmez."

"Üçünüz, anne babanızın birbirlerine karşı bu kadar sağlıklı bir iştahı olduğu için mutlu olmalısınız," diye ekler babam, kolunu annemin sandalyesinin arkasına atıp onu kendine doğru çeker. "Biz harika rol modelleriz."

"Sevginin temelleri, gerçekten." Annem ona gülümser ve başını geriye eğerek öpücük ister.

Logan ve ben yemek odasından çekiliriz, ama Lachlan masada kalır ve göz teması kurmadan yemeğinin geri kalanını hızla yutar. Muhtemelen onlar ayrılana kadar bekleyecek ve sonra babamın peşinden dışarı çıkıp okçuluk hakkında konuşacak, Lachlan'ın sinir bozucu bir pislik olmanın dışında tek gerçek hobisi.

"Onların bilmesini istemediysen özür dilerim," diyor Logan, benim yatak odamın önünde dururken. "Ben... bunun açık olduğunu düşünmüştüm."

"Ne?"

Gözlerini kırıştırır. "Bilirsin, Asher meselesi."

"Oh." Kafamı sallayarak odama giriyorum. "Önemli değil. Ona aşık değilim."

Kaşlarından biri yukarı kalkar. "Sen öyle diyorsan."

Boğazım düğümlenir, onun koridordan odasına doğru zıplayarak gitmesini izlerim ve birkaç dakika sonra, canlı yayın için bir tür oyuna atlarken bilgisayara fısıldayarak bağırdığını duyabilirim.

Birkaç saniye boyunca kapalı kapıya bakarak, gerçekten *bu kadar* şeffaf mıyım diye merak ediyorum.

Eğer öyleyse, *babam* neden fark etmedi?

Bir süre sonra babam duvara vurur ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarak içeri girer. Odama göz gezdirir, komodinimdeki künyeleri parmağıyla okşarken kendi kendine hafifçe gülümser.

"Okula nereye gittiğın umurumda değil, biliyorsun," diyor, ben botlarımı giyerken bana dönerek. "Sadece anneni kızdırmak hoşuma gidiyor."

Gözlerimi deviriyorum ama ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Evet, biliyorum. O bunu çok kolaylaştırıyor."

"Öyle. Ama bence gizlice bundan hoşlanıyor." Parmağını masamın üzerinde gezdirerek tozu topluyor. "Yirmi yıllık evliliğimizi sürdürmemizin tek nedeni bu."

"Çünkü hoşuna gitmese seni öldürürdü, değil mi?" "Aynen öyle."

Ellerini silkeledikten sonra, yanıma gelene kadar yürümeye devam eder ve yanımdaki yatağa oturur. Yatak sallanır ve o ayak bileklerini çaprazlayarak otururken, onun kolonyasının ve sıcaklığının tanıdık kokusundan rahatlık duyarak derin bir nefes alırım.

Her şey çok hızlı değişiyor gibi hissediyorum, bunun sabit olduğunu bilmek güzel. Ben gittiğimde, geri dönüp her şeyi şu anki haliyle görebileceğimi bilmek güzel.

Her zaman olacakları gibi.

"Nereye gidersen git seni özleyeceğim," diyor, dizimle dizime çarpıyor. "Bu evde, dişlerimizi fırçalarken su tasarrufu yapmamız için bize bağırmadığın ya da tofu'nun iyi olduğunu bize ikna etmeye çalışmadığın zamanlar aynı olmayacak."

"Ölecek değilim ya. Geri döneceğim." Bir an durup ayağımı yere koyuyorum. "Ve tofu iyidir, sadece yanlış pişiriyorsun."

"Sen ne dersen o, Lucy." Babam başını sallar. "Ama eve ziyarete geldiğinde, eskisi gibi olmayacak. Hiçbir zaman öyle olmaz. Sanırım bu büyük değişime uyum sağlamakta tahmin ettiğimden biraz daha zorlanıyorum. Broşürlerini attığım ve geçen hafta aldığın öğrenci turu davetiyesini yaktığım için özür dilerim."

Kaşlarımı kaldırırım. "Onu bilmiyordum."

O sırtarak, "Kanıtları silmekte çok iyiyimdir, kızım," der. Bir an durup, uzun bacaklarını uzatarak yatağıma yaslanır. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Burası özgür bir ülke."

Eski vali sırtarak, "Neden Avernia Koleji? Eyaletlerde ve daha büyük üniversitelerde çok sayıda özel liberal sanat okulu var ve

bizim karşılayabileceğimiz daha büyük üniversiteler var. Benzer programlar, bazıları daha uzak. Daha iyi itibarları var. Öyleyse neden o okul?"

"Kadere inanır mısın?" diye karşılık verdim. "Kesinlikle."

"Quincy Anderson, Avernia'yı ve büyükannesinin uzun zaman önce oraya gittiğini ilk kez öğrendiğinde ben de tavan arasında onunla birlikteydim. Babasının eski eşyalarının bulunduğu kutuyu karıştırmasını izledim. Fotoğraflar, mektuplar, giysi parçaları ve hastane faturaları. Kal amcasının sakladığı ve onun daha önce görmediği rastgele eşyalar."

"O sıkıcı yaşlı doktor paylaşımlarında berbat."

Dizimle babamı dürttüm. "Yine de o senin en yakın arkadaşlarından biri."

"Bu konuda pek söz hakkım yoktu. Annen ve Elena çok iyi anlaşıyorlardı, ben de oturup onun tüm eğlenceyi tek başına yaşamasını izleyemezdim."

Aklım, uzun zaman önce Asher'a, kapalı kapılar ardında ebeveynlerimizin ilişkilerinin nasıl olduğu hakkında sorduğum soruya geri dönüyor, ama ben bu düşünceleri hemen kafamdan uzaklaştırıyorum. Babamdan daha fazla bilgi almamın imkanı yok.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "Quincy, üniversiteyle olan bu tarihi bağın olasılığı karşısında çok sevinçliydi ve yemin ederim ki daha önce hiç *kimsenin* yüzünde böyle bir ifade görmemiştim. Sanki kader o kutuyu saklandığı yerden çıkarmıştı. Ve kayıt olduktan sonra okul hakkında konuşma şekli, tam da benim istediğim gibi sıkı sıkıya bağlı, ileri görüşlü bir topluluk gibi geliyordu. Kendim olabileceğim ve herkesin önünde maske takmam gerektiğini hissedebileceğim bir yer. Anlıyor musun?"

Babam bana bakıyor. "Anlıyorum. Ayrıca tanıdığın insanların bu süreci yaşamalarını izlemek, yolculuğu daha az korkutucu hale getiriyor. Değil mi?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Aynen öyle."

"Oh, lanet olsun." Kollarını göğsünde kavuşturan annem odaya girer ve babama sert bir bakış atar. Birkaç yıl önce doğum gününde aldığımız tüylü turuncu bornozunu giymiş, görünüşe göre biz alt kata indikten sonra üstünü değiştirmiş. "Kızımızı taciz etmeyi keser misin?"

"Sence taciz ediliyor gibi mi görünüyor, *m' eudail*?"

Kız onun kolunu tutup ayağa kaldırır; ikisinin boyları arasında önemli bir fark vardır, erkek kızıdan 30 santim daha uzundur, bu durum

neredeyse komik. "Lucy, bebeğim, partine hazırlan. Violet teyzene vermesi için sana bir şeyim var, benim için götürürsen sevinirim."

Başımı sallıyorum. Onunla tartışmanın anlamı yok.

"Ve bil diye söylüyorum," der, babamın yanında durarak kapıda durur, "nereye gidersen git, harika işler başaracaksın. Bu yüzden başkalarının fikirlerinin seni etkilemesine izin verme ve kalbinden ne geliyorsa onu seç."

Onlar giderken, ben birkaç dakika daha orada oturup bacaklarımı sallayarak vakit geçiriyorum.

Avernia Koleji'ne giremezsem dünyanın sonu mu gelir? Büyük resimde bunun bir önemi olacağını sanmıyorum ve başka bir yere girebileceğimi biliyorum. Muhtemelen.

Sadece... istemiyorum.

Yıllardır gözüm bu tek yerdeydi. Başka bir yere baktığımda, hemen o kutsal salonlara geri dönüyordum ve hayatımın büyük bir bölümünü istediğim her şeye sahip olamayacağımı kabullenerek geçirdiğim için, bu ulaşılabilir bir şey.

Çevremdeki dünyaya gerçekten etki edebilecek bir şey yapabilirim. Belki kaçıp, kimsenin adımı veya geçmişimi bilmediği bir yere gömülebilirim, bir şey başardığımı hissedebilirim.

Böyle yüzeysel bir hayale tutunmak aptalca, ama şu anda sahip olduğum tek şey bu. Her şey bu kadar hızlı değişirken, bu benim kontrol edebildiğim tek şey gibi geliyor ve ben bunu istiyorum.

Buna *ihtiyacım var*.

Nefes vererek, sonunda yataktan kalkıp tekrar aşağıya iniyorum ve annemin kollarıma tutuşturduğu tohum ekme tepsisini alıyorum.

Avernia farklı olacak, diyorum kendime.

Aplana'nın hiç olmadığı gibi.

Tek yapmam gereken buna kendimi inandırmak.

ŞU ANDA Foxe'dan votka şişesini almam gerek. Ne kadar içtiğini bilmiyorum ama evinin arkasındaki devasa ayçiçeği tarlasında yürürken sürekli ayağı takılıp düşüyor.

Tarlanın ortasındaki büyük açıklığa vardığımızda, Foxe ve Aurora'nın okuldan davet ettiği birkaç çocuk plastik sandalyeleri ve piknik battaniyelerini yerleştirmeye başlıyor ve ay ışığında neredeyse floresan gibi parlayan soluk pazıları olan iki adam ateş yakmaya başlıyor.

Ortaokuldan beri burayı küçük toplantılar için kullanıyoruz, ama o zamanlar sayımız daha azdı. Ben de öyle seviyordum.

Şimdi ise, aşırı içki içen kuzenime bakıcılık yapmak zorunda kalıyorum, o bir kenarda kusmak için ara verirken, tanımadığım bazı pisliklerin Lucy'yi utandırmasını izliyorum.

Yanaklarının kızardığını anlayabilmekten nefret ediyorum.

Muhtemelen sarhoş olmuştur; normalde bu tür yerlerde, biraz içki içip sigara içerek sosyalleşene kadar köşede saklanır. O zaman bile, nezaketi kısa sürer ve genellikle gecenin sonunda sosyal adaletsizlikler hakkında atıp tutmaya başlar.

"Bu gece onlardan biriyle öpüşeceğine ne kadar bahse girersin?" diye sorar Foxe, omzuma dirsek atarak.

"Bahis oynamaman gerektiğini düşünüyorum."

Ağzı açık kalır. "Geçen hafta sonu yarış pistinde kaybettiğim beş büyük parayı, sadece çok fazla içtiğim ve yanlış yuvaya doldurduğum için kaybettiğimi bilmeni isterim. Aksi takdirde, şansım çok yüksekti."

Bakışlarım elindeki cam şişeye düşer.

Gözlerini devirir ve beni bırakıp, toplantının dış kenarında fenerlerin kurulumunu koordine eden sarışına doğru gider.

Lucy'nin dikkatini kime vereceğini tahmin etmeye çalışmak — ya da daha fazlasını

—zaten oynamak istediğim bir oyun değil.

Belki de bu adamlar onun konuşma konularını dinlemek istiyorlardır. Ben olsam onu sonsuza kadar dinlerdim. Ama nedense, onların ilgisi daha kötü niyetli gibi geliyor.

Belki de kısa kırmızı ekose etek ve uzun kollu gömleğin üzerine giydiği tişörtle giyinmiş ince vücudunu ara sıra baştan aşağı süzen bakışlarından dolayıdır. Bacakları, uzun siyah çizmelere kısmen sarılmış olarak sergileniyor. O soluk bacaklarıyla bir azizi bile baştan çıkarırdı, ama adada aziz falan yok.

En azından ben, onun önündeki iki öğrenciyi öldürmeyi hayal ettiğim için.

Bunu yapabilirim. Ne de olsa babamın oğluyum.

Foxe'un Aurora ile tartıştığı yanından geçerek, ellerimi ceplerime sokup Lucy'nin yönüne doğru ilerliyorum. Gözlerimi ondan ayıramıyorum, özellikle de sivri saçlı sarışın eğilip Lucy'nin yanağından bir şeyi silerek.

O donar, o da donar, gözleri birbirine kilitlenir.

Kıskançlık göğsümde canlanır ve onu yakar.

"İklim krizinin mevcut durumu üzerinde hükümetin ve bireylerin etkisine dair düşüncelerini öğrenmek isterim," diyor sarışın adam yavaş ve yumuşak bir sesle. Eli kadının yüzünde kalır, parmakları açılıp kadının çenesini kavrar ve başını eğirir.

Ceketinin altında uzun siyah saçları gizli olan diğer adam biraz daha yaklaşır ve onu neredeyse görüş alanımdan çıkarır.

Kalbim derin ve ağır bir şekilde atıyor, öfke organımdan yavaşça vücudumun geri kalanına yayılıyor.

"Bireylerin de sorumluluğu var," diyor Lucy, hafifçe peltek peltek konuşarak. "Ama asıl suç hükümetin..." Hıçkırarak kendi cümlesini kesiyor ve ayakları üzerinde sallanıyor.

Spiky kolunu onun beline doladı. "Dikkat et tatlım."

"Evet," diye gülümseyerek onaylar siyah saçlı olan. "Henüz kendini yorma. Enerjini sakla."

Lucy kaşlarını çatarak sarışından uzaklaşır. "Bu ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey, sadece..."

Onların arkasında durmak için fren yaparken, ateşin başında eğilmiş, ateşi yakmaya çalışan kızdan bir kutu kibrit kapıyorum. Elimi hafifçe sallayarak, elimdeki kibriti yakıyorum ve kendimi takılıp düşüyormuş gibi yapıp, küçük çubuğu fırlatıyorum.

Kibrit sarışın çocuğun üzerine düşer ve bir saniye içinde, tüvit ceketinde bir kıvılcım çıkar ve kumaşa tutuşur.

Alevler anında yayılır ve etrafı sarar. Lucy'yi bırakır, geriye atlar ve çılgınca kolunu okşayarak ve vurarak ateşi söndürmeye çalışır.

Ceketini çıkarır, yere atar ve arkadaşı onu ayaklarıyla ezer.

"Hay sıçayım, dostum!" diye bağırır ve kalabalığın geri kalanının dikkatini çeker. Alevler bir süre sonra söner, ama gözleri hala çılgındır, nefesi zorlanmaktadır.

Ona göz kırpıyorum. "Oops."

"Oops *mu*? Senin sorunun ne lan?"

"Ayağım takıldı."

Gözleri parlar ve bana yaklaşıp burnunu yüzüme sokmaya çalışır. Ama ben ondan birkaç santim daha uzunum, bu yüzden bu kolay bir iş değildir.

Ağzımda yavaşça bir gülümseme belirir. "Bir sorunun *mu* var?"

"Görünüşe göre var, Anderson. Beni ateşe atmaya çalıştığın için suratını dağıtmalıyım."

"Devam et," dedim ona. "Pazartesi okula gidip müdüre burnumun neden kırık ve ön dişlerimin neden eksik olduğunu açıklamak zorunda değilim, o yüzden bana vurmadan önce bir düşün. Hoşuma gidebilir."

Heyecan, derimin altında karıncalanıyor, Lucy'nin varlığıyla hiç hissetmediğim bir şekilde beni ısıtıyor — onunla hiç hissetmediğim *tek* şey, çünkü öfke onun dokunmadığı bir şey.

Çoğu zaman öfkemin yatıştırıcısıdır. Ama şu anda, sanırım, öfkemin kaynağı da odur.

Sarışının gözlerinde bir anlığına korku belirir. Boğazını temizler ve bir adım geri çekilir. "O ceket yepyeni bir ceketti. Bin altı yüz dolar tutmuştu."

"Belki de *şenlik* ateşine yanıcı giysiler giymemelisin."

"Bütün giysiler yanıcıdır, gerzek." Ceketini almak için eğilirken, Lucy'ye bakarak homurdanır. Arkadaşına başını sallayarak, tiksinti dolu bir ses çıkarır ve bizden uzaklaşır. "Boş ver dostum. O kadar sarhoş değil ki, buna değecek kadar."

Yumruklarım onun yüzüne vurmak için can atıyor, ama ben bir şey yapamadan uzaklaşıyorlar, muhtemelen avlayacak başka masum sarhoş kızlar bulmak için.

Ne kadar da tahmin edilebilir. Eğer sapık olacaklarsa, en azından biraz yaratıcı olsalar bari.

Lucy kollarını kavuşturur, onların ayrılmasıyla yüzü düşer. Çenesini kaldırır ve bana öfkeyle bakar. "Neden bunu yaptın?"

"Oh, pardon, onların iğrenç ilgisinden hoşlanıyor muydun? Eğer hoşuna gidiyorsa, geri gelmelerini isteyebilirim."

"Tabii ki değilim," diye tersler ve göğsüme yumruk atmak için elini uzatır. Malibu ve esrar kokuyor, safir rengi gözleri biraz cam gibi parlıyor, ama bir şekilde bana odaklanmayı başarıyor. "Ama her şey kontrolüm altındaydı, *yakışıklı*. Her zaman beni kurtarmana ihtiyacım yok. Ben yardıma muhtaç bir kız değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim," diye cevap veriyorum, dirseğini tutup o iki adamın gittiği yönün tersine doğru yürümeye başlıyorum. Ateşten, bir yerlerden gelen yumuşak pop müziğinden ve kalabalıktan uzaklaşıyoruz.

Onu ayçiçeği saplarının arasına sürükleyerek, büyümüş bitkilerin arasından bir yol açıyorum. Çocukluğumuzdan beri burayı neredeyse ezber biliyoruz, ama şu anki durumunda çıkış yolunu bulabileceğini sanmıyorum.

İlk bakışta, o kadar da farklı görünmüyor ya da ses tonu da öyle değil, ama ben görebiliyorum: yanaklarının hafif kızarıklığı, geniş bakışları ve ayağına takılmamak için sürekli ayaklarına bakması.

Hayatını izleyerek geirmişsen fark edebileceğın küçük ayrıntılar.

Yine de onu *kurtarmak* için müdahale etmedim. İhtiyacı olursa, direnç göstermeyen yolu seçse bile, kolayca kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem yok. Kendi hayatı ile onların hayatı arasında seçim yapması gerekirse, kendi hayatını seçeceğine inanmak istiyorum.

Müdahale etmek *benim* içindi. Çünkü ben, onun başkasına gülümsemesini görmek istemeyen kıskanç bir pisliğim.

Ama bunu itiraf edemem. Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum, ya hissetmiyorsa?

Arkadaşlığımızı mahvettiğim ve ortamı garip hale getirdiğim için beni asla affetmez.

Sonunda, çok daha küçük bir açıklığa vardık ve ben yürümeyi bıraktım, o da geldiğimiz yoldan geri dönmeyi düşünür gibi görüldüğü için kışımın üstüne oturdum.

"Aplana acil durum yetkilileri bu tarlanın tam boyutunu bilmiyorlar," diyorum ona, avuçlarımı gevşek toprağı dayayarak geriye yaslanarak. "Seni bulmaları biraz zaman alır."

Amcam Grayson, hatırlayabildiğim kadarıyla bu devasa ayçiçeğı tarlasını yetiştiriyordu; bu, özellikle teyzem Violet'in yeşil parmağını mutlu etmek için başlattığı bir projeydi ve daha sonra bitkileri istilacı bir tür olarak gören Aplana Adası şehir yetkilileriyle bir tür oyuna dönüştü.

Bu durum, onu daha da büyütmek için daha fazla teşvik etti. Daha kalın. James ailesinin evinin arka tarafı, sonbahar boyunca devasa sarı ve yeşil bitkilerle kaplıdır ve bize gerçekten ihtiyacımız olduğunda kaçabileceğimiz bir yer sağlar.

Lucy arkasını dönmüyor, kollarını göğsünde kavuşturarak saplara bakmaya devam ediyor. "Bunu yapmaya devam edemezsin."

Cebimden telefonumu çıkarır, rastgele bir oyun açarım. "Neyi yapmıyorum?"

"*Bunu*. Ben hayatımı yaşamaya çalışırken araya girmeyi." Biraz sendeleyerek arkasını döner ve dengesini sağlamak için kollarını yanlara açar. "Var olmamı zorlaştırıyorsun."

"Ben de hayatını kolaylaştırdığımı sanıyordum."

"Hayır." Bana bakar, mavi gözleri ay ışığının gölgesinde kalır. "Uzun zamandır değil."

Karanlık gökyüzüne rağmen, yüzündeki her yumuşak çizgiyi görebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

Baharda mezun olduğumda aramızda açılan uçurum, bu kapalı alanda sonsuz gibi büyüyor. Kenarda durmuş, atlamaya hazır bir şekilde bu uçurumun genişlemesini izliyorum, ama aşılmaz hale gelmeden önce zaman kalmadı.

Midemdeki bulantıyı bastırıyorum, onun sözlerinin mideme keskin bir bıçak gibi saplandığını görmezden gelerek, yanıma gelip yere oturuyor.

"Her zaman yanımda olmana güveniyorsam, bu okul yılını sensiz nasıl geçirebilirim?"

"Ama ben yanıdayım," diyorum. "Sadece orada olmadığım için..."

"Senin adada bir yerde *olman, benimle birlikte orada olmanla* aynı şey değil." Diye iç geçirerek bacaklarını uzatıp ellerini uyluklarının arasında kavuşturur. Ayakları bir yandan diğer yana sallanır, çünkü hiç bir zaman tamamen hareketsiz oturamaz. "Daha bir ay bile olmadı ama farkı hissedebiliyorum. İnsanların artık benimle konuşmaması ya da bazı kulüplerin beni dışlaması umurumda değildi, çünkü gelecek yıl hepsi bitecek, değil mi? İkimiz de kabul edildiğimiz sürece Avernia'ya gideceğiz ve buradaki insanlar benim varlığımı unutacaklar."

İmkansız, diyorum, dişlerimi sıkarak. *Kimse seni unutamaz seni unutamaz.*

Yine de, cümlesinin diğer kısmı beni dehşete, kasvet ve boşluk hissi uyandırıyor.

"Bu arada, sanırım biraz senin olmadan yaşamayı öğrenmem akıllıca olur. Benim için notlar almaya ya da uğrayıp zamanında bir yere vardığımdan emin olmaya gelmiyorsun. Biraz sorumluluk almam gerektiğini hissediyorum, sence de öyle değil mi?"

"Arkadaşlığımın bu kadar yük olduğunu fark etmemiştim." Neden böyle söylediğimi bilmiyorum — suçlamayla gözlerinin kararmasını görmekten nefret ediyorum.

"Yük değil," diye cevaplıyor, başını sallayarak. "Bir destek. Hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok, çünkü senin orada olduğunu biliyorum."

Boğazım yanarken, bakışlarımı kaçırıp kucağıma bakıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Beni kullan. Hiç umurumda değil.

"Hey," diyor, düşüncelerimi keserek bana doğru eğiliyor.

O döndüğünde ben de döndüm ve kirpiklerinin yanaklarını süpürdüğünü fark ettim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Daha önce de seni durduramadım."

"Ruhlarımız neyden yapılmış olursa olsun, onunki ve benimki aynı." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir soru mu, Bayan Brontë?"

Lucy burnunu çekerek dengesini kaybetti. Elini uyluğuma koydu ve kendini tutarken sıkıca kavradı. "Sanırım biraz sarhoşum."

Nefesim ciğerlerimden çıkıp etrafımızdaki havaya karışır. "Kesinlikle mümkün."

"Oh," der, çenesini eğip eline bakar. Parmaklarını büker ve ben tüm vücudumda titremeyi bastırıyorum. "Gerçekten kaslı uylukların var."

Cevap *veremiyorum*. Söylediklerini zar zor duyabiliyorum, beynim ve sinir uçlarım bu temasa çok odaklanmış durumda. Kot pantolonumun içinden bile, dokunuşu beni tamamen yutacakmış gibi hissettiren açık bir alev gibi.

"Sen... Bir şey deneyebilir miyim?" diye sorar Lucy yumuşak bir sesle.

Bir şekilde, dilim ağzımın tavanından ayrılacak kadar nem bulur. "Sorun bu mu?"

O başını salladı.

Boğazımı temizleyerek, omurgamı düzelterek, onun tutuşundan ince bir şekilde kurtulmaya çalışıyorum. O ise ipucunu anlamış gibi görünmüyor, ben yavaşça uzaklaşırken o daha da yaklaşıyor.

"K-kıpırdamayın," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Beni sıkıca tutmaya devam ettiği için, bu emrin ondan gelmesinin ne kadar tuhaf olduğunu söylemek istiyorum, ama o bana yaklaşıyor ve ben konuşmayı tamamen unutuyorum.

Ağzı tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor, genişliyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Düşünemiyorum, onu itmek ya da buna bir son vermek için kesinlikle yeterli değil.

Buna bir son vermeliyim.

Bu *kötü*. Her şeyi göz önünde bulundurursak, korkunç bir fikir.

Ama onun tek emrine itaat ediyorum ve heykel gibi hareketsiz kalıyorum. Bacağımı kaldıraç olarak kullanarak yukarı doğru itiyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

Benimkiler ise sürekli açık.

Avuç içlerim terle kaplı, ama hareket edersem düşeceğimden emin olduğum için onları toprağın üzerinde tutuyorum. Zaten onlarla ne yapacağımı bilmiyorum.

Şimdi ona dokunursam, kendimi tutamayacağım. "Ne yapıyorsun..."

Ağzı benimkine en nazik öpücükle değdiğinde, kendimden geçiyorum.

Birkaç saniye boyunca, aklıma hiçbir düşünce gelmiyor, boş, görüşüm tamamen bulanık, beynim bu coşkuyu sindirmeye çalışırken duraksıyor.

Göğsümde, havai fişeklerle veya süpernovalarla dolu bir gökyüzü gibi coşku dalgalanıyor.

Birkaç saniye sonra, açıklığa geri dönüyorum, tırnaklarım yumuşak toprağa kazınıyor, onun kuzgun rengi saçlarına dolanmamak ya da kalçalarını tutup beni üzerine çekmemek için.

Siktir. Bu düşünceyle sikim sertleşiyor ve ben, onun bana yaptıklarının kanıtını gizlemeye çalışarak yer değiştiriyorum. O buna hiç dikkat etmiyor; gözleri hala kapalı ve dudaklarını hafifçe aralarken nefesleri kısa ve sık dalgalar halinde geliyor.

Tadı kirazlı dudak kremi ve alkol gibi. Umarım bu lezzet kombinasyonunu hayatımın geri kalanında hatırlarım.

Aniden, onun geri kalanının tadı nasıl merak ediyorum. Tatlı mı yoksa ekşi mi, bunu öğrenmemi ister mi?

Parmaklarım ona uzanmak için can atıyor. Onu kollarıma çekmek ve ondan *hoşlandığımı* fark ettiğimden beri içimde tuttuğum tüm gerginliği bırakmak için.

Sadece ona.

Bu duyguları başka hiç kimseye karşı hissetmedim ve bunun başka bir nedeni olduğunu düşünürdüm, belki de sadece erkeklerden hoşlandığım ya da sekse hiç ilgi duymadığım gibi.

Meğer ilgileniyormuşum, ama sadece Lucy Aberdeen Wolfe söz konusu olduğunda.

Sadece onunla *bir şeyler* yaşamak istiyorum.

Bu yüzden bu öpücüğü durdurmam ve işler daha da kötüye gitmeden bir son vermem gerektiğini biliyorum.

Ama yapmıyorum.

Yani, durdurmuyorum.

Siktir, yapmıyorum.

Bunun yerine, elim yerden kalkar, çenesinden kayar ve ipeksi saçlarına dalar. Saç köklerini kullanarak başını eğdiririm ve dilimi dudaklarının üzerinden geçirerek öpücüğü derinleştiririm.

Bu, durmanın tam tersi.

Ve o bana nefes verirken, avucunu göğsüme dayadığında, bunun en parlak yeşil ışık olduğunu anlıyorum. Bir davet varsa, bu bir davettir.

Dili tereddütle dilime dokunur, sessiz bir yalvarış. Parmak eklemlerim, onu kollarıma çekip bir daha bırakmamak için duyduğum dürtüye direnerek uyguladığım kısıtlamadan kırılacakmış gibi hissediyorum.

Siktir, siktir, siktir. Bu kötü.

"Asher," diye nefes alır, bir saniye geri çekilir ve sonra tekrar dalar, çabalarını ikiye katlar.

Eli kucağıma düştüğünde titriyorum, parmakları kotumun fermuarını nazikçe aşağı doğru bastırıyor.

Ağızlarımız yer değiştirdiğinde küçük bir nefes kaçıyor, ama bunun benden mi yoksa ondan mı geldiğini anlayamıyorum.

Sanırım sana aşık oldum.

Beynim bu yedi kelimeyi haykırıyor, onları dudaklarımdan çıkarıp onun dudaklarına aktarmak için çaresizce çabalıyor.

"Ne?" diyor bana, dişleri dişlerime çarpıyor.

O benim aletimi sıkınca, kanım aşağıya hücum eder ve panik kemik iliğime yerleşir.

Sanırım sana aşık oldum, beynim tekrarlıyor.

Benim ağzım hareket hareket her hareket ve onu birkaç birkaç saniye

Sıcaklık yüzümü yakıyor, kulaklarıma kadar yükseliyor. Aniden geri çekiliyorum, parmaklarım saçlarında dolanmış halde.

Gözleri parıldayarak bana bakıyor, okyanus derinliklerinde bir soru parıldıyor. "Ne dedin?" diye soruyor sessizce.

Çenemi sıkarak onu bırakıp geri çekiliyorum. *Beni duymamış.* "Pratik yapman gerektiğini söyledim."

Lucy'nin merakı, üzerimize bir kova soğuk su dökülmüş gibi aniden kaybolur. "Bu çok kaba."

"Sarhoşsun," derim, durumu düzeltecek bir açıklama ararken. Her şeyi eski haline getirmek için. Bunun olmasını istemediğini biliyorum. İçki içmemiş olsaydı *beni* öpmezdi. "Sorun değil. Eminim bir dahaki sefere öpeceğin adam farklı koşullarda olacak."

"O kadar sarhoş değilim, Asher. Ve o iyi bir öpücüktü."

Siktir. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi de. İçgüdülerim beni kilitliyor, onu uzaklaştırıyor. Hazır olmadan dudaklarım hareket ediyor. "Yalan söylüyorsun."

Ağzı açık kalıyor. "Senin *sorunun* ne lan..." "Sen benim sorunumsun, Lucy. Her zaman öyle oldun."

Bu çok acımasızca. Çok acımasız.

Söylemek istediğim şey bu bile değil.

Ama sonuçta ben bir korkakım. Öfkem diğer tüm duygularımı çok fazla etkiliyor ve onun da etkilenmesinden korkuyorum.

Korku ve öfke, aynı şeyi isteyen itici güçlerdir: tam bir yıkım.

Ben de onların her şeyi mahvetmesine izin veriyorum.

Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. Belki de birkaç dakika.

Kalbim boğazımda atıyor, aramızdaki sessizlik uzadıkça nefes alamıyorum. Aramızdaki mesafe milyonlarca kilometre gibi geliyor, oysa birkaç adımda kapatabiliriz.

İçimden, bu mesafeyi sonsuza kadar ortadan kaldırmak istiyorum. Ama yapmıyorum.

Onun yerine, ayağa kalkıyorum. O orada oturmaya devam ederken, yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izlerken, pantolonumdaki kiri silkeliyorum.

Ve ben gidiyorum.

Yarım saat sonra ön kapıdan içeri girdiğimde annem "Erken geldin" diyor.

Oturma odasında oturmuş, küçük kız kardeşi Ariana ve Ariana'nın kocası Cash ile lavanta çayı içiyor. Babam kenarda, telefonuyla sessizce konuşuyor ve acaba Foxe'un babası, partiden ayrıldığını haber vermek için mi arıyor diye merak ediyorum.

Onlar koyu renkli mobilyalarımızın üzerinde uzanırken, gri taş şöminenin üzerine monte edilmiş televizyonda sessiz bir bilgi yarışması programı oynuyor. Ekranın ışığı uzaklardaki koyu yeşil duvarda dans ediyor ve ben nefesimi düzenlemeye çalışırken ona odaklanıyorum.

Cash gözlüklerini düzeltir, bacak bacak üstüne atarak beni süzer. Koyu sarı kaşlarından biri yukarı kalkar, ama hiçbir şey söylemez.

Eminim vahşi bir hayvan gibi görünüyorum, bu yüzden yargısını dile getirmediği için minnettarım.

Ancak karısının yargısı öyle değil.

"Tanrım, sana ne oldu böyle?" Ariana teyze, kanepenin koluna yaslanarak bana daha yakından bakmak için eğiliyor. "Sanki üç mil boyunca çamurda sürüklendikten sonra temizlenmek için okyanusa dalmışsın gibi görünüyorsun."

Aşağıya bakınca, giysilerimin ve saçlarımın terden sıırılsıklam olduğunu fark ettim. O ana kadar bunun farkında bile değildim.

Ne zaman oldu bilmiyorum. Belki buraya gelmek için şehirde koşarken mi? Ya da açıklıkta Lucy'yi terk ederken mi?

Annem beni daha iyi görebilmek için kaşlarını çatıyor. "Tanrım, Asher, iyi misin?"

"İyiyim," diyorum sertçe. "Foxe'dan buraya kadar yürüdüm."

"Foxe ya da Lucy'yi de yanına almadan eve gelmen hiç sana göre değil," diyor annem, iki eliyle fincanını sıkıca tutarak. Bir yudum almadan önce bana son bir kez uzun uzun bakıyor. "Parti iyi geçti mi?"

"Ah," diyor Ariana, minderlere yaslanarak. "Eminim kavga etmişlerdir."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum ve o da gülümsemesini zorla bastırıyor gibi görünüyor. "Oh, yine mi?" Annemin yüzü endişeyle buruşuyor.

"Kavga falan olmadı," diyorum, ön kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Ellerimi kaldırarak oturma odasına giriyorum. "Kan ya da morluk yok, gördün mü? Ben iyiyim."

"Kırık bir kaburga kemiğini göremeyiz," diye babam da sohbe katılır.

"Gömleğini kaldırıp bize göstere," diyor Ariana, bana işaret ederek. "Hadi, evlat. Çabuk ol. Bütün gün bekleyemeyiz."

Zaten boşuna olduğunu bilsem de, yine de kocasına bakıyorum. Onun deli gibi davranmasını engelleyebilse bile, bunu yapacağını sanmıyorum.

"Ariana," diyor annem, bileğini kullanarak sırtışını gizleyerek.

"Sadece ortamı neşelendirmek istedim," diye omuz silkerek cevaplar ve başını Cash'in omzuna yaslar. Kestane rengi saçları, onun bronzlaşmış koluna düşer. "Çocuklarınız hep çok ciddi. Eğlenceli, çocuksuz teyze ve amca olarak, ortamı neşelendirmek bizim görevimiz."

"Kayıtlara geçsin," diye ekler Cash, bir avukat gibi, "Ben hiçbir şey demedim."

Babam gülererek annemin boynunu nazikçe sıkarak. "İnan bana, her şey gözlerinde zaten."

"Odama gidiyorum," diye mırıldanırım, ama koridora çıktığımda artık bana hiç dikkat etmiyorlar. Dördünden herhangi biri gelip daha fazla cevap almaya çalışırsa diye merdivenleri ikişer ikişer çıkarım.

Bu konuyu bir daha asla konuşmak istemiyorum, özellikle de şu anda.

Aptal Asher. Sen çok aptalsın.

Odamda ellerim titriyor, kapıyı istemediğim kadar sertçe kapatıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Lucy ve Foxe'dan gelen on altı cevapsız arama ve mesajı okuyorum. Normalde benim yaşayıp yaşamadığımı umursamayan Aurora'dan bile birkaç tane var, Lucy ona ulaşması için baskı yapmış olmalı.

Lucy: İyi misin? Hasta mı oldun yoksa? Foxe:

Nereye gittin lan?

Aurora: Eğer içki almaya gidersen, geçen sefer içtiğimiz seltzerlerden alabilir misin? Muhtemelen sana geri öderim.

Bildirimleri silerim ve bir tane daha gelir. Lucy:

Sınırı aştıysam özür dilerim.

Lanet olsun. Hayal kırıklığını ve şaşkınlığını neredeyse hissedebiliyorum.

Yıllardır onu öpmek için can atıyordum ve sonunda fırsatını bulduğumda kaçtım.

Yatağıma uzandığımda Keats yatağın altından fırlayıp çıkar, telefonumu düşürür ve yüzümü kollarımla örterim. Parmaklarım kaşınıyor, duygularımı çizimlerle dışa vurma isteği içimde kabarıyor, ama bu gece kendimi hiçbir şey yaratmamakla cezalandırıyorum.

Lucy Wolfe'a ilk öpücüğümü vermek istemiştim. Başka hiçbir şey yeterli olmazdı.

Mükemmel bir dünyada, bu benim güvensizliğimi yenip ona layık olduğuma karar vermem için yeterli olurdu.

Bu gece harika olmalıydı. Hayalim gerçek olmalıydı.

Öyleydi, zihnimin derinliklerinde bir ses ısrarla söylüyor.

Ama şimdi, onun henüz bilmediği bir yalanla harekete geçtim ve ikimizin hayatını mahvetmeden bu durumdan nasıl kurtulacağımı hiç bilmiyorum.

ASHER

ON SEKİZ YAŞINDA

QUINCY yatağımın önünde oturuyor, bacaklarını göğsüne çekmiş ve kollarını dizlerine dolamış. Benim ve babamınki gibi koyu kahverengi gözlerinin altında mor torbalar var, siyah saçları geriye çekilmiş, kâkülleri neredeyse ifadesini gizliyor.

Tamamen ve tamamen dehşet.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp kulaklıklarımı masanın üzerine atıyorum. "Evde olduğunu bilmiyordum."

Cevap vermedi, ben de spor ayakkabılarımı çıkarıp şifonyere doğru yürüdüm ve duştan sonra giyecek kıyafetler aradım. Bu sabah Foxe ile koşmak, Wolfe'ların evine gidip kendimi daha da rezil etmekten beni alıkoyan tek şeydi.

Ter içindeyim, kilometrelerce koşmaya hiç alışkın değilim, ama Foxe bir şekilde *ışıl ışıl parlıyor*. Geceyi Jägermeister içip kim bilir ne yapıp bitirmesine rağmen, ben gelmeden önce hazır ve nazırdı.

Aslında son birkaç aydır rutini böyleydi. Bu bir sorun olabilir, ama işlevini yerine getirdiği sürece, ben kimim ki müdahale edeyim?

Ben onun annesi değilim ve kendi sorunlarım var.

Quincy'nin uzun süren sessizliği beni sinirlendirince, şifonyer çekmecemi kapatıp dönerek kız kardeşime sert bir bakış attım. "Benim odamda ne yapıyorsun? Ziyaret ettiğinde genelde Noelle'in odasını karıştırmaz mısın?"

"O evde değil," diye fısıldadı Quincy.

Onun titrediğini, hayır, *titrediğini* fark etmem biraz zaman aldı. Boğazım sıkıştı ve ellerim yanlarımda yumruk haline geldi, giysilerimi buruşturdu.

Yıllar önce Noelle'i benzer bir durumda gördüğüm bir anı hatırlıyorum. Duşta birkaç saat geçirmiş ve her yeri kan kırmızısı olarak çıkmıştı.

O zamanlar ben daha çocuktum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. O da ne olduğunu hiç anlatmadı ve sanırım bu sır hala saklı, ama gözlerindeki o bakışı asla unutmayacağım.

Sığ ve kırık, Quincy'ninkine çok benziyordu. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Sonunda Quincy hareket eder ve başını hafifçe sallar. Gözlerini kaldırdığında, kan çanağına dönmüş gözlerine tepki vermemeye çalışırım. Gözlerinin akı hiç görünmüyor. Hiç.

Çenesinde kurumuş kir ve yanağında bir sıyrık var. Boynunda sarı morluklar var.

Kalbim daha hızlı atıyor.

Daha da hızlı.

O kadar hızlı ki, bayılacağım sanırım.

Yavaşça nefes alıp, kapıya doğru bir adım atıyorum. "Babamı çağırayım." "*Hayır*," Quincy koşarak dışarı çıkıyor, gözleri büyümüş.

O kadar paniklemiş olmasaydı, Anderson ailesinin sır saklayan üyesi olarak kız kardeşlerimden birini ispiyonlamakla tehdit etmem *komik* olurdu.

Mesele şu ki, babam benden kırk yıl kadar yaşlı. İntikam almak onun için sakın bir zihinle çok daha kolay, oysa bu fikir beni tamamen yutuyor.

Quincy'yi bu hale getiren kişinin kanını tatmak istiyorum. Hayat ondan sonsuza dek ayrılmadan önce, parmaklarımın altında kanının attığını hissetmek istiyorum.

"Ona ve anneme söyledim. Onlar da biliyorlar. Bu yüzden eve geldim." "Tamam." Boynumun arkasını kaşıyorum. "O zaman ne olacak neden buradasın?"

Kaşlarını çatarak ellerini kucağına koydu. Sessizce, ellerini birbirine dolarken, her hareketiyle parmak eklemlerindeki narin altın yüzüklerin kaymasını izledim.

"Avernia'ya gitmeyeceksin." Bana baktı. "Değil mi? Annem emin olmadığından bahsetti..."

"Bana soruyor musun yoksa uyarıyor musun?"

Cevap vermesi bir dakika daha sürer. O hep böyleydi. Metodik ve titiz, dünyaya nasıl göründüğüne çok önem veren biri.

"Sana bunu yapmamayı tavsiye ederim," diyor sonunda. "Orası... iyi bir yer değil. Orada senin acı çekmeni isteyen insanlar var."

"Neden hep ben hedef alınıyorum?"

"Sadece sen değil," diyor Quincy.

"Hepimiz."

Hayal kırıklığı içimi kaplar ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. "Gizemli davranmayı bırak ve bana neler olduğunu anlat. Aptalca şeyler söyleyip benim bu belirsizliği kabul etmemi bekleyemezsin. *Senin* oraya gitmen sorun değilse, benim gitmem neden sorun olsun?"

"Kaçamayacağım şeyler var," diyor bana, sesi biraz yalvarır gibi. O her zaman çok sessiz ve kendinde biridir, onun önümde dağılmasını görmek sinir bozucu. "Kontrolüm altında. Çoğunlukla. Bir şeyler oluyor ve bu gece... Bir şey beni sarsdı."

"Ne?"

"Detaylar önemli değil. Ama şunu bilmelisin ki, bizi Andersonları uzak tutmak için her şeyi göze alan güçler var."

Sinirim artıyor. "Tanrım, Q, beyin yıkama mı yaptılar sana? Lanet olası bilmece gibi konuşmayı kes. Neler oluyor?"

Quincy tereddüt eder. "Tam olarak emin değilim. Sadece istenmediğimizi biliyorum."

Ceketinin cebine uzanıp bir kağıt parçası çıkarır. Hızla açarım ve dört yıl önce kampüs kütüphanesindeki ansiklopedide gördüğüm el yazısı notu hemen tanırım.

"Oraya gitmek bir hataydı," der yumuşak bir sesle.

"Yani bu gerçek mi? Öğrenciler, öğretim üyeleri... Bu lanet saçmalığına gerçekten inanıyorlar mı?"

Kız başını sallar.

"Eliminasyon tam olarak ne anlama geliyor? Tehlikede misin?"

"Sen ve Noelle oraya bir daha ayak basmadığınız sürece, hayır."

İç çekerek masamın sandalyesine çöküyorum. Bunların hiçbiri mantıklı değil, neden hala okula devam ettiğini ya da nedenini de açıklamıyor.

O öyle görünüyor. "Lucy hala gitmek istiyor." "Ona gitmemesini söyle."

"Bunu yapamam, Q. Son birkaç yıldır burayı ne kadar sevdiğini anlatıp durdun. O buranın bir ütopya olduğunu düşünüyor."

"Yanılmışım. Ona bunu açıklayamaz mısın? Senin dediğini yapar."

Bu beni tedirgin ediyor. Döndüm, duvara baktım ve dizüstü bilgisayarımın üzerinde duran kitapların sırtlarına bakakaldım. Lucy üzerinde o kadar gücüm olsa bile, onu kullanmak istemezdim.

Özgürlüğü yoksa ne anlamı var? Seçme ve kendi kişiliği olma özgürlüğü?

Bana yalvararak istediği şey bu değil miydi?

Başımı ellerimin arasına gömerek, içimdeki ısrarcı sesi görmezden geliyorum. Quincy'yi dinleyip Lucy'yi burada kalmaya ikna etme arzusu, burada güvende olacağını bildiğim halde.

"Ona sunabileceğim bir şey ver bana," diyorum kız kardeşime. "Somut bir tehdit varsa, o zaman bilmesi gerekir..."

"Hayır." Kız kardeşim başını sallar. "Ona bunlardan hiçbirini anlatamazsın." "Neden?"

"Çünkü o Aurora'ya söyleyecek, Aurora da Foxe'a söyleyecek, Foxe de ailesine söyleyecek. O zaman okulun kapanmasına otuz gün kalacak. O kadar."

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Kapatılması gerektiği gibi geliyor."

"Okulu kapatmak, benim yaptığım her şeyi silip süpürür, bir sürü öğrenciyi evsiz bırakır ve birkaç kişinin yolsuzluğu yüzünden iyi bir kurumun itibarını zedeler. Okulu tamamen kapatmak hiçbir işe yaramaz."

Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum, dudaklarım sıkı bir şekilde büzülmüş durumda. *Kendini neye bulaştırdı böyle?*

"Ben orada olmasam Lucy'nin bir şeyi olmaz," diyorum sessizce. "Değil mi? O bir Anderson değil. Ben de gitmezsem onu hedef alacakları bir neden olmaz."

Quincy'nin gözleri parlıyor. "Evet, sanırım öyle. Eğer *gerçekten* katılmaya kararlıysa, senin yanında olmasan da muhtemelen sorun olmaz. Ama bu senin için sorun olmaz mı?"

Fazla seçeneğim yok. Lucy kararını verdi ve şimdi gitmemesi için onu ikna etmeye çalışırsam, benim sadece pislik gibi davrandığımı ve onun bağımsızlığını kazanmasını engellemek için tüm bunları uydurduğumu düşünecektir.

Onun seçimlerinin ve özgürlüğünün benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor. Benim için tek önemli olan bu ve şu anda onun için de en önemli şey bu. Bağımsızlık ve itibarının, ailesinin, kendi zihninin gölgesinden kurtulmak.

Avernia bensiz de idare eder. En azından bu ihaneti böyle haklı çıkarıyorum.

Asphodel'in asfalt yolunda koşarken, geniş beyaz zarf elimde ağır geliyor. Aplana Adası'nın güney tarafında, Andersonların taş malikanesi, ıssız plajın üzerinde hayaletli gri bir simge gibi yükseliyor, gecenin bu saatinde köşeleri gölgelerle gizlenmiş.

Kaldırımdan indiğimde, daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi evin etrafında koşarken, çıtırtı sesleri havayı dolduruyor. Son sınıfa kadar, bu benim rutinimdi.

Arka tarafta, ikinci kattaki karanlık bir pencerenin altında durduğumda biraz başım dönüyor. Buraya gelip iyi haberi vermek için acele ettiğimden, adrenalin hala vücudumda dolaşıyor, vızıldıyor.

En azından iyi haber olduğunu düşünüyorum. Babam, üniversiteler reddediyorsa büyük zarflar göndermez diyor.

Bu benim hayalim olduğu için, yalan söylemediğine inanmayı seçiyorum.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp, alıcının bu iletişim şeklini sevmediğini bilmeme rağmen hızlıca bir mesaj gönderiyorum. O her zaman yüz yüze iletişim kurmak ister, başka türlüünü kabul etmez, bu yüzden çocukluğumun büyük bir kısmını tamamen onun etrafında geçirdim.

Onun dostluğunu sürdürmenin başka bir yolu yoktu.

Ben: Dışarıdayım. Aşağı gel ya da kapıyı aç. Sana gösterecek bir şeyim var!

Geçen haftadan beri cevaplanmamış bir düzine mesaj olduğunu görmezden geliyorum.

Bu gece hava biraz soğuk, bu yüzden hemen cevap gelmeyince telefonumu ceketimin cebine geri koyup parmaklarımı koltuk altına gömüyorum.

Soğuğa rağmen, kendimi çok heyecanlı hissediyorum. Yeterince konsantre olursam, heyecanımı kullanarak malikanenin yan tarafına tırmanıp onun odasına girebilirim, ama Asher'ın yatağının altında sakladığı ip merdiveni daha güvenli.

Bir ayağımdan diğerine atlayarak bekliyorum. Daha önce birbirimizi görmüştük, ama posta henüz gelmemişti. Bütün öğleden sonra yatak odamın penceresinde bekledim ve postacımız görüldüğü anda dışarı koştum, kimse görmeden zarfı kaptım.

Asher de kendi payını almış olmalı. Geçen yıl mezun olduğundan beri, ailesiyle birlikte rastgele işler yapıyor, annesine kitap turlarında, babasına ise... Babası emekli bir doktor olduğu için ne yaptıklarını tam olarak bilmiyorum, ama sanırım yoğun işler. Asher'ı beladan uzak tutan her neyse.

Ama önümüzdeki sonbaharda Avernia'ya gitmeye karar verdik. Birlikte. Bu yeni bölümde yanımda olmasını istediğim başka kimse yok.

Foxe'un partisinden beri birbirimizi çok daha az görüyor olsak da, duygularım değişmedi. Bu akşamki akşam yemeği biraz garipti, ama yaşadığımız ve geride bıraktığımız binlerce tartışmayı düşününce, bunun sadece küçük bir aksilik olduğunu biliyorum.

Yine de, bir şey sessizce acıyor merkezinde benim göğsümde. Partiyi istemeden hatırladığımda fiziksel olarak kalp kırıklığı yaşıyorum.

Asher'ın yüzü, parlak kırmızı ve şaşkın, dudaklarını benimkilerden çekiyor.

Sanki benim öpücüğümden yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi, aceleyle uzaklaşırkenki ensesi.

Beynim anıları fotoğraf kareleri gibi gözden geçiriyor.

Hiçbir şey bu kadar acı verici olmamıştı.

Üstümdeki penceresi karanlık kalıyor ve ben sinirlenmeye başlıyorum. Geri adım atıp, zemini tarıyorum ve gül çalılarının arasında bir çakıl taşı buluyorum, sonra kolumu kaldırıp camı hedef alıyorum.

"Kırarsan, annem muhtemelen sana onu satın aldırır."

Omzumun üzerinden gelen ani sesle irkilen ben, sıçrayarak taş parçasını düşürür ve hızla arkamı dönerim. Asher'ın 1,93 metrelik

vücudu karanlıkta gizlenmiş, solgun yüzü başının üzerindeki ay ışığıyla kısmen aydınlatılmış. Siyah saçları nemli bukleler halinde alnına düşmüş, sol burun deliğindeki mavi piercing bana bakarken parıldıyor gibi görünüyor.

Kahverengi gözleri, gölgeler tarafından tamamen gizlenmiş, ayırt edilemez.

Yine de bakışlarını karnımda hissediyorum.

Boğazımı temizleyip ona kötü bir bakış atıyorum. "Dürüst olalım, yakışıklı. Annen, dışarı çıkmak çok uzun sürdüğü için *sana* bunu ödetecektir."

Yüzündeki ifadenin değiştiğini anlayamıyorum.

"Meşguldüm." "Her zaman böyle söylersin, ama aslında hiç meşgul değilsin."

"Senin için bir şey yaparken hariç."

Nedense bu sözler yanaklarımı kızartıyor. Titreyerek, bu duyguyu üzerinden atıyorum. "Bu gece senden benim için bir şey yapmanı istemedim, o yüzden kendini affedilmiş sayabilirsin."

Birkaç dayanılmaz derecede garip sessizlik anı geçer. O sadece bana bakar ve ben kalbimin göğsümde attığını hissederim — vücudumdaki her kas onun dikkatli bakışları altında kaşınmaya başlarken, bunu boğazımda hissedebilirim.

Ya da belki de hareketsiz durmaktan dolayıdır. Bu konuda hiç iyi olmadım. İçimde, ruhsal bir ihtiyaç gibi, her zaman harekete geçmeye hazır bir şey var. Sanki vücudum, hareket etmeyi bırakırsa ölecek milyonlarca küçük işçi arıdan oluşuyormuş gibi.

Sonunda Asher nefesini verir, nefesi aramızda bir duman bulutu oluşturur. Hafifçe nane diş macunu ve fındık kokulu alkol kokuyor.

Bu beni duraksatır. Asher içki içmez, sigara bile içmez. Hiç içmez içmemiştir.

Yine de ona bunu sormuyorum. Muhtemelen benim hayal gücümün bir ürünü

"Ne istiyordun?" diye sorar sonunda.

"Bugün postayla bunu aldım." "Ne oldu?"

"Nedir bu?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Önündeki büyük altın A harfi yeterli bir ipucu değil mi?"

O cevap vermediğinde, inleyerek şeyi ona fırlatıyorum. O da geniş göğsüyle onu yakalayıp yerinde tutuyor.

Parmakları mürekkep lekesi ile lekelenir ve onu bütün akşam üst katta oturup çizimlerini yaptığını hayal ederim. Sonsuz sayıda çizim defteri yatak odasını doldurur ve ben de onun yurdunun bu defterlerle nasıl görüneceğini hayal etmeye başlarım.

Acaba bazılarını duvarlara yapıştıracak mı, yoksa eskisi gibi bana hediye edecek mi?

Aptalca hayaller ama şu anda burada dururken, ulaşılabilir gibi geliyorlar.

"Bu benim Avernia Koleji kabul mektubum. Yani, belki. Henüz açmadım. Seninle birlikte açmak istedim."

Bu, yüzümü daha da kızartıyor ve bir şeyler yapmak için saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum. Hareketlerimi takip edip etmediğini bilmiyorum, ama öyle hissediyorum ve bu da beni daha da tedirgin ediyor.

Bir tutam saçımı daha arkaya atıyorum, sonra avucumu çenemin üzerinde gezdiriyorum.

"İçeri girdin mi?" diye cevaplar.

"Ben... bilmiyorum. Açıp bakmamız gerekecek."

Daha fazla sessizlik. Kahretsin, midem bulanmaya başladı. Neden bu kadar tuhaf davranıyor?

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" Soruyu sesli olarak ifade ettiğimi fark edince içimden bir ürperti geçer.

"Ne yapıyorum?"

"Sen sadece..." Elimi onun yönüne doğru sallayarak sözümü kesiyorum. "Bilmiyorum. Bir şeyler var, ne olduğunu söyle de devam edelim."

"Hiçbir şey yok..."

Ellerim yüzüme uçar ve onu aniden keserim. "Giremedin mi?"

"Ne?"

"Avernia'ya. Red mektubu mu aldın?" Panik boğazımda kabarcıklar oluşturuyor, ama onu görmezden gelerek zorla nefes veriyorum.

"Tamam, peki, bu dünyanın sonu değil."

dünyanın sonu değil. Eminim ailen bazı bağlantılarını kullanabilir, özellikle de ablan mezun olduğu için ve..."

"Lucy."

"—belki benim için yaptığı gibi bir tavsiye mektubu yazabilir? Ya da Grayson amcanın orada bir etkisi olabilir, çünkü o..."

"Lucy."

Beni yıllardır uydurduğu takma adlarla değil, gerçek adıyla çağırdığını anlamam biraz zaman aldı. Pup, Luce veya Lulu değil. En sevmediğim L veya Lucille bile değil.

Sadece Lucy.

Kalbim göğsümde biraz sıkışır. O tekrar konuşunca daha da sıkışır.

"Başvurmadım."

Beynim onun sözlerini anlaması birkaç saniye sürer. Gözlerimi kırıştırıp, hala elinde tuttuğu zarfa bakıp, sonra tekrar ona bakarım. Yüzünü iyi göremediğim için sinirlenirim.

"Ne demek başvurmadin?" diye soruyorum. "Bunu birlikte benim evimde yaptık. Sen 'Gönder'e basıp başvuru ücretini ödediğini gördüm."

O içini çekiyor. Göğsümde hissediyorum.

"Başvurmadım," diyor yine, sanki ilk seferinde duymamışım gibi. "İşlem tamamlanmadan sayfadan çıktım. Ben sadece... Yapamadım. Hiçbir parçam oraya gitmek istemiyor."

Ağzım açık kalır. "Ne zamandan beri? Bu, son iki yıldır planımızdı."

"Senin planın," diye düzeltir ve bunun yüzüme bir tokat gibi geldiğini hissetmekten nefret ederim. "Ben gitmek istemiyorum."

Kan kulaklarımın arasına hücum eder, soğuk havaya rağmen cildim sıcaklaşır. Boğazım acı verici bir şekilde şişer, gözlerim yaşlarla dolar ve bir adım geri çekilip kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum.

"Ama sen dedin ki..." Titreyerek nefes alıp, gözyaşlarımın dinmesini bekledim ve onun ayakkabılarına bakarak sert bir şekilde baktım. "Eğer bu geçen hafta olanlarla ilgiliyse..."

"Değil."

Yutkunup başımı salladım. "Tabii, tabii. Ama biliyorsun, bugün hariç seni diğerleriyle birlikte pek görmedim ve gördüğümde de sanki artık birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmiyormuşuz gibi. Şimdi de benimle okula gitmek istemediğini söylüyorsun, bu yüzden biraz endişeliyim, anlıyor musun?"

Ateş yemek borumu yakıyor, dürüstlüğün yükü ses tellerimi yakıyor. Hayatımda hiç ona hislerimi söylemekten korkmadım, bu yüzden başka türlü davranmayı bilmiyorum.

"Luce." Artık benim takma adımı kullandığında, bu hayal kırıklığının habercisi gibi geliyor.

Bir adım daha geri çekiliyorum, ellerim titriyor. "Onun yerine ne yapacaksın?"

Tereddüt ediyor. "Önemli mi?"

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Benim için önemli."

Bunu nasıl sorabilirsin?

Asher cevap vermez.

Uzun süren sessizlikle varlığımın her zerresi sönüyor.

Göğsümü sıkıştıran üzüntüyü silkelerek, Asphodel'in kapılı girişine doğru dönüyorum. Kulaklarımda bir uğultu var, *onun gelmeyeceği* dışında hiçbir düşünceyi işleyemiyorum.

Kendi başınasın, Lucy.

Umutsuzluk kemiklerimi kemiriyor ve durup onun benimle gelmesini istemek istiyorum. Ona orada bana ihtiyacı olduğunu söylemek istiyorum — ona her zaman ihtiyacım oldu, tıpkı bir bitkinin suya veya ayın uzaya uçmamak için yerçekimine ihtiyacı olduğu gibi.

Ama bu aptalca geliyor, kafamın içinde sessizce söylense bile.

Asher kimseye ihtiyaç duymuyor, o halde neden onun beni anlamasını bekleyim ki?

Sen yokken ne yapacağım?

Bunu merak ettiğim bir an bile olmadı. Ben doğmadan önce de buradaydı, her zaman yanımda olmasa da, her zaman gözümün ucunda bir yerdeydi.

"Luce."

Kalbim sıkışır. Vücudumu çevirip tekrar ona dönerim. "Sen benim en iyi arkadaşım olmalısın."

Zarfı uzattı. Kafamı

salladım. "Sen al."

"İstemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

"Saçmalamayı kes. Birkaç saniye önce çok heyecanlıydın.

Benim seçimim yüzünden keyfini kaçırma."

Öfke midemde kaynıyor, dışarıya ve yukarıya doğru fışkırıyor.

"Neden gitmek istemediğini bile söylemiyorsun," diye bağıriyorum.

"Yıllardır, sadece 'Avernia berbat bir okul' gibi belirsiz sözler söylüyorsun, iddialarını destekleyecek hiçbir şey yok, ben ne düşüneyim? Ya beni berbat bir yere gitmeme izin veriyorsun, ya da *benimle birlikte* gitmek istemediğin için gitmiyorsun."

Burun delikleri genişledi. "Açıklayamam..."

"O zaman haklısın, Asher." Şu anda öfkeyle kaynıyorum, onun durduğu yerde koyu tonlar yerine kırmızı görüyorum. "Senin her şeyi mahvetmene izin vermemeliyim. Girdiğim için mutluyum ve senin girip girmedüğün umurumda değil. Aslında, belki de formaliteleri tamamen bir kenara bırakıp, birbirimizin yaptıklarını umursamayı tamamen bırakmalıyız. Bu sana bir plan gibi geliyor mu? Sen bizim planladığımız diğerini terk etmeye karar verdiğine göre, belki de sormalıyım diye düşündüm."

Daha fazla sessizlik. Başım dönüyor, içimden bir elektrik akımı gibi bir isyan geçiyor. Başka bir insan olsaydım, belki ona vururdum. Onun bana yaptığı gibi, bir şekilde ona zarar verirdim. Bunun pek bir etkisi olacağını sanmıyorum — muhtemelen hayatı boyunca akranlarıyla kavga ederek büyük bir dayanıklılık geliştirmiştir — ama öfkemden dolayı, onun istediği için değil, burnundan kanadığını görmek beni daha iyi hissettirirdi.

Bir an için düşünürüm. Yumruğum ona vurmak için can atıyor. Ya da belki de kalbimdir. Bilmiyorum.

Eğer daha az umursasaydım, belki yapabilirdim.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye soruyor, sanki bir ömür geçmiş gibi. "Bizim için her şeyin böyle bitmesini mi istiyorsun?"

"Sanki ayrılıyormuşuz gibi konuşuyorsun."

Ama bunun için bana karşı hisleri olması gerekirdi ve bu, onun bana karşı hisleri olmadığını açıkça ortaya koydu.

İleri doğru yürür, ayakkabıları yerdeki yaprakları ezerek. Ses çok yüksektir, evinin önündeki okyanusun sesini bastırır. Her şeyi bastırır.

Hala onun dudaklarının benimkilerdeki yoğunluğunu hissedebiliyorum, bir hafta önce bildiğim dünyayı kaplayan yoğunluğu.

O, ilgi çekici olduğu kadar korkutucu da ve bundan nefret ediyorum. Onu özleyeceğim için nefret ediyorum.

"Soruma cevap ver, Luce. Bana o kadar kızgın mısın ki, gidip bir daha seninle iletişime geçmesem de sorun olmaz mı? Asla?"

"Evet." Tek bir hece, özellikle hissetmediğim bir cesaretle söylendi. "Bana yalan söyleyen biriyle arkadaş olabileceğimi sanmıyorum."

"Çünkü bu ilişkideki tek yalancı sen olabilirsin. Değil mi?" Sözlerinden tiksinti damlıyor ve yaklaşarak zarfı karnıma doğru itiyor.

Ben onu almadım, o da aramıza düştü ve sığ bir su birikintisine kondu.

"Sana ne zaman yalan söyledim ki?" "Eylemler de yalan olabilir."

Çenemi kaldırarak, duygularımın gerçek olmadığını iddia etmesinin beni rahatsız etmediğini taklit ediyorum. "*Demek* bu geçen hafta olanlarla ilgili."

Asher başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü. Birkaç saniye boyunca yüzünü bana dönük tuttu, ama bana mı yoksa arkama mı baktığını anlayamadım. Her iki durumda da sinir bozucu bir durumdu, ama botlarımın içinde ayak parmaklarımı kıvrıp sırtımı dik tuttum.

"Artık öyle," diye cevaplar sonunda, beni atlayarak uzaklaştı.

O beni terk ederken, ben olduğum yerde donup kalırım, hareket edemem. Geri çekilme sesinin giderek uzaklaşmasını dinlemek zorunda kalıyorum, ta ki ayak sesleri duyulmaz hale gelip, ağaçların ötesindeki okyanusun sesi onların yerini alana kadar.

Onun geri dönüp yanıma gelmesini bekliyorum. Öfkemiz yatışana ve tekrar konuşabilene kadar yanımda kalmasını bekliyorum.

Ama asla dönmüyor.

Burada gerçekten yalnız olduğumu, artık istediğim tek kişiyle kutlama yapamayacağımı fark ettiğimde omuzlarım çöküyor.

Ne boktan bir doğum günü.

ASHER

ON DOKUZ YAŞINDA

"ARADIĞINIZ NUMARA ULAŞILAMIYOR. Lütfen telefonu kapatıp numarayı tekrar deneyin..."

Dişlerimi sıkarak, başparmağımla kırmızı Sonlandır düğmesine basıp telefonumu odanın karşısındaki kanepeye fırlattım.

Foxe beline beyaz bir havlu sarılmış, başka bir havluyla saçlarını kurularken, arkasındaki kapıdan buharlar yükseliyor. "Hala cevap yok mu?"

Cevap vermiyorum, sinir bozukluğu göğüs kafesimi yalayıp geçiyor. Bu, geçen bir yıl boyunca mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermemesinden daha kötü — şimdi tamamen engellendim.

Onun orada olduğunu ve ona ulaşamadığımı bilmek beni deli ediyor.

Hak ettiğimi buldum galiba, ama yine de *nefret ediyorum*.

Saç havlusunu yere atan Foxe, otel süitinin mutfağındaki minibara doğru büyük adımlarla yürür ve içinde alkollü içecek olmadığını fark edince kaşlarını çatır. Çenesini sıkarak küçük bir su şişesi alır, bana dönerek kapağını açar ve uzun bir yudum alır.

Güneşten bronzlaşmış teni artık dövmelerle kaplıydı; mezun olduktan ve kuzeninin plak şirketine yeni sanatçı olarak katılmak için New York'a gittikten sonra, müziğin dışında en sevdiği ifade biçimi dövmeler olmuştu.

Her gece sarhoş olup bayılmaktan daha iyidir herhalde.

Şahsen, dövmelere karşı pek sıcak bakmıyorum. Cildime kalıcı olarak bir şey kazınması fikri, bana lobotomi kadar çekici geliyor.

Gözlerim tekrar telefonuma kayıyor. Bu noktada şarj etmenin bir anlamı yok, ama ailem bana ulaşamazsa, beni bulup eve sürükleyeceklerdir.

Zaten pek önemi yok. Ben Foxe'un şöhretli bakıcısıyım. Sanırım, başka biri kendine daha büyük bir tehdit oluşturduğunda, benim gelecek planlarımla ilgili tüm endişeler arka planda kalıyor.

"Tatiana bu geceki konserden sonra özel bir kulüp ayırttı," diyor Foxe, şişeyi tezgahın üzerine koyarken. "Bazı yerel reality TV şovlarının yıldızlarının da orada olabileceğini duydum. Var mısın?"

"Başka seçeneğim var mı?"

Gözlerini devirdi. "Tabii ki var. Bütün gece sıkıcı olacaksan seni zorla götürmek istemem. Ben içemiyorsam, senin içmen gerekecek. Benim vekilim olarak."

"İlgilenmiyorum."

"Hadi *ama*. *Bir kez olsun* ilkelerinden vazgeçebilirsin. Benim için?" "Hayır."

"Gerçekten River'ı buraya uçurmamı mı istiyorsun? Küçük kardeşimi bu şekilde yozlaştırmak umurunda değil mi?"

Kapı çalındığında gözlerimi devirdim. Foxe'un kuzeni Aiden James, içeri girmeden önce kafasını içeri soktu, hemen arkasından kısa boylu, pembe saçlı karısı da girdi.

"River'ı genç şampiyon orkestrasından başka bir şey yapmaya ikna etmek asıl zor olan şey," diyor Aiden, bronzlaşmış kollarını göğsünde kavuşturarak. Kolları, eskiden turneye çıktığı zamanlardan kalma dövmelemlerle kaplı. "Zaten bu gece dışarı çıkmayacaksın. Saat dörtte otobüse binmek için hazır olmalıyız."

"Riley, lütfen kocana dinlenme ve rahatlamanın önemini açıklayabilir misin? Sanırım emeklilik beynini bozuyor."

Mavi gözleri parıltıyor, solgun yanakları kızarıyor. "Üzgünüm Foxe, ama ben de aynı fikirdeyim. Ailenize parti yapılmayacağını söyledik."

"Yani, gençken bana ilk esrarımı veren yetişkinler, baskıcıların tarafını tutmuşlar." Foxe başını sallar ve ellerini havaya kaldırır. "Bugün üzücü bir gün."

Kimse bu iddiayı yalanlamayınca inler, sonra bitişik iki yatak odasından birine girer ve topuğuyla kapıyı çarparak kapatır.

"Ailelerden bahsetmişken," diyor Aiden, köşedeki masaya otururken. Kahverengi saçlarını eliyle tarıyor, gri gözleri benimkilere bakıyor. "Bugün babanla görüştün mü?"

Benimle akraba olmasalar da, Aiden ve Riley onlarca yıldır ailemi tanıyorlar ve diğer teyzelerim ve amcalarım gibi ailenin bir parçası oldular. Annem, babamın evlendikten sonra tanıştığı hemen hemen her kimyasal insanı evlat edindiğini söylemeyi sever, sanki hayatının çoğunu yalnız geçirdiği gerçeğini telafi ediyormuş gibi.

Buna karşılık, çocuklarının hayatlarında bir an bile huzur bulmamalarını sağladı.

"Ben bir yetişkinim, biliyorsun," diyorum Aiden'a, ama yine de kalkıp telefonumu almaya gidiyorum.

"Ama bebek bir yetişkinsin," diyor Riley, Aiden'ın dizine oturmak için yanına yaklaşırken. Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Dünya senin ayaklarının altında, ama onu görmeye daha yeni başladın."

"Bu da, senden büyük olanların rehberliğinden hala yararlanabileceğin anlamına gelir," diye ekliyor Aiden. "Ayrıca, baban senden haber alamazsa *beni* aramasını istemiyorum. O yüzden hemen git."

Homurdanarak ayağa kalkıp yatak odama doğru yönelirim, onları oturma odasında bırakarak. Keats karanlıktan çıkıp bacaklarıma sürtünerek yüksek sesle miyavlar. Yatağa oturup kulaklarının arkasını kaşırken babama kısa bir mesaj atarım. Cevabını beklerken, eski, uzun zamandır ölü bir konuyu açar ve inanmadığım bir tanrıya aptalca onun yeniden canlanması için dua ederim.

Ekranda bir bildirim yanıp söndüğünde midemde umut belirir, ama arayana gördüğümde umudum hemen söner.

Yavaşça nefes verip, arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve cevap verirken kendimi hazırlıyorum. "Noelle."

Kız kardeşim sesimi duyunca çığlık atıyor ve ben de yüzümü buruşturarak telefonu elinden alıp, onun susmasını bekliyorum. Tam on saniye sürüyor ve sonra sanki geçen hafta sonu konuşmamışız gibi gevezelik etmeye başlıyor.

"Asher! Şu anda ne yapıyorsun?" "Otel odamda oturuyorum."

"Oh, iyi, demek meşgul değilsin."

"Öyle demedim..."

"Sıkıldığın belli!" diye şarkı söyler gibi konuşur. "Şansına, Carlyle'ın hemen dışındayım ve kesinlikle gitmek isteyeceğin bir yer biliyorum."

"Bundan ciddi şüphelerim var."

"Hadi gel artık! Tanrım. Ablanı özlemiş gibi davran, seni küçük sıçan."

Sırıtişımı bastırarak ayağa kalkıp ceketimi giydim. Foxe geri gelmedi, ben de Aiden ve Riley'e nereye gittiğimi söyledim ve lobide indim.

Kız kardeşim resepsiyonda durmuş, uzun, koyu kahverengi saçlarını parmağıyla çeviriyor.

"...LA'nın manzarasını geçemezsin, ama New York da oldukça yakındır," diyor tezgahın arkasındaki kısa, tıknaz bellboya. "NYC evden yeterince uzak değildi, anlıyor musun? Bazen, ülkenin öbür ucuna uçup yeni bir başlangıç yapmak zorundasın."

O, kadının söylediklerine hiç kulak asmıyor, kadının giydiği koyu yeşil tulumun derin dekoltesine bakmakla meşgul.

Eğer fark ederse de, umursamıyor gibi görünüyor. Dikkat, onun için bir değer.

Ama ben umursuyorum. Bu çok tuhaf.

Elini tutup, veda sözleri söylemeden onu masadan uzaklaştırıyorum ve o da küçük bir çılgılık atarak elimden kurtuluyor.

"Hey!" Gerginleşir ve bana döner, ela gözleri büyür ve elini sanki bana tokat atacakmış gibi uzatır. Kim olduğumu fark edince, kolunu indirir ve yerine gülümser. "Oh, evet! Buradasın!"

Kollarını boynuma dolayarak bana atılır ve şimdiye kadar aldığım en sıkı kucaklamayı yapar. O, tanıdığım en dokunaklı insan olmasına rağmen.

Geri çekilip, iki elimle omuzlarından onu uzaklaştırırım. Eskisinden daha zayıf görünüyor ve gülümsemesinde bir tuhafılık var, ama bunu söylemiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Dudakları mükemmel bir şekilde büzülür. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?" "Seni Q'nun doğum günü partisinde gördüm."

"Aylar önce! Ben yokken beni hiç özlemedin mi?"

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden cevap vermiyorum. "Garip görünüyorsun."

"Nasıl yani?"

Ona gözlerimi kısarak baktığımda, göz kapaklarının altında bulaşmış maskara izlerini fark ettim. Yanaklarının sığ kıvrımları, göz teması kurmakta zorlandığı, sanki titriyormuş gibi gözlerimi kaçırıp durduğu.

Quincy sakin ve soğukkanlı olan, Noelle ise göz alıcı olan, ama şu anda görünüşünde hiç de göz alıcı bir yan yok. Sanki Los Angeles bir şekilde ruhunu bedeninden emmiş gibi.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. Onu sorgulamak doğru gelmiyor.

Eğer bir sorun olsaydı, eminim ailemize söylerdi.

"Tamam, neyse." Elimi tutup beni otelin ön girişine doğru çekiyor.

"Gidelim."

"Bu kaçırma," diyorum, beni dışarıya, bekleyen bir SUV'ye sürüklerken.

"Kaçırma bizim aile geleneğimizdir," diyor basitçe ve beni yolcu koltuğuna itiyor. "Kapa çeneni ve yolculuğun tadını çıkar."

CARLYLE'DEN BİRAZ İLERİDE, bir benzin istasyonunda durur, motoru kapatır ve arabadan iner. Elini konsolun üzerine uzatır ve bekler.

Kaşlarımı

kaldırıyorum.

"Benzin parası lütfen."

Diğer kaşım da kalkıyor. "Kendi kaçırılmamın parasını benden mi istiyorsun?"

"Sadece yolculuk için." Başının arkasına uzanıp boynunu ovuşturur.

"Şu anda biraz nakit sıkıntısı çekiyorum."

"Eminim annemle babam sana da bana ve Q'ya verdikleri kadar harçlık veriyordur."

"Faturalarımın kopyasını mı istiyorsun ne?" diye tersler. "Los Angeles pahalı bir şehir, fotoğraf çekimleri, menajer ücretleri ve networking yemekleri de öyle. Paran var mı, yok mu?"

Sinirlenerek, yumruğumu cebime sokup bir deste para çıkardım. Banknotları saymaya başladım ama o koltuğun üzerine eğilip hepsini kaptı.

"Bu mükemmel!"

"Bu birkaç yüz dolar eder."

"Daha sıkı tutmalıydın!" diye şarkı söyleyerek arabadan atladı ve sürücü kapısını çarptı.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Hala mesaj yok. Bu çok uzun bir gece olacak.

ALTı SAAT SONRA, yıllardır gitmediğim bir kasabanın sınırlarına girmeden önce taştan yapılmış "FURY HILL'E HOŞ GELDİNİZ" tabelasını geçiyoruz.

On dört yaşımdan beri gitmemiştim.

Lucy turneye çıktığında hiç gitmedim. Bu onun için ilk uyarı işareti olmalıydı.

Ama ben de ona sahte vaatlerle oyalanırken onu suçlamak haksızlık olur.

"Burada ne halt ediyoruz?"

Noelle, kasabanın ana iki şeritli otoyolunda ilerlerken bileklerini direksiyonun üzerine tembelce koymuştur. "Şey, sömestrin ilk ayı bitti. Uğrayıp merhaba diyebiliriz diye düşündüm."

Midem bulanıyor. "Tam olarak kime?" "Şu anda sadece iki öğrenci tanıyoruz..."

Yumruklarımı sıkıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz, Noelle."

"Oh lütfen!" diye sızlanıyor, omuzlarını düşürüyor. "Siz konuşmalısınız. Tatilleri garip hale getiriyorsunuz."

"Tatillere katılmıyorum." "Aynen öyle!

Annem çok mutsuz."

Küçük kasabanın merkezi olan College Road'a döndüğünde, kalın ağaçlar arabanın camlarından hızla geçip gidiyor. Kasaba sakinlerinin çoğu, sanki kampüs hayatından rahatsız olmak istemiyormuş gibi, dağların veya ormanın içinde, çok daha uzaklarda yaşıyor.

Onları suçlayamam. *Bu* okul varken olmaz.

Noelle, küçük bir tuğla binanın önündeki otoparka girer. Buzlu camlardan görünen stroboskop ışıkları içeride yanıp sönüyor ve ön tentenin üzerine, canını dişine takarak tutunan, yanıp sönen yeşil bir neon tabela asılı.

Lethe's.

"Sadece bir konuşma," diyor Noelle, başını sallayarak aracın motorunu kapatıyor.

Çenem bir yandan diğer yana hareket ediyor ve ben onu ovuşturuyorum, başım beklentiyle zonkluyor. "Tamam. Ama biri bana dokunursa, oradan gideriz."

"Lütfen," diye burun kıvrıyor. "Sanki o kadar da çekici birisin."

Ellerimi kucağımda çeviriyorum; kan lekeleri çoktan kaybolmuş olsa da, hala izlerini görebiliyorum. O zamandan beri kaç kez yıkamış olsam da, beş yıl önce olanların hatırası hiç silinmiyor.

Ona bakarak, babamın o gün temizlemesi gereken iki ceset olduğunu söylediği ve Quincy'nin uyarıcı sözlerini hatırlıyorum.

Noelle, söylediğinden daha fazlasını mı biliyor? Bu yüzden mi benim Lucy ile iletişim kurmamı istiyor, çünkü onun için de endişeleniyor mu?

Yolcu kapısını iterek açtım, bacaklarımı uzattım ve dışarı çıktım. dışarı çıktım.

Durup kız kardeşimi bekledim. O da peşimden gelmedi, kemerini takmış halde telefonunda gezinmeye devam ediyor.

Boğazımı temizleyip, başımı ona doğru eğiyorum. "Geliyor musun?"

"Hayır." Gülümsüyor, ama zoraki gibi görünüyor. "Yarın sabah önemli bir seçmem var. Yerinizi kaybetmek istemem."

"O zaman neden içeri girmem gerekiyor?"

"Çünkü en iyi arkadaşın orada ve senden gördüğünden daha fazlasını hak ediyor."

"Neden bu kadar umursuyorsun ki Noelle? Bu seni ilgilendirmez."

"Senin ablan ve daha akıllı olan kişi olarak, bu aslında benim işim. Ayrıca, Lucy'yi seviyorum ve senin aptallığın yüzünden onun üzülmekten bıktım." Yüzü bir an için ciddileşti. "Aptal olma ve kin besleme. Bu sana hiçbir fayda sağlamaz."

"Tecrübelerinden mi konuşuyorsun?"

"Bilgelik başka nasıl kazanılır ki?" Gülümsemesi titrer. "Batı'da yaşarken bazı şeylerin farkına vardım, hepsi bu. Zaman akıp gidiyor, insanlar da öyle. Yapabildiğin kadar onlara tutunmalısın."

Ona ne oluyor böyle?

Eğilip yolcu kapısını kapattı. Bir saniye sonra kilitler yerine oturdu ve camı araladı. "Git ve onları yakala, kaplan!"

İçimden homurdanarak, bunun için ondan intikam alacağıma dair zihnimde bir not alıyorum. Yarınki büyük seçmelerini bir şekilde sabote ederek mi yapacağım, yoksa eve dönerken onu bagaja bindirip zorla eve götüreceğim miyim, henüz karar veremedim.

Lethe'nin girişine doğru ilerlerken, ter ve ucuz içki kokusu yaklaştıkça giderek yoğunlaşıyor ve her iki seçenek de cazip geliyor.

Kapı henüz açılmamışken bu pek iyiye işaret değil, ama neyse. Buraya kadar geldim, sonuna kadar devam edeyim bari.

İçeri giriyorum ve loş bir ışıkla ve dans eden insanlarla dolu bir duvarla karşılaşıyorum. Barın önünde servis bekleyen ya da büyük odanın ortasındaki aydınlatılmış dans pistinin hemen dışında duran insanlar kıvrınarak dans ediyorlar.

Yıpranmış ahşap zemini, kalabalığın kenarlarında dağınık bir şekilde yerleştirilmiş yuvarlak masalar süslüyor ve ön tarafta birkaç bas hoparlör o kadar yüksek sesle çalışıyor ki, barın arkasındaki şişeler raflarda sallanıyor.

Partiler benim tarzım olmasa da, geri çekilmek istemediğim için boğazımdaki düğümü yutuyorum. Lisedeyken bile Foxe'a sadece şoförlük yapmak ve kimsenin Lucy'ye bir şey yapmadığından emin olmak için eşlik ederdim.

Kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle atıyor, kaburgalarımdayankılanıyor, etrafta onun izini ararken. Onun gerçekten burada olup olmadığını bile bilmiyorum — Noelle kötü istihbaratıyla ünlüdür ve bu, onun son anda sebepsiz yere hazırladığı, berbat planlarından biri gibi geliyor.

Cidden. Lucy ile aramızdaki anlaşmazlığın annemi üzdüğüne inanmıyorum. Belki de Noelle kadına yeterince değer vermiyor.

Bara doğru ilerlerken, sırada bekleyen kalabalığın arasından geçip dirseklerimi tezgaha dayıyorum. Onlarca göz benim yönüme dönüyor, ama ben hepsini görmezden geliyorum.

Tek bir bakışla kim olduğumu anlayacaklarını sanmıyorum, ama fazladan dikkat çekmek istemiyorum.

Koyu kahverengi tenli, iri gözlü bir kız, kıvrıkcık saçlarını parlak pembe bir saç bandıyla geriye tarayarak yanıma geliyor.

"Size bir şey getireyim mi?" diye soruyor. "Adınız?"

Gülümser ve mükemmel beyaz dişlerini gösterir. "Muna. Hafta içi öğrenci ilişkileri ve kampüs etkinlikleri sorumlusu, hafta sonları ise Lethe's'te yarı zamanlı barmenim." Elini uzatır ve başını sallar. "Memnun oldum."

Onun teklifine şaşırarak gözlerimi kırıştırdım ve kollarımı tezgahdan indirdim. "Adını sormadım."

"Oh." Yüzü düştü ve yanımdaki biri içkisine kıkırdadı. "O zaman birini mi arıyorsun?"

"Bir arkadaş," dedim, ellerimi ceplerime sokarak.

Muna başını eğerek beni inceliyor. "Buraya gitmiyorsun, değil mi?"

"O kadar belli mi?"

"Şey, çoğu Avernia öğrencisi benimle konuşurken kendilerini kaybediyorlar," diye cevaplar ve biri ona uzattığı bardağı alır. "Kampüsün yarısı Küratörlerin seçim organının gözlerine bakmaya cesaret edemiyor."

"Curators mı?"

"Öğrenci organizasyonu," diyor. "Avernia'nın Yunan yaşamı versiyonu gibi bir şey. Dört organizasyon var: Küratörler, Persephone'nin Kızları, Ölümün Dişleri ve Visio Aternae—ama

adları yanlış. Ancak kurucular bu adı bulmuş, bu yüzden gelenek uğruna bu isim kalıyor."

"Anlıyorum."

"Curators açık ara en prestijli olanı. Sadece davetle üye olunabiliyor, en fazla mezun başışçısı ve en iyi ağ grupları var. Diğerlerine kıyasla biraz sıkıcı ama özgeçmişin için harika. Visio Aternae benzer ama girmesi çok daha kolay. Daha çok hayırseverlik ve okul programlarına odaklanıyorlar."

"Peki ya diğerleri?" diye soruyorum.

"Persephone'nin Kızları, kampüste bazı seslerin bastırıldığını düşünen iki öğrenci tarafından birkaç yıl önce kuruldu. Yönetim onları sevmiyor." Tereddüt ediyor. "Death's Teeth... Aslında kimse ne yaptıklarını veya kim olduklarını bilmiyor. Bazıları onların anonim intikamcılar olduğunu söylüyor, diğerleri ise bir tür seks kültü olduğunu söylüyor. Çoğunlukla üniversite mülklerine zarar veriyorlar, bu yüzden dekan veya üst düzey yetkililer tarafından resmi olarak tanınmıyorlar."

İlginç.

"Ama aslında, önemli olan tek şey Küratörler.

Onlar kesinlikle kampüsün en popüler öğrencileri. "Bu yüzden göz teması kurmuyorlar."

Uzun parmağıyla beni işaret ediyor. "Aynen öyle. Şimdi, kimi arıyordun?"

"Lucy Wolfe."

Muna'nın koyu renkli gözleri bir anlığına yuvarlaklaşır. Sol burun deliğindeki piercingi çevirerek, onun kendini toparlamasını beklerim.

"Onu tanıyorsun galiba?"

Muna burun kıvrarak başını sallar. "Evet. Hiçbir kuruluş onu kabul etmiyor çünkü sürekli yönetimle çatışıyor ya da notları düşük. Buradaki zorlu öğrencilerle pek iyi geçinemiyorlar. Avernia düzeni sever."

Kalbim bir anda durur.

Siktir.

Temiz bir sayfa açmak için çok fazla.

"Ama onu sadece bir kez gördüm," diye devam eder Muna, bara yaslanarak. "Yani söylediklerimi çok ciddiye alma. İyi biri ama pek de..."

"Yaklaşılabilir mi?"

"Evet." Gözlerini kısarak beni bir kez daha süzer. "Onun arkadaşı olduğuna inanmak biraz zor."

"Neden öyle?"

"Şey, o sarışın moda tasarım öğrencisi dışında herkesten nefret eder. Eğer onu kendi organize etmediği bir şey için ikna etmeye çalışırsan, kafanı koparır."

Bu Lucy'ye benziyor, ama Fury Hill'de onun *hakkında* konuşarak zamanımı geçirmek istemiyorum. Onu görmek istiyorum. "Bu gece nerede olabileceğini biliyor musun?"

"Genelde bu tür yerlere geldiğini sanmıyorum," diye cevaplıyor Muna. "Ben başkan yardımcısı olduğumdan beri kaç tane Küratör partisini reddettiğini sayamıyorum. O pozisyonu kazanan ilk birinci sınıf öğrencisi olarak, dışlanmışları bile davet etmeye çalışıyorum. Böylece organizasyon sponsorların gözünde daha iyi görünür, anlarsın ya?"

Bakışlarım boşalmış olmalı ki, Muna omuz silkiyor ve uzaklaşıyor.

Oturup daha fazla zaman kaybetmek yerine, geldiğim yoldan geri dönüp tuvaletlere doğru yola çıkıyorum. Arka koridor, ön kısımdan daha aydınlık olmayan birçok yöne ayrılıyor ve beklemek zorunda kalmamak için sağdaki koridoru seçiyorum.

Öpüşen çiftleri ve işemek için sırada bekleyen insanları iterek geçerken, müzik kemiklerimde yankılanıyor.

Koridorun en sonunda EXIT (ÇIKIŞ) yazan dar bir kapı var ve ben doğruca ona yöneliyorum, sinirimden dolayı kapı kolunu gereğinden fazla sertçe çeviriyorum. Kapı açılıyor, ani kuvvetle kapı kolu sıvaya takılıyor ve çıkış yerine, başka bir odaya itiliyorum.

İçeride tek kişilik deri bir kanepede, köşede bir ayaklı lamba ve üzerinde birkaç tane yarısı içilmiş esrar bulunan bir sehpa var. Kanepede iki kişi oturuyor; biri, şehirden ayrıldığından beri rüyalarımı süsleyen mavi gözlü siren.

Diğeri ise ölü bir adam.

Kapının önünü kaplayan siluete gözlerimi kırptıştırıyorum, sonra gözlerimi ovuşturuyorum, hayal gördüğüme eminim.

Asher Blake Anderson kesinlikle benimle aynı odada durup, elini çıplak dizime koyarak yanımdaki çocuğa dik dik bakmıyor.

Bu pislik herif iki doğum günümü de mahvetti.

Onu görmezden gelmek iyi bir fikir değildi belki, ama Aurora Avernia'da Asher'ın yerini almaya karar verdiğinden beri, çoğu zaman onunla iletişim kurmamamı öneriyor. Onun gönderdiği hiçbir şeye cevap vermek istemediğimden değil, ama yine de.

Somurtmayı bırakmamın en kolay yolu onu tamamen dışlamaktı.

Aylardır telefonumda engellidir. Foxe neredeyse her gün beni taciz edip ona cevap vermem için yalvarmamış olsaydı, onun hala aradığını veya mesaj attığını bile bilmezdim.

Asher'ın umutsuzluğu Foxe James'in değerli küçük turunu mahvetsin de umurumda mı sanki?

Zaten bu kadar başarılı olmasının tek nedeni, kuzeninin plak şirketiyle anlaşma imzalamış olması. Foxe'un kariyerine zaman ve para yatırmaktan başka işi olmayan *ünlü* kuzeni.

Kulağa acımasız geliyor, belki de öyleyim. Ama şu ana kadar üniversite beklentilerimdeki gibi çıkmadı ve Asher'ın burada olması bu duyguyu daha da güçlendiriyor.

Eğer gerçekten buradaysa. Kapıdaki figür hiç kıpırdamadı ve ben de belki de halüsinasyon görüyorum diye düşünmeye başladım.

O esrarda ne vardı böyle?

Elini dizime koyan adam — şu anda adını hatırlayamıyorum — boğazının derinliklerinden sinirli bir ses çıkarır.

Parmakları artık soğuktu ve ben uzanıp onları tek tek çekip çıkardım.

Asher'ın kahverengi gözleri, arkasından gelen bar ışıklarıyla tam olarak görünmüyor, ama hareketlerimi takip ettiklerini hissedebiliyorum.

Nedense midem boşalmış gibi hissediyorum. Bir yıl önce Asher'ın ilgisini çekmek için can atıyordum, ama şimdi artık ilgilenmiyorum.

"Yalan söylüyorsun."

Öfke içimde kaynıyor, patlamak üzere.

"Bu oda dolu," diyor Kanepeli Adam, elimi kenara itip bacağımı sıkıyor.

"Git." Asher'ın sesi, Lethe'nin önünden gelen bas sesinin arasında zar zor duyuluyor, ama yine de derin tınısını duyuyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, refleks gibi bir isyanla. "Sen git." Burada bu

Avernia öğrencisiyle burada sıkışıp kalmak istediğimden emin olmasam da, parçalanmış kalbim hala onu eski en iyi arkadaşına tercih ediyor.

"Evet." Kanepe Adam alaycı bir şekilde gülüyor ve elini daha yukarı kaydırıyor. "Siktir git ve kendine bir yer bul. Biz meşgulüz."

Başka bir şey söylemeden, Asher kanepeye doğru yürür, ikimiz de ne yapacağını anlamadan kolunu uzatır. Beni yakalamaya çalıştığını sanırım, ama temas hiç gerçekleşmez. Bunun yerine, saniyeler sonra, Kanepe Adam koltuktan uçar ve yüzüstü yere düşer.

İnleyerek, ayakları üzerinde kalkmaya çalışırken avuçlarını yere koyar. Asher, adamın kapüşonlu sweatshirtini yumruklar ve onu ayağa kaldırmadan kapıya doğru sürükler.

Olayın tamamını izlerken cildim ısınır ve bunun için kendimi sessizce azarlarım.

Asher benim için müdahale etmiyor. Sadece pislik gibi davranıyor.

Kanepeli Adam'ın yüzü yerde sürünürken, sürekli inliyor ama kendini kaldıramıyor gibi görünüyor. Asher onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çekip eşiğin üzerinden itiyor ve adamın uzuvları havada sallanıyor.

Adam koridorun karşısındaki duvara çarpar ve çarpmanın etkisiyle homurdanır.

Asher yavaşça bana doğru döner ve topuğuyla kapıyı kapatır. Arkasına uzanır ve kilidin yerine oturduğunu duyarım, beni onunla birlikte küçük dinlenme odasında hapseder.

Mezuniyetimden bu yana ilk kez bu kadar yakınlaşıyoruz ve o zaman da neredeyse hiç konuşmamıştık. Kollarımın altından ter damlamasına ya da esrarın etkisi geçmeye başladıkça dizimin tekrar titremeye başlamasına odaklanmamaya çalışıyorum.

"Ne büyük bir değişiklik, evlat," diyor sonunda, büyük elini duvara kaydırarak. Onu son gördüğümünden beri parmakları uzamış olabilir mi? "Aplana'da takılamaz, esrar içemez ve kimseye dokunamazsın. Neden buraya gelmek için bu kadar ısrarcı olduğunu anlıyorum."

Yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım, loş ışıkta bana attığı bakışı görmezden geldim. Çenemi kaldırdım, kısa ekose eteğimi düzelttim ve kapıya doğru yürüdüm.

İlk başta kırırdamıyor ve belki beni geçireceğini düşünüyorum.

Parmaklarım kapı kolunu kavıyor, kilidi açmak için sıkıştırıyorum. Özgürlük parmaklarımın ucunda, ama renkli neon ışıklar aralıktan içeri dolmaya başlar başlamaz, Asher'ın avuç içi başımın yanındaki ahşap yüzeye çarparak

ve bizi bir kez daha içeri hapseder.

Onun temiz kokusu beni sarıyor ve bu kokunun beni bu kadar rahatlatmasından nefret ediyorum. Onun yokluğunda geçen onca aydan sonra bile, onun varlığına o kadar alışmışım ki.

"Bırak beni," diyorum, her saniye daha da sinirlenerek.

"Bunu yapamam," diyor, sesi kulağımı okşarken alçalıyor. "Ya dışarıda seni bekliyorsa? Böyle bir şeyi olmasına izin versem nasıl bir arkadaş olurum?"

"Belki de taciz edilmek *istedim*."

"Öyle mi?" Serbest eliyle omzumu tutup beni döndürüyor. Sırtım kapıya çarpıyor ve o bana yaklaşıp ön kolunu yüzüme dayadığında ciğerlerime hava girmiyor.

Alnı alnıma değiyor ve midemde titreyen duyguları yutuyorum.

"Ondan ne istediğini söyle," diye fısıldadı Asher. "Senin yerine ben yaparım."

Boğazımdan bir kahkaha çıkar. "Hiç sanmıyorum, yakışıklı çocuk. O tren çoktan kaçtı."

"Ah. Bir ay üniversitede okudu ve şimdiden her şeyi bildiğini sanıyor." Çeneme dokunur ve başımı yukarı kaldırır.

"Senden çok daha fazlasını biliyorum. Her zaman öyleydi."

"Doğru. Senin sorunun her zaman o bilgiyi uygulamakta olmuştur."

Nedenini bilmiyorum ama bu değerlendirme her şeyden daha çok canımı yakıyor.

"Neyse. Önemli olan bu değil. Ne yapıyorsun? Burada olduğumu nereden bildin?"

"Görünüşe göre Noelle hâlâ senin büyük bir hayranın ve aylardır konuşmadığımız halde müdahale etme ihtiyacı hissetmiş." Çenesi seğiriyor, güçlü zırhında hafif bir çatlak oluşuyor. "Eyalet sınırını geçene kadar beni nereye götürdüğünü bilmiyordum."

Acı içimi kesiyor, daha önceki keskin hissin etkisini artırıyor. İçimdeki hasta, çaresiz bir parçam —asla duyamayacağım kadar derine gömülü olan— onun kendi isteğiyle geleceğini umuyordu.

Bunca zaman geçtikten ve okul yılı başladıktan sonra, hala onun fikrini değiştirebileceğini düşünecek kadar aptaldım.

Başımı çevirerek göz ve ten temasını kesiyorum. O geri çekiliyor, ama bakışları yüzümden ayrılmıyor, sıcaklığı yanaklarımın kemiklerine işliyor ve eminim ki önümüzdeki hafta boyunca hissedebileceğim.

"Harika," diye mırıldandım. "Gecemi mahvettiği için ona teşekkür eder misin?"

Onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım, ama o da benimle birlikte hareket etti ve beni bir kez daha kapıya sıkıştırdı.

"Bir saniye bekle." İki parmağı yine çenemi bulur ve beni tekrar ona bakmaya zorlar. "Hepsi bu mu? Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak, yüzünün sert hatlarına, irislerinin sıcak kahverengi tonlarına bakmaya devam ettim. Burun deliğindeki safir küpe ve çoğunlukla ifadesiz yüzü.

Kafasının üstündeki dağınık saçlardan bir tutam siyah saç çıkmış, kaşına doğru sallanıyor. Parmaklarım seğiriyor, onu geri itmek için can atıyor.

onun varlığının sağladığı normalliği yakalamak için.

Onunla burada dururken, aylardır ilk kez kendim gibi hissediyorum. İlk kez kendi başıma nefes alıp net düşünebiliyorum.

Avernia Koleji beklediğim gibi değil.

Başkalarının söylediği gibi de değil. Kampüs havasında uğursuz bir hava var, ama genel olarak üniversitenin durumu biraz tuhaf. Bir şekilde öyle olmadığını göstermeye çalışan bir tür ürkütücü bir hava.

Öğrenci danışmanım, bunun sadece ortamdaki büyük değişiklikten kaynaklandığını ve sonunda bu atmosfere alışacağımı söylüyor. Ama şu ana kadar ikna olmadım.

Bu gece dışarı çıkmamın tek nedeni, derslerin ilk dört haftasını kütüphanelerde geçirmiş olmamdı. On sekizinci yüzyıl feminist şiirlerini incelerken, en çok çalışmayı sevdiğim kadın hayaletli olup olmadığını merak ediyordum. Kampüsteki birçok gruba dahil olmadıkça yapacak pek bir şey yok ve bu gruplara girmek neredeyse imkansız.

Gözlerim Asher'inkilerle buluştu ve yutkundum.

Kurucu aile üyesi değilseniz tabii. O zaman bu neredeyse doğuştan gelen bir hakkınız, çünkü kuruluşlar bağıışçılara ihtiyaç duyuyor ve sakinler arasında, kurucu soyların hoşnutsuzluğunun topluluklarının çöküşüne yol açacağına dair çok güçlü bir batıl inanç var.

Asher'ın bana bu bağlantıdan bahsetmediğine hala inanamıyorum. Bunun yerine, okulun karanlık tarihini ve yüzyıllar boyunca bu arazide meydana gelen tüm ölümleri anlattıkları oryantasyon sırasında, onun ailesinin burayla ne kadar derin bağları olduğunu kendim öğrenmek zorunda kaldım.

Garip bir tanıtımdı ama yine de etkileyiciydi.

Andersonlar, avludaki kurucuların heykelinde çizilmiş tek isim.

Bir şekilde hem saygı görüyorlar hem de korkuluyorlar.

"Ne dememi istiyorsun?" diye soruyorum sonunda, çünkü onun sırlarını konuşmaya hiç niyetim yok.

Ya da şimdi anladığımı itiraf etmeliyim — neden buraya gelmek istemediğini. Belki bu konuda dürüst olsaydı, bu kadar kırılmazdım. Belki de onu *anlar* ve onun seçtiği yere giderdim.

Ama bana bu seçeneği sunmadı. Her zamanki gibi, sadece istediğini yaptı.

"Sen..." Bir anlığına dudaklarını ısırarak sözünü kesti.

Gözlerim, dişlerinin yumuşak ete bıraktığı izleri takip ediyor.

Midem gerildi, ama farkında değilmiş gibi davrandım.

Yumuşak bir nefesle dudaklarını ayırır. "Beni hiç özlemiyor musun

hiç özlemedin

mi?" Başparmağıyla çenemi okşadı.

Yerçekiminabız arasında bir alan bir

elektromanyetik

fırsat. Isı kanımda yayılıyor, o öne doğru eğilirken yükseliyor, ağır bakışlarında cazibe dolup taşıyor.

Onun bana böyle baktığını hiç görmemiştim.

Ayak parmaklarımın ucuna basıp aramızdaki mesafeyi kapatmak çok az çaba gerektirirdi. Geçen bir yıl boyunca hayalini kurduğum şeyi yapmak için, o ayçiçeği tarlasında ilk kez yaşadığımın alkolün etkisiyle gördüğüm bir halüsinasyon olduğuna kendimi ikna ettikten sonra.

Ondan sonra bu konuyu hiç konuşmadık. Aslında, o geceden sonra neredeyse hiç konuşmadık, ama durumun öpücük yüzünden mi yoksa hayatlarımızın farklı yönler ayrılması yüzünden mi garip olduğunu hiç anlayamadım.

Cildime dokunarak dikkatimi geri getiriyor.

Kafamı sallayarak bu arzuyu kafamdan silmeye çalışıyorum. Yüzündeki tuhaf, neredeyse hüzünlü ifadeyi görmezden geliyorum. Artık bunun bana ne faydası olacak ki?

"Hayır. Seni özlemiyorum, Asher. Hiç bile."

Birkaç saniye daha bana dokunmaya devam etti. Bana bakıyordu. Sonunda, yüzündeki ifade biraz düştü, duygularının yerini boş bir ifade aldı. Kollarını kapıdan indirdi, beni kendi yarattığı hapishaneden kurtardı ve ben tek kelime etmeden kapı koluna uzandım ve kapıyı açtım.

Küçük odaya kahkahalar ve yüksek sesli müzik doluyor. Üniversite öğrencileriyle dolu bir barın sıcaklığıyla birlikte parfümlü hava içeri sızıyor ve ben topuklarımı döndürüp kapıdan dışarı çıkıyorum.

Çünkü o yalan söyleyebiliyorsa, ben de söyleyebilirim.

O beni lanet olası bacaklarımın arasına kısıtılmış halde bırakıyor, beni buraya sürüklediği için kız kardeşimin boynunu kısıtirmek istiyorum.

Her şey nasıl bu kadar berbat hale geldi?

Lucy Wolfe için ölene kadar ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünürdüm. Şimdi ise beni görmek bile istemiyor.

Kendi kendimi korumak buna değer miydi? Onu bu işin dışında tutmak, onu göremeyecek, onunla konuşamayacak ve onun yanında olamayacaksam *neye yarar?*

Kalbim parçalanmış halde odadan çıkıp, dar koridordan yan çıkışa doğru ilerlerken, kapıyı açarken bir an duruyorum. Omzumun üzerinden attığım bir bakış, kimsenin bana dikkat etmediğini gösteriyor — ama az önce gördüğüm pislik herifin kalabalığın içinde Lucy'yi bulduğunu görüyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve adrenalin vücuduma yayılıyor. Oraya gidip onu dışarı sürüklemek istiyorum.

Ama bu Lucy'yi daha da kızdırır ve onu tanıyorsam, sırf bana inat etmek için onun kollarına daha da sarılır.

Bunun yerine, dışarı çıkıp köşede kambur duran birinden bir sigara kapıp, binanın dibindeki çalılıklara fırlatıyorum. Sigara anında tutuşuyor, parlak turuncu alevler çimleri yiyip bitiriyor ve hızla duvara tırmanıyor.

İçerideki birkaç kişi durumu hemen fark eder ve dağılıp kaçarlar. Kapı, yangın nedeniyle birkaç dakika içinde neredeyse kullanılamaz hale gelir. Ceketimin koluyla yüzümü kapatarak, bacaklarımın yanmasına aldırmadan kapının üzerinden atlarım.

İçeriye uzanıp, elimle duvara dokunarak oradaki kolu çekerim.

Barda alarm çalmaya başlar, duman yavaşça içeri sızarken ışıklar titrer ve sprinklerler devreye girerek çevrede bulunan herkesi sıırıslıklam eder.

Bu onu oradan çıkarmalı.

Noelle'in park ettiği yere koşarak geri dönerim ve sessizce yolcu koltuğuna otururum. Telefonda konuştuğu kişiyle görüşmesini bitirir ve bana dönerek büyük bir gülümsemeyle selam verir.

"Ee? Sen..." Kalabalık Lethe's'i boşaltmaya başlayınca, sözünü kesip bakışları başımın üzerinden geçiyor. Yüzündeki ifade düzleşiyor ve koltuğuna çöküyor. "Bilmeliydim lan."

Evet, diye düşünürüm kendi kendime, o arabayı çalıştırırken, *bilmeliydin*.

Yine de, vites değiştirdiğinde elim hızla hareket eder ve arabayı yerinde tutar.

Bana sorgulayan bir bakış atıyor, hareket etmeye çalışıyor ama ben parmaklarını sıkıca tutuyorum. "Ah, seni pislik! Tanrım, yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim."

"Yardım istemedim." Gözlerimi bardan ayırmıyorum.

Bekliyorum.

Tabii ki bekliyorum.

Gerekirse geri girip onu dışarı taşıyacağım.

Kalbim göğsümde bir kick davul gibi güm güm atıyor, yüksek sesle ve tedirgin.

Belki de bunu yapmamalıydım.

Binanın arkasında kırmızımsı turuncu bir parıltı beliriyor, duman gece havasına yükseliyor. Akciğerlerim ağırlaşıyor, dürtüselliğimin yükü altında eziliyor.

Sonunda, tanıdık kuzgun rengi saçlarını görüyorum. Kollarını kendine dolayarak dışarı çıkıyor.

Yalnız.

Nabzım biraz yavaşlar. Noelle'i bırakırım.

Lucy'nin dikkati aniden arabaya kayınca, elimi bir tür el sallama ya da veda hareketi gibi bir şey yaparak kaldırıyorum — tam emin değilim. Kolum kendi kendine hareket ediyor.

O cevap vermiyor. Arkasını döndüğünde, kalabalığın içinde tanıdık bir sarışın bulduğunda içimde yükselen sevinci engelleyemiyorum. Önceki adam yerine onunla birlikte durmaya gidiyor.

Arabayla uzaklaşırken, ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve avuç içlerimde yeni oluşmuş kırmızı izleri fark ediyorum. Bunların baldırlarımdaki hafif yanık izleriyle aynı olduğunu düşünüyorum, ama bunların hiçbirisi, bunca zaman sonra Lucy'yi tekrar görmek ve hiçbir şeyin değişmediğini bilmek kadar kötü hissettirmiyor.

Bugün tek istediğim ona mutlu yıllar dilemekti.

LUCY BENİ ENGELLEMEDİ. Buna şaşırmadım.

Onun doğum gününde yine onunla konuşmadığım bir yıl daha geçti. O da bana ulaşmadı ve kimse onun beni özlediğini söylemedi.

Noelle artık benim için ilişkileri düzeltmeye çalışmıyor, kendi saçmalıklarıyla meşgul ve ailelerimiz bu kopukluğu kabullenmiş görünüyor. Eğer üzüyorlarsa, bunu özel olarak yapıyorlar.

Quincy yüksek lisansını bitirip Alistair'in yardımıyla Aplanada Adası şehir arşivlerinde iş buluyor. Noelle gibi huzursuz ve rahatsız görünüyor, ama kimse bunu sorgulamıyor.

Hayatıma devam ediyorum. Sayılır.

Foxe, dengesizleştığimi söylüyor: neredeyse hiç uyumuyorum, tüm zamanımı aynı şeyleri tekrar tekrar çizerek geçiriyorum, o anda kaldığımız otel odasında kendimi kapatıyorum. Onun ağzından çıkması ilginç, ama bunu ona asla söylemiyorum.

Lucy'yi büyük ölçüde mahvettiğimi düşünmeden edemiyorum ve şimdi bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Onu okuldan alamam, sebepsiz yere transfer olmaya ikna edemem ve muhtemelen şimdi bana inanmazdı.

Babam ona olanları anlatmam gerektiğini söylüyor ama bunu yapamıyorum. Oraya gidip içimi dökmeyi her düşündüğümde, lanet olası bir korkak gibi kurdeşen döküyorum.

Onun bana farklı bir şekilde bakmasını istemiyorum. Aslında, sadece eskisi gibi bana bakmasını istiyorum.

Ya da bana hiç bakmasın.

13

ASHER

YİRMİ BİR YAŞINDA

BU YIL DA SESSİZLİK.

Bazen onu rüyamda görüyorum, ama çoğunlukla kan
görüyorum. Nehirler dolusu kan, beni boğuyor.
Sanırım aklımı kaçırıyorum.
Onunla konuşmak muhtemelen beni iyileştirir.

14

ASHER

YİRMİ İKİ YAŞINDA

Artık yapamıyorum.

Bu yıl benimle konuşacak.

Bundan eminim.

Obeliskos'tan çıkarken, tütsü ve küflü, bayat kitapların kokusu burnumu dolduruyor.

Dönen cam kapıdan geçmek için zamanlamamı iyi hesaplıyorum, yanlış hesap yapıp ayağım sıkışırsa diye nefesimi tutuyorum. Ama durmuyorum, sadece *geçiyorum*.

Bu saatte tereddüt ederseniz, sıkışıp kalırsınız. Gece havasının değişmesiyle ilgili bir şey var. Eski binanın ısıtma sistemi dışarıdan gelen talebi karşılayamıyor ve kapılar şişiyor.

Bazıları bunun hayaletler yüzünden olduğunu söylüyor. Avernia Koleji kampüsündeki en büyük kütüphanenin doğaüstü olaylarla dolu olduğunu ve oraya hiç gitmememiz gerektiğini söylüyorlar.

Ben bunun saçmalık olduğunu söylüyorum ve yine de binayı desteklemeye devam ediyorum. On üçüncü kat, görebileceğiniz kadar uzanan kitap rafları ve muhteşem, canlı duvar resimleriyle süslenmiş kubbeli tavanı ile huzur ve sessizlik bulabildiğim tek yer.

Kütüphane personeli dışında kimse şehir arşivleri ve ansiklopedilerle pek ilgilenmiyor, onlar da on üçüncü kattaki kitapların dışarıya çıkarılmasına izin vermiyorlar. Bazı kitaplar eldiven ve yüz koruyucu ile tutulmak zorunda.

Peyzaj Ekolojisi dersim, Fury Hill'in gelişmeden önceki ortamına dair ilk elden kaynaklar bulmamı istediği için, tüm cuma günümü orada saklanarak geçirdim.

Aslında, ilk başta ödevimi yapmak için saklanıyordum, ama kısa sürede arşivler arasında

projem birkaç saat içinde neredeyse tamamen terk edilmiş hale geldi.

Sanırım, dekanla yaptığım önceki görüşmeyi düşünmekten kaçmaya çalışmam ve o saçma sapan reality şovların zihnimden bir şeyleri uzaklaştırmanın en kolay yolu olması da pek yardımcı olmuyor. Aksi takdirde, beynim patlayacakmış gibi hissedene kadar onlara takılıp kalıyorum ve sonunda zamanın nasıl geçtiğini bile unutuyorum.

Ama bu yüzden şimdi acele ediyorum, binanın önündeki büyük saat kulesinin önünden koşarken kağıtları aceleyle sırt çantama tikiştiriyorum.

Birkaç saniye sonra, sağır edici çanlar gece yarısını haber verecek. Kimse o anda saatin yanında olmak istemez.

Tüylerim diken diken oluyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Kampüsün merkezindeki Lyceum ve avlusuna yaklaşıırken, üzerime dondurucu bir rüzgar esiyor.

Farkındalık sırtımda yüksekte oturuyor, pençelerini boynuma geçiriyor. Bu saatte yalnız yürümekten nefret ediyorum, ama geç kaldığım için başka seçeneğim yok.

Ana akademik bina olan Lyceum'u geçtikten sonra, saat çalar ve soğuk gece havasında yankılanır. Beklediğim halde ani sese irkilirim ve hemen çevremdeki alanı hızla tararım. Fransız Gotik tarzından esinlenerek inşa edilmiş çok katlı binalar, kötü bir film noir'ın arka planı gibi belirir. Süslü tepeleri, gökyüzünde alçakta asılı duran bulutları çiziyor gibi görünür ve saat kulesi ayı tamamen görmemizi engeller.

Birkaç sokak lambası, zaman zaman acil durumlarda kullanılmak üzere yerleştirilmiş telefon kulübelerinin bulunduğu kaldırımları süslüyor.

Parmaklarım kaşınıyor ve bir elimi sırt çantamın askısına dolayarak mavi ışıkları izliyorum.

Görüş alanımın kenarlarında hiçbir hareket yok ve etrafta başka kimse yok gibi görünüyor. En azından bu noktada yok.

Avernia gibi küçük ve prestijli bir yerde bile kavgalar hiç de nadir değildir. Sanırım milyar dolarlık bir bağış bile kötülüğü ortadan kaldıramaz.

Hatta onu çekebilir bile.

Kampüsün merkezinden Elysian Yurtları'na kısa bir yürüyüş mesafesindedir. Dört gri taş binada öğrencilerin çoğu barınmaktadır

Benim gibi resmi organizasyonlara üye olmayan sıradan öğrenciler ve onların saflarına katılıp orada kalma fırsatı bulamamış alt sınıf öğrencileri.

Oradan, okul arazisini çevreleyen ve onu White Mountains ve Fury Hill'in geri kalanından ayıran Primordial Forest'a ulaşmak için otuz dakika daha yürümek gerekiyor.

Teknik olarak, orman öğrencilere kapalıdır, ama kimse bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Efsaneye göre - ve efsane derken, okulumuzun çevrimiçi haber bülteni *The Delphic Pages*'in anonim editörü Pythia'yı kastediyorum - en iyi partiler, idari personelin nadiren uğradığı bu ormanda düzenlenir.

Pythia denen sürtüğün söylediklerini umursamadığımdan değil. Zaten çoğu zaman sadece dedikodu yapıp duruyor.

Sırt çantamı odama bırakmak için durmuyorum, ama taş ocağından gelen bas seslerini duyduğumda pişmanlık kemiklerime işliyor. Cuma gecesi olduğu için ve herkes hafta sonu için okul işlerini bırakabildiği için, eminim ki başka hiç kimsenin yanında okul eşyaları yoktur.

Ormana açılan kırık demir kapıyı zorlayarak açtığımda, saniyeler içinde devasa ağaçların arasında kayboluyorum. Bu ağaçların çoğu okuldan bile daha yaşlı ve kasabanın tarihi ve koruma dernekleri tarafından korunuyor.

Muhtemelen Fury Hill'in bu ağaçları kesip arazisini açgözlü müteahhitlere satmamasının tek nedeni budur.

Ağaçların arasında, benden önce otoriteye karşı gelen binlerce öğrenci tarafından toprağa oyulmuş, yıpranmış bir toprak yol kıvrılıyor. Uzakta kayboluyor, ama bu yolu o kadar çok kez geldim ki, gözlerim kapalıyken bile adımları takip edebiliyorum.

Taş ocağına yaklaştıkça hava değişmeye başlıyor, bir şekilde daha serin ama daha yoğun hale geliyor. Rüzgar hızlanıyor, saçlarımın her bir telini uçuruyor ve şimdi odamda durmuş olmayı iki kat daha çok diliyorum. Büyük beden hırkam ve taytım beni dağ rüzgârından pek koruyamıyor.

Styx, yaprakların arasına doğru ilerledikçe görünür hale geliyor; bu köşeye böyle diyorlar, dipsiz gölün üzerindeki taş ocağı, aşağıdaki kapalı mağara sistemleri ve eski

yarısı yanmış bir çardak bulunan terk edilmiş bir evden oluşuyor. Her ikisi de ilk Avernia dekanına ait olduğu söyleniyor.

Suya bakan aşınmış kaya duvarının arkasında birkaç Range Rover ve Jaguar var. Diğer tarafta ise gölün sonunda kaybolduğu dağlar var. Öğrenciler etrafta dolaşıyor, bazıları soğuğu önlemek için Burberry paltolarını sonuna kadar iliklemiş. Diğerleri ise yarı çıplak, fıçıya baş aşağı durma yarışmasına katılıyor ya da en sevdikleri, az bilinen Marlowe veya Shaw oyunlarını dramatik bir şekilde canlandırıyor.

Birkaç tanesi birbirine dolanmış, elleri sessiz katmanların altında kaybolmuş, tutkuları etraflarındaki havaya buharlaşıyor.

Biri elime kırmızı bir Solo bardak tutuşturur ve anlaşılmaz bir şekilde konuşur. İçindeki sıvı bana sıçrar ve ben burnumu kırıstırır, öğrencilerin atık yönetimi için bir şeyler ayarlamışlar mı diye etrafa bakınırım.

Ama bu bir küratör partisi ve sosyal bilinçli bir kuruluşun partisi olmadığı için, hiçbir şey görmüyorum. Birkaç çocuk boş bira şişelerini ezilmiş kaya yığınlarının üzerinde yuvarlıyor ve kimin şişesi önce kırılacak diye eğilip bakıyorlar.

Camları toplamak için acele etmiyorlar, neden etsinler ki? Avernia öğrencilerinin çoğu, başkaları onların pisliğini temizleyerek büyüdü.

Bir elimi kaldırıp, cildim tahriş olmaya başlayana kadar kulağımın arkasını defalarca kaşıyorum.

"Lucy!" omzumun üzerinden alarm gibi yüksek, melodik bir ses patlar ve kalabalığın dikkatini bana çeker.

Korkarak o yöne dönerim; düz kaldırımın karşısında Aurora, başının üzerinde bir votka şişesi sallıyor. Diğer elinde cep telefonu var, ben yaklaşırken bana doğru sallıyor, spreyci bronzlaştırıcıyla bronzlaşmış cildi kızarmış, sarı at kuyruğu saçları dağılmış ve pembe dudak parlaticısı bulaşmış.

Belli ki bir dakikadır buradaydı.

"Uh-oh, hüküm süren cadalogz kraliçe geldi," diye bir erkek sesi kenardan kıkırdıyor. "Sigara izmaritlerini geri dönüştürmediğin için ispiyonlanmaya hazır ol."

"Evet," diye başka biri de katılır. Bu kişiyi tanıyorum, ama duymamış gibi davranıyorum. "Ona çok uzun süre bakmasan iyi olur, yoksa başka bir barı veya yemekhaneyi ateşe vermeye çalışabilir."

Omuzlarım gerildi, ama tuzağa düşmemek için kendimi tuttum. Tepki vermemi istiyorlardı, ama ben vermeyi reddettim.

Ayrıca, o yangınları ben çıkarmadım. Sadece suçlandım.

Aurora'nın mavi gözleri kısıılır ve yaklaşırken kolunu omzuma atar. "Onları boş ver," der ve bana sarılır.

Elimdeki biraya bakarak, kafamdaki uyarı sinyallerini görmezden gelerek yavaşça dudaklarıma götürdüm. Bu sabah ilaçlarımı aldığımı hatırladığım için hiç içmemem gerekirdi, ama siktir et.

Saat kulesi tekrar çalar, ağaçların arasında yankılanır ve göğsümde yankılanır. Ses kayalardan sekip suya ulaşır, sonra da sessizliğe bürünür.

"Her zaman yaparım."

AURORA, birkaç kişinin kurduğu portatif ping-pong masasına yaslanır. "*Dean Bauer* sana okulu bırakmanı mı söyledi?"

"O kadar da değil," diyorum, bu sabah olanları anlattıktan sonra. Dizim titriyor, hafifçe sallanıyor. Bu, dekanın odasında başlamıştı ve o zamandan beri durmadı. "Ama başka bir okulda daha *rahat* hissedebileceğimi söyledi. Fury Hill'deki okuldan daha iyi, benim ihtiyaçlarıma uygun okullar olduğunu söyledi."

"*İhtiyaçların* mı?" Oda arkadaşım Celeste, platin sarısı bob saçından bir dal parçası çıkarırken alaycı bir şekilde soruyor. "Birdenbire nadir bulunan kaynaklara mı ihtiyacın oldu? Pahalı test olanaklarına mı?"

"Eğer öyle bir şey yaparsa, bu onun ayrımcılık yapması olur," diye ekliyor birkaç yıl önce Okinawa'dan buraya taşınan öğrenci Yuri, dişleriyle bir market cupcake'ini açarken. Bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri genişliyor. "Sen ADHD'sin, değil mi? Belki de idareye dava açmalıyız."

"Onları bana karşı kışkırtmak için başka bir nedene ihtiyacım yok." Sadece bu düşünce bile beynimi ağrıtıyor, çünkü onların mantık veya adaletle değil, para ve yabancılaşıma ile savaştıklarını biliyorum. "Ayrıca, bir şey yapmaya kalkışırsam, ailem de kesinlikle bana karşı çıkacaktır."

Celeste çantasından küçük bir losyon şişesi çıkarır ve soluk pembe tenine sürmeye başlar. "Ne olmuş yani? Baban eski bir vali, annen de çok seksi. Tabii ki çok korkutucu olduğunu da unutma. Onları daha fazla kendi lehine kullanmalısın."

Annem Avernia'da olanların yarısını bile bilseydi, aylar önce buraya uçup sorgusuz sualsiz odamı toplayıp giderdi, buna hiç şüphem yok. Ama bunu yapmadan önce, dekanın ofisinde babamla okulun

milyar dolarlık bağışını iptal ettirip idari fakülteyi hadım ettirirdi.

Cora Wolfe'un kaosuna karşı her zaman tamamen güçsüz olan babam, tam desteğini sunardı. Bu konuda söz hakkı olsaydı, sanık muhtemelen gün batmadan önce ortadan kaybolurdu.

Kağıt üzerinde, bu bazı insanların uğruna her şeyi yapacağı türden bir ebeveynlik olsa da, bana her zaman daha çok bir zarar gibi gelmiştir. İnsan olmayı ve akranlarımla etkileşim kurmayı öğrenmek, aşırıya kaçan ebeveynlerimi de işin içine katmadan bile hayatım boyunca yeterince zorlu bir süreçti.

İnsanların benim arkadaşım olmak zorunda *olduklarını* hissetmelerini hiç istemedim.

Avernia'nın Aplana'dan farklı olması gerekiyordu, ama ben yine de bir dışlanmışım. Onların müdahalesi durumu daha da kötüleştirecektir.

"Zavallı Lucy," Yuri, kızarmış bej yanaklarına yapışan hamur işlerini ısıtırken alay ediyor. "'Sevgi dolu ve destekleyici ebeveynlerim var, boo-hoo. Hayatım çok zor.'"

Başımı kaldırmadan ona parmak hareketi yapıyorum ve o kahkahalarla gülüyor. *Tanrım, buradaki herkes sarhoş mu?* Bir yudum daha bira içip, onlara yetişmeye çalışıyorum.

Aurora, bir ping pong topunu kendinden uzağa fırlatır. "Senin yemekhane yangınıyla hiçbir ilgin olmadığı herkesin malumu iken, neden bu kadar zamanını seni taciz etmekle harcıyorlar?"

Topun hareketini takip ediyorum, bir kez zıpladıktan sonra kırmızı plastik bardakların arka sırasını geçip uçuyor. "Kim bilir? Dekanın hedef listesine girdim, önemli olan da bu sanırım."

Parya'yı cezalandırmak en kolayıdır, çünkü kimse onların yaşayıp yaşamadığını umursamaz. Zayıfları savunmasıyla ünlü Avernia Üniversitesi'nde bile uyulması gereken bir sosyal hiyerarşi vardır. Geçen hafta yemekhanede yangın çıktığında başka bir eyalette olduğuma dair sağlam bir mazeretim olsa bile fark etmezdi, çünkü o sırada taş ocağındaki sondaj çalışmalarına karşı düzenlediğim küçük bir protesto gösterisi vardı.

Fakülte benim suçlu olmamı istiyor, o yüzden suçluyum. Bana doğrudan bir şey yükleyemiyorlar, bu yüzden gönüllü olarak çekilmemi umarak beni rahatsız etmeye çalışıyorlar.

Ama bunu Aurora'ya söylemiyorum. O bu duyguyu takdir etmez, ya da anlamaz. Buradaki çoğu insan onu dışa dönük ve eğlenceli olduğu için seviyor, bu yüzden bu onun deneyimlediği bir alan değil.

Ben bu baskıyla başa çıkabilirim. Buraya yönetimle iyi geçinmek umuduyla gelmedim.

Topladığımız küçük kalabalık – ve *biz* derken, üçünü kastediyorum – biri bir noktaya değindiğinde alkışlarla patlar. Donovan ya da Kerrington ya da onun gibi aptal bir isimde bir çim hokeyi oyuncusu, Aurora'nın yönüne rahatsız edici birayı iter.

Dizim hala titriyor.

"İç şunu PW," diyor adam, avını bekleyen bir kurt gibi sırtarak.

Aurora uzun, kalın kirpiklerini kırıştırır ve bardağı dudaklarına götürür. Etrafımızda birkaç heyecanlı *çığlık* yankılanır ve Aurora saniyeler içinde bardağı boşaltır, sonra da masanın diğer ucuna fırlatır.

"Sıra erkeklerde," diyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. Gözlerimi deviriyorum ve o kıkırdıyor. "Oh, rahatla Luce. Bu bir parti. *Eğlenmemiz* gerekiyor."

"Eğlenceden nefret ederim." Aslında nefret etmiyorum. Partilerden ya da onlara katılan öğrencilerin yarısından bile özellikle nefret etmiyorum.

Onlarla etkileşim kurmak, benim bilmediğim bir şey. Her zaman ya çok fazla ya da yeterince çaba göstermediğimi hissediyorum ve hiçbir zaman bir denge kuramadım. Hayatım boyunca izledim, özümsedim ve taklit ettim, ama yine de kendimi tamamen sahtekar gibi hissediyorum.

Şu anda bile, biramı içerken etrafımızda dans edenleri ya da en sevdikleri on bestecinin adını sayanları izlerken, yanlış cevap verdiklerinde birbirlerini soyunmaya zorlarken, bunu sadece diğerleri gibi görünmek umuduyla yapıyorum.

Karıştırmak yerine, spektrumun iki ucunda kalıyorum ve akrabalık ya da yakınlık nedeniyle arkadaş olduğum insanlar dışında gösterecek hiçbir şeyim yok.

Celeste ile aynı odada kalmamış olsaydım ya da geçen dönem Yuri ile çıkmamış olsaydım, ikisinin de şu anda benimle takılacağını sanmıyorum.

Öfkeli kahverengi gözler bir milisaniye boyunca gözlerimin önünde parlar ve kalbim, kimsenin dikmeye tenezzül etmediği açık bir yara gibi göğsümün içinde ağrır. Ruh halim bir anda bozulur ve kendime daha da kapanırım.

Zıpla, zıpla, zıpla.

"Evet, biliyorum, ama numara yapamaz mısın?" Aurora dudaklarını bükerek bana ikinci bir ping pong topu uzatır. "Oynamak ister misin?"

"Hiç istemiyorum." Ayağım yere vurmaya devam ederken beyaz topu düşürdüm.

"Eminim kendini daha iyi hissedersin."

"Burada olmamın tek nedeni, sabahımla ilgili şikayetlerimi dinleyeceğini söylemiş olman."

"Ve bu da benimle öğle yemeğine gelmen şartıyla geçerliydi, ama sen gününü kütüphanede geçirdin. Cezan başlıyor, dostum."

"Ugh." Celeste inleyerek ayağa kalktı ve içkisinin geri kalanını içti. En azından bardağı bir kenara atmadı. "Sizler keyfimi kaçırıyorsunuz."

"Daha fazla iç," diyor Yuri ve bongu işaret ediyor. "Ya da yeni bir şey dene?"

Celeste başını sallar. "Ailemle Ren fuarında bütün yazımı geçirmedim ki okula dönüp en az bir dolunay randevusu yaşamayayım. Bir bira daha alıp, öpüşecek birini bulmaya çalışacağım."

Yuri yüzünü buruşturur. "Penis demek istemedin mi?"

"Bu ekonomide mi? Evet, tabii." Celeste bir eliyle saçlarını kabartır. "Avernia öğrencileri çok şanslı olmalı."

Kalabalığın içinde kaybolmadan önce yanlamasına yürüyerek uzaklaşır. Sarışın bob kesim saçlarının son parçası görünmez olana kadar onu izlerim.

Yanımdaki kayanın üzerine tünemiş olan Aurora başını sallar. "Hadi o zaman. Aurora teyzeye, o kötü dekanın sana söylediklerini anlat."

"Kuzenim." Onu düzeltmek istemiyorum, ama kendimi tutamıyorum. Şaka yapıyor olsa bile.

Bundan dolayı kendimden nefret ediyorum.

Erkeklerin topu masadan uçarken, onun sonraki sözleri yuhalama sesleriyle boğulur. Çim hokeyi oyuncusu bana öfkeyle bakar ve kahverengi kısa saçlarını eliyle düzeltir.

"Belki de Lucy gitmeli," diyor Aurora'ya, elini uzatıp yüzünün yanını okşuyor. "O gelmeden önce kazanıyorduk."

Gülümsemesi derinleşir, ama artık nazik bir gülümseme değildir. Onu tanıyorsanız, öyle değildir. "Bu ne demek oluyor?"

Yuri bongdan bir nefes alır ve duman bulutları öksürürken bakışlarını başka yöne çevirir.

Omuzlarını silkiyor. "Belki de onun negatif enerjisi oyuna etki ediyor."

Dizim hareket etmeyi bıraktı. "Ya da belki de sandığın kadar yetenekli değilsindir."

"Siz erkekler ve aptal batıl inançlarınız. Takımınız bütün yıl boyunca tek bir maç bile kazanamadı ve *bu* kesinlikle Lucy'nin suçu değil, çünkü o maçlara hiç gitmiyor." Aurora ince elini yukarı kaydırır, işaret parmağını onun başparmağına geçirir ve aşağı doğru çeker. Kalabalığın gürültüsüne rağmen kemiklerin çatlaması duyulur.

Hokeyci bir çığlık atar ve hemen geri çekilir. Elini göğsüne bastırır ve Aurora bir kez daha yanıma oturup cebinden telefonunu çıkarıp tuşlara basarken ona öfkeyle bakar. Aurora'nın ilgisizliği onu sinirlendirmiş gibi görünüyor, diğerlerinin yanına geri döner ve onlar da onun pahasına sessizce kıkırdarlar.

"*Sürtük*," diye mırıldanır, ama bunun ona yönelik olmadığını biliyorum. Asla ona yönelik değildir.

Nefes vererek, boş bardağımı kuzenime uzatıp kayadan kalkıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bir içki daha alacağım."

"Bana da bir tane getir!" diyor Yuri, avuçlarını arkasına koyarak geriye yaslanıp gözlerini kapatıyor.

"Fıçı, tüm o araçların olduğu tarafta, ama içinde iyi şeyler olan soğutucular da var." Aurora, taş ocağının düz kısmının aşağısındaki, daha pürüzlü taş duvarların ormanın başka bir bölümünü kapattığı yere doğru işaret eder. "Yerde bulduğun boş şişeleri toplamaya dalıp dikkatini dağıtma. Seni bulmaya geleceğim."

Ona el sallayarak veda edip, partinin çoğunun toplandığı ezilmiş kayaların üzerinden geçerek, Albert Cohen'in modern akademisyenler üzerindeki etkisine dair hararetle bir tartışmanın yanından geçiyorum. Başım zonkluyor, tartışmaya bir saniye bile ilgi gösteremiyorum.

Üniversitenin bu kadar *tartışma* anlamına geleceğini kim bilebilirdi?

Ben başımı eğip kollarımı belime sıkıca sararak konuşmaya devam ederken, birkaç öğrenci dönüp bana bakıyor. Avernia'nın küçük bir yer olması nedeniyle bu ilgiye alışkınım, ama bu onu *istediğim* anlamına gelmez. İnsanları çevrelerine önem vermeleri konusunda ikna etmeye çalışmadığım sürece, insanların bana bakmamasını tercih ederim.

Korku ya da utançtan değil, çünkü onlar baktığında nasıl tepki vermem gerektiğini hiç öğrenmedim.

Tek bildiğim şey ısırmak.

Uzaklaştıkça kalabalık azalıyor, ama soğutucuları buluyorum ve birini kaldırıp birkaç mini tekila şişesi çıkarıyorum.

Kapağı açıp ilkini hemen içtikten sonra, hayaletlerden ve bu okulu, hatta kasabayı bile rahatsız eden her şeyden uzaklaşmak için partiden uzaklaşmaya devam ediyorum. Her şey kirlenmiş.

İki şişeyi bitirdikten sonra, ne kadar uzağa geldiğimi fark ettim. Şimdi taş ocağını geçtim, uçurumların en dış kenarındaki ağaçların arasında dolanıyorum. Arkamı döndüğümde, karşımda sadece geniş gövdeler var ve toplantıyı görmemi engelliyorlar.

Onları duyamıyorum ve sessizliği rahatlatıcı buluyorum, bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum. Annem, kaybolursan ve yeterince uzun süre dolaşırsan, sonunda olması gereken yere geri döneceğini söylerdi.

Babam, onun vahşi doğada hayatta kalma tavsiyelerini dinlemememi söyler, ama zaten çok uzağa gidebileceğim de yok. Dağ önümü kesecektir.

Tüyler ürpertici bir his omuzlarımı kaplıyor, kollarıma siyah bir çamur gibi yapışıyor.

Arkamı dönüp, belki biri beni ormana kadar takip etmiştir diye bakıyorum, ama görünüşe göre yalnızım.

Ama yalnız *hissetmiyorum*.

Uzakta bir dal kırılıyor. Sesin geldiği yöne doğru dönüp gölgeleri tarıyorum, ama yine bir şey bulamıyorum. Kollarımdaki kaslar geriliyor

sıkılaşıyor, gerginlik onları sarıyor. Görüşüm biraz bulanık, ama yemin ederim iki ağaç arasında bir siluet gördüm.

Yine arkana dönerim, geldiğim yönü tam olarak bilemeden.

Yerdeki ayak izleri yumuşak toprak tarafından yutulmuş.

Sonra kahkahalar kulağıma ulaşır ve ben de o yöne doğru dönerim, sesin ne kadar kadınsı geldiği umuduyla. Kalbim çarparak onu takip ederim, hareket ederken ağaçlara yakın dururum.

"Eğer bu sensen Aurora, gözlerini oyacağım."

Omurgamdan bir titreme geçer, sırtımın çıkıntılarında takılır. Cevap alamam, ama kahkaha aniden kesilir.

Onun yerine inlemeler başlar.

Zevk sesleri havayı doldururken donakalıyorum. Homurtular ve inlemeler ağaç tepelerine yükselir, takılır ve şiddetli yağmur gibi geri düşer.

Büyülenme hissi kollarımdan geçip parmak uçlarıma kadar yayılır. Yine seslerin geldiği yöne doğru ilerlerim, sesler gittikçe yükselirken gölgelere yapışırım. Yaklaşıyorum.

Titrek ellerimle iki ağacın arasından bakıyorum ve tam tersi, boş olan taş ocağının ucuyla karşı karşıya kalıyorum. Bu taraf dağla birleşerek bizi bariyere bağlarken, uçurumun altında Lerna Gölü'nü çevreliyor.

Kenardan birkaç metre uzakta, bir grup insan birbirine dolanmış durumda. Gölgelelerin birlikte hareket ettiğini, vücutlarının yerde kıvrandığını izlerken göğsüm sıkışıyor.

Bir gölge diğerlerinin önünde duruyor ve ben sessizce izliyorum, kişi beline uzanıp pantolonunu açıyor gibi görünüyor. Ay ışığında zar zor görülebiliyorlar ve ben öne eğilip, bazılarının taktığı beyaz maskeler ve siyah kapüşonlu sweatshirtlere rağmen kim olduklarını anlamaya çalışıyorum.

Death's Teeth üyeleri mi? Öğrenciler arasında, özellikle dolunaylı gecelerde yaptıkları bu tür gezilerle ünlüler, ama Küratör partisi sırasında bu kadar cüretkar olacaklarını hayal edemiyorum.

Anonim bir öğrenci örgütü olan bu grup, genellikle karanlıkta saklanır ve temizlik yapmaya zamanları olan yerlerde faaliyetlerine başlarlar

Tipik vandalizm ve ara sıra uyuşturucu etkisinde seks partileri Avernia'daki miraslarıdır, ancak daha şiddetli gelenekler hakkında da söylentiler vardır.

Bazıları, diğler örgütler tarafından haksızlığa uğrayanlara adalet arayan bir tür kanunsuzlar olduklarını söylüyor. Diğerleri ise, kendi çıkarlarını gözetken, tüm kasabayı kontrol altına almak isteyen bir örgüt olduklarını ve son birkaç yılda öğrenci intiharlarının artmasının nedeninin onlar olduğunu söylüyor.

Ben hiçbir şey söylemiyorum. Onların dikkatini çekmek istemiyorum.

Onların simgesi olan üç başlı canavar amblemi, ormandaki en büyük ağaçlara oyulmuş, taş ocaklarına spreylenmiş ve yurtlardaki tuvalet kabinlerine kazınmış. Bir yere gittikten sonra bıraktıkları bir tür kartvizit gibi.

Nedense herkes benim de üye olduğumu düşünüyor.

Visio Aternae'nin beni kabul etmesini bile sağlayamadım. Bir gölge grubun benim için itibarını riske atması imkansız. Ama onlar kötü şöhretli oldukları için, insanlar benim de bu grupla bağlantılı olduğumu varsayıyorlar.

"Oh, *lanet olsun*," diye bağılıyor orgiden bir katılımcı - çok tanıdık bir kadın sesi. İnsan sandviçinin ortasında olan kişi o olmalı, gözlerimi deviriyorum. *Bu ekonomide sık yokmuş da* neymiş.

Gurgling, söylemek üzere olduğu şeyi keser ve önündeki kişinin kalçalarını öne doğru iterek, bir penis gibi görünen şeyle onu susturduğunu görürüm. Celeste öğürür ve bir süre sonra rahatlar; sonra çekilir ve nefes nefese kalır.

Sıcaklık tüm vücudumu yakıyor.

"Tanrım, Beckett, böyle devam edersen bayılacak."

Bu tek cümle ile sıcaklık buharlaşır ve gözlerimi kısarak onun siyah saçlarını ve çukurlu çenesinin hatlarını seçebiliyorum. Kılık değiştirmeyen tek kişi o.

Beckett?

Tabii ki Celeste, Küratörler Başkanı ile birlikte burada. Aslında, onun da bu örgütün bir üyesi olduğunu düşünürsek, neden şaşırdığımı bilmiyorum. Belki de bizim ilişkimiz yüzünden onun aforoz edileceğini düşünmüştüm, ama açıkça...

"Bayılsa ne olur ki?" diye cevaplıyor Beckett, Celeste'nin ağzına geri girerek. "Birkaç dakika sonra

birkaç dakika sonra önemi kalmayacak zaten."

Tekrar çekildiğinde, Celeste öksürür. "Bu ne demek oluyor?"

"Kapa çeneni, aptal sürtük." Beckett iki eliyle Celeste'nin kafasını tutup, penisini dudaklarının arasına zorla sokar. Diğer ikisi, aşağıdan ve arkadan iterek kendi işlerine devam ederler ve içimde rahatsız edici bir spazm hissedirim. "Sen bunu yapmak istediğini söyledin."

Bir adım geri çekildim, parmaklarım yanımdaki gövdeye yayıldı.

Biraz daha boğulduktan sonra kurtulmayı başarır ve tükürdüğünü duyarım. "Canımı *acıtıyorsun*..."

Kalbim boğazıma kadar yükselir, çünkü keskin bir gürültü onun cümlesini aniden keser.

Damarlarımdaki kan donuyor. O kadına *vurdu*.

Beckett'in eli miydi yoksa başka birinin miydi bilemiyorum, ama biri ona vurdu.

Celeste çığlık atıyor, görünüşe göre insanları kendinden uzaklaştırmaya çalışırken çırpınıyor, ağzını yeterince açarak tiz bir çığlık atıyor.

Bu sefer, birinin yumruğunun yüzüne indiğini görüyorum ve şok dalgası beni kaplıyor, ayaklarım yerden kesiliyor. Hareket edemiyorum, koşamıyorum, yardım etmek için koşamıyorum.

Midem şiddetli bir şekilde kıvrılıyor, o kadar sert bir şekilde bükülüyor ki, acıdan yüzümü buruşturuyorum.

Celeste direnmeden gevşer. Vücudunun çöküşünden, sadece içinde hareket eden penisler tarafından tutulduğu anlaşılır.

"Siktir, dostum, gelmek üzereyim..."

"Onu bayılmak seni tatmin mi ediyor?"

"Beni *yargılama*. O gerçekten çok seksi. Bunu yapmak zorunda olduğumuzdan emin misin?"

"Bu bize bağlı değil. Periculum in mora. Sakın ona yaklaşma

."

"Ah, dostum. Bu çok sıkıcı."

Ayaklarıma bakıp, onları hareket ettirmeye çalışıyorum. Bu... ona zarar verecekler. Zaten veriyorlar ve ben burada durmuş izliyorum...

Aman Tanrım. Az önce tahrik olmuştum.

İğrenç bir utanç kalbime doluyor, kan dolaşıma sızıyor. Hayatımda ilk kez, tamamen hareketsizim, ama vücudum titriyor. Hareket etmek istiyorum, ama yapamıyorum... Sıkışıp kaldım...

Grupta aynı anda homurtular yükselir, herkes son bir hamle ile hareketlerini durdurur.

Kusmuk boğazımın arkasına yükselir ve ben dizlerimin üzerine çökerek, kusmuk dudaklarımdan dışarı çıkarken. Bir çalıya kusarım, tırnaklarımı toprağa geçiririm ve küçük bir hıçkırık çıkarırım.

"Bu da neydi lan?" diye soruyor içlerinden biri ve kalbim göğsümde atmayı kesiyor sanki.

Başımı kaldırıp bir ağaca yaslanıyorum. Korku beni tamamen hareketsiz kılıyor, tek bir kasımı bile kıpırdatmıyorum.

Karşımdaki gövdede üç başlı bir canavar oyulmuş ve koyu renkli bir sıvıyla çizilmiş. *Umarım* boyadır.

"Orada kimse var mı?" diye bağırır adamlardan biri.

Nefesimi düzenlemeye çalışarak avucumla ağzımı kapatıyorum. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Beynim kısa devre yapıyor, aynı anda düzinelerce senaryoyu gözden geçirmeye çalışıyor ama hiçbir sonuca varamıyor, hiçbir şeye odaklanamıyor.

Bundan sonra nasıl olur da oda arkadaşımın yüzüne bakabilirim, ya da onun parlak mavi gözlerine bakabilirim?

Grup birkaç dakika sessiz kalıyor, sonra sonunda Celeste'den uzaklaşıyorlar. Beni dinliyorlar.

Sonunda, devam etmeye karar verirler.

"Kim bilir," diyor biri, buluşma yerlerinden birkaç metre uzakta yerde duran bir sırt çantasına doğru yürürken. "Hadi şunu bitirelim."

"En kötü kısmı bu," diyor başka biri. Ama

Beckett değil.

O hiçbir şey söylemez. Sadece ormana, tam benim yönüme doğru bakar.

Tekrar kusmaktan korktuğum için sessizce öğürürüm ve elimi yerinde tutarım.

Sonunda, o arkasını döner, ama ben hiç rahatlamam. Şu anda vücudumda sadece saf bir korku var, o diğer ikisine Celeste'yi kaldırmalarını söylediğinde bu korku yeniden yüzeye çıkar.

Karanlıkta parlak bir metal parıldıyor. Beckett elini kaldırıp Celeste'nin çenesini kaldırıyor ve ona sessizce bir şeyler fısıldıyor. Diğer ikisi de ona fısıldıyor ve bunun daha önce duyduğum Latince cümle olduğunu biliyorum. Öyle olmalı, çünkü Küratörler ölü dilleri severler.

Metal nesneyi doğrudan boğazına saplar.

Ağzım açılıyor, sessiz bir çığlık çıkmaya çalışıyor. Ayağımı geri çekiyorum, beynim gördüklerimi tam olarak kavrayamadan uzuvlarım hareket ediyor.

Korku içimi kaplıyor, titriyor ve bitmek bilmiyor. Otomatik pilotta hareket ederek, ağacın yanındaki yerimden yavaşça itiyorum, gözlerimi gruptan ayırmadan. Beckett, Celeste'den bıçağı çekip tekrar ona saldırıyor. Ve tekrar. Ve *tekrar*.

O ise tüm bu süreç boyunca tek bir ses bile çıkarmıyor.

Onlar Celeste'nin ellerini ve ayaklarını bir tür ip ile bağlamaya başladıklarında, ben *koşmaya başlıyorum*. Geldiğim yoldan geriye doğru, vücudum intikam ateşiyle titriyor.

Çok uzağa gitmeden biri beni arkadan yakaladı.

Büyük, sıcak bir el ağzımı kapatır, şoktan çıkacak çığlığımı keser ve beni bir ağaç gövdesine iter.

Milisaniyeler, mümkün olduğunca hareketsiz durarak geçerken, kafa karışıklığı ve endişe beni tamamen işe yaramaz hale getirir. Gözlerimi sıkıca kapatarak, zihinsel olarak kendimi ölüme hazırlarım ve yavaşça nefes alırken, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir koku alırım — beklediğim gibi metalik, ama aynı zamanda sedir ve greyfurt gibi yumuşak ve rahatlatıcı bir koku. Kolonya kokusu. Yumuşak, temiz pamuk.

Gözlerimi açıp ay ışığına tekrar alışmalarını sağlıyorum ve içimi yeni bir korku kaplıyor.

Olamaz...

Saldırganım bir kolunu uzatıp yüzünü okşadı. Obsidiyen rengi saçlarının birkaç teli alına dökülmüştü, yeterince uzundu ki, hiç çaba harcamadan dağınık görünüyordu. Keskin, temiz tıraşlı çenesi

sıkılaşır, soluk teni pürüzsüz ve terden parıldamaktadır. Sol burun deliğini delen gümüş halka geçici olarak dikkatimi çeker — safir küpe kaybolmuştur.

Üst dudağında, etini tamamen bükerek kesen bir yara izi var ve bunun kuzeniyle yaptığı hangi kavgada oluştuğunu tam olarak bilmekten nefret ediyorum.

Ne kadar uzun bakarsam, bir şekilde, oda arkadaşımın cinayetine tanık olmak bu gece yaşayacağım en kötü şey olmadığını fark ediyorum.

Çünkü karşımda, üç yıl önce beni terk ettiğinden beri görmediğim ve konuşmadığım bir adamın ateşli, sonsuz öfkeli kahverengi gözleri var.

Ve her tarafı kanla kaplı.

"UZUN ZAMANDIR GÖRÜNMEDİN, YAVRU."

Hiçbir zaman onun tarzı olmamasına rağmen, Lucy'yi ağaca dayadığımda bana vurmaya çalışacağını bekliyorum. Kendini koruma içgüdüğü olsaydı, kaçışını engellemeden önce bana dizini kasıklarımın arasına vururdu.

O, tek bir kasını bile kıpırdatmıyor. Şok, okyanus mavisi irislerinin koyu kenarlarını kaplıyor ve ihanetin beyaz sıcak parıltısıyla karışıyor. Kendime bir daha bu tanrının unuttuğu kampüse adım atmayacağıma yemin ettiğimi düşünürsek, onu suçlayamam.

Şeyler değişir. *İnsanlar* değişir. Tek yapabileceğimiz, gelişmelere uyum sağlamaktır.

Onu iyice süzdüm, yılların mesafesinin ona iyi geldiğini fark ettim. Kalp şeklindeki yüzünü iki parlak kırmızı saç çizgisi çerçeveleyiyor, geri kalanı gece gökyüzü kadar siyah ve aynı derecede ipeksi pürüzsüz. Hatırladığımdan daha kısa, köprücük kemiğinin hemen altında duruyor ve solgun yanağında kurumuş kan ve kirle kaplı bir kesik var.

Kalbim, sanki onun varlığını hissedebiliyormuş gibi, göğüs kafesime yavaşça vuruyor.

Bundan nefret ediyorum.

Ter ve alkol kokusu havada asılı kalıyor. Eli yukarı kalkıyor, parmakları benimkine dolanıyor ve ağzını çekiyor.

"Ne oluyor lan..."

Sanki birisi birkaç metre ötede duruyormuş gibi, yakınlarda bir dal kırılır. Lucy hemen sessizleşir. Orman zemininde ayak sesleri yankılanır, her geçen saniye daha da yaklaşır.

Onun ağzını tekrar kapattım ve mümkün olduğunca az ses çıkarmak için yavaşça hareket ederek onu ağaç gövdesine daha da yaklaştırdım.

Kolumu yukarı kaydırıp boynunun arkasına doladım ve onu kendime doğru çektim. O da kalçama sarıldı, süveterimi tırmaladı.

Sıkı bir sarılma. Pelvislerimiz birbirine hizalanır, vücudumuzun her santimi birbirine yapışır ve rahatsız edici bir sessizlik içinde bekleriz.

Nabızı göğsümden panik bir ritimle atıyor. Benimkini de hissedebiliyor mu acaba?

Elime mırıldanıyor, kaşları çatılıyor. Daha fazla eğiliyorum, sözsüz bir açıklama olarak bakışlarımı ağacın ötesine kaydırıyorum.

Nefesi daha yoğun, tedirgin bir şekilde hızlanmaya başlar; parmak eklemelerimi okşar ve ben sesin kaybolmasıyla onlara odaklanırım.

Yine de hareket etmiyoruz.

Boğazının derinliklerinden küçük bir inilti kaçıyor. Gözlerim onun gözlerine takılıyor; gergin ve kafa karışıklığıyla dolu.

"O kimdi biliyor musun?" diye fısıldıyorum, kapüşonlu yabancılar geri dönerse diye kulak kabartarak.

O başını sallar.

Kahretsin. "Onu öldürdüler mi?"

Neden bunu soru olarak ifade ettiğimi bilmiyorum — kızın cansız bedenini taş ocağının kenarından aşağı attıklarını gördüm ve aşağıdaki suya düştüğünde uzaktan gelen sıçrama sesini duydum.

Bütün bunları gördüm ve olayı çözebildim, Lucy'nin anlamaması imkansız. O akıllı bir kız.

Lucy gözlerini kırıştırır. Tekrar başını sallar. Gözleri yaşlarla dolar ve ben dişlerimi sıkarım, gözyaşlarının akmasını engellemek için çaresizce çabalarım.

Sanırım bazı şeyler *hiç* değişmiyor.

"Sen..."

Ani, telaşlı ayak sesleri sorumu keser. Elimden bir şaşkınlık sesi çıkar ve gözyaşları parmaklarımdan akmaya başlar. Kafam taş ocağına doğru döner, grubun dağıldığını fark ederim ve bizi yeterince uzağa çekmemiş olabileceğimi anlarım.

Lucy'nin vücudundaki her kas gergin, yüksek alarmda ve ben Fury Hill'e hiç gelmemiş olmayı diliyorum.

Onu tutan ellerimi gevşetip, gövdemle dönerek bagajın arkasından dışarıya bakıyorum.

O benim pazılarımı kavırıyor, tırnakları süveterimi bile delip geçiyor. Ona baktığımda, o mavi gözleri kocaman açılmış ve tamamen dehşete kapılmış durumda.

"*Sorun yok*," diye fısıldıyorum.

Onun korkusunu suçlayamam. Üç yıl boyunca konuşmadık ve bir sınıf arkadaşı öldürüldüğü gece ortaya çıktım. Ben de en azından tereddüt ederdim. Yine de, onun beni onu tehlikeye atacağımı düşünmesi biraz can sıkıcı.

Bar yangınları hariç.

Bölgeyi taradım, endişe verici bir şey görmedim, ama yine de yerime geri döndüm. Onu gözlerden uzak tutmak kolaydı; vücudunu tamamen örttüm, onu sardım. Ne olur ne olmaz diye.

Burnum yumuşak saçlarına değiyor ve istem dışı olarak tatlı hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum.

Ayak seslerinin kesilmesini beklerken, kız şiddetli bir şekilde titriyor.

Ayak sesleri kesildiğinde, "Hey, özür dilerim, rahatsız ettim. Ben kuzenimi arıyorum, Casanova'yı değil." diyor.

Gözlerimi devirsem de, yumuşak tenor sesiyle omuzlarım rahatlar. Foxe'a doğru dönerim, 1,98 metrelik boyu ormana kıyasla küçük kalır. Ay ışığı arkasından sızarak, dünyaya inen bir tanrı gibi silüetini aydınlatır.

Bizi daha iyi görebilmek için dağınık kahverengi saçlarının altından kaşlarını kaldırıyor. Ağzında bilmiş bir gülümseme beliriyor ve ellerini siyah yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokup topukları üzerinde sallanıyor.

"Yine beni Lulu için terk ediyorsun, görüyorum." Gözlerinde, gölgelerin içinde saklı, karanlık bir eğlence dans ediyor. "Eski günlerdeki gibi."

Bir anlık sessizliğin ardından, Lucy çırpınmaya başlar. Bana itekler, ben de onu bırakıp geri çekilirim. Çenesini kaldırır, kırmızı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır, sol kulağındaki kıkırdağı süsleyen bir dizi piercingi ortaya çıkarır ve dar giysisinin sıkı bacaklarına yapışan ekose eteğini düzeltir.

Foxe onu baştan aşağı süzer. "Hâlâ o kısa etekleri seviyorsun, değil mi Lulu?"

Gözlerimi gereğinden biraz daha uzun süre bacaklarında gezdirdim.

"Bana öyle deme," diye hırladı. Gözlerinde fırtınalar koparken ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Ve ne oluyor *böyle*? Siz ikiniz Avernia'da ne yapıyorsunuz?"

"Burası Avernia mı?" Foxe etrafına bakarak sorar. "Daha iyi bir karşılama beklerdim. Çoğu üniversite kampüsü, aralarında bir rock yıldızı olmasını sever."

Ona bakar. "Avernia, ülkenin en iyi ve en parlak öğrencileri için özel bir okul. Buradaki öğrenciler senin hayranların gibi değiller."

"Sence benim grubumda gösterişli hayranlar yok mu?"

O, onu görmezden gelerek bana odaklanır. "Ee? Burada ne yapıyorsun?"

"İzin verilirse, partiye katılmak?" Bir an durup omuzlarımı kaldırıyorum. "Zaten yaptığım şey buydu. Şimdi, sanırım hepimiz cinayete ortak olduk."

"Ne?" Foxe, elini kalbinin üzerine koyarak kaşlarını kaldırdı. "Ash-tree'nin şiddet düşkünü bir pislik olduğunu biliyorum, ama sen de mi, Lulu? Senin pasifist olduğunu sanıyordum."

Lucy cevap vermez, bizi itip geçerek boş taş ocağına geri döner.

Foxe bana bakıyor, yüzünde tembel bir ifade var. "Onu bulman hiç zaman almadı, değil mi?"

Gözlerimi devirip, onu takip ederken omzumu onun omzuna dayadım. "Bu yüzden buradayım, değil mi?"

Kaya açıklığına giden toprak yolda düzinelerce kanlı ayak izi var ve az önce olanlara ya da Lucy'nin her şeyi görmüş olmasına tepki vermemeye çalışıyorum.

"Aslında, buraya neden gelmek istediğini bana hiç söylemedin." Foxe yanıma yaklaşır. "Sadece turneyi bırakıp bir grup inekle birlikte sefalet çekmek için geldiğini söyledin."

Gözlerinin beni baştan aşağı süzdüğünü, dağınık halimi sessizce sindirdiğini hissediyorum, ama cevap vermiyorum.

"Senin yolculuğunda çok önemli bir noktayı kaçırdığımı hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Aiden'ın güvenlik ekibi bizi bıraktığında kanlar içinde miydin?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Bunu düşünür gibi görünüyor. "Haklısın."

Lucy'nin taş ocağının kenarında durup aşağıdaki gölü seyrettiği yerden birkaç metre ötede durduk.

Lucy ilk başta kıpırdamadı ve Foxe kolunu omuzlarına doladı. "Yüzmeye mi gidiyorsun, Lulu?"

Elleri yumruk haline gelir ve giydiği büyük beden hırkanın altında omurgası gerilir. "Onlar onu oraya attılar."

Göl siyah, gündüz bile içini görmek imkansız. Fury Hill sakinleri, içine giren şeylerin geri çıkmadığını söylüyor.

Görüş mesafesinin kötü olması nedeniyle, attıkları kızın bulunma şansı çok düşük, yerel polis departmanı olaya müdahil olsa bile. Fury Hill polisleri yolsuzlukları ve genellikle berbat olan çözülmüş dava istatistikleriyle ünlüdür. Avernia kampüs polisi ise daha da kötüdür.

Her şey örtbas ediliyor ve görmezden geliniyor, böylece bu kasaba idil bir imajını sürdürebiliyor.

Bu *saçmalık*.

"Kim kimi attı?" diye sorar Foxe, kızın omuzlarını tutan elini çekerek. "Tam olarak ne oluyor?"

Lucy yutkunur. "Ben... ben bilmiyorum..." Sesi titrer ve sözleri kesilir. Parmakları yanlarında bükülür ve sadece suya bakmaya devam eder, mavi gözleri yukarıdaki dolunay kadar geniştir.

Şok. Şokta.

Tabii ki şokta. Bir sınıf arkadaşının acımasızca öldürölmesini izlemek her gün olan bir şey değil ve sert görünüşüne rağmen Lucy'nin kalbi çok acıyor. O, başkalarının acısını üstüne alan türden bir insan ve ben onu bunun için hep kıskanmışımdır.

Benim alabildiğim tek şey ise başkalarının öfkesi. Öfkeyi kalbimde saklıyorum, sanki saklamazsam ne kadar acı verici olduğunu unutacakmışım gibi.

Baba gibi oğul.

Bir adım öne çıkarak Lucy'nin bileğine uzanıyorum; elim onu tamamen kavırıyor. Her zaman öyleydi. Tam zamanında aşağıya bakıyor ve ben onu kenardan çekip alıyorum, bacakları benim rahat adımlarıma yetişmeye çalışıyor.

"Ne yapıyoruz... Birini aramız gerek, değil mi? Bu durum bildirilmeli..."

"Sonra," diyorum ona, sesimi sert tutarak onun isteklerine boyun eğmemek için.

"*Bekle!*" Toprağa ayaklarını saplayarak, tüm gücüyle beni durdurur.

Çenemi sıkıp yavaşça arkasını dönüyorum.

Ağır ağır nefes alıyor, irislerinde sabitlenmemiş bir parıltı dalgalanıyor. Göğsü kısa, hızlı nefeslerle inip kalkıyor, kaşları içe doğru çekiliyor, yüz hatları hayal kırıklığıyla renkleniyor.

"Kanlar içinde kalmışsın," diye fısıldıyor, bakışlarını ayakkabılarımdan ayırmıyor.

"Bu pek de manşet haberi sayılmaz."

"*Ve birdenbire* buraya geldin," diye devam ediyor.

Anlamadığı bir bulmacayı çözmeye çalışırken zihninde dişlilerin döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Gözleri benimkilere doğru kalkıyor ve bir adım geri çekiliyor. Sonra iki adım.

"Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Seni takip ettim."

Benden bir adım daha uzaklaşıyor. Hiç hakkı olmamasına rağmen, bu mesafe göğsümü acıtıyor.

"Bu... ürkütücüden de öte." Kafasını çevirmeden Foxe'a bakıyor, ama o bir ağaca yaslanmış, bize dönük bile değil. "Yine de, bu partide *olduğumu* nereden bildin? Neden buradasın? Avernia'ya gitmiyorsun, Fury Hill'de yaşamıyorsun. Bildiğim kadarıyla, bu okul, bu kasaba ya da benle hiçbir ilgin yoktu..."

"Başka bir zaman açıklayabilir miyim? Lanet ormanda katiller dolaşırken takılmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Tanrım," diye mırıldanır Foxe. "Sanki burası yeterince ürkütücü değilmiş gibi."

Öne atılıp bir kez daha Lucy'nin bileğine uzanıyorum, ama o benim ulaşamayacağım bir yere atlıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, sinir bozukluğu diş mineme işliyor.

"Hayır, hayır." Başını şiddetle sallar, saçları yüzünün önüne düşer. "Seninle gelmiyorum."

"Lucy."

"Hayır. Ben... Ben burada ne yaptığını bilmiyorum. Sen de diğerleri gibi bir şey yapmış olabilirdin. Ben... Aurora'yı bulmam lazım, sonra polise gidebiliriz."

Beni atlatmak için yana doğru adım atıyor, tüm vücudu titriyor ve ben bu fırsatı değerlendirip onu arkadan yakalıyorum. Bir kolumu boynuna dolayarak, başının arkasını avucumla kavrayıp nazikçe öne doğru eğiyorum.

Ellerini kaldırıp boğazının yanlarına bastırmamla birlikte cildimi tırmalamaya başladı. Çılgınca direniyordu ama ben daha büyüktüm ve o hayatı boyunca hiç kimseyle kavga etmemişti.

Neden mücadele etsin ki, her zaman yardım etmeye hazır biri varken, o istemese bile? "Dur!" diye boğuk bir sesle bağırır, ama ben onu bırakmam ve saniyeler içinde kollarımda tamamen gevşiyor.

Foxe yanıma gelir ve alçak sesle ıslık çalar. "Lanet olsun. Siz Andersonlar gerçekten nasıl giriş yapılacağını biliyorsunuz."

Gözlerimi devirip Lucy'yi ona doğru itiyorum; o da Lucy'nin kollarını tutup onu omzuma atmam için bana yardım ediyor. Orman üzerimize çöküyormuş gibi hissediyorum, dolunayın altındaki karanlık havayı iğrenç bir film gibi kaplıyor. Sanki bu kasabanın her şeyi, benim her zaman söylediğim gibi çürümüş ve kötüymüş gibi. Lucy'ye bunu hiç söylemedim, zaten dinleyeceğini de sanmıyorum.

İnatçı kız.

Kolumu bacaklarına doluyorum ve eteğinin kenarını çekerek kışını tamamen örtüyorum. Foxe dudaklarını büzerek sessizce beni izliyor.

Lucy'yi bulmadan önce ne yaptığımı tekrar sormuyor ve ben de buna seviniyorum. Onları kendi suçumun suç ortağı yaptığımı bilmesine gerek yok.

"Bu beni gerçekten geçmişe götürüyor, biliyor musun?" diye şaka yapıyor ve kampüse doğru yola çıkarken bana dirsek atıyor.

"Kapa çeneni ve onu tek parça halinde yurda geri götürelim."

"Emredersiniz, kaptan."

ASHER

YURT ODALARI ESKİMİŞ ve havasız. Lüks, tarihi dış cephelerine rağmen, her salon bizi Avernia'nın ilk inşa edildiği zamana geri götüren bir zaman kapsülü gibi. Dört ana konut binasından Erebus Hall en kötüsü ve tabii ki Lucy'nin kayıt olduğundan beri evi olarak adlandırdığı yer.

Katının bir ucunda özel bir süit var ve pantolonumun arka cebinden anahtarı çıkarıp kilidi açarak kapıyı itiyorum. Elim duvarı yoklayarak anahtarı ararken Foxe arkamızdan içeri girip kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

Işık yanar ve düzenli, açılmamış odaya sıcak bir ışık yayılır. Kutular masanın üzerinde ve ikiz yatağın önünde istiflenmiştir, pencerenin yanındaki tek şifonyerin üzerinde ise hoş geldiniz seti durmaktadır.

Lucy, içeri girer girmez uyanır. O hareketlenirken, eğilip ayaklarını yavaşça yere koyarım ve kendine gelmesi için biraz zaman veririm.

Gözlerini kırıştırır, sonra hızla elimden kurtulur. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Paniklemiştin."

"*Haklı olarak*, seni lanet olası pislik! Bu gece dışarıda biri öldürüldü. Bence bu, paniğe kapılmak için oldukça geçerli bir neden."

"Elbette, ama katiller hala serbestken panik atak geçirmen gereksiz dikkat çekecekti. Sınıf arkadaşına katılmak mı istedin?"

Alaycı bir şekilde, küçük göğüslerini kollarının arasında kavuşturup başını benden çevirdi. "Burası" — duraksayarak kaşlarını çattı, gözleri küçük odanın içinde dolaştı — "benim yurt odam değil. Burası RA'nın odası. Burada olamayız."

Foxe, burun kıvrırarak, kutuların üstünden voleybol manga serisinin ilk cildini alır, rastgele bir sayfayı açarak yatağa uzanır.

Ona kötü bir bakış attı, sonra kitabın kapağına gözlerini kısarak baktı. Yavaşça, bakışları yüzüme kaydı, sonra tekrar odanın içinde dolaştı ve tekrar bana döndü.

"Tamam, ciddi. Ne oluyor lan?"

Telefonumu onun eline tutuşturdum. "Dekan ya da kampüs güvenliğine e-posta göndermelisin, sence de öyle değil mi? Sonuçta bir suçu bildirmemiz gerekiyor."

"Ben de öyle dedim." Bir süre durur. Yutkunur. "Soruma cevap ver, Asher."

"Ah, Asher." Foxe yataktan dudaklarını bükerek söylenir. "Ne oldu Artık onun yakışıklı olduğunu düşünmüyor musun, Lulu?"

"Aman Tanrım." Dönerek, telefonu kafasına fırlatır.

Kitabı düşürdü, cihazı kolayca yakaladı.

Lucy dişlerini sıkarak öfkeyle konuşur. "Burada ne yaptığını söylemezsen, *seni* cinayetle ihbar edeceğim."

Gülümsemeyi bastırarak, süveterimin eteğine uzanıp başımdan geçiriyorum. "Tanrım, Luce. Yeni RA'nı korkunç suçlarla suçlamadan önce, onun eşyalarını açmasına izin veremez misin?"

"Benim..." Gözleri genişler, iki sonsuz berrak okyanus havuzu gibi. Yüzümü inceler, başını sallar. "Hayır, bu... imkansız. Sen buraya gitmiyorsun."

"Bu sabahtan itibaren gidiyorum."

Ne olacağını bilmiyorum. Belki kızar ya da üzülür. Bana vurması pek olası değil ama tamamen imkansız da değil sanırım. Onu son gördüğümünden bu yana geçen üç yıl içinde, belki şiddete karşı olan nefretinde bir değişiklik olmuştur.

Sonuçta Foxe'a neredeyse saldırıyordu.

O gece Lethe's'te de bana vurmak istediğini düşünüyorum.

Beklemediğim şey, göz kapaklarının titremesi ya da alnında ter damlacıkları belirmesiydi. Ama Keats bir kutu yığınının arkasından çıkıp geldiğinde, gerçeklik bir anda ona çarpmış gibi göründü

. Daha fazla bir şey söyleyemedi yere yığılır ve ben öne atlayarak kafasını çarpmaması için onu tutarım.

Cildi sıcak ve nemli. Şokun etkisi sonunda ortaya çıkmış olmalı. Ya da belki de az önce onu boğazlayarak oksijen almasını engellediğim içindir.

Muhtemelen babamı arayıp bir kez daha kontrol etmeliyim.

Hırkasının bir omuzu düşüyor, bu yüzden onu koluna iterek onu serinletmeye çalışıyorum.

Bilinçsiz bedenini göğsüme yaslayarak, çenemi sıkıp bizi yere indiriyorum. Foxe'a bakarak kaşımı kaldırıyorum. "Polisi aramadın, değil mi?"

"Aptal gibi mi görünüyorum?"

Dikkatimi tekrar Lucy'ye çevirip cevap vermedim. Bunun yerine, duvara yaslanıp onu nazikçe uzattım, böylece başını rahatça kucağıma koyabilirdi. Uyandığında bu temastan şikayet edecek, ama neyse.

Yıllardır tüm aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldikten sonra en azından bunu yapabilir. Sanki arkadaşlığımızı paramparça eden tek kişi benmişim gibi.

Siktir. Hayır, bu doğru değil. İlişkimizin sonu ortak bir çabaydı, ama kibriti yakan sadece birimizdi ve o Lucy değildi.

O bunu yapmazdı.

Onu buraya yalnız gelmesine izin vermemeliydim.

İç çekerek başımı geriye yaslayıp, onun nefes alıp verme sesini dinledim. "Geldiğin için teşekkürler. Halka açık yerlere çıkmanın senin için her zaman kolay olmadığını biliyorum."

Foxe omuz silkiyor ve yüzünü gizlemek için kitabı tekrar kaldırıyor. Keats yatağa atlayıp onun yanına kıvrılıyor ve yüksek sesle mırılıyor. "Çocukken yaptığın gibi Lulu'yu tek başına sahiplenmene izin veremezdim."

Homurdandım. "Burada okula giden belli bir sarişinla bir ilgisi yok mu?"

"Hayır. Ama muhtemelen onu arayıp kuzenini çaldığını söylemek isteyeceksin. Yakında onu aramaya gelecektir."

Kitabı kapatıp ayaklarının önüne fırlatır ve yataktan kalkar. Kapıya doğru yürür, kapıyı açar ve dışarı çıkmadan önce koridoru kontrol eder.

Elini kapı çerçevesine koyar ve geriye doğru eğilir, düzgün, beyaz dişlerini gösteren saçma bir gülümsemeyle. "Bu arada, polisi aramadım, ama senin adına birine haber verdim."

Lucy'nin yüzündeki saçları çekerek donakalırım, başımı kaldırıp kalbim çarparken sorarım. "Kimi?"

"Babanı aradım."

ÖĞRENCİLER partiden dönmeye başladıklarında LUCY HÂLÂ UYANMAMIŞTIR ve etraflarındaki tehlikeden tamamen habersizdirler. Duştan döndüğümde, uzak duvardaki kare pencereden, bahçenin karşısındaki yatakhanelere girerken, dünyadan habersiz gülüşüp sendeleyerek yürüyen öğrencileri izlerim.

Aptallar. Her biri.

Hayali hisler parmak uçlarımda yankılanıyor; ellerimi çeviriyorum ve her şeyi temizlediğim yerde kurumuş kan görüyorum.

Lucy, onu bulmadan önce ne yaptığımı bilseydi, kesinlikle kaçırdı.

Onu geri kazandığım için, bunu riske atmak istemiyorum.

Sonunda onu yatağıma taşıyorum, Keats'e ona eşlik etmesini söyleyerek masamın önüne ayaklarımla uzanıp sandalyeme yaslanarak babamı arıyorum.

İlk çalınıştta cevap verdi. "Asher."

"Baba."

"Fuxe'un turundan ayrılıp New Hampshire'a gitmeye karar verdiğinde üzerinde anlaştığımız tek şart neydi?"

Göğsüm sıkışır. "Sorun çıkarmayacağım."

Sessizliği kulaklarımı sağır ediyor. Boğazımı temizliyorum ve sonunda tekrar konuşuyor. "Peki, bu konuda durumun nasıl?"

"Hiçbir şey yapmadım. Bütün gün mükemmel bir melek gibi davrandım." Ellerimi kucağımda birleştirip sandalyeyi arka iki ayağı üzerinde dengeliyorum.

Onun bildiği kadarıyla.

"Yani Lucy Wolfe sinirinden bayılana kadar onu taciz etmedin mi?"

"Ne... bunu nereden biliyorsun?"

O, zengin ve karanlık bir sesle kıkırdar. "Her şeyi bilirim. Ve Foxe bir ispiyoncu."

Tabii ya. Foxe'un hem özel hayatında hem de ünlü bir müzisyen olarak bu kadar popüler olması şaşırtıcı, çünkü o her zaman bir ispiyoncu olmuştur. Ama sanırım bu iyi çocuk rolü, bazı etkilenebilir gençler üzerinde gerçekten işe yarıyor. Ve benim ailem üzerinde de.

Annesi babamın küçük kız kardeşi olmasaydı, onunla hiç yakın olacağımızı sanmıyorum.

"Sana bunu söylemeye ne zaman vakit buldu ki?" diye mırıldanıyorum.

"Oynadığın bu oyun tehlikeli, biliyorsun," diye ekliyor babam, sorumu geçirterek. "Lucy'nin senden istediği tek şeyi görmezden gelmek, düşündüğün kadar olumlu sonuçlanmayabilir. Sanırım düşünmek için bolca zamanı oldu ve kin tutmasıyla tanınan biri değil."

Bakışlarım, yatakta yarı uykulu bir şekilde uyuyan ona kayar. *Onu kampüs kliniğinde muayene ettirmeli miydim?* O boğazlama hareketi çok güçlü değildi, ama şimdi hala bilinçsiz durumda olması gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Arkamı dönerek sandalyemi yere koydum. "Şu anda bana sınırlar hakkında ders vermeye mi çalışıyorsun?"

"Baban olarak, bunu yapmak için kendimi son derece yetkili hissediyorum. Öfkeli kadınlar hakkında biraz bilgim var, biliyorsun."

"Evet, annem her tatil partisinde ikinizin nasıl bir araya geldiğini anlatır. Çok eğlenceli ve hiç de endişe verici değil."

Ve sanırım, ihanet ve kaçırılma hikayeleri, tatilleri evde geçirmemizin nedenidir, çünkü böylece herkesin travması, doğrudan etkilenenlerle sınırlı kalabilir.

Onları, neredeyse otuz yıl boyunca etkilerini tersine çevirmeye çalışsanız bile, gelecek nesillere aktarılan türden bir travma. Her şey düzeltilemez ve bazen sonuçları kalıcı olur.

Bazen öfke kalıcı olur.

"Sadece, onun seni hala affetmemiş olabileceğini söylüyorum. Bunu hak etmen gerekecek."

Grand Canyon büyüklüğünde bir acı göğsümde çatlaklar açıyor. "Biliyorum."

"Bak." Babamın iç çekişi telefonun diğer ucuna ulaşır — yıllar içinde mükemmelleştirdiği, göğsünden gelen rahatlama ve endişe dolu bir nefes. Bu adam *"kızgın değilim, hayal kırıklığına uğradım"* demenin ustasıdır. "İyi misin?"

Duvara sertçe göz kırpyorum. "Evet, iyiyim. Hepimiz iyiyiz." *Şimdilik.*

"O zaman önemli olan tek şey bu." Bir süre durur. "Senin bununla hiçbir ilgin yok..."

Cildim gerilir. "Hayır, ve bunu sorduğun için biraz kırıldım."

"Eh, sen benim oğlumsun sonuçta. Seni tanıyorum."

Bu sözler boğazımda rahatsız edici bir his uyandırdı. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. "Tamam. Anneme onu sevdiğimi söyle. Yarın onu arayacağım."

"Tamam. Uslu dur." Ben burun kıvrınca, isteğini değiştirir. "Ya da uslu sayılır. Kız kardeşine daha fazla sorun çıkarma."

"Evet, evet. Yıllar sonra ilk kez kampüste iki Anderson var ve işler sarpa sarmaya başlayacak. Noelle de geldiğinde ne olacağını bir düşün."

"Sizi üçünüzü her fırsatta kaos yaratmanız için yetiştirmedim."

"Hayır, yetiştirmedin," diye onayladım, kendi kendime sırtarak.

"Annem yetiştirdi."

Telefonu kapatıp masanın üzerine koyuyorum, omurgamdan yavaşça aşağıya doğru yayılan bir karıncalanma hissediyorum. İzlendiğini hissetmek, hoş bir farkındalık.

Bakmadan, bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Kulak misafiri olmak kabalıktır, evlat."

Gözümün ucuyla Lucy'nin yorganı itip yatakta doğrulduğunu görüyorum. Avuçlarını uyluklarının iki yanındaki yatağa bastırıp derin nefes alıyor.

"*Kaba* olan senin varlığın."

"Dağ havasının senin o gümüş dilini bozmamış olmasına sevindim."

Tamamen dönüp ona bakıyorum ve gözleri yanıyor — yakmamam gerektiğini bildiğim ama yine de yakmak istediğim mavi alevler.

"Ne yani? Artık buraya mı gidiyorsun? Benim yurdunda RA mısın? Üç yıl önce benimle aynı okula gitmek istemediğini söyleyen saçmalıklarından sonra."

"Bir erkek fikrini değiştiremez mi?" "Sen nadiren değiştirirsin."

Gözlerinde bir anlık acı belirir ve o alevleri söndürür, göğsüm sıkışır gibi hissederim. Ama hemen gözlerini yere indirir, bir saniye çıplak ayaklarına bakar, sonra kalkıp köşede duran siyah Doc Martens botlarını arar.

"Nereye gidiyorsun?"

O eğilip ayakkabıları giyiyor. "Özel bilgi." "Öyle mi?" O doğrulurken ben de kalkıyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. Daha önce olduğu gibi hazırlıksız yakalanmadığı için, neredeyse şampuanının kokusunu alabileceğim kadar yakın durduğumda korkup geri çekilmiyor. "Birkaç yıldır konuşmuyoruz ve birdenbire nerede olduğumu bilmenin senin nerede olduğunu bilmek için yeterince önemli değil miyim?"

"Ormanda ne yaptığını bana söyleyecek misin? Ya da neden kanlar içinde olduğunu?"

Ağzımı kapattım.

Kaşlarını çatması sinsisi. Neredeyse gülümsememe neden oluyor. "O zaman *tam olarak* söylediğim şey bu. Yardım ettiğin için teşekkürler, ama doğru olanı yapmak için oda arkadaşımın cinayetini ihbar etmeye gidiyorum. Belki oradayken uzaklaştırma emri de çıkarırım."

"Bir kağıt parçası beni senden uzak tutamaz," diyorum ona, eğilip yüzünü okşayan kızıl saçlarını parmaklarımla okşayarak. "Ayrıca, olayı bildirmek için çok uzun süre bekledik. Şimdi söyleyeceğin her şey şüpheli görünecek. Bizi belaya sokmak istemezsin, değil mi?"

Bana sert bir bakış attı, sonra geri çekildi ve saçını elimden çekip aldı. "Gördün mü, hiç değişmemişsin." Beni iterek kapıya doğru yürüdü, kapı kolunu tutarken bir an durdu. "Bir daha benimle iletişime geçme. Avernia o kadar büyük ki birbirimizi görmemize gerek yok ve ben... arkadaşlığımızı yeniden canlandırmakla ilgilenmiyorum. Seninle ilgili hiçbir şey ilgimi çekmiyor, o yüzden beni rahat bırak, *yakışıklı çocuk*."

O ayrılırken, kapıyı arkasında çarparak çıkınca ağzım bükülüyor.

Sanki o zamandan beri bir tür büyüme durgunluğu içinde oturmuş, mezun olduğumuzda onunla gitmediğim için pişmanlık duymamışım gibi.

Lucy Wolfe'u dünyanın sonuna kadar takip ederdim.

Bunu itiraf edecek kadar cesur değildim.

Ve artık daha iyi bildiğim için, kesinlikle hiçbir yere gitmiyorum.

Gördüklerimi kimseye anlatmıyorum.

Bu, olanları gerçek yapar ve bir parçam hala olanların bir tür kabus olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyor.

Bu arada, uyumuyorum da. Bunun yerine, bütün gece yataktan tavana bakmakla, ayakkabılarımın tabanları yıpranana kadar odada volta atmak arasında gidip geliyorum.

Ancak, eşyalarımın yerinden oynatılmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Oda arkadaşınız öldürüldüğünde bu normal bir şey gibi geliyor — belki de bu önceden planlanmış bir şeydi ve sıradaki sizsiniz.

İlk aradığım şey Vyvanse; onu almayı hatırlamakta berbatım, ama buradaki bazı öğrencilerin, bende olduğunu bilseler çalacaklarını biliyorum ve aileme düzenli olarak yanımda taşımadığımı itiraf etmek istemiyorum.

Aslında, düşündüğümde bu ilaç harika ve dozu o kadar düşük ki, düzensiz alımım sadece uyku düzenimi etkiliyor gibi görünüyor, ki o da zaten berbat. Ama annem öğrenirse başımın belası olur.

Bu ilacı kötüye kullanmıyorum, ama sanırım doğru şekilde de kullanmıyorum.

Keşke buna hiç ihtiyacım olmasaydı. Keşke beynim kendi kendine düzenlenebilseydi ve vücudum sürekli hareket halinde olmak zorunda gibi hissetmeseydi, yoksa...

Yoksa ne olur, bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Bazen ölüm gibi geliyor. Belki de kendiliğinden yanma.

Öfke. Çok fazla öfke. Karışık düşünceler aşırı uyarılmaya ve ardından sistemik çökmelere dönüşüyor.

Küçükken neden bu kadar yalnız ve kopuk hissettiğimi hiç anlamıyordum. Enerjik bir çocuktum ve arkadaş canlısı olmaya çalışıyordum, ama

Güneş bir ara doğar ve odadaki tek pencereyi çevreleyen şeffaf perdelerden içeri sızar. Celeste'nin tarafı, en son buradayken olduğu gibi tamamen bozulmamış, altın rengi saten çarşafları

düzgünce katlanmış, onun dönüşünü bekliyor. Açık dizüstü bilgisayarının yanındaki masasında bir makyaj çantası duruyor ve ekranı uyandırdığımda, üzerinde çalıştığı araştırma makalesi hâlâ görünüyor.

Partiye giymek için kararsız kaldığı kıyafetlerden biri, seminerden önce zamanı kalmadığı için terk edilmiş olarak kapalı gardırobunda asılı duruyor.

Onun yarısına baktıkça ellerim titriyor, midemde mide bulantısı hissediyorum.

Ayaklarımı bir çift spor ayakkabıya sokup kapıya doğru koşuyorum. Panik, yelkenlere çarpan rüzgar gibi göğsümde yükseliyor ve kapıyı açmak için kilidi açmaya çalışırken, lanet şeyi açtığımda düzensiz nefes alıyorum.

Aurora kapının diğer tarafında, yumruğunu sanki kapıyı çalacakmış gibi kaldırmış. Sarı saçları karışık, mavi gözleri dün geceki makyajdan dolayı lekeli ve Fury Hill'deki tek vegan kahve dükkanı olan Gaea Beans'ten aldığı iki paket kahve tutuyor.

"Dostum, sana ne oldu *böyle*? Bir şeyler içmek için uzaklaştığını gördüm, sonra bir baktım ki ortadan kaybolmuşsun." Odaya girerken, sinirleri dalgalar halinde yayılıyor. "Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Seni bulmak için Erebus'a bile giremedim, sonra da telefonuna cevap vermedin..."

"Ben iyiyim," diye araya girdim, boğazımı temizleyerek. "Belli ki." "İyi misin?"

Fincanları masaya koydu, beni kolumdan tutup Celeste'nin duvar aynasının önünde durdu. Avuç içlerim terlemeye başlayınca yanaklarımın içini ısırdım ve bunun sadece kahvenin ısısından kaynaklandığını kendime inandırmaya çalıştım.

Benim tarafımdaki dağınıklık ve düzensizlikten bahsetmesini bekledim, ama o farkında bile değildi.

"Sence bu iyi mi?" Parmakları kolumu o kadar sıkı sıkıyor ki, şimdiden morardığını hissedebiliyorum. Ben hiç kıpırdamıyorum bile.

"Tanrım, Lucy, her yerin kir ve... *kanla* kaplı? Dün gece ne *yaptın*?"

Yansımama bakmıyorum.

Bakamıyorum.

Gözlerim odaklanamıyor. Onun gördüklerini görmekten, bana bakan kabusa yüzleşmekten çok korkuyorlar.

Neden Celeste'yi sormuyor?

Olan her şeyi ben mi uydurdum?

Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Asher dün gece burada mıydı, yoksa onu da mı hayal ettim?

Onu rüyamda gördüğüm ilk sefer olmazdı.

"Celeste'yi gördün mü ya da ondan haber aldın mı?"

Aurora kolumu bırakır ve ellerini beline koyarken hareketlerini aynadan izlerim. "Hayır, ama biri onu gece yarısı Rad Hall'a girerken gördüğünü söyledi, ben de geri dönmediğine göre biriyle takılıyor diye düşündüm. Normalde hafta sonlarını böyle geçirmez mi?"

Dönerek Aurora'nın bileğini yakaladım ve onu kendime doğru çektim. Kafamda karışıklık vardı, başım dönüyordu. "Onu kim gördü? Ne giyiyordu, biliyor musun? Kiminle birlikteydi?"

Kaşlarını çatarak bana dehşet dolu bir bakış attı ve bileğini çekerek, "Bırak beni dostum. Beni korkutuyorsun..." dedi.

Birisi odamın açık kapısında durur, elleri sigara pantolonunun ceplerindedir. Kişi eşikten içeri girerken hafif bronzlaşmış kolları, sonra kısa siyah saçları ve beyaz dişlerini gösteren tanıdık bir gülümseme ortaya çıkar.

Gözleri son olarak, koyu mavi ve kendini beğenmiş bir ifadeyle görünüyor.

Celeste ölümüne düşmeden önce son gördüğü şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum.

Curators'ın şu anki başkan vekili ve Fury Hill'in kurucu ailesi üyesi Beckett bana gülümsüyor.

Tüylerim diken diken oluyor.

"Oda kontrolü." Başını yana eğip, gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla bana bakar. *Ya da belki de bunu hayal ediyorum?* "Dün geceki küçük partiden sonra kızların güvenli bir şekilde geri döndüğünden emin olmak için. Biz Küratörlerin bu tür şeyleri takip etmeyi sevdiğini bilirsin."

Aurora ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, sonra ayağını benim yönüme doğru kaydırır. "Evet, iyiyiz. On iki saat sonra geldiğin için teşekkürler, sanırım?"

"Oh, en azından bunu yapabilirdim, *Rory*," diyor ona. "Geceleri, özellikle de İlkel Ormanda neler olduğunu asla bilemezsin. Orada birçok insan kayboluyor, biliyorsun. İnsan kurbanları, gizli bereket törenleri ve ölüm tanrısının görüldüğü söylentilerini duymuşsundur, değil mi?" Bana dönerek gülümsemesi genişler. "Son kısmı bilmiyorum ama sen çirkin tanrılarla görüşmeyi hak eden bir kıza benziyorsun, Lucy."

Boğazımın dibinde safra kaynıyor, içimden dışıma doğru yanıyor. "*Sen* de birinin ölüm listesinin en başında olacak bir adama benziyorsun. Belki de çeneni kapatıp kendi işine bakmalısın."

Sırıtarak, beni geçip arkama bakıyor ve dün gecenin anıları durmaksızın, dairesel bir hareketle tekrarlanırken, göğüs kafesim boyunca kötücül bir şey kayıyor.

"Oda arkadaşın nerede, *Wolfe*?"

Midem ters dönüyor ve Aurora'nın tuttuğu kolumun gerginleştiğini hissediyorum.

Gözleri bana döndüğünde alaycı bir ifade vardı. Bunu hayal etmiyorum.

Ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirip, yutkunarak, soruyu kaçırmıyormuş gibi görünmek için bakışlarımı onun yüzünde gezdiriyorum.

"Ben onun bekçisi değilim," diye cevap veriyorum sonunda. "Yani bilmiyor musun?"

"*Sen* biliyor musun?"

Aramızdaki gerginlik artar. O biliyor. *Onu* onu duydum.

Ama benim bildiğimi bilmiyor. Öyle kalması bunu

Aurora boğazını temizledi. "Lucy ve ben kahvaltıya gidiyorduk . Gidelim, yoksa iki dolarlık mimosa'ları kaçıracağız."

"Ah." Beckett homurdanarak başını salladı. "Tabii, tabii. Lucy Wolfe'un sevdiği şeyleri yemesine engel olmak istemem. Bu sefer istediğini alamazsa neyi yakacak kim bilir?" Odadan çıkarken, bir kez daha ahşap kapı çerçevesine parmaklarını vurup bize dışlerini gösteren bir gülümseme attı. "İyi olduğunuz için sevindim bayanlar. Haftaya görüşürüz."

"Ne..." Aurora, sanki ilk kez ne diyeceğini bilememiş gibi sözünü yarıda keser. Elini kaldırıp yumruklarıyla gözlerini ovuşturur ve sonra başını sallar. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Lucy'nin hırkasını geri getiriyorum," der, yüzünde hiçbir ifade olmadan. Kollarımı bırakır ve dün gece çıkardığımı hatırlamadığım siyah bir kumaş parçasını kaldırır.

Aurora'nın kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Bu, şu şeyden mi..."

Cevap vermek için uğraşmadan, Asher giysiyi elime tutuşturur ve ön kapıdan geçerek yoluna devam eder. Acaba burada *kalmak* konusunda ciddi mi?

Sanırım kaçınmam gereken bir kişi daha oldu.

Aurora'ya dönüp baktığımda ağzı açık kalır.

"Lütfen sorma," derim, hırkayı belime bağlarken. Erebus'un bodrumunda yıkamış olmalı, çünkü hiç kirli değil. "Gerçekten düşündüğün gibi değil."

"Tabii, *haklısın*." Gülerek kolunu koluma takar ve sakız pembesi BMW'sine doğru yürümeye başlarız. "Mezuniyetten beri ağladığın çocuk birdenbire senin kıyafetlerinle ortaya çıkıyor ve ben hiçbir şey olmamış gibi davranmam mı gerekiyor?"

"Bu, dört yıl önce seni ve Foxe'u havuzumda çıplak bulduğumda, kesinlikle sevişiyor olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Sevişiyor muyduk?" Yine gülüyor ve içimde hissettiğim kıskançlık duygusundan nefret ediyorum. Dün gece neler olduğunu kesinlikle bilmiyor ve ben onun bu mutluluğunu bozmak istemiyorum. "Hayır, bebeğim, kesinlikle seviştik. O benim ilk sevgilimdi, biliyor musun?"

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Ne? Neden bunu bana şimdi söylüyorsun?"

"Şey, pek iyi bir zaman değildi. Çok fazla içmişti ve ikimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk..." Aracının kilidini açarken farları yanıp söner ve benden uzaklaşır. "Ayrıca, bu günlerde turneye çıkıp muhtemelen tüm dünyayı beceriyorsa ne önemi var ki? İkimiz de hayatımıza devam ettik ve ben de öyle kalmasını istiyorum."

Kaputun üzerinden ona bakarken, parmaklarımla arabanın parlak boyasını okşuyorum. Foxe'un aslında Asher'la birlikte kampüste olduğunu ona önceden haber versem muhtemelen bizim için en iyisi olur, ama

onun Asher hakkında konuşurken gözlerindeki ifadeyle, benim Asher'i düşündüğümde gözlerimde gördüğüm ifade arasında bir fark var.

Onlarla arasında bitmemiş bir iş varsa, o umursamıyor. Onun için bu iş geçmişte kalabilir.

Belki de çoktan bir sonuca varmıştır.

Asher ile seks yapmalı mıyım?

Korku ve başka bir şey, bir tür sihirli bir şey, bu düşünceyle içimi kaplıyor ve kafamdaki tüm kaosu silmeye çalışarak başımı sallıyorum.

Neden yıllar önce benden hoşlanmadığını açıkça belirten biriyle seks yapayım ki?

Onu öptüğümde sergilediği davranışın utancı hala zihnimin derinliklerinde parıldıyor — bana kızdığı için Lethe's'te çıkardığı lanet yangın kadar parlak. Kendinden başka kimseyi umursamıyor ve ben artık bu tür bir karmaşaya bulaşmak istemiyorum.

Yolcu koltuğuna çöküp kucağımdaki hırkayı sıkıştırıyorum. Aurora yanıma kayıyor ve dikiz aynasında dudak parlatıcısını kontrol ediyor.

"Ee," dedi, *o harfini* uzatarak. "Bana başka neler olduğunu anlatacak mısın, yoksa ayrıntıları öğrenmek için bir sonraki tatilde eve gidip annemle babamdan duymayı mı bekleyeceğim? İkimiz de babalarımızın bu konuyu sonsuza kadar konuşacaklarını biliyoruz."

"O sadece ortaya çıktı, tamam mı? Nedenini, nasıl olduğunu ya da... hiçbir şeyi bilmiyorum, gerçekten. Bir saniye önce kaybolmuştum, bir saniye sonra Asher Anderson beni zorla yurduma geri götürüyordu."

"Klasik Ash-tree. En azından dokunmaya çalıştı mı?"

Ona bir bakış attım. "Neden senin için her şey seksle ilgili?"

"Her şey seksle ilgili değildir. Shakespeare ve Viktorya dönemi edebiyatı bana bir şey öğrettiyse, o da önemli şeylerdir." Gülümsayarak, dirseğiyle bana hafifçe vurur. "Ayrıca, siz ikiniz uzun zamandır birlikte olmanız gereken insanlarsınız..."

"Lütfen kes şunu."

"Tamam, ama bu gerçekleştiği anda bana haber ver, sana 'söylemiştim' diyebileyim."

Dışlerimi sıkarak, kumaşta onun kokusunun yapıştığını umursamadan, hırkayı yumruklarım ile sıkıca kavradım. Sanki üzerine lanet kolonyasını sıkmış gibi.

Seks söz konusu bile olamaz. Artık onu *tanımıyordum* bile.

Dün gece, kanlar içindeydi ve birdenbire ortaya çıktı, bir şekilde Celeste'nin tecavüze uğradığı ve göle atıldığı yere rastladı.

Tesadüflere inansaydım, belki bu kadar rahatsız olmazdım. Ama Avernia'da her şeyin hesaplı ve amaçlı olduğunu öğrendim, tesadüfler sadece biri öyle olmasını istediğinde öyle görünür.

Hiçbir şey şansa veya kazaya bırakılmaz. Kaderlerimiz yıldızlarda, dağlarda ve tuvalet kabinlerinde yazılmıştır.

Çoğu zaman kanla.

Çocukluğum boyunca Asher Anderson'ın her zaman yanımda olacağını düşünerek geçirdim. Onun aynı şeyi planlamadığını fark ettiğimde içimdeki bir şey öldü. Şimdi onun sadece fikrini değiştirdiğine inanmam mümkün değil.

Aurora vites değiştirip geri geri gider. "Lethe's'te durup sonra lokantaya gideceğiz. Lütfen bana yine vegan pastirmasını yedirme. Geçen sefer neredeyse kusuyordum."

Gözlerimi devirdim. "Neden Lethe's?"

O sırtıyor. "Muhtemelen geçirdiğin geceden sonra mı? Sarhoş olmak tek çözüm. Sert içkiye ihtiyacımız var."

Hiçbir fikri yok. "Sabah oldu. Gündüz içmek biraz... acınası değil mi?"

Aurora bunu düşünür. "Partiden ayrılalı sadece birkaç saat oldu. Hiç içki içmemiş gibi davranırız."

ASHER

AVERNIA ertesi gün hiç değişmez, kendi aralarından biri
—başkanlık bursiyeri—kayıp olmasına rağmen, Avernia hiç değişmedi.

Aslında, kimse bir terslik olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor. Birden fazla katil kampüste özgürce dolaşıyor, herkes gibi hayatlarını yaşıyor ve kimse buna aldırmış etmiyor.

Elbette, işlenen suçtan habersiz olmaları da mümkün, ama yine de.

Öğrenciler, bir arkadaşlarının yokluğundan çok *benim* varlığımla ilgileniyor gibi görünüyor, bu da beni tedirgin ediyor. Bu kadar dikkatli bakışlara alışkın olmadığımından değil, birinin kaybolmasının bu kadar sıradan bir şey olmaması gerektiğinden.

Ancak Obeliskos'taki arşivler ve ansiklopediler başka bir hikaye anlatıyor: kaybolmalar, açıklanamayan intiharlar ve o lanet olası lanetle dolu bir hikaye.

Tabii bu saçmalığa inanmak istiyorsanız.

Bence yüksek öğrenim genel olarak yozlaşmış ve bazı yerlerde kötülük kolayca yayılıyor. Avernia gibi okullar, prestij ve elitizmle övünürler ve sonra bu ayrıcalığı öğrencileri sessiz tutmak için bir silah olarak kullanırlar.

Sözde lanetli bir soyu ortadan kaldırmak gibi garip arzuları bir yana, bu üniversitenin insanları yutmak için fırsat kollayan *birçok* karanlık köşesi olduğu açık.

Ama bunun bir önemi yok. Avernia'nın öğrencilerine nasıl davrandığını umursayacak kadar uzun süre burada kalmayacağım.

Özellikle bir öğrencinin vücudu.

Lucy'nin yatak odasına girip Aurora ile kahvaltıdan döndüğünde onu gözetlememek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor, ama başka işlerim var. Zaten bütün gece onun

belki şimdi rutinine biraz normallik geldiği için sakinleşebilir.

Bu mantıkla kendimi onu bırakmaya zorluyorum.

Taş ocağına vardığımda, her şeyin pırıl pırıl ve lekesiz olduğunu görünce sadece yarı yarıya şaşırdım. Dün geceki gibi bir partiden sonra, belli bir düzeyde temizlik yapılmasını beklerdim, ama bu biraz abartılı gibi.

Primordial Forest, gündüzleri de en az gece kadar ürkütücü; kampüsü her yönden çevreleyen yoğun doğu hemlock ve Amerikan kayın ağaçları o kadar sık ki, dağlık araziye ulaşmadan önce ne kadar derine indiğini anlamak imkansız.

O kadar derin ki, içeri adımınızı attığınız anda kaybolmuş hissetmeye başlıyorsunuz.

İlk kez girdiğim anı hatırladıkça kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Oradan ayrıldığımda içimde ne değişti.

Aradığım şeyi, taş ocağından biraz uzakta, yarısı yanmış çardakın arkasında buluyorum. İçinde birkaç kibrit, küçük aletler ve kirli, buruşuk kağıtlarla dolu bir zarf bulunan tahta bir kilitli kutu.

Dün Foxe ve ben oraya gittiğimizde, o birkaç saf birinci sınıf öğrencisi tarafından durdurulduğunda ben kaçtım ve tahta sandığı daha sonra ulaşabileceğim bir yere sakladım.

Küratörler partilerini başlatıp, bazı kötü planlarını uygulamaya koymadan bir saat önce, ben çoktan buradaydım.

Kendi pisliğimi
temizliyordum. "Geç kaldın."

Zarfı dikkatlice kutuya geri koyup, kutuya kapatıp kilitliyorum. Yavaşça arkamı dönüp Lethe's'in barmeni Muna ile yüz yüze geliyorum. Koyu kahverengi teni güneş ışığında parlak bronzlaştırıcıyla parlıyor, giydiği uzun pileli etek yaklaşırken hışırdayarak sallanıyor.

Göğsüne kahverengi bir çanta sıkıca tutuyor ve yanında geniş omuzlu, at kuyruklu ve yüzü çilli bir kızıl saçlı kadın var.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum ve tanıdık geldiğine karar veriyorum, ancak onun beni hatırlamadığından eminim. "Üç dedik."

"Saat üç buçuk," diyor Muna, bakışları arkamdaki kutuya düşüyor. "Buraya bir zaman kapsülü gömmek istiyorsanız, Öğrenci Girişimi Kurulu'na ve

Fury Hill Tarih Derneği'ne resmi bir başvuru yapmanız gerekir. Bunun için çok fazla evrak işleri var..."

"Muna," kızıl saçlı adam araya girerek boynunun arkasını ovuşturur. "Adama ders vermeye başlamadan önce ne yaptığını açıklamasına izin versen nasıl olur?"

Gözlerini devirdi. "Okul ve şehir kurallarını ihlal ettikten sonra ona soru sormamı mı öneriyorsun? Tanrım, Tiernan, en azından beni tanıyormuş gibi davran. Son üç yıldır birlikte Küratörler yönetim kurulundayız."

"Doğru, bir gün Mars'ın kraliçesi olmak istediğini unutmuşum. Sanırım politika ihlali buna engel olur."

"Mars..." Muna sözünü kesip, alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. Omuzlarını silkiyor ve bana tekrar bakıyor. "Neyse. Büyük tur için hazır mısınız?"

Başım şimdiden ağrıyor. "Bunun nesi büyük?"

Başını eğdi. "Şey... Ülkenin en iyi okullarından birinin arazisinde duruyorsun. Belki de dünyanın en iyilerinden birinin. Bence asıl soru, bunun neyi muhteşem *değil ki?*"

"Aklıma birkaç şey geliyor." "Mesela?"

"Öncelikle, güvenlik önlemlerinin yetersizliği, mağara girişlerindeki geçici barikatlar ve hayaletlerle ilgili tüm söylentiler."

"Burası kesinlikle hayaletli," diyor Tiernan. "Öğrenciler öldüğünde..."

Muna ona dirsek atıyor. "İlk ikisini kabul ediyorum, ama söylentiler asılsız. *The Delphic Pages*'da okuduğun her şeye inanma, burada başarılı olursun."

"Ne?"

"Okulumuzun topluluk forumu. Söylentileri oradan duydun, değil mi?" diye cevaplıyor, ama benim cevabımı beklemiyor. "Ve sen yeni olduğun için, tavrını görmezden geleceğim. Seninle işim bittiğinde, Avernia'yı yepyeni bir gözle göreceksin."

Bunun doğru olduğuna şüphem yok, ama muhtemelen onun umduğu şekilde değil. Tur davetini kabul etmemin tek nedeni,

onun gardını indirip istemedi bana çirkin yüzünü göstereceği umuduydu.

Ancak Muna ve Tiernan arasında, bunun için en iyi seçenek olduklarından emin değilim. Daha üst düzey bir öğrenciye ihtiyacım var. Belki Küratörler Başkanı ya da Persephone'nin Kızları'ndan biri.

Quincy'ye sorardım, çünkü ikincisi onun projesi, ama acil bir durum olmadıkça onu rahatsız etmemem gerekiyor. Fakülteye katıldığı ilk dönem olduğu için, benim sorun çıkarmamı istemiyor.

Sanki ben belanın habercisiymişim gibi.

"Tamam, önce Morning Fields'a gidip sonra Lyceum'a gidersek, öğle yemeğinden sonra Meadows'a gidebiliriz." Muna çantasından bir not defteri çıkarır ve küçük pembe kalemle bir şeyler yazar. "İlk olarak hangisini görmek istersin?"

Derin ormana bakarak, dün gece bıraktığım kanlı ayak izlerinin yumuşak toprakta hala görünür olup olmadığını merak ediyorum ve birinin onları takip edip bana ulaşmasının ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalışıyorum.

Çok dikkatsiz davrandım, Lucy'yi bulmaya çok odaklandım. Babam çok kızardı.

"...çoğu insan Morning Fields'daki spor salonlarını eğlence amaçlı kullanıyor, ama gözlemevi ve sera gerçekten çok güzel. Persephone'nin Kızları şu anda *büyük* bir kampüs bahçesi yenileme çalışması yapıyor, bu yüzden muhtemelen bizi orada görmek istemezler. Açık hava tiyatrosu bu saatlerde çok güzel ve Profesör Dupont genellikle orijinal grubuyla orada takılır, eğer onunla tanışmak istersen."

Bana konuştuğunu anlamam bir saniye sürer. "Profesör Dupont mu?"

Tiernan ince kaşlarını kaldırdı. "Avernia'ya bilerek mi kaydoldun yoksa haritaya bir bozuk para atıp düştüğü yere mi gittin?"

"*Sutton* Dupont kampüsün en önde gelen profesörüdür," diyor Muna bana inanmaz bir bakışla. "O bir mezun ve Dupont ailesinin bir üyesi, bu aile kasabada en saygın kurucu soy. *Her şeyi* onlar yönetiyor. Ayrıca, o bir oyunculuk fenomeni ve harika bir öğretmen."

"Efsanelere göre," diye ekler Tiernan. "Buralarda bir efsaneye en yakın kişi o."

Muna başını eğerek bana bakar. "Sen bir Anderson'sın, değil mi? Bu tür şeyleri bilmemen gerekmez mi? Ailenin Fury Hill ile pek iyi geçinmediğini biliyorum, ama..."

"Diğer ailelerin ne yaptığı ya da yapmadığıyla hiç ilgilenmiyorum." Ellerimi ceplerime sokup ayağa kalkıyorum ve onların yönüne doğru yürümeye başlıyorum. Muhtemelen ona adımı ya da bağlantımı söylememeliydim, ama söylemeden bana turu gezdirmek istememişti. "Peki, Morning Fields tam olarak nedir?"

"Kampüs bölümlere ayrılmıştır," diye cevaplıyor Tiernan. "Elysian Yurtları, tabii ki, öğrenci konaklama yerleridir. Org konutları, dekanın evi ve bazı idari binalar da bu bölgede dağınık olarak bulunur. Lyceum, önündeki büyük avlu ve arkasındaki en büyük kütüphane ile ana akademik bina ve merkez merkezdir. Bu da bizi Morning Fields'a götürür — esasen, günün erken saatlerinde erişmeniz gereken alanlar veya sizi ağırlatabilecek yerler, örneğin küçük kütüphaneler, spor salonları veya öğrenci sağlık merkezi. Bu bir kelime oyunu... sabah, yas. Ders çalışmak, egzersiz yapmak... anladınız mı?"

Bana geniş bir gülümsemeyle bakar, ben de gözlerimi kırıştıtırırım. "Zekice."

"Yunan mitlerini okulun yapısıyla bu kadar sıkı bir şekilde bağlamak kurucuların fikriydi. Antik inançlara olan hayranlıkları çok derindi ve şimdi kaçınılmaz hale geldi." Elini sallayarak devam eder. "Çayırlar, temel olarak ana kampüs veya ötesindeki orman dışında kalan her şeydir. Çoğunlukla şehir sınırları içinde kalan her şey."

"Harika." Ayrılırken, yanlarından geçmeye başlıyorum ama tereddüt hissediyorum. "Şey..." Muna'nın bakışları tekrar tahta kutuya kayıyor. "Bunu orada bırakmayacaksın, değil mi?"

Cevap vermedim, çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. O lanet şeye bu kadar ilgi duyacağını hiç düşünmemiştim.

Tiernan, sanki araştırmak için can atıyormuş gibi ayağını öne doğru kaydırır. "Ben olsam alırdım. Wolfe kızı hafta sonu orman temizliği için buraya gelecek ve bunu görürse, bununla ilgili sürekli konuşup durur."

"Wolfe kızı mı?"

Muna başını sallayarak titrer. "Lucy Wolfe. Temizlik, toplum hizmeti cezasının bir parçası."

Kaşlarım yükselir. "Cezası mı?"

"Birkaç yıl önce Lethe's'te yangın çıkardığı için." Muna koyu renkli buklelerini düzeltir, alnının üzerindeki ipeksi kırmızı saç bandını düzeltir. "Orası neredeyse yanıyordu. Açıkçası, kimse ölmediği için şanslıyız. Ancak birkaç kişi yaralandı ve bar ciddi iç hasar gördü. Dekan polis şefi ile iyi arkadaş olduğu için, onun kaderini belirlemesine izin verdiler ve o da hapis cezası yerine toplum hizmetini seçti."

"Yine de siciline işlendi," diyor Tiernan, kollarını kavuşturarak. Kutunun varlığından uzaklaşıp dönerek okula doğru yöneliyorlar. "Ayrıca, artık herkes ondan uzak duruyor. Beckett ve Eli hariç. Ama bence onlar sadece onunla yatmak istiyorlar."

İçimde kasvetli ve öfkeli bir his kaynıyor. Onları takip ediyorum. "Onun yaptığını nereden biliyorlar?"

"Nereden bileyim," diye cevapladı Tiernan. "Dean Bauer her şeyi öğrenir."

"Sana çöp atma suçundan resmi bir ceza kesecek," diyor Muna, son bir kez omzunun üzerinden bakarak. "Lucy güç dinamiklerinden hoşlanıyor gibi görünüyor. Muhtemelen burada başka hiçbir gücü olmadığı için."

Tiernan alaycı bir şekilde gülüyor. "Sen ve o en iyi arkadaş olurdunuz, eminim."

"Lütfen." Muna başını sallar ve not defterini çantasına geri koyar. "Benim zevkime göre biraz fazla sert. Ben gülümseyen insanları severim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Belki üç yıl önceki bir olaydan dolayı başı dertte olmasaydı daha çok gülümserdi."

"Hayır. Bir hafta önce de yangın çıkardı." Tiernan kolunu Muna'nın omuzlarına atar. "Oryantasyon sırasında onunla arkadaş olmaya çalıştık. O, sanki... kısa süre önce kafesinden çıkarılıp medeni topluma salınan kuduz bir köpek gibi. Öğrenci grubuna katılmasını önerdiğimiz için neredeyse kafamızı koparacaktı." Bir şey düşünür gibi durur. "Hey, belki de adı buradan geliyordur! Çünkü o biraz..."

Ayağımı öne doğru uzatıp, onun ayak bileğini kavrayarak sözünü kesiyorum. O, engele takılıp homurdanıyor; Muna, o da onu aşığı çekmeden önce, ondan kurtulup kenara atlıyor.

Yüzüstü çamur birikintisine düşer ve öfkeyle ayağa kalkar.

"Ne oluyor lan? O saçma sapan Slenderman bacaklarınla nereye bastığına dikkat et."

O iki parmağıyla gözlerindeki çamuru silerken ben ona bakıyorum. "Oops."

Onların yetişmesini beklemeden, Avernia'ya giden yola devam ettim.

Siktir et o adamı.

Onu öldürmeliydim.

"BU ÇOK SIKICI," diye sızlanıyor Willa Crawford, çöp çubuğuyla bir parça straforu dürtüyor. Kısa, açık kahverengi saçları, muhtemelen etrafımızdaki nemli havanın etkisiyle farklı açılarda dışarıya doğru uzanıyor. "Neden randevularımızda beni hiç eğlenceli yerlere götürmüyorsun?"

Klipboardumun üzerinden ona sert bir bakış atıyorum. "Bu bir randevu *değil*, Willa." "Evet, sen söyle. Beşinci veya altıncı randevuyu beklemeyi seviyorum. seyirciyi davet etmeden önce."

Dişlerimi sıkarak, onun çömeldiği yerden uzaklaşıyorum. O, bu öğleden sonra gölü temizleyen bir düzine Avernia öğrencisinden biri.

Onlar da iyi niyetlerinden yardım ediyor değiller. Benim gibi, bu öğrenciler de hapis cezası veya okuldan atılmaktan kurtulmak için toplum hizmeti yapıyorlar.

Ancak benim cezam bir gösterge ise, en azından yarısının suçlandıkları şeyi gerçekten yapmadıklarına bahse girerim.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu çok *sinir bozucu*. Dekan Bauer'in kaltak olması yüzünden hedeflerim tehlikeye girdi.

"Bana destek ol Eli," diye bağılıyor Willa, birkaç metre ötesinde, pop tenekelerini dikkatlice ezip kompost torbasına dolduran öğrenciye. "Lucy'nin beni de randevuya davet ettiğini düşünmüştün, değil mi?"

Eli ona baktı, yeşil gözleri hiçbir duygu göstermiyordu. Eli bir Blackwater'dı ve Blackwater'lar Fury Hill'de sessiz tavırları ve yazın yanmadan bronzlaşan soluk tenleriyle ünlüydü.

Diğer kurucu ailelerin aksine, Blackwater ailesi okulun sosyopolitik alanına fazla girmiyor gibi görünüyor, bu yüzden onları çok umursamıyorum. Onlar omurgasızdır, yani

ama ben onların sessizliğinin bile hesaplı bir hareket olduğunu düşünme eğilimindeyim.

Yanıt vermemek de bir tür manipölasyondur.

Ayrıca, Visio Aeternae üyeleri olarak geçmişleri var, bu da onları dahil edersem bu tür toplumsal hizmet projelerini yürütmeyi kolaylaştırıyor. Eli'nin katılacağını öğrendiğinde Dean Bauer bile bana engel olmak istemedi.

Eli Willa'yı görmezden geldiğinde, ortamı doldurmak için Willa'ya "Sen kızlardan hoşlanmıyorsun bile" diyorum. Ondan hoşlanmıyor olabilirim, ama benimle konuşmaya istekli olması önemli.

Bundan nefret ediyorum, ama şu anda bunu değiştiremem. Müttefikler çok az ve nadir olduğu için reddedemem.

Özellikle de Celeste gittiğine göre.

"Doğru," diyor Willa, büyük bir kayayı ters çevirirken yüzünü buruşturarak.

"Öyleyse neden benimle çıkacağın için ağlıyorsun?" "Sadece Wolfe kraliçesini evcilleştirebilir miyim diye merak ettim."

Bu sözler Eli'yi güldürdü, ama başka bir şey söylemedi ve göl kenarında birkaç metre ilerledi.

"Korkunç bir lakap. Ve bunu başaramazsın," diyorum ona, check-in formundaki imzasını çizerek. "İlgilenmiyorum."

"Ama *ilgileniyor olsaydın*, senin tipin kim olurdu..."

"Bayan Crawford," diye otoriter bir ses konuşmaya katılır ve ben bu sese dişlerimi sıkarım. "Bu setin senin tarafında yapacak çok işin varken çok fazla konuşuyorsun."

Willa bana özür diler gibi bir bakış atar ve dekanın karşısına dönmek için arkasını döner. Klipboard'u kolumun altına sıkıştırır, neden burada olduğunu hemen sormamak için yanağımın içini ısırırım.

Anlaşmanın bir parçası, öğrencilerin kredilerini hak ettikleri işi yaptıklarından emin olmak için rastgele ziyaretler yapmasıdır. Sanki kimsenin kaydolup lanet olası işini yapmadan gitmesine izin verecekmişim gibi.

Eğer tek gereken bu olsaydı, gölü tek başıma temizleyebilirdim. Burada daha uzun süre kalmak zorunda kalırdım, ama en azından başka kimseyle uğraşmak zorunda kalmazdım.

Dean Bauer ellerini önünde birleştirip arkamdaki manzarayı inceliyor. Bölgeyi tararken başka bir şey söylemiyor, muhtemelen beni beklerken terletmeye çalışıyor.

İşe yarıyor. Topuklarımı kaydırıyorum, bakışlarım onun tüvit ceketinin önünü yukarı aşağı tarıyor. Dirsek pedlerinden birinde bir delik var ve yakaları neredeyse yıpranmış, ama gözlerim ortada iki tarafı birleştiren küçük kahverengi düğmeyi izlemekten kendini alamıyor.

Yutkunarak, bileğimin arkasını ovuşturuyorum, o anı içime sindirmeye çalışıyorum. Odaklanmamın kaybolduğunu hissediyorum, onun varlığıyla rahatsız olan Cuma gününden görüntüler zihnime girerken, şimdiki anda kalmaya çalışıyorum.

Ofisinde beni azarlıyor, ama açıkça değil. İnce örtülü iğnelemelerle ve zekamla ilgili sorularla beni kesiyor, Avernia gibi değerli bir yere uygun olmadığımı ima ediyor.

Ama zihnim onun ofisinde de kalmıyor, hemen cuma gecesine ve üstümüzdeki taş ocağında olanlara atlıyor. Bu noktaya kadar, temizlik çalışmaları bu düşüncelerden dikkatimi dağıtmak için iyi iş çıkarıyordu, ama şimdi kan kokusu göğsümdeki korkuyla birlikte geri dönüyor ve Dean Bauer'ın benimle konuştuğunu fark etmem için birkaç saniye ayrışma gerekiyor.

Gözlerimi kırıpıyorum, düşüncelerim beynimin üzerinde bir sis tabakası gibi dağılıyor.

"...bunun okul kaynaklarının en verimli kullanımı olduğundan emin değilim," diyor, ama onun uzun konuşmasının ilk kısmını kaçırmışım.

"Ne?"

Dean Bauer'ın yüzü kızarıyor. "Bayan Wolfe, kamuya açık bir yerde itaatsizlik etmemeniz yerinde olur. Diğer öğrencilere kötü bir mesaj veriyorsunuz."

Parmaklarım avucumun içine kıvrılıyor. "Seni *duymadım*." *Aptal*.

"Tanrım, hiç dikkatini vermiyor musun? Notlarının kötü olmasına şaşmamalı." Alaycı bir şekilde başını sallıyor. "Pazartesi sabahı ofisime gelmeni istiyorum."

"Şimdi ne olduğunu konuşamaz mıyız?"

"Sabah sekizde, tam zamanında. Umarım kampüs polisine seni takip etmesini ama lütfen unutma ki ben böyle önlemleri almamış

önlemler." Topuklarını döndürerek, parlak bakışlarında kinle bir kez daha bana bakıyor. "Bu sefer anne babanı da davet ettim."

BİR SAAT SONRA, Yuri gölün bir mil uzağındaki terk edilmiş binada benimle buluşur ve öğrenciler dağılmaya başladığında temizlik ekipmanlarını toplamama yardım eder.

"Sence bu sefer seni neden görmek istiyor?" diye sordu, dudaklarına çarpan bir baloncuğu üfleyerek.

Kafamı sallayıp, ileri geri yürüyerek "Hiçbir fikrim yok" diyorum.

"Ailenin de işin içine karışması... kötü hissettiriyor." Bana bakar, alt dudağını ısırır. "Gerçekten kötü. Bir şey mi yaptın?"

Yine, daha iyi bilmeme rağmen başımı sallıyorum.

Burada, gerçekten bir şey yapıp yapmadığın önemli değil, önemli olan sadece önemli birinin senin yaptığını *düşünmesi*.

Yuri telefonunu çıkarır ve sinirli bir şekilde homurdanır. "Bu arada Celeste'ye ne oldu? Aramalarımı görmezden geliyor ve mesajlarımı okumadan bırakıyor. O kadar kaba davrandığı için senin yurt odana girip yataklarına kalan Jägermeister'ı dökmek istiyorum."

Göğsüm sıkışır ve öfkeyle yazan eline bakarım. "Mesajlar okunuyor mu?"

"Evet." Kaşlarını çatarak ekranı bana döndürür ve dün gecedan beri cevaplanmamış bir düzine kadar mesajı görmemi sağlar. "Tuhaf, değil mi? Onu kızdıracak bir şey mi yaptım sence? Penis yorumum şakaydı..."

"Bunun bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanarak kollarımı kendime doladım.

"Canımı acıtıyorsun!"

"Şunu bir an önce bitirelim." "Periculum in mora."

"Eğer ondan önce görürsen, kendine gelmesini söyle, yoksa antropoloji ödevini yazmayacağım." Yuri plastik bir kutunun üstüne vurarak, gönüllülerin giydiği neon turuncu yeleklerin üzerine kapağı kapatır.

Midem ağrıyor. Ondan uzaklaşıp, aniden düzensizleşen nabzımı düzenlemeye çalışıyorum. Hatırlatmalar sürekli yeniden yüzeye çıkarken, safra boğazımı yakıyor.

Sanki kafam göle batırılmış ve su içime çekmeden nefes alamayacak şekilde bastırılıyordum gibi hissediyorum.

"Hey, patron hanım! Bak ne bulduk!" Willa şarkı söyler gibi, Eli'nin peşinden bana doğru zıplayarak geliyor.

Eli, vernikli meşe bir kutu tutuyor ve içinde kötü bir şey varmış gibi sıkıca tutuyor.

Acı verici bir şekilde gözlerimi kocaman açarak, kasanın üstüne kazınmış deseni inceliyorum.

İki defne dalı, dişleri arasında bir ok olan bir kurdu sarıyor. Kapak, sanki usta bir sanatçı değil de amatör bir vandal tarafından yapılmış gibi, düzensiz bir şekilde oyulmuş ve zımparalanmamış.

"Bunu nerede buldunuz?"

"Şuradaki gölün kenarında," diyor Willa, başparmağını omzunun üzerinden uzatarak. "Kilitli ve biraz ağır, ama kolayca açabileceğimizi düşünüyorum."

Kutuyu alıp, yıpranmış kilidi iki parmağımın arasında kaydırdım.

"Ne dersin?" diye devam etti. "Kayıp eşya bürosuna teslim etmeli miyiz? Eli, küçük kaya koleksiyonu için istediğini söylüyor."

"Kafatası ve kemik koleksiyonu," diye düzeltir, koyu sarı buklelerine elini geçirir. "Nadir bulunan şeyleri topluyorum ve Fury Hill'in burada daha fazla sondaj yapmasını engellemek için onları dikiyorum."

Willa ellerini kaldırır. "Hey dostum, bana tuhaf hobilerini açıklamak zorunda değilsin."

"Uh... Luce?" Yuri'nin yumuşak sesi bana ulaşır ve ben hayal aleminden çıkıp, onun da şimdi yanımda durduğunu ve kutuyu izlediğini fark ederim.

Boğazımı temizleyip nefes veriyorum. "Üzgünüm. Okul politikası gereği, burada bulunan bozulmaz eşyaları teslim etmek zorundayız. Avernia'nın nasıl bir yer olduğunu bilirsin."

Willa hayal kırıklığına uğrayarak dudaklarını büküp uzaklaşır ve sistemin ne kadar adaletsiz olduğunu mırıldanır. Eli biraz daha kalır ve ben onun parmaklarımı keskin bir bakışla izlediğini fark etmemiş gibi davranırım.

Kutuyu o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlıyor.

Birkaç saniye sonra, bakışlarını bana çevirir. Aramızda sessizlik hakimdir ve bulduğum şeyi saklayacağımı anlayıp beni dekana şikayet etmeyi planlayıp planlamadığını merak ederim.

Ama bundan bahsetmez. Sadece dönüp Willa'nın koştığı yöne doğru gider, başparmaklarını bej pantolonunun ceplerine sokar.

Pantolonunun paçasındaki kırmızı leke dikkatimi çeker, ama sadece bir saniye için, sonra parmaklarımın arasında duran kutuya geri dönerim ve Asher Anderson'ın niyetinin ne olduğunu merak ederim.

22

LUCY

DEKAN BAUER, ellerini kocaman meşe masasının arkasında kavuşturmuş, İtalyan dana derisi ayakkabılarının topuklarıyla beni ezmek istercesine bakıyor.

Elimi dizimin üzerine kaydırarak, titremesini durdurmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. "Bu işi bitirebilir miyiz artık? Kırk dakika sonra dersim var."

"Bir suçlu için oldukça ağzı bozuk birisin, biliyor musun?"

"Eğer dediğin gibi ailemi *gerçekten* davet etmiş olsaydın, bu özelliğimi kimden aldığımı anlayabilirdin."

"Merak etmeyin Bayan Wolfe," diyor, sandalyesine yaslanıp ceketinin düğmelerini açarken. "Avernia, ailenizin kim olduğunu ve nasıl çalıştığını çok iyi biliyor. Açıkçası, eski bir valinin gazabından kaçınmak istemeniz, hala burada kayıtlı olmanızın ana nedeni. Yönetim kuruluna iyi görünmez, biliyorsunuz."

"Algı, liyakat ve güvenlikten daha önemlidir."

"Gördün mü?" Ellerini kucağında birleştirip bana gülmeden gülümsedi. "Belki de o kadar aptal değilsin."

Bu söz yüzüme atılmış bir tokat gibidir, ama ben onu görmezden gelirim, daha fazla belaya bulaşmadan duygularımı bastırırım. Başka bir insan olsaydım — Asher, hatta Aurora bile — masanın üzerinden atlayıp onun küçük, boncuk gibi gözlerini oyardım.

Belki de ellerime onun kanını bulaştırmak hoşuma giderdi.

Ama ben *benim*, yani başka birine zarar verme düşüncesi midemi bulandırıyor. Tanrı korusun, birkaç sert sözden öteye geçip kendimi savunmam.

"Şimdi, daha acil meselelere geçebilir miyiz?" diyor, sanki on dakikadır burada oturmanızın sebebi benmişim gibi kaşlarını kaldırarak.

"Cuma gecesi saat bir ya da iki civarında neredeydin?"

Dizim donar, ayağım havada kalır. "Şey, Obeliskos'tan gece yarısı civarında ayrıldım..."

"Nerede değildin diye sormadım. *Neredeydin* diye sordum."

"Neden?"

İnce dudakları bir an için birbirine yapışır ve öne doğru eğilir, birbirine kenetlenmiş parmaklarını masanın üzerine koyar. Koyu renkli saçları yüzünden geriye doğru düzgünce taranmış, alnında ter damlaları parıldamaktadır.

Nedense terlemesi beni daha da gerginleştirir.

"Bu dönem oda arkadaşınızla iyi geçiniyor musunuz, Bayan Wolfe?" diye sorar. "Buraya kaydolduğunuzdan beri üçüncü veya dördüncü kez oda değişikliği yaptığınızı biliyorum. Normalde ciddi sorunlar olmadığı sürece oda değişikliği yapmayız, ama sizin durumunuz biraz özel."

Boğazım düğümleniyor.

Tüm oda değişikliklerim, artık aynı yaşam alanını paylaşmak istemeyen insanların kararıydı. Sanki dışlanmanın bulaşıcı olmasından korkuyorlardı.

Celeste, bunların hiçbirini umursamayan ilk kişiydi.

"Sizinle Bayan Hawthorne arasındaki ilişkilerin iyi gittiğini söyleyebilir miyiz?"

Koltuğumda kıpırdanırım. "Evet, her şey yolundaydı."

Dean Bauer bana uzun uzun ve sertçe bakar. "Oda arkadaşını en son ne zaman gördün?"

Sessizlik hakim olur.

Kalbim göğsümde hızla atıyor ve ayağım yere basıyor.

Dekanın arkasında, büyük buzlu cam pencereden kampüsün silueti görünüyor. Büyük mermer çeşmesi ve çoğu taştan oyulmuş Yunan tanrıları olan, sanki buraya gelen ölümlüleri yargılıyorlarmış gibi görünen heykellerin bulunduğu avlu.

Gözlerimi camdan ayırmadan, keşke orada olsaydım diye düşünüyorum. Arkadaşlarım tarafından laboratuvar faresi gibi bakılsam bile.

Şu anda içimi kemiren acı utançtan daha iyidir.

Celeste'nin kanlı cesedi gözümün önünden geçiyor, gördüğüm her şeyi lekeliyor. Midemde mide bulantısı hissediyorum ve bu görüntüyü kafamdan uzaklaştırıyorum.

"Şey..." Dizlerimin üzerinde tırnaklarımı ovuşturuyorum. "Onu taş ocağındaki bir partide gördüm. Kütüphaneden çıktıktan sonra. Orada birçok öğrenci vardı, onlar da bunu doğrulayabilir."

"Peki Bayan Hawthorne sizin grubunuzdan ayrıldı mı?" "Benim grubum mu?"

"Orada birlikte olduğunuz kişiler. Ayrıldı mı? Nereye gittiğini söyledi mi ya da kimseyle birlikte gitmesini önerdi mi?"

"O..." Sessiz kalıyorum, avucumun içini sıkıyorum. Dekanla onun planları hakkında konuşmak doğru gelmiyor. "Bilmiyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Bilmiyor musun?" "Öyle dedim."

Derin bir nefes alan Dekan Bauer omuzlarını düşürdü. "Peki Bayan Hawthorne'u en son ne zaman gördünüz? Cuma gecesi, partiye geldikten kısa bir süre sonra mı?"

Şüphe göğsümü sıkıştırıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Eğer bu, oda arkadaşınızla son görüşmenizdiyse, Bayan Hawthorne'un bu sabah ailesi tarafından kayıp olarak bildirilmiş olması sizi şaşırtmamalı. Onlar da cuma gününden beri ondan haber almamışlar."

Ellerim terlemeye başlar, koltuk altlarımdan ter damlaları akar ve süveterimin pamuklu kumaşına yapışır.

Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Vücudum kaskatı kesilir, omurgam dikleşir ve parmaklarımı uyluklarımın üzerinde gezdirerek taytımın üzerine hızlıca daireler çizerim.

Kıpırdanmayı durduramıyorum, burada oturup anıları uzaklaştırmaya çalıştıkça rahatsızlığım artıyor.

Kapı çalınır ve birkaç saniye sonra kalın ahşap bölme itilerek açılır ve ailem ofise girer. Dekanın çekingen sekreteri, koridorda durarak, davetsiz misafirleri durduramadığı için özür dilercesine eğilir.

Safra yemek boruma yükseliyor, kusmak üzereyim.

Dekan Bauer onları selamlamak için harekete geçti. "Bay ve Bayan Wolfe, ne hoş bir sürpriz..."

Annem elini kaldırır, yüzünde kötü niyetli bir ifade vardır. "Kes şunu, Bauer. Okul, kızımızla ilgili bir sorun olduğunu düşündüğünde neden *hemen* bana ve kocama haber vermediğini bilmek istiyorum."

Dekanın gözleri büyür. "Aslında, hafta sonu endişelerimizi bildirmek için aradık, ancak muhtemelen yoğun programlarınızı düşünerek, olayı okul içinde halletmenin en iyisi olacağını düşündük."

Kollarını kavuşturur, beyaz bluzunun şeffaflığı kolundaki dövmeleleri kısmen gizler. Piercingli burun delikleri genişler, öfkesi dalgalar halinde yayılır. "Peki olay tam olarak nedir? Kızımız neden burada?"

Adam yutkunur ve siyah kravatının düğümünü düzeltmek için elini uzatır — annemin onu tedirgin ettiğini gösteren tek işaret budur.

Annem çoğu insan üzerinde böyle bir etki yaratır, bunun nedeni onun güzel olduğunu düşünmeleri ya da hayır cevabını kabul etmemesi olabilir. Güçlü, etkileyici kadınlar bazı erkekler için çekici olduğu kadar korkutucu da olabilir ve erkekler ya bu çekiciliği kabul eder ya da tamamen ortadan kaldırmaya çalışır.

Annem ise, ne derlerse desinler, onu yıldırmaq için çok geç kalınmış durumda. Özellikle de odada babam varken, onlar saygısızlık yapmaya kalkışsalar, babam okulun fonunu kendisi keserdi.

Ben ise tamamen farklı bir durumdayım. Avernia'nın henüz korkmadığı bir durum.

Öncelikle, bu tür durumlara ailemi karıştırmayı sevmiyorum, çünkü onlar yokken sorunlarımı daha da kötüleştiriyorlar. Kasıtlı olarak değil, sadece gücün kalıntı etkileri yüzünden.

"Dürüst olmak gerekirse, Bayan... Size Cora diyebilir miyim?" "Hayır."

Gözümün ucuyla babamın sırtışını yakalıyorum.

"P-peki." Dean Bauer boğazını temizler ve deri ofis koltuğuna yaslanır. "Lucy'nin oda arkadaşı maalesef kayıp. İddiaya göre. Geçmişte de benzer vakalar yaşadık; bir parti kontrolden çıkar, bir kız kendini zor durumda bulur ve bu deneyimin baskısına dayanamaz. Ya da belki de dolaşırken kaybolmuştur ya da birkaç gün dinlenmek için eve gitmiştir. Eminim *ciddi* bir şey değildir, ama resmi raporlar verildiğinde uymamız gereken belirli protokoller var."

"Cevap bulana kadar öğrencilerinizi taciz etmek protokol mü?" diye araya girer babam.

Dekanın yüzü soluyor.

Babam öne doğru eğilir. "Bu eski duvarların ses geçirmez olduğunu düşünmüyordunuz herhalde."

"Bay Wolfe, sizi temin ederim ki, öğrencilerimizin güvenliği ve mutluluğu bizim için en önemlidir önem biz biz biz Avernia Koleji'nde Burada geçirdikleri süre boyunca en zengin ve en tatmin edici eğitimi almalarını sağlamakla birlikte. Niyetim kızınızı taciz etmek değildi, sadece..." "Sadede gel." Babamın sesi ofiste yankılanıyor, kitaplıklardan sekerek kitaplıklardan yankılanıyor ve yemin ederim ki, koridorda yürüyen biri duruyor. "Lucy'nin Hawthorne kızının kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Dean Bauer boğazını temizler ama başka bir tepki göstermez. "Avernia'da haklı bir neden olmadan kimseyi suçlamayız. Ancak, bizim bakış açımızı anlayabileceğinize eminim: Lucy'nin performansı sürekli düşüyor, diğer öğrencilerle iyi geçinmiyor gibi görünüyor ve bu dönemki yurt ataması konusunda kesinlikle mutlu değildi."

Dinleyiciler yüzünden sinirleniyorum. "Çünkü bu bir cezaydı..."

Dekan elini sallayarak sözümü keser. "Yine de, bu, kızınızın görev süresi boyunca ilk kez *bir... olayın* merkezinde olduğu *durum* değil, bu yüzden bu sefer de olaya karışmış ya da bir şeyler biliyor olması en olası ihtimal gibi göründü. Oda arkadaşını ortadan kaldırdığını söylemek istemiyorum, sadece sıkıntı belirtileri vardı ve sorumlu olabileceği başka yollar da vardı."

Ona sert bir bakış atıyorum, bakışlarımın kafatasını delip geçmesini diliyorum. Sandalyesinde kıpırdanarak, dekan elini başının üstüne koyuyor, gözleri üçümüz arasında gidip geliyor.

Babam ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokar. O, tanıdığım en uzun boylu erkeklerden biridir ve karizma ve özgüven yayan bir duruşu vardır. Dekan Bauer, babam konuşurken gözlerini ondan ayıramaz.

"Yurtlarda güvenlik kameraları yok mu?" diye sorar babam, mavi gözleriyle dekanın gözlerinin içine bakarak. "Kampüste?"

"Elbette. Polis ilk olarak onları inceledi. Cuma gecesi saat 10 civarında kurcalanmış ve döngüye alınmışlar, Cumartesi sabahı saat 5'e kadar aynı görüntüleri tekrar tekrar oynatmışlar."

Annemle babamın bakışları yavaşça bana kayar.

Dizlerim titriyor, omurgamda bir tedirginlik hissediyorum.

"Bu yine de hiçbir şeyi kanıtlamaz," diyor babam bir süre sonra.

"Benim bir mazeretim var," diye ekledim, çenemi kaldırarak. "Parti bitmeden ayrıldım. Odama döndüm ve geceyi orada geçirdim."

"Ve siz oradayken Bayan Hawthorne hiç geri dönmedi mi?" "Hayır."

Dean Bauer'ın soğuk bakışları tenimi kızartıyor, ama ben bunu görmezden geliyorum. O başını sallıyor ve masasındaki not defterine uzanıyor. "Peki. O zaman ile Cumartesi sabahı arasındaki zaman ne oldu? Erebus Hall'da bulunduğunu doğrulayabilecek kimse var mı?"

Açık kapıdan sıcak, tanıdık bir ses geliyor: "Ben doğrulayabilirim."

Ortak duşta mastürbasyon yapmak pek ideal bir şey değil, ama seçme şansın da yok.

Son birkaç yıldır yollarda olduktan sonra, burası yumruğumu soktuğum en rahatsız edici yer bile değil. Tur otobüsünün dışında oturup Foxe ve tanıştığı bir iki hayranının işini bitirmesini beklemekten daha iyi bir alternatif.

En azından yalnızım. Haftalık dersler başladı, bu yüzden yurt bütün sabah boş kaldı.

Parlak mavi gözler, bana doğru kırpışırken, yaşlı ve korkmuş bir şekilde görüşümü saldırıyor.

Zevk omurgamdan yukarı doğru kıvrılıyor, şimdiye kadar tanıştığım herkesin etrafında uykuda kalan sinapslar boyunca kayıyor.

Onun hariç.

Onu düşünmek bile testislerimi ağırlaştırıyor — o hindistan cevizi kokusu, vücuduna yaslanan yumuşak hatları, korkuyla bana sarılması. O ana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Onun pürüzsüz, soluk tenini ve yüzündeki çillerini düşünerek sert bir şekilde boşalıyorum. Çocukluğumuzdan kalma o lanet takma adı, bana siktir git dediğinde bile, o boğuk sesiyle söylemesi.

Ne yazık ki, kurallara uymakta hiç iyi olmadım.

Su musluğunu kapatıp, belime havlu sararak banyonun daha geniş kısmına çıktığımda, en büyük ablamın lavabonun yanında, elleri arkasında, duvara yaslanmış durduğunu görünce sadece biraz şaşırdım.

Kaşlarının ucuna kadar uzanan kakülleri ve siyah kedigöz çerçevesi gözükleriyle çevrili koyu kahverengi gözleri, ben yaklaşıp tıraş bıçağını kutuma koyarken ifadesiz kalır.

"Ne zamandır buradasın?"

"Merak etme. Sana bolca zaman verdim. Asher'ın mastürbasyon gösterisini bir daha izlemek istemiyorum. Gençken bir kez izlemek yeterdi."

Burun kıvrarak ona bir bakış attım. "Senin umumi tuvalete girdiğini hiç görmedim."

Kaşlarını kaldırıp başını çevirerek bana baktı. "Buraya geldiğimde ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Muhtemelen tüm dişi kurtlar gibi dolunayın ışığı altında Lerna Gölü'nde yıkanmışsındır diye düşündüm. Muhtemelen bu yüzden bu günlerde yüzmek için kapatılmış, değil mi? Sürüyü uzak tutmak için?"

Quincy neredeyse gülümsüyor. "Sanırım *kurtadam* efsanelerini Fury Hill batıl inançlarıyla karıştırıyorsun."

Başımı eğip, iki elimle lavaboya tutunup iç çektim. "Evet. Buraya geleli sadece birkaç gün oldu ama kasabanın havası beynimi şimdiden bozmuş gibi hissediyorum."

"Peki, suyu içme. Ya da banyo yapma."

Boynumu kaldırmadan ona bir göz attım. "Dekanın odasından mı geliyorsun?"

"Evet. Lucy'nin mazereti kesinleşti." Gözlerini kaçırıp kırmızı topuklu ayakkabılarının sivri uçlarına bakıyor. "Bu arada, beni suç ortağı yaptığın için teşekkürler. *Patronuma* ve Lucy'nin ailesine yalan söylemekten gerçekten çok keyif aldım."

"Hâlâ annesine aşık mısın?"

Quincy'nin pembe yanakları koyu kırmızı bir renge büründü. "Ona hiç aşık olmadım. Sadece biraz hoşlanıyordum."

"Oh, doğru ya, sen hep o Eden kızına ilgi duymuşsundur..." Kolunu uzatıp omzuma bir tokat attı. "Kapa *çenen*i."

Lucy'nin cuma gecesi ne yaptığını yalan söylememi istediğin ve bana başka hiçbir şey anlatmadığın gerçeğine odaklanmak istiyorum."

"Sen sormadın ki."

"Çünkü acil olduğunu söyledin. Bir cinayet olabileceğini bilmiyordum." Kollarını kavuşturdu, diş fırçama bir damla diş macunu sıkıp fırçayı ıslattığını izledi. "Ne oldu?"

"Endişelenmene gerek yok, Q."

Banyo kapısı açılır ve koyu mavi bornoz giymiş sarışın bir öğrenci içeri girerken durur. Göğüs cebinde

göğüs cebinde bir gelincik nakışı vardır ve bu benim dikkatimi çeker.

Damarlarım daralır ve Lucy ile buluşmadan önceki Cuma gecesini hatırlarım.

Kutumu saklamak için oraya gitmiştim ve intikam almak isteyen biriyle karşılaşmıştım. Bana zarar vermek isteyen biri.

Gömleğinde aynı sembol vardı ve kanı her yere sıçramıştı.

Üzerime.

Lucy'yi bulduğumda sıırıslıklam olmuşum.

Öğrencinin gözleri büyür ve ellerini kaldırır. Konuştuğunda, tüm o anılar geri gelerek sinirlerimi hemen bozar. "Uh, rahatsız mı ediyorum..."

"Defol git," diye bağırırım ve ona doğru yürürüm. Onu kapıdan dışarı iterim ve yüzüne kapıyı çarparak, geri gelmeye çalışmadan önce kilidi kapatırım.

Quincy inler, dönüp aynada kendine bakar. Elini uzatıp siyah saçlarını topladığı topuzu düzeltir. "Her zamanki gibi hoş ve çekici. Dean Bauer'ın seni RA yapmasının nedenini anlayabiliyorum."

"Sanki *Anderson* ailesinden birini reddedebilirmiş gibi. Ailemize karşı sürekli bir düşmanlığı var. Seni bu yüzden işe almadı mı?"

"Bauer kolayca etkileniyor diye gardını düşürme. Avernia hala bizi düşman olarak görüyor." Çenesini indirip lavaboya bakıyor. "Ve Wolfe'ları da pek sevmiyorlar."

Nefesimi vererek, yanındaki porselen kaseye yaslanıp başımı salladım. "Bu arada, bu ne demek oluyor? Şimdiye kadar kampüste konuştuğum herkes, Lucy sanki hiç yokmuş gibi davranıyor. Ya da ondan nefret ediyorlar."

"Ben nereden bileyim? Bu benim ilk öğretim dönemim ve ben öğrenciyken bana kesinlikle hiçbir şey söylemediler. Zamanımın çoğunu sorun çıkarmamaya çalışarak ve babamın bana çok para bağışlamasını sağlayarak geçirdim, böylece çok değerli olacaktım."

"Peki, dekan Lucy'nin seninle olduğunu söylediğinde hiç garip davrandı mı?"

"Ona, Persephone'nin Kızları grubunun üyesi olarak çalıştığını ve partiden ayrıldıktan sonra bütün gece ona angarya işler yaptırdığımı söyledim

. Genelde bu gruptan bahsettiğimde soru sormaz çünkü organize kadınlar onu korkutur."

Yüzüm ifadesizleşir. *Bu kampüsteki öğrenci organizasyonları çok tuhaf.* Bütün bu yer tuhaf. "Bu profesörlük işini aldığından beri egon çok şişti."

"Annem hep benim büyük işler başaracağımı söylerdi." Bana gülümser, parmak uçlarına basarak saçımı karıştırır.

"O bunu hepimiz için söyler," diyorum, diş macununu tükürürken. "Bu arada, Noelle'den haber var mı?"

Quincy başını sallar. "Hiç haber yok."

"Bu endişe verici."

"Onun nasıl görkemli girişler yapmayı sevdiğini bilirsin. Okula kaydolmak da bundan farklı olmayacaktır."

Aklım, Foxe'un Batı Kıyısı gösterileri arasında kısa bir mola sırasında onu son gördüğüm zamana ve ne kadar garip bir şekilde sakın görüldüğüne gidiyor. Hala neşeli haliyle, ama sanki derisinin altında sessizce dışarı çıkmaya çalışan karanlık bir şey saklıymış gibi.

Neredeyse on yıl önce Avernia'ya yaptığımız geziden sonra onunla ilgili anılarım beynimin ön saflarına geliyor ve onun ne kadar gizemli olduğunu düşünüyorum. Hollywood'da başarılı olmaya çalıştığı yedi yıl boyunca, kimse onu ziyaret etmesine izin vermedi.

Bir şeyler ters gidiyor, ama ona sorabileceğiniz türden bir insan değil. Eğer size açıkça söylemek istemiyorsa, susar ve bir daha sizinle asla konuşmaz.

Eminim ailemiz her halükarda durumu halletmiştir ve annem sonunda bize katıldığında ayrıntıları anlatacaktır.

Ama bu sessizlik hoşuma gitmiyor.

"Konuyu değiştirmeye çalışma, pislik. Cuma gecesi ne olduğunu bilmek istiyorum. Avernia'nın öğretim kadrosu çılgına dönmüş durumda ve senin zamanında ortaya çıkmanın sadece bir tesadüf olduğuna inanmak istiyorum, ama... gerçeği biliyorum. Kayıp kızla bir ilgin var mı? Buraya gelmeden önce yaşanan kaybolma olaylarını konuştuğumuzu biliyorum, ama..."

"Fazla anlam yükleme, Q."

Çenesini kaldırdı. "Bu bir tehdit gibi geliyor."

"Belki de öyledir." Eşyalarımı alıp duş sepetini kolumun altına sıkıştırdım. "Lucy'yi güvende tutmama yardım ettiğin sürece, endişelenecek başka bir şeyin yok."

Bana baskı yapmaya devam etmek istediğini anlayabiliyorum. En büyük kız kardeş olarak, her zaman benim ve Noelle'in koruyucusu ve araştırmacısı rolünü üstlenmiştir ve bu iki şeyi de yapmasına izin vermemem onu çok üzüyor olmalı.

Özellikle de o buradayken ve bu okulda ne tür olaylar yaşandığını *bildiğinden*. Bunu kendi gözleriyle gördü.

Ama bu konuda ne kadar az şey bilirse - Celeste'nin ölümü ve ondan önce ormanda bana yapılan son saldırı - onun için de o kadar az sorun çıkar.

En azından benim umudum bu.

"BANA BİR MACERA SÖZÜ VERMİŞTİN."

Eskiz defterimin üzerinden Foxe'a kötü bir bakış attım. "Hayır, söz vermedim. Seninle New Hampshire'a gelmeni bile söylemedim. Sen sadece lanet bir parazit olduğun için ısrar ettin."

"Yuh," diye homurdanır, Keats'in yüzünü elleriyle sıkıştırarak. "Bu iğrenç tavrından, Lulu'yu henüz sikmediğini varsayabilir miyim?"

"Onunla yatmaya çalışmıyorum, seni mağara adamı."

Bu, görünüşte doğru. Onunla yatmak benim ana hedefim değil, ama onun güzel, kindar diliyle biraz gerginliğimi gidermekten de vazgeçmem.

Ama son birkaç yılda birden fazla kez batırdıktan sonra, bu şansı yakalayabileceğimi sanmıyorum.

Belki de o beni ayçiçeği tarlasında öptüğünde, ona karşı koymamalıydım. Başka biri olsaydım, bu fırsatı asla kaçırmazdım.

O, benim *aptalca* yüksek sesle söylediğim sözleri anlamadan önce, onu sırt üstü yatırır, yüzümü titreyen bacaklarının arasına gömerdim.

O zaman belki de hiç bu noktada olmazdık.

Foxe kaşlarını çatır. "Hakaretlerinin iki heceden az olduğu zamanları özölüyorum."

"Tamam, pislik."

"Gördün mü? Böyle daha iyi değil mi? Daha net. Dilinden daha kolay çıkıyor."

"Neden buradasın ki?" diye bağırarak kitabı kapattım. "Taciz edebileceğin hayranların ya da kontrol etmen gereken ailen yok mu?"

"Bu sabah annemle video görüşmesi yaptım, teşekkürler." Keats göğsünden atlayıp yere iner ve yatağın altına kaçar. Foxe kollarını başının arkasına koyar ve tavana bakar. "Hayranlara gelince, Lulu bu okuldaki öğrenciler hakkında haklıydı galiba. Kimse aralarında bir tanrı olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor."

Mizahsız bir şekilde burnumu çekerek masama geri dönüyorum. "Ya da belki de birbirine sürtünecek iki beyin hücresinden fazlasına sahiplerdir."

"Seni affedeceğim çünkü senin yansıtma yaptığını biliyorum."

Eskiz defterini bırakıp, masadan telefonumu alıp okulun onayladığı e-postamı açtım. Gelen kutusu, öğrenci konseyi ve farklı kuruluşların partiler, ağ kurma fırsatları ve ders kredileri vaatleriyle beni cezbetmeye çalışan hoş geldin saçmalıklarıyla dolup taşıyordu.

Sanki buna ihtiyacım varmış gibi. Foxe ile turneye çıkarken çevrimiçi dersler alarak diplomamı neredeyse tamamladım ve bir daha asla partiye gitmesem bile, bu çok erken olur.

Ve kesinlikle ağ kurmaya ihtiyacım yok, özellikle de *burada*.

Gelen kutusundaki en eski e-posta dizisini açıp, iletilen mesaja kadar kaydardım ve eki tıkladım.

Fury Hill şehir planlarının birkaç yüzyıl öncesine ait taramaları ve orijinal Avernia Koleji planları. Her bir kurucu aile üyesine konut sağlamak için bölümler ayrılmıştı, altı yapı, ormanın hemen içindeki, buldozerle düzleştirilmiş arazinin kenarına eşit olarak dağılmıştı.

O zamanlar göl yoktu, sadece aşınan dağlar ve yoğun bitki örtüsü vardı. İki ev, Lerna Gölü'nün eklenmesi için yıkılmış ve kampüsün altında olduğu varsayılan mağara sistemlerine erişimin bir kısmı kesilmişti.

Kalan dört evden biri, mühendislik ve alan sorunları nedeniyle yıkıldı ve ikisi idari binalara dönüştürüldü.

Son kalan konut ise alevlere teslim oldu. Diğerleri, hırslı yapısı ve tuhaf homeopatik uygulamaları nedeniyle sorunlu gördükleri bu adamdan kurtulmak için bir girişimde bulundular.

Cronus Anderson.

Şu anda hedef olmamızın nedeni.

Buraya ilk geldiğimde, Obeliskos'taki ansiklopediden bu kadarını öğrenmiştim, ama o kadar derinlemesine değinilmemişti ve ben de tam olarak inanmamıştım.

Şu anda bile şüpheliyim, ama ormanda tekrar saldırıya uğradıktan sonra, biraz daha anlıyorum.

Lanet gerçek olmasa bile, bu insanlar kesinlikle gerçek olduğuna inanıyor. Cronus'un rolünü ve onun soyundan gelenlerin bile endişe kaynağı olabileceğini açıklayan bu e-posta, görmezden gelinemeyecek kadar keskin bir tondaydı.

Güvenlik adına onu kurtların önüne attıktan sonra, bu sefer Lucy'yi kendi başına bırakamazdım.

Koridordan yüksek tiz bir siren sesi geliyor, Foxe ve ben neredeyse ödümüz kopuyor. Ellerini kulaklarına kapatıp yatakta doğruluyor.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı. "Yangın alarmı mı?"

Odamın köşesindeki alarm yanıp sönmüyor ya da çalmıyor, bu yüzden bu mümkün görünmüyor. Tabii bakım ekibi bu tür şeylerde köşe kesmiyorsa, ki bu da şaşırtıcı olmaz.

Dışarıdan birkaç yüksek gürültü ve çarpma sesi yankılanır. Foxe'a bakarım; o da ayağa fırlar, bir tişört giyer ve odanın karşısına koşar.

O kapıya vardığında yavaşça ayağa kalkıyorum ve köşeden bir beyzbol sopası alıyorum. Botlarımı giyerek, ona kapıyı açması için başımı sallıyorum ve ikimiz de karanlık koridora eğilip, uzak uçtaki pencereye gözlerimizi kısarak bakıyoruz.

İlk başta hiçbir şey görmüyoruz, ancak gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Gözlerim alıştığında, koridorun gölgelerle kaplı olduğunu fark ediyorum

ve birkaç kapı ileride, duvara bakan yalnız bir figür olduğunu fark ettim.

Hayır, duvara değil, birinin kapalı yatakhane odasına. Dışarı çıkıyorum, sopayı sıkıca tutuyorum.

Kim olduğunu anlamam yaklaşık üç saniye sürüyor.

Lucy tamamen hareketsiz, saçlarının uçları hırkasına sıkışmış, sanki aceleyle giymiş gibi.

Foxe önümde yürüyor, ona yaklaşırken adımları tembel ve kendinden emin. "Lanet olsun Lulu, dikkat çekmek istiyorsan tek yapman gereken..."

Onun yanına ulaştığında aniden sözünü keser, yüzü dehşetle buruşur.

Kaşlarımı çatıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onların sorunu ne diye merak ediyorum.

Ancak sormaya fırsatım olmadı, çünkü odanın içinde kapı çerçevesinin arkasında ayaklarından asılı duran iki yüzsüz ceset vardı.

Çoğunlukla tanınmaz halde olsalar da, gözleri kafataslarında sadece delikler ve derileri parçalanmış olsa da, karınlarına oyulmuş üç başlı canavarı ve suyla şişmiş şişkinlikleri fark ettim. Muhtemelen Lerna Gölü'ne atıldıkları içindir.

Biri Lucy'nin oda arkadaşı.

Diğeri ise benim öldürdüğüm küratör.

24

LUCY

Avernia Koleji'nde, öğrencileri dersine iyi çalışıyorsa geç kalmalarına hiç aldırmayan tek bir profesör var.

Lyceum'daki tozlu bir amfide arkaya gizlice girip Profesör Dupont'un yoğun yeşil gözleriyle karşılaştığımda, işleri batırdığımı anladım.

Yine de sessizce son sıradaki bir koltuğa otururum ve çantamı yanımdaki koltuğa koyarım.

O kadar geç kalmadım — en azından benim standartlarıma göre. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zamanımı iyi yönetemiyorum. Buna bir de, yurttta yaşadığım *kabusun* ardından gecenin büyük bir kısmını polise sıkıcı bir ifade vererek geçirdiğimi ekleyince, zamanında gelmek pek de mümkün görünmüyordu.

Avernia, bu durumu göz önüne alarak, benim burada olduğum için minnettar olmalı.

Ancak Profesör Dupont'un bunu açıklamama izin vereceği şüpheli. Özellikle de *Antigone* ödevini ve önceki altı dersin ödevlerini bitirmemişken.

Bu adam, geri kaldığını düşünmediği sürece aşırı derecede bağışlayıcıdır.

Taytımın dizinde küçük bir yırtık dikkatimi çeker ve kumaşını çimdikleyerek içimden inlerim.

Profesör Dupont sahnedeki mobil tahtasına bir tiyatro çiziyor ve antik Yunanistan'da oyuncuların durduğu yerleri karşılaştırıyor.

Onun söylediklerine odaklanmaya çalışırken, bakışlarım birkaç sıra önümdeki birine takılır: Koyu siyah saçları yüzünü gizlemektedir, ama onu her yerde tanırım.

Gözlerimi deviriyorum. *Tabii ki o da burada*. Bu dersin kabul için seçmelere tabi olması ve onun Avernia kadrosuna geç katılmış olması önemli değil.

Avernia kadrosuna sonradan eklenmiş olması önemli değil. Her şey onun için her zaman yolunda gidiyor gibi görünüyor.

Kahkahalar onu bir seans çemberi gibi çevreliyor ve o ortada bir kule gibi göze çarpıyor. Kızlar onun iki yanında, önündeki iki koltukta ve arkasındaki iki koltukta oturuyor. Biri koyu kahverengi tenli ve sıkı bukleleri ensesinde toplanmış bir kız — Muna bilmem ne. Beckett dışında, birinci sınıftan beri benimle konuşan tek Küratörlerden biri.

Bu Staging the Greeks kursunda onu ilk kez gördüğümü düşünürsek, sanırım o, parlak yeni oyuncağa atanan rehberdi.

Evdeyken, dikkat çekmekten nefret ederdi; insanlar onu ebeveynleri yüzünden mi yoksa sevimli buldukları için mi inceliyorlardı, bu inceleme her zaman onu rahatsız eder, sanki bir parça ekmek kabuğu gibi şiddetini ortaya çıkarırdı.

Bazen, bu yüzden benim yanımdan hiç ayrılmadığını düşünüyorum. Varlığınız başkalarını rahatsız ediyorsa, yalnız kalmak çok daha kolaydır, ancak ben yanımdayken daha fazla kavgaya karışıyor gibi görünüyordu.

Ama hiç şikayet etmedi.

Kızıl saçlı bir adam Muna'nın yanında oturuyor, soluk, çilli teni tavandaki ışıktaki neredeyse ay beyazı gibi görünüyor. Koyu renkli bir spor ceket ve oval çerçeveli gözlük takıyor. Grupta Asher'a aldırış etmeyen tek kişi o.

Hayran grubunun kenarında, Beckett bir bacağını diğerinin üzerine atmış, Asher'a bakarken vücudu neredeyse diğer koltuklara taşıyor. Yüzünün önündeki bir saç teliyle oynuyor, yeni öğrenciye yapışkan bakışlarını dikerken, açıkça sıkılmış görünmeye çalışıyor.

Asher başını hafifçe bana doğru çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Akciğerlerim sanki havayı dışarıda tutmaya çalışır gibi daralırken, onun ilk geldiği gecenin olayları zihnimde tekrar tekrar canlanıyor.

O zamandan beri beynim bozuk bir plak gibi, Celeste'nin çılgınlıkları ile Asher'ın sıcak kahverengi göz bebekleri arasında gidip geliyor.

Düşüncelerim geriye kayıyor: Celeste'nin o adamlara durmaları için yalvarması ve onların bundan zevk alıyor gibi görünmeleri.

Sonra Celeste'yi öldüren kişiden saklanırken ormanda vücudunu bana dayayan Asher. Nasıl ıslak kırmızıya bulanmış, kanla boyanmış bir domuz gibi olduğunu. Terden sıırıslık ama normal nefes alıyordu.

O olayın ne olduğunu hiç açıklamadı.

Sonra odamda iki ceset bulduğumuzda beni yurt odasından gönderdi ve polisi aramamda ısrar etti. Onu bir daha görmedim ve haber almadım, o kim bilir neredeyken ben gecemi Obeliskos'un banyosunda geçirdim.

Benimle olmadığı kesin.

Kızgınlık kalbimi kaplıyor, göğsümün içinde sıkıştırıyor. *Onu geri çevirsem bile kalıp beni teselli etmek o kadar korkunç bir şey mi olurdu? Beni daha az korkutmak o kadar zor mu olurdu?*

Gözlerim yeniden odaklandığında, Asher'ın hala bana baktığını fark ettim. Sanırım hiç gözlerini benden ayırmadı.

Bu gerçeği kabullenemeyerek, teması kesip tekrar sahneye dönüyorum.

Profesör Dupont, dersine başlarken sınıfa geri döner ve ellerini pantolonuna silerek tozunu alır. Siyah düğmeli gömleğinin kolları gelişigüzel kıvrılmıştır ve farklı uzunluklara bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu durum bana tuhaf geliyor, çünkü bu adam genellikle çok bakımlı ve düzenli görünür ve gözlerim sadece bu ayrıntıya takılıyor.

Yaklaşık on saniye boyunca.

"Şimdi, bunun çoğunuz için gereksiz bir ders gibi görünebileceğini biliyorum. Özellikle de beni kolay kredi olarak görenler için."

Birkaç öğrenci kahkaha atıyor. Kimse Profesör Dupont'u *kolay* olduğunu söyleyemez.

Onun derslerini, ünlü aktörden bir şeyler öğrenmek için alıyorsunuz, kolayca geçmek için değil.

"Ancak hayatın amacı sadece *idare etmek* değildir. Bir yapı olmalı. Düzen olmalı. Aksi takdirde kaosa sürükleniriz. Dönemin ilk bölümünde düşünce okullarını ve bunların

bunların eski toplumlarda sanatı nasıl etkilediğini tartıştık, şimdi de uygulamaya geçiyoruz."

Cümlesini bitirirken yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve ellerim kucağımda yumruk haline geliyor.

"Antik Yunanistan'da bir oyunun doğuşunun temel formülasyonu ile başlayacağız. Konseptinden başlayıp, arkonun adını taşıyan önerisine geçeceğiz. Neden adını taşıyan olarak adlandırıldıklarını bilen var mı?"

Yanımdaki koltuğa biri çökünce koltuğumda sarsıldım. Gözümün ucuyla siyah saçlı, zayıf kaslı, bordo renkli örgü kazak giymiş birini gördüm. Yarısı sönmüş bir sırt çantası kucağında duruyordu ve içinden bir defter çıkarıp, üzerinde bir düzine bitmemiş eskiz bulunan bir sayfayı açtı.

Çenemi tamamen onun yönüne çevirsem bile bana bakmıyor. Onu baştan aşağı süzerim, yeni veya rahatsız edici bir şey var mı diye her santimini incelerim. İnsanlar yedi yılda bir ciltlerini yenilerse, o da yaklaşık yüzde yirmi üç oranında tamamen farklı bir kişi olmalı.

Yine de... Dudaklarında kalan yara izi hala duruyor. Okulda Foxe ile yemek savaşı sırasında aldığı yara izi. Futbol takımının sıkı oyuncusu yüzüme dirsek attı ve Asher adamın çenesini kırdı.

Ondan sonra her yer kan içinde kalmıştı. Ailesi, saldırganlığı nedeniyle okuldan atılmasını önlemek için yeni bir kafeterya bağışladı.

Futbolcunun başına ne geldiğini bilmiyorum, ama o gün Asher'a bakıp onun üzerinde her zaman kan olduğunu fark ettiğim ilk andı. Bu onun bir özelliğiydi.

Hayatımı barışçıl çabalarla pasifizm ve aktivizm üzerine inşa etmiş olsam da, onun üzerinde nasıl görüldüğünü pek umursamadığımı fark ettim.

O *zamanlar*. Her şeyi mahvetmeden önce.

Şimdi, sırlıslık halde ortaya çıktığında, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Koltuğumda küçülerek, ayaklarım koridordan içeri çekip Profesör Dupont'a bakıyorum.

Profesör Dupont'a bakıyorum. Üç saniye odaklanmaya çalıştıktan sonra, bakışlarım Asher'ın geride bıraktığı öğrenci grubuna kayıyor ve kalbim göğsümde zıplıyor.

Hepsi bakıyor. Aslında, dik dik bakıyorlar. Özellikle Beckett.

"Arkadaşların seni özlüyor," diye fısıldıyorum. Asher yorum yapmıyor.

Koltuğumda yer değiştirip bir bacağımı çekip altına kıvırıyorum. "Buraya oturmak hataydı. Kampüs muhtemelen bir hafta boyunca senden bahsedecek."

Yine de sessiz kalır. Kalemimi alır ve defterinin kenarlarına, yüzsüz karakterlerin ve canavarca yaratıkların çizimleri arasına yazmaya başlar. Çizimlerin ana hatlarını izlerken endişe ciğerlerimi sıkıştırır, bu yüzden hızla başka yere bakarım.

"Neredeyse *sarkıntılık* ediyorlar, biliyor musun?"

"Umurumda değil." Kalemimi masaya vurur. "Öğrenmeye çalışıyorum."

İki ayağımı da yere koyarak, oditoryumun ön tarafına gözlerimi kısarak, bir kez daha dersin içine çekilmeye çalışıyorum. Ama kemiklerimde bir huzursuzluk dolaşıyor, dikkatimin kenarlarını tırmalayan bir şey var ve bakışlarımın odanın içinde dolaşmasını engelleyemiyorum.

Katlanabilir sandalyede değil de bir kutuda sıkışmış gibi kendimi hapsolmuş hissediyorum ve çıkış yolu yok.

Elimle masayı silerek silgi kalıntılarını temizliyorum. Odada dikkatimi çekecek başka bir şey ararken bu hareketi boş boş tekrarlıyorum.

Süpürme hareketi tıklamaya dönüşüyor ve daha büyük bir el benim elimin üzerine gelip beni durdurana kadar bunu yaptığımı fark etmiyorum bile.

Parmak eklemleri morarmış ve üzerinde küçük kabuklar oluşmuş. Parçalanmış derisine bakarken, boş zamanlarında ne haltlar karıştırdığını merak ediyorum. O gece Celeste'ye olanlara karışmışsa, hayatıma aniden geri dönmesinden endişelenmem gerekip gerekmediğini düşünüyorum.

Yeniden yukarı baktığımda ders bitmiş. Farkında olmadan zaman yine geçip gitmiş.

Öğrenciler sınıftan çıkıyor, bazıları sırt çantalarını omuzlarına asıyor, diğerleri ders kitaplarını göğüslerine sarıyor. Aşağıdaki sahnede, Profesör Dupont, küratör ceketleri giymiş üç kişiyle birlikte duruyor

ortadaki kişi hareketli el hareketleriyle konuşurken dikkatle dinliyorlar.

Asher uzaklaşıyor ve parmaklarını hemen soğuk salon havasıyla kaplanıyor. Defterini sırt çantasına tikiştıyor, fermuarını yavaşça çekiyor ve bana bir kez bile bakmıyor.

Yüzünün keskin hatları onu kızgın gösteriyor. Her zamankinden daha kızgın.

"Tiyatro dersinde ne işin var?" diye soruyor aniden, sesi sert ve sinirli. Sanki buna hakkı varmış gibi.

"Seçmeli ders."

"Sen ekoloji bölümü öğrencisisin. Muhtemelen alabileceğın daha uygun bir düzine ders vardı."

Azı dişlerimi gıcırdattım. "Kim senin fikrini sordu ki?"

"Fikir değıl. Sadece bir gözlem. Haftada iki kez bir buçuk saat boyunca o adama bakarak ne kazanıyorsun?"

Yine karşılık vermek üzereyim ama onun sözlerini düşünerek duraksıyorum. Bakışlarını, Profesör Dupont'un öğrenciye veda edip çömelerek çantasını karıştırdığı ön tarafa kayıyor. Yan tarafta duran birkaç kız, ona gizlice bakıp kıkırdıyor, uzaktan hayranlıkla izliyorlar.

Profesörün çekici bir adam olduğı ve çoğumuzdan çok da büyük olmadığı doğıru. Mezun olur olmaz işe alınmış ve sanki bir film setinden çıkmış gibi görünüyor.

Yavaşça, gözlerim tüm hayatım boyunca tanıdığım adama geri dönüyor.

Asher

kıskançtır. *Asher kıskanç.*

İçimden bir homurtu çıkıyor. "Noelle geçen dönem bu sınıfın seçmelerinde bana çok yardımcı oldu.

Geçen dönem bu dersin seçmelerine hazırlanmam için bana çok yardımcı oldu. Konfor alanımdan çıkmak *istedim*. Buraya gelmemin tek nedeni buydu, ama sanırım senin bunları hatırlamanı ya da umursamanı bekleyemem."

Ayağı kalkıp onu itmeye çalışırken kolumu tuttu, ama hala bana bakmıyordu. "*Hatırlıyorum.*"

Kanım kaynıyor, ama bu duyguyu silkeliyorum, onun sözlerinin beni etkilemesine izin vermiyorum. Alaycı bir şekilde, onun iddiasını görmezden geliyorum. "Öyleyse birkaç saat sonra Çevresel Adalet dersimde seni beklemeli miyim?"

"Buna bahse girebilirsin."

Sinirleniyorum. "Bir noktadan sonra bu sadece taciz olur."

"Hangi noktada?" diye tersler, kahverengi gözleri sonunda benimkilere bakar. Hayvani bir yoğunlukla parlarlar, sert ve tavizsizdirler.

Küçük bir yudum alıyorum. "Ne?"

O eğildi, sabununun kokusu beni sardı. Yumuşak, temiz ve çok tanıdık, bu yüzden nefes almayı bıraktım. "Hangi noktada bunu taciz olarak görüyorsun, yavru? Büyürken aramızdaki tüm ahlak kurallarını sen belirledin, o yüzden benim uygunsuzluk ölçeğinde nerede olduğumu söyle bana. Benim hakkımdaki görüşünün ne olduğunu çok merak ediyorum."

"Düşük." Çenemi kaldırıyorum, damarlarımdan meydan okuma akıyor. "Sana seninle hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim."

"Eh, bu çok kötü. Ben ne istediğini sormadım. Nasıl *hissettiğini* sordum."

Gözlerimi kırpiyorum. "Bu ne fark eder ki?"

"İsteklerin dışsal. Her zaman öyleydi. İçinde hissettiklerinle çelişiyorlar."

"Beni, aslında senden nefret etmediğimi düşünmem için manipüle etmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyorum. "Üzgünüm, *yakışıklı*, ama bu durumda, isteklerim ve gizli duygularım aynı şey."

"Sen tam bir yalancısın, Lucy."

Öfke sinir uçlarımı yakıyor. "Sen nasıl bana yalancı dersin, seni ikiye bölme pislik?"

"Aynı türden biri ancak bunu anlayabilir."

"Ben sana sadece gerçeği söyledim, Asher. Sen ise bunun için beni *cezalandırdın*." Sesim kırılır, gözlerim yaşlarla dolar ve ondan daha da nefret ederim.

Beni tutan eli, sanki onu yakmışım gibi kaybolur, ama nedense acı çeken benimdir.

"Bayan Wolfe," Profesör Dupont sahneden seslenir. Sahnenin kenarında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştur. "Gitmeden önce ofisime gelebilir misiniz?"

Yüzüm kızarır. Asher gerginleşir.

"Sadece bir dakika sürer," diye ekliyor Profesör Dupont.

Kafamı sallıyorum, kollarımdaki kaslar geriliyor.

Asher ayağa kalkar, bir eliyle sırt çantasını tutar. Diğer eliyle yırtık bir kağıt parçasını elime sıkıştırır, kaşları çatılmış ve ağzı sıkı bir çizgi halindedir.

"Derste daha dikkatli olmalısın."

Buruşuk kağıtta onun çizimleri ve arada aldığı notlar var. *Eponymous* kelimesinin tanımı, antik Yunanistan'da bir performans yaratmanın tüm temel yapısı ve sınava hazırlık için ziyaret edilmesi gereken bir site.

Onun için bilgiyi ezberlemek her zaman çok kolay olduğu için, bu notlara ihtiyacı olmadığını *biliyorum*.

Benim için aldığı notlar.

Geri dönüp bunu sormak için baktığımda, Asher çoktan gitmişti.

PROFESÖR DUPONT'UN ofisi, Lyceum'un ek binasında, oditoryumun arka koridorunda bulunan küçük bir odadır. Koyu turuncu renkli bir ikili koltuk, büyük bir maun masa, koyu yeşil duvarlarına yapıştırılmış siyah-beyaz film afişleri ve tek pencerenin önünde duran Shakespeare büstü ile, bir şekilde dekanın ofisinden çok daha rahat hissettiriyor.

Profesörün, not verme konusunda çok katı ve performans eleştirilerinde affetmez olduğu biliniyor olsa da, onda insanı rahatlatan bir şey var. Ama sanırım buradaki iyi itibarını korumak için böyle olması gerekiyor.

Dupont ailesinin oyunculuk sektöründe önemli profesyonellerden oluştuğu düşünülürse, derslerini bu kadar ciddiye alması şaşırtıcı değil.

"Lucy," diye selamlıyor beni odaya girerken, hala Asher'ın bana verdiği notları elimde tutuyorum. "Gir. Otur."

Masasının karşısındaki plastik sandalyeyi işaret ediyor ve ben, midem şiddetli bir şekilde bulanırken, sandalyenin kenarına oturuyorum. Eğer bu bir ilerleme raporuysa, başım büyük belada demektir.

"Profesör Dupont, açıklayabilirim..."

"Bana Sutton deyin. Profesör demek beni milyon yaşında gibi gösteriyor."

Yutkunup, ellerimi kucağında sıkıştırıyorum.
"Tamam..." Ama ona öyle demiyorum. Garip geliyor.

Garip hissediyorum.

"Gergin olmanın bir nedeni yok," diyor, dev kahve fincanının kenarından küçük bir gülümsemeyle. Koyu yeşil gözleri yakından bakınca daha da yoğun, işlenmemiş mücevherlerin içi gibi, çenesi de aynı derecede ölümcül. Kampüsün yarısının ona aşık olmasına şaşmamalı.

"Herkes öyle diyor," diyorum, ama dilim

kurumuş olsa

da. "Ve çok azı benim kadar ciddi."

Kupayı masaya koyar ve ön kollarını masaya dayar.

Cildi, sanki yazını güneşli bir yerde geçirmiş gibi çok hafif bronzlaşmıştır ve koyu kahverengi saçları, ders verirken sık sık parmaklarıyla saçlarını karıştırdığı için biraz dağınıktır.

"Tekrar eden geç kalmalarınız için bu bir çarmıha gerilme olacak diye düşünüyorsanız, sizi rahatlatmama izin verin: Bu dersi verdiğim süre boyunca, baharda sizin yaptığınız kadar unutulmaz bir giriş seçmesi daha görmedim. O performans, *An Ideal Husband*'daki yorumunuz, hala aklımdan çıkmıyor. Yani hayır, zamanında gelip gelmemeniz beni pek ilgilendirmiyor."

Bunu yaptığımı bile hatırlamıyorum, zihnim çılgılık atıyor. Noelle ve teyzem Ariana ile çok fazla zaman geçirip prova yapmış olmama rağmen, onun için sahneye çıktığımı hiç hatırlamıyorum. Sanki monolog sırasında bayılmışım ve uyandığımda başarılı olmuşum gibi.

Omuzlarım yine de biraz gevşiyor. "Teknik olarak başarısız değil miyim?"

"Omne initium difficile est. Her başlangıç zordur."

"Sömestrin üzerinden haftalar geçti, bu hala başlangıç olarak kabul edilebilir mi?"

"Başlangıç, sen ne zaman karar verirsen o zaman başlar."

Yüzümde boş bir ifade olmalı ki, öne eğilip devam etti.

"Teknik olarak, Avernia standartlarına göre, evet. Başarısızsın." Omuzlarını silkiyor. "Ama ben onların parametrelerine göre yargılamaya pek eğilimli değilim. Bence bunu yapmak biraz karmaşık olabilir ve bir kişinin bilgiyi özümlediğini test etmenin başka yolları da var.

. Harf notlarına fazla takılma."

Tamamen ikna olmamış olsam da başımı sallıyorum. Benzer bir şeyin söylendiği ve yine de notlandırma ölçeğinin aksini gösterdiği ilk sefer değil bu.

"Basitçe söylemek gerekirse, bugün seni buraya sadece nasıl olduğunu görmek için çağırdım."

"Ne durumdayım?"

"Kampüste bir öğrenci her gün öldürülmüyor. Cesetlerinin bir yurt odasına bırakılması ise daha da nadir. Bu, en güçlü askeri bile sarsar diye düşünüyorum."

Celeste'nin yüzü gözümün önüne geliyor ve benimle alay ediyor. Göz çukurlarından kan akarken, gözsüz delikler bana bakıyor ve görüş alanımdaki her şeyi kırmızıya boyuyor...

Boğazımı temizleyip omuzlarımı dikleştirip gözlerimi kırptıyorum, bu hayali görüntüyü ortadan kaldırmak için. "Ben iyiyim."

Profesör Dupont birkaç saniye beni izler ve ben onun ne aradığını merak etmekten kendimi alamam. Bulursa tabii.

Bir süre sonra, ellerini çenesinin altına getirip iki parmağıyla dengeledi. "Bazı söylentiler var, Lucy."

Panik sinir sistemimi kapladı. "Ben yapmadım."

Uzun ve yavaş bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Öyle dediğimi hiç söylemedim. Nezaket ve etik üzerine yaptığın konuşmaları dinledim ve Fury Hill yetkililerinden, Lethe'den sarhoş halde çıkan öğrencileri gözaltına almayı bırakmalarını talep ettikten sonra, arkadaşlarına zarar vereceğine inanmak zor geliyor. Sen ekoloji bilimi öğrencisisin. Tanrı aşkına, giriş düzeyindeki biyoloji dersinde fetal domuzlar kullanıldığı için protesto ettin."

Eylemler aldatıcı olabilir, neredeyse söyleyecektim. Celeste'yi öldürmemiş olmam, her şeyden masum olduğum anlamına gelmez.

Ona yardım da etmedim. Bu da beni onu öldürenlerden daha kötü, belki de daha da kötü yapar.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Hakkımda çok şey biliyorsun."

"İlginç öğrenciler hakkında çok şey bilmek benim için önemlidir. Özellikle kampüste olumlu değişikliklere neden olanlar."

Yavaşça nefes verip arkasına yaslandı. "Tanrım, bunu söylerken babam gibi konuşuyorum. Gerçekten Lucy, seni buraya getirme amacım sadece iyi olup olmadığını kontrol etmektir. Son birkaç haftanın zor geçtiğini biliyorum."

Yine de bir kez bile beni savunmadı. "Ve ben iyi olduğumu söyledim."

"İyi olmasan da anlaşılır olurdu. Bu sabah *The Delphic Pages*'ı bir iki kez gözden geçirdim." Duraklayarak, boş eliyle çenesini okşadı. "Karşılaştığın manzara korkunçtu, biliyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaşınca, irislerinin parlaklığının bana İlkel Ormanı hatırlatmadığını varsayıyorum. Onun beni kontrol etmesi ve yapmadığım bir şeyi itiraf ettirmek için kurulan karmaşık bir komplo gibi değil, tüm bu durumun normal olduğunu varsayıyorum.

Tek istediğim, ailemden başka birinin benim iyiliğimi önemsemesiydi ve şimdi bunu elde ettiğimde, bunun bir tür tuzak olduğunu düşünmeden edemiyorum.

O, olay yeri hakkında ne kadar bilgiye sahip? Pythia ne kadar bilgiye sahip ve neden?

"Pythia her zaman benim hakkımda yalanlar yaymasaydı, onun raporlarına daha fazla önem verirdim," diyorum ona.

"O mu? Moderatörün kadın olduğunu neden varsayıyorsun?"

Yüzümü ısıtır. "Şey, onun arkasındaki kişinin öyle olduğunu düşündüğümünden değil, ama adı Delphi'deki en ünlü kahinden geliyor, değil mi? Ve o, okulda ilk olarak dedikoduları ve haberleri yayarak bir nevi kahin kişiliğini üstleniyor. Yani *Pythia*, bir kavram olarak, bir kadındır."

"İlginç." Profesör Dupont çenesini ovuşturarak bu analizi değerlendirir. "Bu fikri beğendim. Ben hep dekanın mezunları etkilemek için antik Yunan kültürüyle rastgele bir bağlantı kurduğunu düşünmüştüm."

"Bu da mümkün olabilir."

"Gerçekten de öyle. O adamdan daha fazla görünüşe önem veren çok az kişi vardır." "Dürüst olmak gerekirse, *onun* Pythia olması beni şaşırtmaz."

Neden böyle söylediğimi tam olarak bilmiyorum, ama Profesör Dupont yine de gülüyor.

"Öyle olsaydı, bu kadar zevk almazdım herhalde. Ama bunu kampüste yayma," diyor birkaç saniye sonra, bana

"Bölüm başkanı o dedikodu sitesine bayıldığımı bilseydi, işimi elinden alırdı, eminim."

Neredeyse kahkaha atacakmış gibi bir nefes veriyorum. Avernia'nın kurucu ailelerinden biri olan Profesör Dupont'un okuldaki statüsü temelde taşta kazınmış gibidir.

Kampüsü çevreleyen dağlara oyulmuş mağaralar hakkında söylenenlere inanıyorsanız, onun adı *kelimenin tam anlamıyla* oraya kazınmıştır.

Fury Hill'deki pek çok kişi gibi, onun kaderi de doğmadan çok önce belirlenmişti.

Beckett'in önceki sabah söylediği sözler aklımda yankılanıyor. Celeste'ye nasıl bu kadar meraklı olduğu ve o gece orada duyduğum sesin onun olduğunu *bildiğim* gerçeği.

Profesör onun ağabeyi olduğu için, bu görüşmenin bana söylenenden daha fazlası olduğu şüphesini bir türlü kafamdan atamıyorum.

Ama eğer böyle oynamak istiyorsa, ben de varım.

Lucy'yi oditoryumun dışında beklemiyorum.

O biraz mesafe istiyor, ben de ona biraz mesafe vereceğim. Benim varlığımı rahatsız edici bulması, hayatımı bu kadar zorlaştırmasaydı eğlenceli olabilirdi.

Lucy beni görmek istemese bile, onu Avernia'da tek başına bırakmaya niyetim yok. Bu onu terk etmem gerektiği anlamına gelmez.

Bunu bir kez yaşadım. Bir daha asla yaşamayacağım.

Bu tanrının unuttuğu kampüste onun yanında olmasam bile, nerede olduğunu biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Her yerde gözlerim var ve geri verdiğim hırkaya babamın siber güvenlik arkadaşlarının yardımıyla küçük bir takip cihazı yerleştirildi.

Onun güvenliği benim tek önceliğim. Artık karanlıkta bırakılmayı kabul etmeyeceğim.

Gökyüzü donuk bir gri renkte, taşlı Avernia yollarını hafif bir çiseleyen yağmurla ıslatırken, ders programıma bakıyorum. Muna, beni öğrenci hayatına entegre etmek için kampüs refakatçisi olarak atandı, sanki herhangi bir kulübe katılmak, spor denemek veya Lethe's'te trivia gecelerine gitmekle ilgileniyormuşum gibi.

Açıkkçası, Lucy'nin ilgilenmediği hiçbir şeyle ben de ilgilenmiyorum, bu da bu kağıt parçasındaki derslerin yarısının benim için anlamsız olduğu anlamına geliyor. Ancak diplomamı neredeyse tamamladığım için, boşlukları doldurmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Arkamdan gürültülü kahkahalar geliyor ve bir el omzuma konduğunda, programı göğsüme sıkıca bastırıyorum. Sinirleniyorum, ama bir an için kendimi tutuyorum ve dönüp gelen kişinin bakışlarına karşılık veriyorum.

Ruhumun aptal kısmı, güzel mavi gözler göreceğimi umuyor. Umutlu ve naif.

"Asher Anderson *bizzat kendisi*." Siyah saçlı bir adam yoluma çıkıyor, bana doğru keskin dişli bir gülümseme atarken beni daha sıkı tutuyor. "Sınıfta arkada oturmak için bizi tamamen terk ettiğin için senin olduğundan emin değildim."

Yanında birkaç kişi daha var, Tiernan ve benden birkaç santim kısa, koyu tenli bir esmer. Hepsi göğüs cebinde gelincik nakışının ortasında teta sembolü olan aynı blazerleri giyiyorlar.

Onlara baktım, sonra bana dokunan kişiye döndüm. "Seni tanıyor muyum?"

Eğer o salonda etrafımda oturuyorlarsa, bilemezdim. Onlara hiç dikkat etmemiştim.

"*Ouch*. Eğer buraya yeni gelmemiş olsaydın, bu sözüne çok kırılırdım." Adam gülüyor, ama parmaklarının koluma biraz daha derinlemesine bastırıldığını fark ediyorum. "Biz Muna'nın arkadaşlarıyız. Sana bir tur rehberi aradığını söyledi. Belki de sana gösteremeyeceği şeyler olabilir mi?"

Çenem aşağı doğru eğilir ve *hala* beni tuttuğu yere bakarım. Bakışlarım orada kalır ve sonunda onun bakışlarına döner, kaşlarım yükselir. Bekliyorum.

Geri çekilmeye niyeti olmadığını görünce, uzanıp işaret parmağını tutup kendimden uzaklaştırırım. Diğer dört parmak da onu takip eder ve o bu harekete yüzünü buruşturur, ben geri çekince homurdanır ve kemiği çıkıntı yapar.

"Bana hiçbir şey gösterilmesine gerek yok."

"Eğer yönelim eksikliği yaşıyor olsaydın, öyle düşünürdün." O uzaklaşır, parmaklarını tutar ve arkasındaki ikiliye başını sallar. "Sara-Sofia ve Tiernan daha önce Muna'nın rotasında bulundular. Onun biraz sıkıcı olduğunu biliyorlar."

Diğer ikisine bakmaya tenezzül etmeden yürümeye devam ediyorum. Geveze adam, omzum onun omzuna çarpmadan kıpırdamıyor; çarpışmanın etkisini zar zor fark ediyorum, gözümün ucuyla onun geriye doğru savrulduğunu görüyorum.

Yine de bu yeterli olmaz. Koşarak bana yetişir ve bir kez daha önüme geçer. "Bak. Üst sınıf öğrencisi, RA arkadaşın ve

FFM olarak, seni Avernia'ya gerçekten hoş geldin demek benim görevim. Eğer reddedersen, bu itaatsizliği Dekan Bauer'a bildirmek zorunda kalacağım."

"FFM?" Annemin okuduğu bazı aşk romanlarında üçlü bir ilişki var, ama buradaki durumla ilgisi yok.

"Kurucu aile üyesi." Yine, sadece ona bakıyorum.

Kaşlarını çattı, yüzündeki ifade neredeyse tehditkar hale geldi. "Geçen gece de bu şekilde aptal numarası yaparak beladan kurtuldun mu?"

Bu ilgimi çekti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Büyük George Bernard Shaw'ın sözleriyle," diyor adam, nemli havaya neredeyse bağırarak, "ölmek zahmetli bir iştir. Geride kalanlar için ise daha da zahmetlidir."

Tiernan öne çıkıp sırt çantasının kayışlarını düzeltiyor. Son karşılaşmamızdan dolayı gözlerime bakmakta zorlanıyor mu acaba? "Buralarda ölüm bize yabancı değil, ama kabul etmelisin ki, sen RA iken, senin katında, senin yurt odanda çift cinayet işlenmesi oldukça şüpheli görünüyor."

Gülmemek için dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum. "Şüpheli olduğumu bilmiyordum."

"Değilsin," diye aceleyle cevaplar kız, bakışlarımız kesiştiğinde yanakları kızarır. "Beckett ve Tiernan'ın demek istediği, Avernia'nın kolayca korkması ve bazılarımızın seni daha iyi tanımak istemesi. Cuma günü dernek binamızda bir parti var, kampüsün kenarında, çitlerin mülkiyet sınırını kesmeden hemen önce bulunan büyük, çirkin Viktorya tarzı bina. Gelirsen çok seviniriz."

Son katıldığım parti aklımda silinmez bir iz bıraktı ve prensip olarak hayır demeyi düşünüyorum.

İnsanları, partileri ve bu yerle ilgili her şeyi nefret ediyorum. Bir rock yıldızının sahne görevlisi olarak nasıl hayatta kaldığımı ben bile bilmiyorum.

Yine de... belki de bu adamlarla takılmak o kadar da kötü bir fikir değildir. olmaz. Teknik olarak, bu üçü inanılmaz derecede sinir bozucu olsa da, zaten istediğim şey bu. Muhtemelen cinayetler ve bunların örtbas edilmesiyle ilgili *bir şeyler* biliyorlardır.

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Misafir politikanız nedir?"

"Oh." İki adama bakar, at kuyruğuyla oynar.

"Çiftler kabul edilmez," diyor Tiernan. "Ama bunun dışında istediğin kişiyi getirebilirsin."

Onları uzun süre izleyerek seçeneklerimi değerlendiriyorum. Beni kızdırmaya çalışsalar da, her şey normal seyrinde devam ettiği için okulun Erebus Hall'da olanlara pek aldırış etmediği anlaşılıyor. Belki de öğrenci ölümlerini önemsememeye o kadar alışmışlar ki, bunlar onlar için önemli değil, ya da kampüste iki Anderson olması, onları başka tür bir yıkıma yöneltmiş olabilir.

Her halükarda, partiye katılmak akıllıca bir hareket olabilir.

En azından Lucy'ye kütüphanede saklanmak yerine yapacak bir şey verir. Tek başıma gitmemi istemeyeceğinden eminim. Çocukken de hiç istemezdi, bütün gece topuklarını yere vurup benimle konuşmak isteyen herkesi kovalamak için peşimden gelirdi.

Benim için sorun değildi. Bazen kendim koruma köpeği olmak yerine, bir koruma köpeğimin olması hoştu.

Zaten ondan başka kimseyle konuşmak istemezdim.

Küçük grubu geçerek, avluda ilerlemeye devam ediyorum. Yağmur şiddetleniyor, az önceye göre daha şiddetli bir şekilde yağmaya başlıyor ve süveterimi sıırıslıklam ediyor.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda, grup dağılmış, ancak koyu saçlı adam hala orada durmuş, arkamdan bakıyor.

İzliyor.

Belki de bekliyor, ama ben ne için beklediğini öğrenmek için orada kalmak istemiyorum.

Odaya döndüğümde FOXE, Keats çıplak göğsünde kıvrılmış halde yatarken, yatakta duran eskiz defterlerimden birini karıştırıyor. Bir göğüs kasının üzerinde, birkaç ay önce sildirdiği dövmeden kalan beyaz ve lekeli bir yara izi var ve gövdesinin geri kalanı hala dövmelerle kaplı olduğu için pişman olup olmadığını merak ediyorum.

"Tanrım, *sürekli* burada olmak zorunda mısın?" diye bağıyorum, günün olaylarından dolayı sinirlenmiş bir halde.

Kapıyı kapatıp sırt çantamı yere attığımda, onun yalnız olmadığını fark ettim. Lucy, dizlerini göğsüne çekmiş, yatağın üzerinde açık duran yıpranmış bir kitaba bakarak onun ayaklarının yanında oturuyordu.

Yürüyüşümü durdurup gözlerimi kırıştırıyorum. Hemen bakışlarım kuzenime kayıyor ve onun dağınık, yarı çıplak halini görüyorum.

Lucy'nin ayakkabıları çıkarılmış, masanın yakınında bir yere atılmış. Süveteri sıırsıklam, vücuduna yapışmış. Bir yanımda, onun ne kadar süredir burada olduğunu ve benden önce buraya nasıl geldiğini merak ediyor.

Çenemi sıkıp, olasılıkları düşünmeye başladım. *Onlar* da uzak akrabalar, ama bu içimde yükselen kıskançlığı dindirmek için hiçbir işe yaramıyor.

Foxe tavana bakarak sırtıyor. "Çok uzun sürdü."

Onu görmezden gelip Lucy'ye bakıyorum. "Profesörünle toplantın yok muydu?"

"Evet." Gözlerini kısarak bana bakar. "Bu arada, beklediğin için teşekkürler."

"Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylemiştin."

"Ne zamandan beri benim söylediklerimi dinliyorsun?" Bacaklarını uzatarak yatağın kenarına eğildi, çantasını karıştırdı ve daha önce ona verdiğim yırtık defter kağıdını çıkardı. "Bu arada... benim için not almanı istemiyorum."

"Kimin için not alayım?"

Bana kötü bir bakış attı. "Kendin için mi? Neden umurumda olsun ki?" "Ama benim onlara ihtiyacım yok."

"O zaman daha da fazla, kendi başına, istenmeyen yardım teklifinde bulunmamalısın." Kolu düşer ve kağıt parmaklarından kayar. "Beni yine aptal hissettirmek için mi Avernia'ya geldin?"

Yine mi? Bir adım öne çıkıyorum ama mesafeyi kapatmaktan vazgeçiyorum. Göz bebeklerinde heyecan dalgalanıyor ve onu kızdırmaktan hoşlansam da - her zaman hoşlandım - kaçmasını istemiyorum.

Bu garip bir şekilde ilerleme gibi geliyor. Çağrılmadan odamda olması.

"Belki de Foxe'un etrafında 24 saat olmak beni yordu," diyorum. "Sen de dene ve bana rahatlamak istemeyeceğini söyle."

"Hayır, teşekkürler," diye tükürüyor.

"Hey," diye sızlanıyor Foxe. "Beni kavganıza karıştırmayın. İkinizin kendinizi yok etmenizi izlemek eğlenceli."

Lucy kitabını ona fırlatır, o da yakalar ve pencere sallanacak kadar yüksek sesle güler. Bu, Lucy'nin yüzüne neredeyse bir gülümseme getirir, ama sanki birdenbire benim de burada olduğumu hatırlamış gibi, bu ifade ortaya çıkmadan önce onu bastırır.

Onu neredeyse gülümsetmekle suçlayabilirim, ama sanırım bu onun her zaman iyi olduğu bir şey.

Ben ise onu sadece kızdırıyorum. Sanki kendi duygularım avlanmaya açılmış gibi, o da tutunabileceği her şeyi alıyor.

"Bak," diyorum ona, dönüp süveterimin eteğini tutarak. Tek hareketle çıkarıyorum, serin hava nemli tenime değince tüylerim diken diken oluyor. "Ne tür komplo teorileri ürettiğini bilmiyorum, ama sırf seninle uğraşmak için yüksek öğrenimin cehennemini çekmeye niyetim yok. Belki de sadece şahsen diplomamı almak istediğim gerçeğini kabul edebilir miyiz?"

Ben geri döndüğümde, hala gömleksizken, o öfkeyle nefes alır ve bakışlarını başka yöne çevirir.

Yanaklarındaki açık pembe lekeyi ya da göğsümün sıkışmasını, bu manzarayı görünce ciğerlerimin oksijen için çığlık atmasını özlemiyorum.

İnce siyah süveterinin kolları kollarından daha uzun ve o da ellerini süveterin uçlarına sokup kucağında tutuyor. Kumaşı birbirine sürterek, yerinde duramadan oynuyor. Her zaman yerinde duramıyor, sanki beyni kapanamıyormuş gibi. Acaba bu sabah Vyvanse'ını almayı hatırlamış mıdır?

"Sen... diplomayı bitiriyor musun? Nasıl? Avernia kredi transferi yapmıyor ki."

"Başka yerlere transfer etmiyorlar, ama yeni gelen öğrenciler için istisna yapıyorlar."

"Ne okuyorsun?"

"Görsel sanatlar. Konserler arasında çevrimiçi kurslar alıyorum. Tek yapabildiğim Foxe'un berbat müziklerini dinlemek olsaydı, aklımı kaçırdım. *Bir şeyler* denemeliyim diye düşündüm."

"Bilmiyordum," diye mırıldanıyor.

Omuz silkiyorum ve yüzümü elime silerek, "Evet, sen sormadın ki," diyorum.

Ağzı ince bir çizgiye dönüşür. "Burada okula gitmek istemediğin konusunda bu kadar kararlıydın ki, buna inanmak zor."

Foxe biraz doğrulur ve Keats'i üzerinden iter. Kedi bir saniye için hırlar, sonra tekrar yastığıma yerleşir.

Sinir bozukluğu kemiklerimde kaynar ve ayaklarımla tekrar ona doğru kayarak, bu duyguyu içimde hissetmeye izin veriyorum.

"Neden bu konuya takılıp kalıyorsun?"

"Çünkü bu, beni terk etmediğini gösteren *tek* açıklama!" diye bağıyor Lucy. Kalın ve boğuk sesi, küçük yatak odasında yankılanıyor ve kulak zarlarımda yankılanıyor.

Gözlerimi kırpiyorum, vücudum sanki alevler tarafından yutulmuş gibi hissediyorum.

Foxe'un kaşları saçlarının altında kaybolur, ama sessiz kalır.

Lucy çenesini sıkar ve parmaklarını sıkar, bana bakmaz.

Foxe kollarını başının arkasına koyar ve düşük bir ısıklık çalar. Bu, etrafımızdaki durgun havayı bozuyor ve Lucy yataktan kayıyor, çantasını kapıp omzuna atıyor.

"Buraya gelmek açıkça bir hataydı." Kapıya doğru yönelir. "Söylediklerimi unut. Sen beni sadece..."

Elimi uzatıp dirseğini tutuyorum. Gitmesini engelliyorum. "Ne, Luce? Seni ne yapıyorum?"

Gözlerini kocaman açarak bana bakar, boyalı kızıl saçları yüzüne düşer. "*Unut gitsin* dedim. Bırak beni. Derse gitmem lazım."

Ama onu bırakmak
istemiyorum. Hiçbir zaman
istememedim.

Gözleri kızarmış, ona daha dikkatli baktığımda kan çanağı olduğunu görüyorum.

Yorgun olduğunda neredeyse hiçbir şey yapamadığını bildiğim için onun için notlar almıştım. En son ne zaman dinlendiğini kimse bilmiyor. Üniversiteye başlamadan önce uyku düzeni düzenli değildi ve son üç yılın, özellikle de benim dönüşümün ardından yaşadığı stresin onu çok yıprattığını tahmin ediyorum.

Eminim kabuslar görüyordur. Muhtemelen bu yüzden başka bir yer bulmak yerine kütüphaneye kapanıyor: uykuyu tamamen engellemek için.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, pencereye vuran yağmurun hafif sesini bastırıyor. Dilimi ısırp yutkunuyorum, kolumu indirip bir tişört alıyorum.

"Kal," diyorum ona, kumaşı giyerken, sonra siyah kadife ceketini omuzlarıma geçiriyorum.

Eli kapı kolunu bulur. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırak."

Sesi çok *yenilmiş gibi* geliyor, ama daha da önemlisi, onda tanıdığım bir sertlik var. Hiçbir şeye odaklanamıyor, gözleri amaçsızca etrafta dolaşıyor ve eli kapı kolunu o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemleri beyazlıyor.

Bu kadarı fazla. Aklı isyan ediyor, kapanıyor.

"Ben giderim."

Lucy donar. Omzunun üzerinden bana bakar. Gözlerini kısarak bana bakar. "Aptal olma, yakışıklı. Burası senin odan."

"Dün gece nerede uyudun?" Cevap vermez ve ben onaylayarak başımı sallarım. "Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden burada kal ve ne yapman gerekiyorsa yap. Öğleden sonraya kadar başka dersin olmadığını biliyorum."

"Sen çok ürkütücüsün."

"Aferin, aferin." Foxe kalkar, gerinir ve boynunu çıtlattır. Bir kolunu omzuma atar, bana yaslanır. Nefesi alkol kokar, ama bunu söylemem. "Arkadaşlık ister misin, Lulu?"

"Duruma bağlı," diyor, kapı kolunu bırakarak. "Bugün öldürülmek ister misin?"

Çıplak göğsüne elini koyar. "Çok acımasızsın, Lulu. Sana ne oldu böyle?"

Onu itip kapıya doğru ilerlerim, kapıyı açar ve ona bir kapüşonlu sweatshirt atarım. "Giysin de gidelim."

"Nereye?"

Sessizce ona bakıyorum ve o da homurdanarak ceketini giyiyor. Lucy ayaklarına bakıyor, kapı ona çarptığında kıpırdamıyor.

Foxe dışarı çıkıp Keats yanına yaklaşıp, biraz fazla kilolu vucudunu bacaklarına srtse bile, Lucy kıpırdamıyor.

Belki de onun ne kadar travmatize göründüğüne ve eskiden duygularını açıkça gösteren biriyken şimdi tüm duygularını vücudunda kilitli tuttuğuna daha fazla dikkat etmeliyim.

Ama şu anda tek umursadığım şey, onun burada, odamda olması *kalıyor olması*.

26

LUCY

AŞIRI UYARILMAK UTANÇ VERİCİDİR. Bunu milyonlarca kez görmüş ve sana hiç garip hissettirmemiş birinin önünde olsa bile.

Bu his aniden gelir — bir saniye önce normal bir şekilde, تنها bir rahatlık içinde yaşıyordunuz. Bir saniye sonra, süveterin biraz fazla uzun veya dar gelir, ya da etiketini koparmayı unuttuğun için boynuna sürtünür. Çok sıcak ve çok gürültülüdür —hepsi çok fazla.

Bunu, *her şeyin* bir saldırısı olarak tanımlamaktan başka bir yol yok. En küçük ayrıntıları bile içselleştiriyorsunuz ve bunlar asla dışarı atılmıyor. Patlamaya kadar birikip birikip birikiyor.

Ve patlamaya her zaman ateşli bir utanç eşlik eder, bu utanç da yangını daha da alevlendirir. Bu yüzden Asher'ın etrafımda kalıp benimle konuşmaya devam etmeyi veya mantıklı davranmaya çalışmayı denemediğine seviniyorum.

Özellikle şimdi aramızda o yarı itiraf ortada dururken.

Özür bile dilemedi, ama neden özür dilemesini beklediğimi de bilmiyorum.

Asher Anderson hayatında hiç pişmanlık duymamıştır. Beni incittiği için kesinlikle pişmanlık duymamıştır.

Yine de, eskiden öfkeli olan oydu. *Öyle değil miydi?*

Yoksa ben yeterince dikkat etmiyor muydum?

Yurt odasının kapısı kapanır kapanmaz botlarımı çıkarır, sırt çantamı bırakır ve yatağa atlarım. Foxe'un sıcaklığıyla ısınmış ve onunla Asher'ın kokusunun karışımı gibi kokuyor — taze pamuk ve baharatlı kolonya.

Büyürken yatağım hep böyle kokardı, çünkü akşamlarının çoğunu yatakta geçirirlerdi, ya köpeklerimizle oynayarak

, ödevlerini yaparlardı ya da beni ve Aurora'yı rahatsız ederlerdi. Küçük kardeşlerim bu üçünden daha az benim yatak odamda bulunurlardı.

Ekose nevresimin altında uzanırken, *olaydan bu yana* her gece Obeliskos'ta oturarak uykuya daldığım için kemiklerimin ne kadar sertleştiğini fark ediyorum. Topak topak yatağın sıcaklığında keyif yaparken vücudumu bir titreme sarsıyor; Profesör Dupont ile görüşmemden sonra yağmurda koşarak buraya geldiğim için süveterim sıırıslam olmuştu, ama inatçılığımın dolayısı üstümü değıştirmedim.

Şimdi Asher'ın yatağını ıslatıyorum, ama umurumda değil. Göz kapaklarım, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez bu lüksü kendime izin veremeyecek kadar ağır.

Keats yanıma atlayıp bacaklarıma kıvrılıyor.

Birkaç dakika öylece uzandıktan sonra, üzerime yapışan giysiler dayanılmaz hale gelir. Keats'ten uzaklaşarak yataktan kayarım ve giyecek bir şeyler bulmak için etrafa bakınırım. Aurora'nın bana verdiği gece çantası kütüphanede saklıdır, bu yüzden oraya kadar yürümem mümkün değildir. Yağmurda ıslanmadan olmaz.

Asher'ın masa sandalyesinin arkasında, atılmış, düz siyah bir tişört duruyor.

Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve öbür dünyada benim acımı zevkle izleyen hayaletleri sessizce lanetliyorum.

Hızla ıslak giysilerimi çıkarıp kuru tişörtü başımdan geçiriyorum. Etek ucu uyluklarımdın üstüne kadar geliyor ama hiç yoktan iyidir *herhalde*.

Hiçbir şey tamamen yanlış bir mesaj vermezdi.

Eteğimi, süveterimi ve taytımı gardırobun açık kapısına asıp yatağa geri tırmanıyorum ve yorganın altına giriyorum. Külotum hala nemli ama onu çıkarmayı reddediyorum.

Sıcaklık beni sarıyor ve ben bu hissin içine gömölüyorum, Asher'ın kokusunun *her yerde* olduğunu fark etmemiş gibi davranıyorum. Cildimde, duyularımı istila ediyor, Foxe'u tamamen engelliyor.

Bir sonraki dersime gitmek yerine uykuya dalıyorum ve saat kulesi gece yarısı çanını çalana kadar uyanmıyorum, çan sesi Fury Hill'in her yerinde kötü bir alamet gibi yankılanıyor.

Gözlerimi açtığımda Keats çenemin altında kafasını ovuşturuyor ve ben de onun yumuşak, ipeksi tüylerini okşuyorum. O mırıldanarak uykusunda hafifçe kıpırdanıyor ve

odanın karşısındaki masa lambası yanıp söner.

Şaşkınlıkla kediye vücuduma daha sıkı sararım, bakışlarım odadaki siluete kayar ve bir saniye boyunca gözlerimi odaya alıştırırım.

İlk başta, o geceki adamlardan biri olduğuna yemin ederim, bir şekilde suçlarını gördüğümü keşfetmiş ve kalbim durur. Korku, tırtıklı bir bıçak gibi içimi keser ve mide boşluğuma yerleşir.

Gözlerimi kırıpıyorum ve birdenbire bu yabancılik ortadan kalkıyor, yerine Asher'in uzun, ince vücudu beliriyor. Avucunu ahşap masaya dayıyor, saçları alnına ıslak bukleler halinde sarkıyor ve yere damlıyor.

Ceketini çıkarana kadar fark edilmeyen tişörtünde bir yırtık var ve kumaş kırmızı ve kahverengi lekelerle kaplı. Elini uzatıp burnundaki halka piercingiyle oynuyor, sonra diğer elini masaya indirip ağır bir nefes veriyor.

Tişörtünü çıkarmak için hareket ettiğinde yutkunuyorum, gözlerim sırtında ve omuzlarında dalgalanan kaslara yapışmış durumda. Pazıları bile gergin ve sıkı, hayatıma geri döndüğünden beri üçüncü kez çıplak halini gördüğümde midem bulanıyor.

Gardıroba doğru yürüdü ve içinden uzun kollu bir gömlek çıkardı. Siyahımsı mor lekeler karnını kaplıyor, kaburgalarını süslüyordu ve soluk teninin bu acımasızca tahrip edilmiş hali karşısında ağzım açık kaldı.

"Bakmak kabalıktır."

Hemen dikkatim Keats'in kafasına kayar. Pembe ve siyah burnunu nazikçe okşarım, o da hareketime karşılık verince içimi bir sıcaklık kaplar. "Sana ne oldu?"

"Foxe oldu. Ya da ben ona oldum, bilmiyorum. Önemli değil. Halloldu."

"Kötüye işaret." Dudaklarımı büzüyorum, kuzeni bu kadar dövülmüşse ne kadar kötü durumda olduğunu merak ediyorum. "Hâlâ hayatta mı?"

Uzun bir süre cevap vermez. O kadar uzun ki, ona tekrar bakarım, omurgasının sertliğini ve ön kollarındaki gerginliği incelerim.

Sonunda bana bakıyor. "Bunu yapabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Yutkunuyorum. "Bilmiyorum, Asher. Seni tanımıyorum."

Artık tanımıyorum.

Bana bakıyor, sonunda başını hafifçe sallayarak arkasını dönüyor. Sanırım, Celeste ile hiçbir ilgisi olmadığına hala ikna olmadığımı tekrarlamama gerek yok, bunu düşünmem için gerçek bir neden olmasa da.

Olayın olduğu gece aniden hayatıma geri dönmesi dışında.

Parmaklarım Keats'in kürkünde yayılıyor. "Eskisi gibi kavga etmek için biraz yaşlısınız, sence de öyle değil mi?"

"Gençken olduğundan daha az kavga ediyoruz," diyor omuz silkerek. "Bazı şeyler... içimizdeki öfkeyi ortaya çıkarıyor."

"Senin için mi? Foxe tam bir aşık."

Asher çenesini bir yandan diğer yana hareket ettirir ve gömleği yere düşürür. "Evet. Genelde sorun benim."

Bunu, benim yalanlamamı istediği gibi söylemiyor, ki bu da iyi, çünkü yalanlamayacağım. Asher bir kışkırtıcı ve her zaman öyle olmuştur, ancak ebeveynleri dışında kimse onu neyin kızdıracağını tahmin edebilmiş gibi görünmüyor.

Çenemi kaldırıp, çekinerek onun bakışlarını arıyorum.

Onun bakışları çok yoğun, sanki güneşin tam kalbine bakıyormuşum gibi. Uzun zamandır unutmuş olduğum yerlerimi yakıyor ve ben kendimi ondan uzaklaştırıp sırt üstü yatıyorum. Bu değişiklikten rahatsız olan Keats, yataktan atlayıp yatağın altına giriyor.

Erebus Hall'daki diğer tüm tavanlar gibi, bu tavan da su lekeleriyle kaplı. Yağmur çok yağdığında sızıntı yapıyorlar — şimdiden, yatağın tam üzerinde derin, koyu bir leke var ve varlığıyla tehditkar.

Ya da belki de odanın karşısındaki adamdır. Bazen ayırt etmek zor oluyor.

Asher yatağa tırmanmaya başladığında yatak çöküyor ve beni de yanına çekiyor.

"Hey!" Kollarımı kaldırarak, onun çıplak tenine dokunmaktan kaçındım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Yorgunum. Uyumak istiyorum."

Yorganın altına girmeye zahmet etmeden, duvara dönerek yuvarlanır. Kendimi çok sıkışmış hissediyorum ve battaniyeyi çekerek

Çamaşır ve tişörtten başka bir şey giymediğimin farkına varınca, birazcık da olsa mahremiyetimi korumaya çalışıyorum.

Onun tişörtü.

Bu oldukça masum bir şey, ama onunla yarı çıplak ve sıkışık bir şekilde burada olmak bana *tuhaf bir his* veriyor.

Cildim heyecandan titriyor. Neye heyecanlandığımı bilmiyorum, çünkü kesinlikle ona atlamayı planlamıyorum.

İçimde derinlerde bir yerlerde gerçekten bunu istesem bile. Karnımın alt kısmında bir özlüm çekiyor, dönüp onunla birlikte olmam için yalvarıyor.

Ama yapmıyorum. Sinirlerim ya da öfkem galip geliyor ve sadece masasındaki açık eskiz defterine bakıyorum.

Artık dinlenemediğim için kalkmaya karar veriyorum.

Asher'ın sesi beni durdurur. "Nereye gidiyorsun?"

"Benim yer kaplamama gerek yok..."

"Gerek var," diyor yumuşak bir sesle, eli ön kolumun üzerinde kayıyor, sıkıca sıkıyor. Hâlâ duvara dönük. "Lütfen, Lucy. Kal."

Yıldızlar görecekt kadar sertçe yutkunarak, yatağa geri öküyorum. Birkaç saniye boyunca, kendimi toparlamaya çalışarak kıvrılıyorum.

"Bu yatak ikimiz için gerçekten yeterince büyük değil," diye mırıldanıyorum,

"Üstüme çıkmak ister misin?"

Göğsümden boynuma ve yüzüme doğru yayılan bir sıcaklık hissediyorum. "Kesinlikle hayır."

"Yardım etmeye çalışmadığımı söyleme."

"Uygunsuz öneriler yardımcı olmuyor."

"Uygunsuz mu? Gençken paylaşırdık ve o zamanlar bununla bir sorunun yoktu."

"O farklıydı."

"Öyle mi?" Bana doğru dönerek, elinin topuğuna yanağını dayadı.

"Nasıl yani?"

Loş lamba ışığında, sağ gözünün etrafındaki morlukların vurguladığı sıcak kahverengi irislerini görebiliyorum. Dudaklarında, yara izinin yanında bir kesik var ve burnu biraz şişmiş görünüyor.

Yüzümü kızaran yanaklarımı görmemek için bakışlarımı vücuduma indirdim. "Öncelikle, o zamanlar senden nefret etmiyordum."

"Artık benden nefret etmiyorsun."

Huffing, ondan uzaklaşmak için yanıma dönerek yatıyorum. Onun haklı olabileceğini ona belli etmek istemiyorum.

O burun kıvırıyor ve tekrar hareket ettiğini hissediyorum, muhtemelen sırt üstü yatıyor. Vücudunun sıcaklığı benimkini tamamen gerginleştiriyor, vücut ısı hızla yükseliyor.

Odanın karşısındaki masasındaki yıpranmış kitapların sırtlarını inceliyorum, yıllardır sahip olduğu manga ve klasik kitaplar. Bu bana yeniden çocuk olduğumuzu hissettiriyor ve bir parçam bu düşünceyle gurur duyuyor.

Çocukken hiçbir şeyi sorgulamazdım. Asher en iyi arkadaşımdı ve bu benim bildiğim bir gerçektir.

Önemli olan tek şey buydu.

Keats'in parlak sarı gözleri yatağın kenarında belirir ve ben kolumu hareket ettirerek ona atlayabileceği bir yer açarım. Küçük alana sığar, bana yaslanarak mırlamaya başlar ve ben parmaklarımı onun gür kürküne geçiririm.

"Peki... bu zamana kadar ne yapıyordun?" Konuyu değiştirmek umuduyla sessizce soruyorum. "Foxe ve diğer şeyler hakkında demek istiyorum. Okula gitmenin dışında tabii. Evde pek görünmüyordun. En azından ben ziyaret ettiğimde yoktun."

"Senin beni istemediğini düşündüm." Uzun ve zorlu bir nefes verir. "Dürüst olmak gerekirse, dersler dışında pek bir şey yapmadım. Animasyon ve geleneksel sanat öğrenmek zamanımın çoğunu alıyor. Onun dışında, benden çok fazla şey talep etmeyen her şeyi yapıyorum, çünkü görünüşe göre bir noktada Foxe'un ana roadie'si oldum."

Ağzımda bir gülümseme belirir. "Eminim buna bayılıyordur."

"Şikâyetlerinden, başka birinin yapmasını tercih edeceğini düşünürsün."

"Bu doğru değil," diye esneyerek söylüyorum. "Senden daha çok güvendiği biri olduğunu sanmıyorum."

Asher homurdanır ama yorum yapmaz. Bir süre ikimiz de konuşmayız ve yağmur pencere camına vurmaya başlar, beni

bilincimin sınırına yaklaştırır.

O gelmeden önce uyuduğum kestirme biraz yardımcı oldu ama yorgunluğumu tamamen atabileceğimi sanmıyorum. Yorgunluk ağır bir battaniye gibi üzerime çöküyor ve gözlerimi kapatıyorum, kendime sadece gidecek başka yerim olmadığı için burada kaldığımı söylüyorum.

Yorgunluk üzerime ağır bir battaniye gibi çöküyor ve gözlerimi kapatıyorum, kendime sadece gidecek başka bir yerim olmadığı için burada kaldığımı söylüyorum.

Odam kapalı ve kütüphane de rahat değil. Aurora'ya gidersem, o da endişelenecek ve kendimi daha kötü hissedeceğim.

Burada uyumamın, bunun ne kadar iyi hissettirmesiyle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir ilgisi yok.

"Eski günlerdeki gibi, değil mi?"

Onun düşüncelerini dinlerken gözlerimi araladım, daha fazla bir şey söylemesini bekledim. İllüzyonu parçalayacak bir şey.

"Fazla anlam yükleme," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum. "Sabahleyin gideceğim."

Yine cevap vermiyor ve uykuya daldığını düşünüyorum. Keats'i sıkıca sarıyorum ve arkamdan gelen düzenli, ritmik nefeslerden ziyade, daha önce hiç hissetmediğim yerleri ısıtan şeyin onun kürkü olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ama yine de uykuya daldığımda duyduğum şey nefesidir.

ASHER

Yatağın üzerinde bir yerlerde titreyen telefonum beni uyandırıyor, ama beni küçük şilte üzerinde sabit tutan, belime dolanmış kol.

Sırt üstü yatıyorum, uykuya daldığım pozisyonda, ama Lucy tamamen dönmüş. Şimdi bana dönük, saçları tamamen dağınık ve kolu çıplak tenimin üzerinde ağır bir şekilde duruyor.

Yutkunuyorum, en azından yorgan kılıfı, sabahın erken saatlerinden beri sertleşmiş olan penisimi gizleyecek kadar yukarı çekilmiş olduğu için mutluyum.

Ve sadece sabahın erken saatleri.

Bunun, Lucy'nin tişörtünün yukarı kalkıp kalçasının hafif kıvrımını ortaya çıkarmasıyla ya da vücut ısısının sıcak, lezzetli bal gibi benim vücuduma sızmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Ya da belden aşağısında sadece *külot* giymiş olmasıyla da ilgisi yok.

Uyuyan halini bir kez daha hızlıca gözden geçirdiğimde, onun sıradan bir tişört giymediğini ve dün onu odada bıraktığımda da giymediğini fark ettim.

Bu benim tişörtüm. *Benim* kıyafetlerimi giyiyor.

Etek ucu kalkmış, pürüzsüz bacaklarını açgözlü bakışlarıma sergiliyor. Ortası biraz çekilmiş ve bükülmüş, göğüslerinin hatlarına yapışmış — ağızma atmak isteyeceğim kadar dik ve dolgun.

Vay canına, Tanrım. Bu da nereden çıktı?

Lucy Wolfe'u istemem bana yabancı bir şey değil. Hayatımın çoğunu ona sessizce özlem duyarak geçirdim. Duygusal bağımız her zaman öncelikliydi, ama belli bir yaştan sonra altta yatan arzu da vardı. Konuşmayı bıraktıktan sonra, bir şey hissetmek için bu bağımıza *ihtiyacım olduğunu* fark ettim.

O, yakın olmak istediğim tek kişi. Beni sürmek, emmek, bacaklarının arasında yaşamama izin vermek için hayalini kurduğum tek kişi.

bacaklarının arasında yaşamama izin vereceğini hayal ettiğim tek kişi.

Yine de, burası muhtemelen uygun bir yer değil.

Sikim zonkluyor ve aksini söylemem için yalvarıyor olsa bile. Keats hemen bulunamıyor, ki bu da iyi.

Onunla sarılmak için araya girerdi ve o da bunu hoş karşılar.

Hayvanlar Lucy'ye, o da onlara akın ediyor.

Ailesi, hayvanları o kadar çok seviyor ki, mülklerinin kenarında, ölen evcil hayvanlarının bazılarının gömüldüğü bir defne ağacı korusu bile var.

Yine de, çoğu hayaletli yer gibi, o korudan uzak duruyorum. Tabii Lucy beni Avernia'ya yaptığı gibi ormanın derinliklerine sürüklemese.

Tabii ki, buraya gelmemin *tek* suçu o değil. Ama o da masum değil. Onu her yere takip edeceğimi biliyordu.

Sonunda. *Değil mi?* Her şeye rağmen... bizim ayrılığımızın sonsuza kadar sürmeyeceğini bilmesi gerekiyor.

Elimi kaldırıp, yüzündeki siyah ve kırmızı saçları nazikçe kenara çekiyorum. Cildinin yumuşaklığını hissederken boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Bana söylese, dünyanın sonuna kadar giderdim.

Elimi çektiğimde, uykusunda hareket etti, parmakları pantolonumun bel kısmına dokundu. Dişlerimin arasından bir nefes çektim, onun istemeden dokunuşuyla gerildim.

Elastik kumaşı sıkıştırır, başparmağı bir milim aşağı kayar.

Vücudum alevler içinde kalır.

Eğer biraz daha hareket ederse, o anda yanıp kül olabilirim.

Kalbim hızla çarparak, sağa doğru eğilip kendimi onun vücudundan uzaklaştırıyorum. Ancak bu hareket ters etki yaratıyor ve aramızda boşluk oluşunca, yerçekimi onu bana doğru çekiyor.

Bana doğru.

Nefesimi tutuyorum, içimdeki hormonları sakinleştirmek için yüzden geriye doğru sayıyorum. Parmakları tenime değdiğinde boynumdaki tendonlar sınırlarına kadar geriliyor ve onu uyandırmam ya da uzaklaşmam gerektiğini bilsem de, lanet olasıca hareket edemiyorum.

Dikkatim, onun uykulu keşfine odaklanmış durumda. Boğazının derinliklerinden küçük bir ses geliyor ve o daha derine dalıyor, geriniyor, penisimin ucunu okşuyor.

Dişlerimi ağrıyana kadar sıkıyorum. Vücudumun her zerresi saçma bir beklentiyle titriyor, ter saç çizgimden damlıyor ve alnımdan aşağı akıyor.

Birkaç saniye sonra, uyanmaya başladığında kirpikleri titrer ve ben uzun ve derin bir nefes veririm.

Gözlerini kırıştırarak mavi gözlerini bana çevirir. Kısa bir an için, benim gerçekten kavrayamayacağım kadar kısa bir an için, parıldayan safir gözlerinde hiç nefret yoktur.

Ama aynı anda, nefret geri gelir ve içim tamamen boşalmış gibi hissederim.

"Ne *oluyor*, Asher?" diye bağırır, serbest dirseğini yukarı iterek.

Avuçlarımı kaldırıyorum. "Bana bakma. Elini pantolonuma sokan sensin."

Yüzünün pürüzsüz hatlarına dehşet kazanır. "Aman Tanrım! Neden bana bunu yapmama izin verdin, seni sikik *sapık*."

"Sapık olan *ben miyim*?" diye bağıryorum, o ise elini çekip göğsüne bastırıyor. "Yarı çıplak bir şekilde yatağıma girdin ve sonra beni okşamaya başladın. Ellerim gayet uslu davrandı."

"Uyuyordum, seni koca aptal!"

"Görünüşe göre bilinçaltın ne yapman gerektiği konusunda başka fikirleri var."

Nefes nefese, bana bakıyor, kızı yatağın kenarından yarı sarkmış durumda. Gözleri sabahın erken saatlerindeki ışıktaki parıldıyor, dalmak ve boğulmak istediğim okyanus dalgaları gibi.

Sessizliğin içinde, ifadesinde bir değişiklik oluyor. Düşünüyor, beynindeki çarklar dönüyor ve sonunda derin bir nefes alıyor.

"Foxe ve Aurora'nın birlikte olduğunu biliyor muydun?"

Yerimi değiştirerek, yorganı kucağıma daha fazla çekiyorum. "Ne, yakın zamanda mı? Umarım benim yatağımda değildir."

"Hayır, değil... Yani daha gençken. Tam olarak ne zaman olduğunu söylemedi, ama hepimiz mezun olmadan önce bir ara."

"Ah evet, bunu biliyordum. Eminim tüm ebeveynlerimiz de biliyordu." Ona bakıyorum, yüzündeki garip, hafifçe tedirgin ifadeyi gözlemliyorum. Sanki gerçeklikle geçmiş arasındaki çizgide zorlukla dengede duruyor gibi görünüyor. "Sen bilmiyor muydun?"

"Neden kimse bana söylemedi?"

"Tanrım, bilmiyorum Luce. Sen seks polisi falan mısın? Müstehcen faaliyetlerde bulunmadan önce sana haber vermemiz mi gerekiyordu?"

Dizlerinin üzerine çökerek ellerini kucağında birleştirir. Tişörtü, uyluklarının en üst kısmına kadar inerek solgun teninin geri kalanını açgözlü bakışlarıma maruz bırakır, ama ben bakmamak için elimden geleni yaparım.

En azından çok fazla bakmamaya çalışıyorum.

"Sen..." Sesi kesildi, dişleri alt dudağına takıldı. dudağına takılır.

Kaşlarımdan biri yükselir, ilginçlik damarlarımdan geçer.

"Ne yaptım?"

"Biriyle birlikte oldun mu?" diye devam etti, yanakları parlak pembeye döndü. "Öyle. Cinsel olarak ya da her neyse."

Kalbim göğsümde yavaş ve düzenli bir ritimle atıyor. Sanki dışarı çıkmaya çalışır gibi kaburgalarıma çarpıyor. Biraz doğrulup, dirseğimi yatağa dayayarak başımı elime dayadım.

"Arkadaş grubumuzda tek bakire kalan kişi olmak istemediğin için mi soruyorsun?" diye soruyorum, kelimeleri zar zor çıkararak. "Yoksa seni reddettikten sonra başka biriyle birlikte olup olmadığımı mı öğrenmek istiyorsun?"

Gözleri kalkar, köşelerinde öfke belirir. Çenesini sıkar, burun delikleri genişler. "Sana teklifte bulunduğumu hatırlamıyorum."

"Hayır mı? Ayçiçeği tarlasında elini benim aletime koyman bir davet değildi mi?"

Bir an sessiz kalır. "Sarhoştum." "*O kadar da sarhoş değildin.*"

"O yıllar önceydi." "Hâlâ onu düşünüyorum."

A gergin bir sessiz sessizliğin nabız arasında arasında O sesli bir şekilde yutkunuyor ve ben onun boğazının bu hareketi yapmasını izliyorum. "Ne,

kızlarla yatıyorsun? En azından beni hayal ettiğini bilmek beni mutlu mu etmeli?"

Yataktan kalkmaya başladığında, elim hızla uzanıp bileğini kavradı. Onu daha yakınımda istiyorum, hayır, ihtiyacım var, çekiyorum. Direniyor, tabii ki direniyor, ben de ona doğru hareket ediyorum.

Eğilip, parmağımın etrafına bir tutam saçını doladım. "*Diğer kızlar* hakkında kim bir şey söyledi, yavrum?"

"Lütfen." Elimi itiyor ama ben onu tekrar yakalayıp geri çekilmesini engelliyorum. Alnında hayal kırıklığı beliriyor. "Ben aptal değilim, biliyorsun. Foxe dışarıda... kadınlarla yatıp kalkıyorsa, senin de aynısını yapman mantıklı. Maymun görür, maymun yapar."

"Peki ya sana, o gece, o saçma sapan çiçeklerin arasında, yıldızların altında, sana dokunmak istediğim gibi başka bir kıza dokunmadığımı söylersem? Onunla o şekilde birlikte olmayı hiç düşünmediğimi söylersem?" Onu daha sıkı tutuyorum ve nefeslerimiz karışsın diye biraz öne eğiliyorum.

Cam gibi mavi gözleri benimkilerle buluşur. "O zaman sana yalancı derim."

"Şu anda değilim." Titrek bir nefes vererek, onu bir kez daha kendime doğru çekmeye çalışıyorum.

Bu sefer, biraz tereddüt ettikten sonra, gözden kaçmış bir içecek gibi kucağıma dökülür. Yorgana takılır ve avuç içleri kalçalarımın iki yanında kalacak şekilde yere iner.

Yüzü çok yakın. Şu anda aramızdaki mesafeyi kapatabilirim, ama yapmıyorum. Sinirlerim bozuk ve bunu yapmak bile tüm enerjimi tüketiyor.

Son birkaç yıldır bu anı kaç kez hayal ettim?

"Asher..." Sesi uyarıcı, uykudan dolayı hala alçak ve kısık. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, beni dikkatle inceliyor. Göz bebeklerinde belirsizlik var ve benim samimiyetimi sorgulamasından *nefret ediyorum*.

Onu böyle hissettirdiğim için nefret ediyorum.

"Merak etmiyor musun?" diye soruyorum, lanet pijama pantolonumu yırtmadan önce duruma biraz neşe katmaya çalışarak. Kendimi toparlamam lazım ve onun da benimle daha fazlasını düşünmeye alışması gerekiyor.

Hâlâ tam olarak uyanmamış ve bedeninin düşünmesine izin verdiğini sanıyorum. Elleri omuzlarıma düştüğünde, onları kullanarak kucağımda pozisyonunu düzeltir ve dizlerini uyluklarımdan dışına yerleştirir.

Parmaklarının çıplak tenime değdiği yere bakarak gözlerini kırıştırıyor. Sanki çekilip bunu bitirme dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi, her hareketini hissediyorum.

Onun altında titriyorum, ama o kıpırdamıyor. Sanki ani değişimden dolayı donmuş, felç olmuş gibi.

"Bana dokun," diye ısrar ediyorum, ama ellerimi yatakte tutuyorum. "İkimiz de istediğini biliyoruz."

"Ben..." Titrek bir nefes verir, dudaklarını yalar. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nereden başlayayım..."

"Her yerden, yavrum. Kalbinin istediği gibi keşfet."

Alt dudağını ısırarak, yavaşça aşağı kayıyor, göğüs kaslarımdan üzerinde kayıyor. Yaklaştıkça meme uçlarımda sertleşiyor, vücudumda küçük zaman bombaları gibi tüylerim diken diken oluyor, elleri üzerimde kaldıkça patlamaya hazır gibi.

Giydiği tişört belinin üstünde duruyor ve bana tüm uyluklarını gösteriyor. Gözlerimle onları takip ediyorum, her santimini ezberliyorum ve *daha fazlasını* görebilmeyi diliyorum. Ama bunu istersem onu korkuturum ve içinde bulunduğumuz bu küçük baloncuğu sona erdirmeye hazır değilim.

Küçük parmağını meme ucuma dolayarak hafifçe sıkıyor ve ben zorla yutkunuyorum. Tekrar hareket ederek kumaşla kaplı amımı benim sikimin üzerine getiriyor; dişlerimi sıkıyorum ve gözleri benimkilere bakıyor, gözlerinin derinliklerinde sessiz bir soru parıldıyor.

"Bu..."

Çenem bir yandan diğer yana hareket ediyor ve onun yanından bakıyorum, içimi beyaz sıcak bir utanç kaplıyor. Nedenini bilmiyorum, çünkü bu kız beni çok daha utanç verici durumlarda görmüş, ama bu seferki biraz daha farklı. İşler yolunda gitmezse, işler karmaşıklaşabilir.

Lucy dişlerini diliyle gezdirir ve ellerini kaldırır, parmakları çenemi okşar. Yavaşça. Çenemin altını avuçlar, başımı iterek onun bakışlarına bakmak zorunda kalırım.

"Sadece sana böyle dokunduğum için mi?" diye sorar ve yanaklarını, burnunu, boynunu kaplayan öfkeli kızarıklığı fark ederim. Sanki benim hissettiğim her şeyi o da hissediyormuş gibi.

Kafamı sallarım. Sadece bir kez. Sadece küçük bir itiraf.

Kalçalarını bir santim kadar kaldırıp hareket ettiriyor, sonra kucağıma daha sert bir şekilde bastırıyor. Şişmiş penisime uygulanan baskı gözlerimin önünü karartıyor ve onu tutup daha da fazla sürtünme yaratmak için can *atıyorum*.

O hareketi tekrarladığında, boğazımda kalp atışlarımda tadını alıyorum, sanki şehvetli bir ıslak rüya gibi ereksiyonumun üzerinde sürtünüyor.

"Luce..." diye uyarıyorum. Ne yaptığının farkında değil, değil mi?

Titrek bir elini kaldırıp tişörtünün altına sokar, kendi göğsünü avuçlayarak kalçalarını sallamaya devam eder, sanki yıllardır bunu yapıyormuş gibi üzerimde atlar.

Sıcak amcığı benim sikime her vuruşunda, neden bunu ilk kez yaptığımızı merak etmeden edemiyorum. Neden o zaman onu kaçırdığımı.

"Hoşuna gitti mi, yavrum?" O benim boynuma sarılıp kendini yukarı kaldırırken, sözlerim bir fısıltıdan ibaret.

Siktir, çok güzel *görünüyor*. Aslında inanılmaz, yüzünü kaplayan ter parlaklığı, efor ve heyecandan kızarmış.

Elini ağızıma kapatıp boynumu sessizliğe terk ettiğinde, neredeyse o anda boşalacaktım.

Başımı geriye doğru iterek beni yatağa sabitler ve sadece bir bacağıma oturur. Penisimden damla damla ön sıvı sızar, boşalmak üzereyken zonklar ve çok fazla dayanamayacağımı bilirim.

Lucy Wolfe'un üstümde, kendi zevki için beni kullanmasından daha güzel bir şey görmedim.

Burada, şu anda, mutlu bir şekilde ölebilirim, bu benim sahip olduğum tek şey olsa bile.

"Ash... Ben... Sanırım daha fazlasına ihtiyacım var..."

Kaşlarımda yukarı kalkar ve ellerimi yataktan çekerim, o ağızımı kapatırken bir elimi soru işareti yaparak kaldırırım.

Uzun ve esnek parmaklarıma bakar ve hafifçe başını sallar. Sırtını kamburlaştırıp daha dik oturarak bana erişim izni verirken, ben de hayranlıkla onu izlerim.

Elimi ters çevirip iki parmağımı onun altına kaydırıyorum; nemli külotu, cildime sertçe değdiğinde gözlerim geriye kayıyor, sonra başparmağımı klitorisine dayayıp onun hoşuna giden ritmi bulmasına izin veriyorum.

Eli tişörtün altına giriyor ve ben boğazımdan düşük bir ses çıkarıyorum. Nefes nefese bana bakıyor ve eteğine uzanıyor, yavaşça —*lanet olsun, çok yavaş*—kaldırır ve bana bir göğsünü gösterir.

Kuru bakışlarım, tatlı, hafif şişmiş tenini süsleyen pembe, elmas gibi sert meme ucunu yudumluyor. Başparmağını tepeye sürükleyerek, bacaklarının arasındaki nabızı titretircesine okşuyor.

Nefesinin aniden hızlanması bir gösterge ise, o çok yakındır ve ben lanet olası bir iplikle tutunuyorum. Kendini avuçlayıp göğsünü yoğurur ve çaresizliğin düşük sesini çıkarır çıkarmaz, ben gitmişimdir, sikim pantolonumda titrer ve dokunduğu her şeyi sıçratır.

Boğazımdan çıkan gırtlaksı inilti odada yankılanıyor ve elimi kaydırıp iki parmağımı klitorisine bastırdığımda, o da aynısını yapıyor, göğsünü bırakıp kalçamı kavrayıp sıkıca sarılıyor.

Gözleri kapanıyor ve bana sürtünmeye devam ediyor, kalçaları çılgınca bir arzuyla dalgalanıyor. Orgazm olurken çıkardığı ses yumuşak ve belirgin, sanki sadece benim için yaratılmış bir şarkı gibi ve onu duyunca sikim yine sertleşiyor.

Ağır ağır nefes alıp veren kız sonunda gözlerini tekrar açar ve belimden uzaklaşır. Elim bacaklarının arasında tutarım, ta ki o zorla elimi çekene kadar. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır ve yatağa geri oturur.

Tavana bakıyorum, göğsümde karanlık ve tanımlanamaz bir şeyle dans eden bir coşku var. "Bu..."

"Aptalca."

Uzuvlarım jöle gibi, bu yüzden sadece başımı hareket ettirip, yataktan kalkıp telaşla giyinmeye başlayan onu takip ediyorum.

"Bu çok şeydi," diyorum, süveterini giyerken çıplak sırtına bakışlarımı dikiyorum. "Ama aptalca değildi."

Eteğini kalçalarına geçirip bana dönüyor. "Aptalca davranarak beni affettirebileceğini mi sandın?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Ne diyorsun sen? Hayır, ben öyle demek istemedim..."

"Boş ver, Asher." Elini kaldırıp botlarını giyer ve kapıya doğru koşar. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

BANYO KAPISININ KİLİDİNİ AÇARAK, sırtımı sert yüzeye dayadım, elimi ağzıma kapattım ve sessiz bir çığlık attım.

Ne halt ettim ben?

Bacaklarım hala karıncalanıyor, kısmen Obeliskos'a koştüğüm için ama çoğunlukla kendime yaşattığım en iyi orgazmın ardından gelen sarsıntılardan dolayı.

Şey, *bir nevi* kendim.

Asher bana *neredeyse* hiç dokunmadı bile. Elimi onun pantolonunun içinde uyandığım için zaten sınırdaydım, derin sesindeki kısık tonu, yarı çıplak vücudunun bu kadar yakın ve sıcak olmasıyla birleşince tehlikeli bir karışım oluşturdu.

Tabii ki, bu bir daha olmayacak.

Kapıdan uzaklaşarak, karşımdaki lavaboya gidip yüzüme soğuk su sıçrattım. Asher'ın yurdundan kaçtığımdan beri kalbim hiç yavaşlamadı ve hiç yavaşlamayacağından biraz korkuyorum.

Sadece beni izleyerek boşaldı. Bunun bu kadar kolay olabileceğini bilmiyordum; erkeklerin yatakta dayanıklılıklarının olmadığını duyarsınız, ama bunu her zaman olumsuz bir şekilde anlatırlar.

Onun kontrolsüzlüğünü *daha* tahrik edici bulursan ne yapman gerektiğini kimse sana söylemez.

daha tahrik edici bulursan ne yapman gerektiğini kimse söyle

Orada birkaç dakika daha kalsaydım, pişmanlık uçurumuna daha da batacağımızdan eminim.

Bu yüzden kalamadım. Karar verme yeteneğim bulanıklaşmıştı ve beni *terk ettiği* için onu affetmeye hiç de hazır değildim. Özellikle de hiç pişman görünmüyordu.

Kampüse geldiğinden beri yaşanan tuhaf olayları saymıyorum bile. Hâlâ onun bu korkunç cinayetlerle bir ilgisi olduğuna inanmak istemiyorum, ama zamanlamayı görmezden gelmek zor.

Bir katilin bana öyle dokunmasına izin verme düşüncesi midemi düğümliyor. Asher şiddet dolu, ama soğukkanlı bir katil mi? Beni iddia ettiği kadar önemsiyorsa, bunu yapacağını hayal edemiyorum.

Bu da demek oluyor ki gerçek katiller başka biri ve benim hiçbir ipucum yok.

Sonunda tuvaletten çıktığımda, sırt çantamı alıp on üçüncü kattaki bir köşe masasına oturarak dizüstü bilgisayarımı açtım. Yurt odama giremiyorum, ama kampüs polisi en azından eşyalarımı birkaç çantaya koymuş, ben de bunları kullanılmayan bir depo odasında saklıyorum.

Aurora, Dean Bauer'ın beni başka bir yurda yerleştirdiğini düşünüyor, özellikle de ailemin ikinci kez ziyaret etmemesi için onlara böyle söylediğim için. Onların müdahalesini takdir etmediğimden değil, dekanın tehdidini çok ciddiye aldığımdan dolayı.

Burada çok hassas bir durumdayım. En iyisi, dikkat çekmemek ve hayatımı koruyarak ve mümkün olduğunca onurumu koruyarak mezun olmaya çalışmak.

Ölüm düşüncesi, gözlerimin önündeki o *görüntü*, geceleri uykumu kaçırsa ne olur? Okuldaki stres ya da beni uykusuz bırakan üzüntümden pek de farklı değil.

En azından Celeste'yi veya o kimliği belirsiz cesedi her düşündüğümde, bunun meşru bir nedeni olduğunu hissediyorum.

Sınav dönemi projesi için çalışmaya başlıyorum, her ne kadar teslim tarihi daha uzak olsa da, ama zihnim başka yerlerde ve imlecim de öyle.

Profesör Julie Ouellette, kurucu aile üyelerinden biri, ancak şu anda ailesinden hayatta kalan tek kişi ve bu dersin öğretmeni.

Delphic Pages, birkaç yıl önce Julie'nin ünlü şair babasının, Julie henüz çocukken çıldırarak karısını ve anne babasını öldürdüğünü ve cesetleri kampüs gözlemevinin ana güvertesinin döşeme tahtalarının altına sakladığını anlatan bir yazı yayınladı.

"Çünkü bir edebiyat imparatorluğunun varisi cesetleri başka nereye saklayabilirdi ki?" diye espri yapmıştı Pythia.

Avernia'nın web sitesinde onun fakülte sayfasına giriyorum ve önceki dönemlere göre ders yükünün azaldığını görüyorum. Küratör sponsoru olarak Profesör Ouellette'in genellikle dolu bir programı vardır, ancak

koruma dersi, sahte duruşma ve Fury Hill Tarih Derneği toplantıları dışında listelenen tek şey.

Buna karşılık, Profesör Dupont—Sutton? Ona öyle hitap etmeyeceğim—tiyatro, beşeri bilimler, Visio Aternae projeleri ve belirtilmemiş taahhütleri arasında dolu bir takvime sahip. Görünüşe göre çok rağbet görüyor, ancak programının biraz fazla dolu olduğu da söylenebilir.

Sanki nerede olduğu asla sorgulanmasın diye uğraşıyormuş gibi.

Onun kurucu aile üyesi olması dışında, onu herhangi bir şeyden şüphelenmek için pek bir nedenim yok. Ancak bu insanlar, bu okulun lekeli yapısına o kadar yerleşmişler ki, hepsinin masum olduğuna inanmam mümkün değil.

Sonunda, Quincy Anderson'ın fakülte sayfasına ulaşıyorum; klasik bölümünün yeni başkanı olarak, sadece birkaç giriş seviyesi ders ve Daughters of Persephone öğrenci organizasyonunun kabul sayfası listelenmiş.

Kampüs bahçelerini yeniledikleri Lyceum ve Obeliskos'un arkasında poz veren yeni üyelerle birlikte çekilmiş fotoğrafları var. Hepsinde gülümsüyor, sakin havası objektifin arkasından bile belli oluyor.

Gençken ona en çok hayranlık duyardım. Babasına çok benziyordu: sessiz ama kendine güvenen, istediği hayatı kurmak için azimli ve motiveli biriydi.

Bir zamanlar, bu kendine güven ve kararlılığı akademik başarılarına bağlıyordum. Buraya gelmenin hayatımı değiştireceğini düşünmemin nedenlerinden biri de buydu, çünkü o başlangıçta öyle görünmüştü.

Meğer bazı insanlar bu yeteneklerle *doğuyormuş*. Bu beceriler öğretilir, ama uygulamak bambaşka bir şey.

Benim hiç iyi olmadığım bir oyun.

Quincy'nin lisans öğrenciliği döneminden nefret ettiği bir sır değil; Aplanaya her geldiğinde, hayalet görmüş gibi görünürdü, solgun teni bir şekilde ay beyazı gibi olur, kahverengi gözleri çökmüş ve ihtiyatlı olurdu.

Ancak ailesi dışındaki kimseyle bu konuyu asla konuşmazdı. Hayatımın yarısını Anderson ailesine aşık olarak geçirmiş olan bana bile, çünkü Asher ilgiyi paylaşmaktan hoşlanmazdı. Ya da onun ailesini çekici bulmamdan hoşlanmazdı, eminim, çünkü o zamanlar onu öptüğümde de bunu pek iyi karşılamamıştı.

Quincy'nin sayfasında listelenen çalışma saatlerine bakıyorum ve neden geri dönüp, nefret ettiğini söylediği aynı dekanın altında çalışmaya başladığını merak ediyorum. Ne değişmiş olabilir ki?

Kardeşinin buraya kaydolacağını bilerek mi gelmişti? Kampüsün tamamı onların ailesiyle garip bir aşk-nefret ilişkisi içinde olduğu için onu korumak için mi?

Fakülte galerisinin sağ alt köşesindeki bir fotoğraf dikkatimi çekiyor; bilgisayar ekranına eğilip gözlerimi kısarak, boğazımda oluşan büyük yumruyu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Quincy, Demeter heykelinin önündeki avluda duruyor. Eski ve biraz grenli bir fotoğraf, muhtemelen öğrenciyken çekilmiş. Tanımadığım güzel bir esmer kızın yanında duruyor, koyu renkli gözleri diğer kızın yüzüne sabitlenmiş, elleri küçük altın bir tılsımı kavlıyor.

O kadar küçük ki, uçlarını görene kadar şeklini neredeyse fark etmiyorum. Kuyruğu küçük parmağına dolanmış.

Üç başlı bir canavar.

"Peki, barınak bağış kabul etmeden önce ne kadar paraya ihtiyacınız var?"

Masa üstündeki cam kavanoza, sonra da bir saat boyunca sıramdan geçen tek öğrenci olan Tag Holland'a bakıyorum. Bir yanım yalan söyleyip acıklı bir hikaye uydurmak istiyor, ama ben Fury Hill Hayvan Barınağı için para topluyorum. Barınak kapasitesinin sınırına ulaşmış durumda ve maliyetleri düşürmek ve yer açmak için ötenazi tarihi belirlemeye çok yakın.

Eğer bu, benim lanet olası bir gösteri yapmam gerekmeden birilerini etkilemiyorsa, başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Şahsen, açık kabul eden barınak düşüncesi midemi bulandırıyor. Neden var olduklarını anlıyorum, ancak annemin Aplan'a'daki barınaklarında büyüdüğüm için, bu barınakların katı bir öldürmeme politikası var ve bunu anlamak benim için zor. Yine de, yeterli personeli işe almak ve kaynakları sürdürmek için harcanabilir paranız varsa, ikincisini gerçekleştirmek daha kolaydır.

Hükümetin bu hayvanları umursadığı falan yok.

Halkı da öyle. Onlara ve hatta Avernia'ya göre, iktidarda olanlara fayda sağlayacak şekilde topluma doğrudan katkıda bulunamıyorsanız, haklarınızı ve eşitliği hak etmiyorsunuz.

Bu tamamen saçmalık, ama konudan sapıyorum. Hükümetin ve yüksek öğrenimin felaket olması yeni bir şey değil.

Yine de, bu yüzden her sonbahar Avernia'nın büyük Hayırseverlik Haftası sırasında, mezunlar günü yerine yaptığımız bu yüksek ölüm oranına sahip barınağı desteklemeye çalışıyorum.

Açıkçası, her şeye rağmen, Avernia Koleji'nin spora verdiği önemin azalması benim için hala en çekici özelliklerinden biri. Bu ve kredilerin transfer edilememesi, benim buradan ayrılmamamın nedenleri.

Ayrıca, Dekan Bauer'ın beni etkilediğini düşünmesine izin vermektense, kendimi vurmayı tercih ederim.

Kampüsteki cinayetler her geçen gün göz ardı edildikçe ruhumun tükendiğini hissetsem de, sanki Celeste ve Frances Sweetgrass — odamda bulunan küratör — hiç var olmamışlar gibi.

Bu çok ürkütücü, ama sanırım durum bu. Onlar bu konuda yaygara koparmayacaksa, ben de koparmayacağım.

Zaten kimse bana inanmayacaksa ne anlamı var ki?

"Teknik olarak, istediğim miktarda bağış yapabilirim. Barınak *hayır* demez," diyorum Tag'a, onun siyah kurt kesim saçının altından elini geçirip gömleğinin yakasından saç tellerini çıkarmasını izlerken. Koyu renkli gözlerini benimkilere dikip dikkatle dinliyor. "Ama onlara yüz dolar falan atıp işimi bitirmek içime sinmiyor, anlıyor musun? O parayla bir iki torba köpek maması alınır, başka bir şey alınmaz. Şu anda ihtiyaçları olan güçlü destek kesinlikle bu değil."

Tag'in yüzü düşüyor. "Bende sadece elli dolar var..." Arka cebine uzanıyor, cüzdanından banknotu çıkarıyor ve kavanoza atıyor. "İşte. Belki insanlar ilk bağışı gördüklerinde, sana akın edip daha fazlasını yaparlar."

Şüpheli. "Teşekkürler, Tag. Minnettarım."

"Sözlerle teşekkür etme," der, avuçlarını masaya koyar ve hafif bir gülümsemeyle eğilir. "Seni dışarı çıkarmama ne dersin? Profesör Dupont kış oyununu sahneliyor ve seçmeler halka açık. Gidip, oyunculukla hiç alakası olmayan küratörlerle dalga geçebiliriz."

Ona bakıyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Hayır demek istediğini biliyorum ve muhtemelen hayır dersin bağışımı geri alacağımı düşünüyorsun. Ben öyle biri değilim. Her halükarda sana çıkma teklif ederdim."

"Sen benimle çıkmak istemiyorsun," diyorum sonunda, midemde rahatsız edici bir his var, sanki öfkeli denizlerde sallanan bir tekne gibi.

"Au contraire, mademoiselle. Seninle birinci sınıf oryantasyonundan beri çıkmak istiyordum. Sen sadece iki dakikadan fazla konuşmama izin vermedin, bu yüzden fırsatım olmadı."

Birkaç öğrenci yanımdan geçerken omuzlarının üzerinden bakıp kulak misafiri olurlar ve yüzüm kızarır. Fısıldayarak ve kıkırdayarak uzaklaşırlar, ben de onlara seslenmemek için dişlerimi sıkarım.

"Benimle çıkmanın sosyal statün için iyi olacağını sanmıyorum," diye tekrar deniyorum, kollarımı masanın üzerine katlayarak. "Sana bunu yapmak kabalık olur."

"Görüyorsun, ama senin bu yanını seviyorum Lucy. Sen bu tür şeyleri önemsiyorsun."

Yanımdaki koltuk aniden geri çekildi ve uzun boylu bir figür koltuğa oturdu. Siyah chino pantolonlu dizleri bana çarptı ve ben, temasın etkisiyle taytımın altında hissettiğim karıncalanmayı görmezden geldim.

Kesinlikle bakışlarımı yukarıya doğru kaydırmıyorum, kısa bir süre önce bacaklarımın arasında olan uyluğumun üzerinde biraz duruyorum. Güçlü kaslar pantolonunun kumaşına baskı yapıyor ve göğüslerimin arasında biraz ter damlıyor, ne kadar sağlam ve erkeksi hissettiğimi, ne kadar ilkel ve çaresiz olduğumu hatırladıkça sütyenimden damlıyor...

Ellerim yumruk oluyor. *Odaklan Lucy, lanet olsun.*

"Oh!" Tag, davetsiz misafiri fark edince kaşlarını kaldırır. "Lucy, bu yıl sana yardım eden biri olduğunu söylememiştin."

"Ben gönüllü olarak yardım etmeye karar verdim," diyor Asher ve birkaç saniye sonra Foxe, sahte Kız İzci kurabiyeleri satan bir stanttan, kollarında üç kutu çikolata-hindistancevizi gevreği ile dolanarak geliyor.

"Hey, Lulu, neden tek sıra olmayan sensin?" diye sorar, iki kutuyu masaya bırakıp üçüncü kutuyu açar. Ağzına bir kurabiye tıktırır ve Asher'a uzattığı paketi reddeder. "İşleri biraz canlandırmam mı lazım? Kalabalığı çekmem mi? En azından bazı *birinci sınıflar* beni tanıyor, yani işler tamamen kötü değil."

Sırtımı düzeltirim, dönüp ikisine de bakmaya tenezzül etmem. "Üzgünüm Tag, belki başka bir zaman gelmelisin."

Tag kaşlarını çatarak üçümüzün arasında bakışlarını gezdirir. "Bir sorun mu var, Lucy? Güvenlik çağırmam mı gerekiyor?"

Foxe diye biri burnunu çeker ve Asher öne doğru kayarak dirseklerini benimkilerin yanına dayar. "Sorun yok. Değil mi, *Lucy*?"

Adımı söyleme şekli, dişlerini sıkarak söylemesine rağmen, midemde bir şeyler kıpırdatıyor. Yutkunup, zorla başımı sallıyorum.

Asher ellerini uzatır. "Ne demek istediğimi anladın mı? Lütfen, konuşmaya devam edin."

"Şey..." Tag yakasını çeker, ayaklarını değiştirir.

Avlunun diğer tarafında, birkaç başka masadan da bizi izliyorlar, eminim Asher'ın masama aniden gelmesinden etkilenmişlerdir. Daha önce buraya bakmaya tenezzül etmemişlerdi.

Burada ne kadar uzun oturursak, Pythia'nın dedikodularının o kadar çok konuşulacağını şimdiden hissedebiliyorum.

Kurucu Aile Üyesi, Avernia Pariah'a Değerli Zamanını Ayırıyor.

Manşetler kendiliğinden yazılıyor.

"Hala seninle gitmek istiyorum, Lucy," diyor Tag, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Eğlenceli olur ve muhtemelen senin için iyi olur."

Bu dönemin şimdiye kadarki gidişatını düşünürsek."

"Öyle mi?" Foxe eğildi, kurabiye kırıntıları etrafa saçıldı. "Nereye gideceksin?"

"Okul tiyatrosu seçmeleri. Yakında başlayacaklar ve ben de düşündüm ki..."

"O meşgul."

Başımı yana çevirip Asher'a sert bir bakış attım. "Hayır, değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Geçen gün benim yatağında öyle dememiştin..."

Masanın altına uzanıp, beni durdurma şansı bulamadan iç kısmını çimdikleyerek uyluğunu tutuyorum. Tüm gücümü kullanarak dişlerimi sıkıyorum; o sıçrayarak elini hemen benimkini kapattı ve sandalyemi kendine yaklaştırdı.

Homurdanarak parmaklarımı bacağından çeker ve sonra parmaklarımızı birbirine dolayarak kucağına çeker.

Omuzlarını dikleştiren Asher geriye yaslanıp tekrar Tag'e döndü. "Kusura bakma. Lucy yemek yemediğinde nasıl olduğunu bilirsin."

Öfke görüşümü bulanıklaştırır, Asher'ın başının yan tarafını birkaç saniye boyunca bulanıklaştırır.

Aynı zamanda, parmaklarım onun elini tutmanın heyecanından uyuşmuştu. Çünkü durum temel olarak buydu; avuç içlerimiz birbirine dolanmıştı ve o, serbest elini ikimizin üzerine koymuş, başparmağıyla parmak eklemlerimi tembelce okşuyordu.

Gençken *bu* hareketi kaç kez hayal ettiğimi söylemek utanç verici ve asla yüksek sesle itiraf edemeyeceğim bir şey, ama birkaç saniye için genç halimin bu hayaline kapıldım.

"Ben..." Tag boğazını temizledi ve masadan geri çekildi. "Evet, üzgünüm. Hiç bilmiyordum... Dürüst olmak gerekirse, senin biriyle çıktığını bilmiyordum, Lucy. Asla başka birinin partnerine asılmaya çalışmazdım."

Öne doğru eğilince göğsüm ağrır. "Hayır, Tag, öyle değil."

"Sorun yok, gerçekten! Endişelenme..."

"Seninle çıkmak isterim!"

Bu sözleri, daha tam olarak düşünmeden ağzımdan geçiriyorum, birdenbire Tag'in benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum. Sanki onu oyalamışım ya da erkek arkadaşımdan bahsetmeye layık görmemişim gibi.

Var olmayan erkek arkadaşım. Asher'ın elinden kurtulup ayağa kalkıyorum ve kavanoza uzanıp Tag'in parasını çıkarıyorum.

Asher yanımda gergin duruyor, öfkesi bir metre uzaktan bile hissedilebiliyor.

Masayı dolaşarak, parayı Tag'in avucuna koyuyorum ve ona umarım nazik bir gülümsemeyle bakıyorum.

Burada müttefiklerim çok az ve seyrek olduğundan, onları elimden kaçıramam.

Tag sırıtıyor. "Emin misin?"

"*Arkadaş* olarak," diye ekliyorum, Asher ve Foxe'un duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

Tag'in gözlerinde anlayış belirir, şiddetle başını sallar, sonra elli dolara bakar. "Bunu saklamalısın..."

Kafamı sallıyorum. "Olmaz. Audisyonlardan önce beni iyi bir yemekhaneye götürebilmen için sakla. Unutma, hayvanlardan veya onların yan ürünlerinden yapılan hiçbir şeyi yemem."

"O zaman Fury Hill'deki en iyi vegan yemeği bulacağım, hanımefendi!" Sahte bir selam verir ve avludan ayrılır, Lyceum'a doğru gider ve içeri girer.

Asher kollarını kavuşturmuş, ben masaya geri dönüp oturduğumda boş kavanoza öfkeyle bakıyor. Sandalyemi uzaklaştırıp Foxe'un bana ikram etmeye çalıştığı kurabiyeleri reddediyorum.

"Beni kızdıran şeyler yapmaktan hoşlanıyor musun?" diye sorar Asher alçak sesle.

"Evet," Foxe ve ben aynı anda cevap veriyoruz. Yumruğumu kaldırıyorum ve o da yumruğunu benimkine çarpıyor.

Asher alaycı bir şekilde çenesini cama doğru uzatır. "Tek bağışını verdin."

"O onun parasıydı."

"Harika. Artık hiçbir şeyin yok. Hiçbir şeyin olmadan o lanet hayvanları nasıl kurtaracaksın?"

Bu kadarı yeter. İçimde bir şey hissediyorum — yıpranmış ve zorlukla tutunan bir bağ — içimde kopuyor ve onun gelişinden beri içimde biriktirdiğim tüm olumsuz duyguları serbest bırakıyor. Son üç yıldır havada asılı kalan tüm söylenmemiş sözler ve aradaki reddedilmeler — hepsi kaynama noktasına geliyor.

Koltuğumda dönerek parmağımı göğsünün ortasına batırıyorum. "Neden bu konuyu bana bırakıp kendi işine bakmıyorsun? Senin yardımını, fikrini ya da burada olmanı hiç istemedim, o yüzden Tanrı aşkına, beni *rahat* bırak."

O *yakışıklı çocuğu* oraya atma isteği çok güçlü, ama avluya döndüğümde, üzerimize yönelen bakışlar yüzünden yüzüm kızarıyor.

Evet, o kesinlikle bir sorun. Birçok nedenden dolayı.

Aklıma bir fikir gelir ve eğilip masanın altından sırt çantamı alırım. Willa ve Eli'nin bulduğu tahta kutu en altta durmaktadır ve onu çıkararak Asher'in kollarına tutuştururum.

"Hazır başlamışken," diyorum, vurgulamak için tekrar iterek. Gözlerine bakıyorum, sesimin titrememesi için elimden geleni yapıyorum. "Ormana eşyalarını bırakmayı bırak."

Asher biraz soluyor. "Bunu nereden buldun?"

"Başka biri buldu ve bana getirdi," diyorum, omuz silkiyorum. "İçinde ne varsa, rastgele bir üniversite öğrencisinin onu bulmasını isteyip istemediğini gerçekten düşünmelisin ve sonra herkesin alabileceği bir yere bırakma. Bu, tanıma gereği çöp atmaktır."

"Bana ceza kesecek misin, müdür?"

Öfke, kulağımın içinde akan bir nehrin ağzı gibi çalkalanıyor, ama bunu söylerken sesinin biraz alçaldığını ve gözlerinin gözlerimin içine bakarak dudaklarıma indiğini fark etmiyorum.

"Seni kız kardeşine şikayet edeceğim," diye karşılık veriyorum, ona yapmacık bir gülümseme atarak. "Belki o seni kovdurduğunda, çevreyi ya da beni umursarsın."

Quincy'nin öğrenci organizasyonunun amacının kampüsü güzelleştirmek olduğunu düşünürsek, onun da benim tarafımda olacağını biliyorum. Andersonlar birbirlerine çok bağlı olsalar da, onları buraya bağlayan ve ayrılmak istemedikleri bir şey olduğu açık.

Ve eğer bana açıklamayacaklarsa, Asher hayatımı mahvettikten sonra kaldığımız yerden devam etmek istiyorsa, başka bir şey düşünmesi gerekecek.

Ben artık o zamanlar onun paramparça ettiği bağımlı kız değilim. Onun bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim.

ASHER

Lucy'nin kışının, avludan uzaklaşırken bir yandan diğer yana sallanışını izliyorum.

Siktir, bana kızdığında çok seksi oluyor. Ya da bana emir verirken. Kısa siyah eteğinin kalçalarına sarılmasına ve uzun botlarının bacaklarını kilometrelerce uzun göstermesine hayran olmamak elde değil.

Geçen sabah bacağıma oturduğundan beri tek düşünebildiğim şey, bacaklarını belime dolması.

Foxe, artık boş olan sandalyesine oturur ve bacaklarını masanın üzerine atar. Düşük bir ıslık çalar ve ağzına bir kurabiye daha atar. "Vay be, senden nefret ediyor."

Ona kötü bir bakış attım. "Benden nefret etmiyor."

"Öyle görünüyor ama." Kafasını yana eğip, onun uzaklaşmasını izliyor. "Senden uzaklaşırken de güzel görünüyor, değil mi?"

Kolumu sallayıp, yumruğumu onun yaralı omzuna indiriyorum. O bir anlığına dengesini kaybedip yüzünü buruşturuyor. Kurabiyelerinden biri düşüyor ve o inliyor.

"Bana ne yaptırdığını bir bak!"

"Lanet *akrabana* sapıkça bakmayı kes, seni gerzek."

"Ne? Ailemizin genetik bir piyango kazanması benim suçum mu? Güzel olduğumuzu söylemem yasak mı?" O, kurabiyesini alırken öfkeyle nefesini verip, "Ayrıca, annelerimiz kuzen. *O kadar da* yakın akraba değiliz. Eminim bazı yerlerde sevişsek bile yasadışı olmazdı..."

Koltuğumda dönerek ayağımı kaldırıp sandalyesinin arka ayağına tekme attım. Sandalye parçalanıp patladı ve o yere yuvarlandı.

Bana sataştığını biliyorum. Kalbi başka bir yerde. Ama öfkem dinmiyor.

"Bir gün beni ciddi şekilde sakatlayacaksın," diye inleyerek, kaldırım ta larının üzerine uzanır. Başını geriye atar ve bulutlu gökyüzüne bakar, kurabiye kırıntılarını alır ve dudaklarının arasına sıkıştırır.

"Umudum da bu."

"Psikopat." Bana bakar, çenesini g  s ne dayar. "O kutuyu neden buraya getirdin ki?"

Her şey çok hızlı geliştiği için varlığını çoktan unutmu  olduğum, süslü a  ap kutunun bulunduğu kuca ıma bakıyorum. Lucy'nin bana kızması ba lı başına dikkatimi da ıttı, ama keşke o kadar sorun yaratmasaydı.

Benim sorunum. Onun değil. Tek istediğim onun beni yine yata ıma sabitlemesi olması bir *sorun*, özellikle de Avernia'dayken yapmam gereken gerçek i ler varken.

Lucy'nin hayatına yeniden girmek için çabalarken ihmal ettiğim şeyler.

Açıkçası, bu i e yaramıyor.

Ve bu kutu benim değil.

"Merhaba?" Foxe ayağa kalkar ve yüzümün önünde elini sallar. "Be  saniye *bana* odaklanabilir misin?"

"Sen lanet bir soru sordun."

"Ve sonra hemen Lulu'nun etkisiyle bulutların üzerine u tun, eminim." Masaya oturarak homurdandı.

"Bugün fazlasıyla muhtaç görünüyorsun."

"Ben sadece basit bir akvaryum balı ıyım," diye mırıldanır, saçlarını yüzünden çekerek. "Bana yeterince ilgi g stermezsen,  l r m."

Gözlerimi kısıarak, ne kadar dağınık ve yorgun göründüğünü fark ettim. Yorgun Foxe James'e yabancı değilim - turneye çıktığında, adam kendini paramparça ediyor, m zi e ve performansla olan ba lılı ı eşsiz - ama şu anda onda *bir tuhaflık* var.

Doğrudan göz teması kurmaması, aşırı tatlı tüketimi.  ehre geldikten kısa bir süre sonra nefesinden alkol kokusu aldığımı biliyorum, ama buna pek aldırı  etmemi tim. Bahsetmeye de ecek kadar değil, çünkü yıllardır anla mamız böyleydi.

Biz gerçekten hiçbir şey konu mayız. Aramızdaki konuşmaları her zaman yumruklarımız yönlendirir.

Şiddet her zaman benim her şeye çözümüm olmuştur. Bu yüzden Lucy'nin oda arkadaşı öldürüldüğü gece, tekerleğin dönmesini engellemek için Primordial Ormanı'na gittim, ama yarım yamalak planımı uygulamak için zamanım kalmamıştı ve bunun yerine Lucy'yi aramaya gittim.

Şimdi, tüm enerjimi onu kazanmaya çalışmak için harcıyorum ve tekerlek, ben oraya gitmiş olsam da olmasam da döneceği gibi yine de dönüyor.

Bazen çark, işlerin doğal akışı olduğu için döner. Bir kişinin eylemlerinin sonuçları. Evrimin tezahürü.

Şu anda burada bulunan hiçbirimiz daha doğmadan çok önce harekete geçirilmiş bir lanet.

"Bir şey mi oldu?" diye Foxe'a soruyorum.

Omzunu kaldırır. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, sadece sen..."

"Ben iyiyim," diye sözünü keser ve pahalı loafer ayakkabısının burnuyla bana tekme atar. "Endişelenme. Burası biraz sıkıcı ve sanırım bu beni etkiliyor. Önemli bir şey değil."

Masadan kayarak, kollarını başının üzerine uzatır. Farklı bir kuyruktaki birkaç kız, gömleği yukarı kayınca kıkırdarlar ve o da onlara milyon dolarlık bir gülümseme atar.

O, rahatlığın timsali gibidir, ama kurabiye kutularını alırken, midemde kurşun balon gibi ağırlaşan bir korku hissine engel olamıyorum.

Tek kelime etmeden ayrıldığında, cebimdeki tüm parayı cam kavanoza koyuyorum — bin dolar kadar. Barınağın ihtiyacı kadar değil ama hiç yoktan iyidir.

Avludan çıkarken, Lucy ile ilk dersimden sonra karşılaştığım kendini beğenmiş, siyah saçlı pislik beni durdurur. Yine omzumu tutarak beni durdurur.

"Anderson," diye selamladı, başını hafifçe sallayarak, ellerime baktı. "Ah, daha az şanslı olanlara yardım ediyorsun, anlıyorum."

Onun tutuşundan kurtulmak için omuzlarımı silkiyorum. "Hayvanları severim."

"Hayır, Lucy Wolfe'u kastettim. O barınak onun sponsor olduğu barınak, değil mi?" O gülerek başını sallar ve avlunun diğer ucundaki şık bir standı işaret eder. O gün gördüğüm kızıl saçlı ve esmer kızları görürüm ve onların isimlerini hatırlamadığımı fark ederim.

. "Eğer, başındaki kişi yüzünden başarısızlığa mahkum olmayan bir davayı desteklemek isterseniz, biz oradayız."

Gözlerim kısıılır, şüphe görüşümü bulanıklaştırır. "Lucy hakkında konuşmayı gerçekten seviyorsun."

Yanakları hafifçe kızarır. "Onun hakkında konuşmayı *sevmiyorum*. Kampüste olup da onun hakkında bir şey söylememek zor. O çok tuhaf bir kız dostum. Onunla arkadaş olmaya çalışmamalısın. Kimse başaramadı."

Bir adım öne doğru ilerledim. "Nasıl denedin peki?"

"Hey dostum, bana öyle bakma. Onunla yatmak istiyorsan, o senin. Birkaç yıl önce denedim ama o istemedi. Hatta benden uzaklaşmak için bulunduğumuz yeri yakmaya çalıştı."

"Bir pasifistten oldukça güçlü bir mesaj."

O burun kıvrır. "Lütfen, şimdi insanlara bunu mu söylüyor? O yetenekli bir yalancı, bunu kabul ediyorum."

Aklımda bir anlık görüntü belirir: duman kokusu ve parlak turuncu alevlerin, az önce ateşe verdiğim küçük barın dışına taşarak titremesi.

Arka odadaki Lucy'yi ve yalnız olmadığını hatırlıyorum. Bir adam onun yanındaki kanepede oturuyordu, eli onun uyluğuna dokunuyordu.

Yanında sarkık bir şekilde duran koluna bakarak, bir elini inceliyorum. Diğer pantolonunun cebinde, ama görünür olan parmak eklemlerini tanıyorum. O yüz.

Ceketindeki teta amblemi beni daha da şüphelendiriyor.

Gözlerine tekrar baktığımda, birkaç saniye bekleyip, göz bebeklerinin genişlemesi veya nefes alıp verişinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını inceledim. Beni hatırladığını gösterebilecek herhangi bir şey.

Boş boş bakmaya devam ediyor, gözleri sıkılmış görünüyor. Ama bu sıkıntı... neredeyse alıştırmış gibi.

Çok kesin.

Cam kavanozu kolumun altına sıkıştırıp, boş elimi uzatarak, hoş bir ifade takınmaya çalışıyorum. En güçlü yanımla değil

, ama ailem birkaç yıl boyunca, yüz yüze görüşme isteyen üniversitelere başvurmam durumunda diye bana koçluk yapmaya çalışmıştı.

"Adın ne demiştin?"

Adamın yüzü buruşuyor, ama yine de elimi sıkıyor. "Beckett," diye cevaplıyor. "Beckett Dupont. Küratörlerin başkanı, Aquarius ve kurucu aile üyesi."

"Ah. Demek bu yüzden bana bu kadar ilgi gösteriyorsun."

Parmağımı iki kez sıktıktan sonra bıraktı. "Bu bir ağ oluşturma meselesi. Kampüste bu kadar çok kurucu aile üyesi öğrenci ve öğretim görevlisi olması nadirdir ve bu, kız kardeşin öğrenci olduğundan beri Dupontlar'ın Blackwaters ve Andersonlar ile ilk kez bir araya geldiği için, iletişim kurmak konusunda belirli bir sorumluluk var. Seni anlamak için, tabiri caizse."

"Çünkü benim buraya ne için geldiğimi düşünüyorsun? Adaşımın sözde lanetini sürdürmek için mi?"

"Ben lanete inanmıyorum," diyor bana, masasına yan gözle bakarak. "Ama Fury Hill sakinlerinin çoğu inanıyor. Başarısız kurban törenleri ve kibirle ilgili bir şey, bilmiyorum. Benim tek umursadığım şey Küratörlerim. İyi ve temiz bir isim için çok çalışıyoruz, bir sürü eski saçmalık yüzünden bunu mahvetmeye niyetimiz yok."

Hiç de ikna edici olmasa da, güzel bir konuşma olduğunu düşünüyorum. Curators ve Avernia, hikaye anlatımı konusunda ona hiç yardımcı olmuyorlar.

Yine de, aradığım şey buydu. Ne kadar şanslıyım ki, o da tam da kucağıma düşmüş gibi görünüyor.

Şanslı ve çok fazla tesadüf.

"Peki benden tam olarak ne istiyorsun?"

Beckett omuzlarını silkiyor, göğsüne bağladığı kitap çantasını düzeltiyor. "Benim ekibime katılmak ister misin?"

"Bir erkeğin çok çabuk boşalması tuhaf mı sence?"

Yuri antropoloji ders kitabına bakıyor. Celeste'yi bulduklarından beri, derslerine dalmış durumda ve Blessed Hall'dan nadiren çıkıp bir şeyler yapıyor. Şu anda bile, Aurora'nın annesi, benim teyzem Lenny'nin gönderdiği ev yapımı keklerle onu buraya çekmesi sayesinde burada.

"Ne, derslerden önce seni görmek gibi mi?" diye sorar Yuri.

Aurora, burnunu çekerek, eldivenli parmaklarıyla yüzümü çevreleyen saçlarımı düzeltir ve kırmızı boyayı saç tellerine sürer. "*Geldiğinde*, onları gerçekten çok iyi hissettirdiğinde yaptıkları şey gibi."

Gözleri aynada benimkilerle buluşur ve bana gözlerini kısarak bakar.

"Yine de randevudan önce bize bunu sorman garip.

Büyük planların mı var kuzen?"

"Tag sevimli," diye ekler Yuri. "Ama ondan o kadar hoşlandığını sanmıyordum."

Neden bir şey söylediğimi bilmiyorum, ama Asher'ın yurt odasında geçirdiğimiz günü aklımdan çıkaramıyorum. Giysilerimin üzerinden birkaç kez kalçalarımı salladığımda onun tamamen kendinden geçmesi ne kadar baş döndürücü bir duyguydu.

Seksin bu kadar tüketici olduğunu bilmiyordum. Biriyle yakınlaşmak, göğsünü yırtıp ruhunu ortaya çıkarmak ve onun ellerini her yerine koymasına izin vermek gibi bir şeydi.

Merak etmediğimden değil. Kızlarla ve erkeklerle öpüştüm, çıktım, daha ileri gitmek istedim ama hiç fırsat bulamadım.

Zaten hepsi bir hileydi. Biseksüelliğim ya da hissettiğim çekicilik değil, Asher'ın beni geri istemediğine dair inancımdan kendimi uzaklaştırmaya çalışmamdı. Bu dünyada kendimi tamamen adayabileceğim tek kişi ilgilenmiyordu ve bu çok kötüydü.

Üniversitede, o kadar yakınlaşmayı düşünebileceğim çok fazla insan yoktu. Özellikle Lethe'nin evinde olanlardan sonra.

Yine de, Asher'a olan arzumun şimdiye kadar sönmüş olacağını düşünmüştüm. Tam tersinin olduğunu fark ettiğimde ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Ölen oda arkadaşımın düşüncesi ve eski en iyi arkadaşımın sikinin amımın altında bıraktığı izler yüzünden uykularım kaçıyor.

Yutkunup, tırnaklarımı birbirine sürterek bakışlarımı kaçırdım. "Bu gerçek bir randevu değil."

"O zaman neden hepimiz benim odamda toplanmış durumdayız?" "Saçımı yapabilmek için beni buraya getirdin."

Yuri kitabını kapattı. "Asıl sorumuza geri dönebilir miyiz ve daha da önemlisi, bu soru neden soruluyor?"

"Hayır, söylediklerimi unutalım."

"Tamam, o zaman odadaki fil hakkında konuşabilir miyiz?" Aurora arkasını dönerek yatağına serilmiş pembe yorganın üzerine uzanır.

Rad Hall'daki yurtlar Erebus'takilerden çok daha güzel ve hatta tek kişilik odalar da var, Aurora da bir tane kapmayı başarmış.

Ancak Erebus'un aksine, Rad Hall'da sürekli partiler düzenleniyor, çoğu da organizasyon üyesi olmayanlar ve Küratör toplantılarına davet edilmeyen alt sınıf öğrencileri tarafından.

Alt kattan gelen bas sesleri zemini titretir ve ben aynaya doğru eğilip Aurora'nın el işçiliğini kontrol ederim.

"Hangi fil?" diye soruyor Yuri, bacaklarını kova sandalyeye çekerek.

"Göksel şekilli olan mı?" Aurora ona bir bakış atar. "Lucy'nin oda arkadaşının öldürülmüş olarak bulunduğu gerçeği hakkında hiç konuşmadık. *Arkadaşımız*. Bu tuhaf değil mi?"

Rahatsızlık midemin derinliklerine çöküyor. Yutkunuyorum, bacaklarım titriyor, anılar beynimde dolaşüyor, görüşüme sızıyor.

Sanırım unutmak çok fazla bir şey.

"Bunu konuşmalı mıyız?" Yuri kaşlarını çatar. "Yani, soruşturma devam ediyor..."

"Evet, ama polis onun öldürüldüğünden şüphelendiğini söylediği günlerden sonra bile, mesajlarının Celeste tarafından okunduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" Aurora komodinden pembe bir oje şişesi çıkarır ve onu çalkalar. "Kaybolduğu gece telefonu şarjı bitmişti, bu da birinin onu bir ara şarj etmiş olması gerektiği anlamına geliyor."

"Belki de bunu yapan kişi," diye tahminde bulunur Yuri, çenesini ovuşturarak, "telefonunu açık tutmuştur?"

"Tamam, ama o zaman neden kimse onu bulamadı? Polis GPS ya da başka bir yöntemle yerini tespit edebilmeli, değil mi?"

"Şey, insan bunu fark edince onu terk eder diye düşünürsün... ya da belki yine öldü. Mesajlarım bir süredir cevaplanmıyor ve okunmuyor. O zamandan beri..."

Bana baktıklarını hissediyorum, bakışları temkinli ve ağır.

Başım dönüyor, şüphelerim ve ortaya çıkma korkum giderek artıyor.

Avernia Koleji'nde *bir şeyler* ters gidiyor ve bu *sadece* cesetler değil. Soruşturmanın neredeyse hiç yapılmıyor gibi görünmesi başlı başına şüpheli, ama buna ek olarak, benim odam dışında kampüste hiçbir şeyin değişmemiş veya kapatılmış olmaması? Primordial Ormanı bile mi?

Nefes alıp, diz kapağıma bastırarak bacağımın hareket etmesini engellemeye çalışıyorum. Panik boğazımda fısıldıyor, parmak uçları gizlediğim şeylerin izlerini bırakarak cildimde hayalet gibi dolaşıyor.

Eğer benim sırlarım varsa, bu okulun da sırları olması şaşırtıcı olmaz.

İtiraf etmeliyim, gördüklerimi anlatmalıyım, bu başımı belaya sokacak olsa bile.

başımı belaya sokacak olsa bile.

Aurora içini çeker. "Tek söylediğim, bu işin mantıklı gelmediği..."

Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım, uzun kollu tişörtümün üzerine giydiğim siyah grafik tişörtü çekip ikisini de eteğimin içine soktum.

"Uh, Lucy? Ne yapıyorsun? Hala saçını yıkamamız gerekiyor," Aurora, ben kapıya doğru koşarken seslenir.

Cevap vermiyorum, çünkü panik içindeyim ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Göğsümde bin tonluk bir örs gibi baskı artıyor ve aşağıdaki lobide olduğumda, hiperventilasyon yapıyorum. *Teknik olarak* yanlış bir şey yapmadığımı ve o gece orada olduğumu kimsenin bilmediğini kendime mantıklı bir şekilde açıklasam da, nefes almakta zorlanıyorum.

Yani Asher ve Foxe dışında kimse bilmiyor.

Ama onlar söylemeyecekler. Suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda olan tek kişi benim, ve Celeste'ye ne olduğunu, onu kimin ve neden öldürdüğünü anlayabilirsem, belki sessizliğim bu kadar boğucu gelmez.

Kampüsün içinden sadece üstümdeki kıyafetlerle koşarken yağmur beni sırılsıklam ediyor. Egzersiz sinirlerimi biraz yatıştırıyor, ama damarlarımda hala kaos hüküm sürüyor.

Her adımında kırmızı boya göğsümden aşağı damlıyor; Obeliskos'un girişindeki döner cam kapının önünde durup saçlarımın uçlarını sıkarak on üçüncü kata çıkıyorum.

Kızlar tuvaletinin kapısını tekmeleyerek açıyorum ve tüm eşyalarımın saklı olduğu arka kabine doğru yöneliyorum, hiçbir şeyin bozulmamış olması için parmaklarımı çaprazlıyorum.

Eğilip sırt çantamdan bir el havlusu çıkarıyorum, yüzümü hafifçe okşuyorum ve sonra kumaşa doğru çığlık atıyorum.

Ses boğuk çıkıyor, ama bu binada gerçekten hayaletler varsa, duyduklarına eminim.

Başarısızlık ve utanç sinir sistemimde dolaşüyor, kalbimin yakınında pıhtılaşıyor. Tanrım, ben tam bir beceriksizim. Belki de *bırakmalıyım...*

"Neden herkesin alıp götürebileceği bir yerde eşyalarını tutuyorsun ?

Ani sesle irkilirim ve dönüp davetsiz misafire bakarım. Asher lavaboya yaslanmış, başındaki kapüşonu çekmiştir.

Giysileri ıslak, saçları alnına sarkmış...

o gece ormanda olduğu gibi.

Genelde çok sıcak ve etkileyici olan kahverengi gözleri, hiçbir duygu barındırmıyor. Sadece boş boş bana bakıyor, çenesi gergin, omuzları sert.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, çantamı göğsüme sıkıca sarıyorum.

"Evet. Ama ben önce buradaydım."

Onun küstah itirafı karşısında ağzım açık kalıyor, ama o döndüğünde, siyah ceketinde bir yırtık görüyorum, yırtık ceketin altındaki parçalanmış ete kadar uzanıyor. Yaradan kan damlıyor, giysilerini ve ellerini kaplıyor.

Lavabonun altında top haline getirilmiş kahverengi bir kağıt havluyu ıslatıp, yaraya dikkatlice sürerek titrek bir nefes verdi.

"Sana ne oldu böyle?"

"Kampüsten çıkarken çitlere takıldım," dedi, konuşurken bana bakma zahmetine girmeden. "Ferforje çok acımasızdır."

Çantamı bırakıp yanına gidip kesiklere daha yakından bakıyorum. Çirkin, pürüzlü ve birkaç kat deri derinliğinde bir kesik.

"Çit mi yaptı bunu?"

"Öyle dedim." *Yalancı.*

Tanrım, bu adama tahammül edemiyorum.

Bunu söylediğimde gülümsedi. "Biraz kandan mı korkuyorsun, yavru?"

"Hayır, ama bu yarayı doğru şekilde tedavi etmediğin için kan kaybından öleceğinden endişeleniyorum." Sinirlenerek havluyu kapıp ellerini itekledim ve iki elimi de yaraya bastırdım. "Senin baban doktor, Tanrı aşkına."

"Endişelenmen çok tatlı..." Asher'ın nefesi kesilir ve aniden sözünü keser.

Kaşlarım içe doğru çekilir, konsantre olurken burnumun üstünde birleşir. "Acıttı mı?"

"Tabii ki." "İyi."

Kan kağıdı hızla ıslatır, bu yüzden Asher dağıtıcıdan biraz daha kağıt çeker ve yeni parçaları bana uzatır. Onları alırım

Onları düzeltmeye zahmet etmeden, onun yanına tutuyorum.

"Sanki yine on altı yaşındaymışız gibi," diye mırıldanır. "Benden ilk kez kanı temizlediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"On altı yaşında değildik. *Altı* yaşındaydık."

"Ah, doğru ya. O vahşi köpeği yakalamaya çalışıyordun ve başaramayınca benden yardım istemeye geldin." Ağzı seğirdi. "Bana saldırdıktan sonra elimde on iki dikiş atılması gerekti."

"Sana yavaşça yaklaşmanı söylemeye çalıştım, ama sabırsızsın."

"Sen mi söylüyorsun bunu."

Yutkunarak, yorumunu görmezden gelip işime devam ettim.

Başını çevirir ve bana baktığını hissederim. "Özlemiyor musun? Genç ve kaygısız olmayı?"

Seni özlüyorum. "Okulda ya da ders dışı etkinliklerde dışlanıp ihmal edilmenin nesi kaygısızdı ki?"

"Sen dışlanmadın," diyor. "Ben vardım."

Aurora'dan, Foxe'dan veya kardeşlerimden bahsetmiyor. Sadece kendinden bahsediyor. Gözlerim yanıyor. "Ve bunun yeterli olması mı gerekiyordu?"

"Benim için yeterliydi."

"Yapma, Asher. Ben oradayken tarihi yeniden yazamazsın. Ben sana yetmedim." Duygular boğazımı tıkıyor ve daha fazla havlu ıslatmak için geri çekiliyorum. "Bu yüzden geldim ve üniversitede kendi başıma bir yol açtım. İstedğim için değil, başka seçeneğim olmadığı için."

"Aurora senin için ne kadar görünmez olduğunu biliyor mu?"

"Aurora benim yanımda kalacağına dair hiçbir zaman söz vermedi..." Dişlerimi, her bir kökünden keskin bir acı geçene kadar sıkarak kendimi durduruyorum. "Biliyor musun? Seninle bunu yapmayacağım. Geçmişimizde olan hiçbir şeyin artık önemi yok. Seni ve diğer tüm saçmalıkları unutmak için Avernia'ya geldim."

"Ama şu anda da pek iyi durumda görünmüyorsun."

Bu kısmı sessizce söylüyor ve acaba darbeyi yumuşatmak için mi diye merak ediyorum.

Ama yine de, acıyan göğsümün tam ortasına bir yumruk indiriyor.

"Evet, şey," diye cevap veriyorum, onun yarasına daha fazla baskı uygulayarak, "bazı şeyler hiç değişmez, değil mi?"

Sessiz kalıyoruz ve ben havluyu çekip, kanamanın yavaşladığını görünce rahat bir nefes alıyorum.

Kirli kağıdı çöpe atıp, ellerimi ıslak kalçalarımaya koyarak, aynada kesik yerini inceleyen onu izlerim. "Yine dikiş atılması gerekebilir."

"Hayır, ben iyiyim." Lavabonun üzerindeki ilk yardım çantasını işaret ediyor, kapağını açıp bir avuç gazlı bez alıyor.

O ilk paketi dişleriyle yırtarken midem gerilir ve ters döner. Vücudunu çevirerek iyi bir açı yakalamaya çalışır, ama yara sırtının oldukça gerisinde olduğu için ona iyi bir şekilde ulaşamıyor gibi görünüyor.

Gözlerimi devirip, yanağımın içini emerek ellerini bir kez daha itip, ceketinin ve süveterinin eteğini kaldırıyorum.

Devam ediyorum, kaslı karnını ve sırtını saran ince kaslarını ortaya çıkarıyorum ve o garip bir ses çıkarıyor.

"Beni soyuyor musun, yavru?"

"Kapa çeneni ve gömleğini çıkar."

O hemen itaat eder, giysilerini çıkarır ve yere düşürür.

Onun elinden gazlı bezi alırken kalbim staccato ritmiyle çılgınca atıyor, göğüs kafesime sertçe vuruyor. Tıbbi bandı tutarak ihtiyacım olan uzunlukta uzatıyorum ve ağzına götürüyorum.

Asher öne eğilir, dudaklarını geri çeker, dişlerini gösterir ve bandı ısırır.

Yavaşça, bant ikiye ayrılır.

Bacaklarımın arasında bir nabız uyanır ve parmaklarımı titreten titremeyi bastırmak için elimden geleni yaparım.

Ellerimi tekrar onun yanına götürdüm ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi yarasını sardım. Tek fark, artık birbirimizin orgazm olduğunda nasıl görüldüğünü biliyor olmamızdı.

"Bana gerçekte ne olduğunu anlatacak mısın?" diye soruyorum, bandajın kenarına son bant parçasını yapıştırırken.

Omuzları iç çekerek sarkar. "Hiç kavga başlatıp, silahı olmayan tek kişinin sen olduğunu çok geç fark ettiğin oldu mu?"

Alaycı bir şekilde gözlerimi ona çeviriyorum. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Hayatımda hiç kavga etmedim."

"Benimle olanlar hariç."

"O farklı. Seninleyken hep güvendeydim."

Sözler, onları durduramadan ya da anlamlarını tam olarak tartamadan ağızımdan çıkıyor. Yüzüm kızarıyor, boynumdan aşağıya doğru iniyor ve karnımın ortasında papatya tarlası gibi parlak bir şekilde açıyor.

Lavabo musluklarından biri yavaşça damlıyor. Asher cevap vermiyor ve ben geri adım atıp, yaptığım işi kontrol etmek için bir saniye duruyorum. Ne yaptığımı fark etmeden önce parmaklarımı gazlı bezin üzerinde gezdiriyorum.

Asher'ın nefesi kesilir, benimki ise boğazımda takılır.

Nefesimi temizleyip, elimi indiriyorum. "Foxe'un seni bıçaklayacağına inanmak zor."

"Foxe değil." Lavaboya yaklaşıp, kulağını çevirip piercinglerini ve sonra burun halkasını inceler. "Bir Curator pisliği."

Küratörler hakkında böyle konuşmasını duyunca kalbim bir an durdu. İçten içe, umarım Beckett'tir. "Neden Küratörlerle kavga ediyorsun?"

Omuz silkti. "Bazıları biraz alçakgönüllülük öğrenmesi gerekiyor gibi görünüyor." "Ama seni bıçakladılar."

"Sadece sıyrık bile sayılmaz."

İşaret parmağımı gazlı beze bastırıyorum, kanın akıp o noktayı ıslattığını izliyorum. Asher dişlerini sıkarak tıslıyor, hızla dönüp bileğimi yakalıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Orayı dürtmeye devam edersen, acısı geçmez."

Çenemi kaldırıyorum. "Belki de acının geçmesini istemiyorum."

Göğsü inip kalkıyor, beni demir gibi sıkıca tutuyor. İstesem bile şu anda kaçamam ve istemediğimi kabul etmek için birkaç saniye sessizce kendimi düşünmem gerekiyor.

Öfkem ve yalnızlığıma rağmen.

Burada, Asher'ın etrafında, sıcak.

Güvende.

Eğer özür dilemediği şeyler için onu affetmek zorunda kalmasaydım, sonsuza kadar kalırdım.

Yine de beni bırakmıyor ve ben de kaçmaya çalışmıyorum.

"Randevuna geç kalacaksın," diyor alaycı bir şekilde, bakışları öfkeyle doluyor.

"Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Sen söz konusu olduğunda, araştırmamı yaparım."

"Bu yüzden mi buradasın? Gitmemi engellemek için mi?"

İç çekerek beni önüne çekiyor, lavabonun musluğunu açıyor ve akan sudan buhar yükseliyor. Dengede durmaya çalışır gibi soğuk musluğu kurcalıyor ve sonra kalçalarımı lavaboya itiyor.

Ben homurdanarak, lavabonun kenarına tutunuyorum. "Affedersin."

Birkaç saniye sonra, elini başımın arkasında hissediyorum. Korku sırtımı bir kırbaç gibi vuruyor ve beni bir anlığına hareketsiz bırakıyor.

Yüzümü lavaboya indirip yana çevirdiğinde gözlerim muslukla aynı hizada. Tekrar bırakıp, saçımın kırmızı kısımlarından birini iki eliyle tuttu.

Nazikçe, boyalı kısımları musluğun altına getirir ve uzun, çevik parmaklarıyla rengi çıkarır.

Kırmızı su lavaboyu doldurur ve Celeste'yi düşüncelerim boğazımdan yukarı çıkıp onu dikmekle tehdit ederken, görüşüm dönmeye başlar...

"Gözlerini kapat."

Derin bir nefes alıp, dediğini yapıyorum ve artan rahatsızlıktan o duyuyu kesiyorum.

Şu anda tek sorun, *onun* varlığını aşırı derecede fark etmem, özellikle de bacaklarını benim bacaklarıma arasına sokup kasıklarını kalçama sürtünce. O gün onun yurt odasında ne yaptığımı hatırlamıyorum, ama nasıl hissettiğimi *hatırlıyorum* — ne kadar kalın ve uzun görüldüğünü — ve göğsümün arkasında bir heyecan yanıyor, karnıma akıyor ve ayakta durmamı zorlaştırıyor.

O saçımı duşun altına sokmaya ve parmak uçlarıyla kafa derimi masaj yapmaya başladığında konuşmuyoruz. Nefesim hızlanıyor ve lavaboya daha sıkı tutunuyorum, midemde dönen fırtınalı duyguları görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sonunda suyu kapatır ve ıslak saçlarımı sıkmak için birkaç dakika daha harcar. Parmakları saç tellerini sarar, silecek gibi köklerinden çeker ve ben bu hareketin harika hissettirmediğini iddia ederek dilimi ısırırım.

Şu anda inlememi affetmesi imkansız.

Ellerinden biri sırtıma uzanır ve saçımdaki suyu sıkarken aynı anda omurgama hafifçe bastırır.

Gözlerim açılır ve yutkunurum. Tüylerim diken diken olur.

Asher boğazını temizler ve uzaklaşır. Dik dururum, titrek bir nefes veririm ve aynada onun karanlık bakışlarıyla karşılaşırım.

Bu seferki bakışı ateşli. Ateşli. Bunu ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissediyorum.

Yavaşça ona dönerek, onun çok uzaklaşmadığını bir saniye geç fark ettim. Omzum göğsüne değiyor ve çenemi eğerek gözlerimi boynundaki kasların gerginliğine, çenesindeki kurumuş kan lekesine ve dudağındaki yara izine dikiyorum.

O, duyulur bir şekilde yutkunur ve elini yüzüme uzatır. Başparmağıyla yanağımı, sonra kulağımı okşar ve geri çekilerek bana derisindeki kırmızı damlaları gösterir.

Onun ne kadar yakın olduğu, ne kadar güzel koktuğu dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Luce," diyor en düşük sesle. Neredeyse bir fısıltı gibi. "Ben..."

Ben..."

Ağzım çöl gibi kurumuş. "Randevuma gitmeliyim." Yüzündeki ifade değişiyor, sinir bozucu bir hal alıyor. "Yapma."

"Neden?" Kaşımı kaldırıyorum, yapabildiğim en büyük hareket bu. "Kıskanıyor musun yoksa..."

"Evet."

Adım atar, göğüslerimiz birbirine değir. Eğilir, ellerini lavabonun iki yanına koyar, beni kapana kısıtır.

"Evet, *kıskanıyorum*. Seni bu kadar yakından gören tek kişi ben olmak istiyorum."

Eli çenemi bulur, eğilirken başımı yana çevirir. Göğsüm sıkışır.

"Sana böyle dokunan tek kişi."

Dilimi damağımdan ayırmak öncelikli hale gelir. Bakışlarım onun dudakları ile yoğun bakışları arasında gidip gelir, hangisine odaklanacağımı bilemem.

Onu durdurmalıyım. O eğildiğinde, kirpikleri benim kadar gerginmiş gibi titriyor ve ben tamamen donup kalıyorum, nefes almak ve izlemek dışında hiçbir şey yapamıyorum, çaresizliğim beni olduğum yere çiviliyor.

"Seni öpmeme izin ver," diye nefes verir, parmakları cildimde kayar. "Lütfen. Eğer sonra hala randevuna gitmek istiyorsan, ben kenara çekilirim, ama... Lanet olsun, Luce, seni hemen öpmem lazım."

Bilinçli düşünmek giderek zorlaşıyor, ama zihnimde düzinelerce küçük alarm zili çalıyor ve beni ondan uzak durmam için uyarıyor. Geri döndüğünden beri, sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmadı ve ben buna alışkın olsam da, ciddi bir açıklama eksikliği de var.

Özür yok. Beni terk edip bir suçu üstüme yıkması için pişmanlık belirtisi yok.

Sanki bir gün Asher tekrar en iyi arkadaşım olmaya karar vermiş ve başka hiçbir şeyin önemi kalmamış gibi. Arada geçenler onun için dikkate almaya değer değildi.

Boğazımdaki düğümü yutarak, ellerimi göğsüne kaldırıp avuçlarımı düzleştiriyorum. "Beni öpmezsen ölecekmiş gibi mi hissediyorsun?"

Evet de. En azından yalnız olmadığımı bana göster.

O başını sallar. Birkaç santim yaklaşır.

Tüm gücümü kullanarak ve sürpriz avantajını kullanarak onu geriye itip kendimi ondan uzaklaştırırım.

"O zaman öl."

Topuklarımın üzerinde dönerek kapıya doğru koşar, kendimi kapıdan dışarı atarım. Kütüphaneye geri dönerim, iki raf arasında zikzaklar çizerek ilerlerim, ama Asher benden daha hızlıdır. Bileğimi yakalar, beni kitaplığa doğru iter.

Beni zorla kendisine döndürür, elleri hemen yanaklarımı kavrar ve göğsümün içinde yankılanan sapkın bir kahkaha atar.

"Bunun için beni öldürürsen," der ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırır.

ASHER ANDERSON'I ÖPMEK, ne yazık ki, kırk günlük kuraklıktan sonra içilen ilk yudum su gibi geliyor.

Buna kapılmanın ne kadar kolay olduğunu, vücudumun ona uyum sağlamak için nasıl gerildiğini, her düzlemin ve çıkıntının uyum sağladığını, sanki tek bir varlık haline geldiğimizi sevmiyorum.

Uzun zaman önce, ruhlarımızın birbirine bağlı olduğuna inanıyordum. Onun benim eksik yarım, beni tamamlayan denklemin diğer parçası olduğuna inanıyordum.

Dudaklarımız değdiğinde, aramızdaki mesafe ve düşmanlık hala devam etse de, onun bıraktığı boşluk anında doluyor. Sanki hiç boşalmamış gibi.

Elleri yanaklarımdan ıslak saçlarıma kayıyor, dilini ağzıma sokarken saç tellerimi parmaklarıyla tarıyor. Bandajdan kaçınarak çıplak tenine tırnaklarımı geçiriyorum, onu kendime yaklaştırmaya çalışıyorum.

O benim vücudumu tamamen kaplarken, ben raflara yaslanıyorum, ama yine de bu yeterli gelmiyor.

Ani çılgınlığımızdan rahatsız olan birkaç kitap, gürültülü bir sesle yere düşüyor.

Bacaklarım arasına kalçasını soktuğunda bacaklarım açılır, beni yukarı doğru iterek dengemi kaybetmemek için parmak uçlarımda durmam gerekir.

"Bekle, bekle, bekle," diye bağıriyorum, kendimi ondan ayırıp nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Giysilerim hala sıırıslıkla, vücuduma yapışmış durumda ve o yarı çıplak. Şu anda biri içeri girerse, başımız büyük belaya girer.

"Bunu burada yapmalı mıyız?" diye soruyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Hiçbir şey yapmamamız gerektiğine ikna olmuş değilim, ama kendimi ondan ayıramıyorum.

"Tam olarak ne yapıyoruz?" Asher cevap verir ve boynumun yan tarafına, sonra da boğazıma doğru hayalet öpücükler kondurur.

"Beni öpüyorsun."

Yüzünde kocaman, şapşal bir gülümsemeyle geri çekilir. "Evet, öpüyorum

."

Nefes almam imkansız hale gelir.

Onun dudakları gerilir beni benim sessizliğimle "Ben hiç
hiç niyetim durdurmak

durmak gibi bir niyetim yok, buraya hangi meraklı küçük pislik gelirse gelsin."

Bu tamamen pervasız tavır karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu hiç bu kadar *neşeli* görmemiştim, ama vücudu heyecandan titriyor ve bu heyecan bana da bulaşıyor.

Ya da belki de titreyen benimdir. Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz için, aradaki farkı anlamak zor.

Ağzını tekrar ağızıma yaklaştırdığında, sanki ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor gibi hissediyorum. Kolumu hareket ettirip, rafı tutarak dengemi sağlıyorum, o ise dilini dudaklarımın arasına sokup, tadını çıkarıyor ve beni tahrik ediyor.

Titreme hissi ayak parmaklarımı kıvırıyor.

Elleri saçlarımdan kayıp sırtıma doğru inerken boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor. Beni kaldırıyor, kollarını popomun altına geçiriyor ve ben düşmemek için bacaklarımı ona doluyorum.

Bu aç... Sinirlerimi yutuyorum, nabzım hızlanıyor. *Her yerde* hissedebiliyorum, tıpkı Asher'in dokunuşunu hissettiğim gibi, sanki sadece fiziksel bedenimi okşamıyor gibi.

Ruhum rahatsız. Onun varlığı beni etkiliyor.

Her zaman böyleydi. Aksini iddia etmek boşuna. Ona daha sert bir öpücük veriyorum.

Omurgamı kitaplığa sıkıca bastırır ve daha ağır kitaplar yere düşer.

Çevik parmakları eteğimi uyluklarımdan yukarı doğru sıyrır, böylece pelvisinin amıma daha iyi girebilmesi için yer açar. Görüşüm bulanıklaşır, o klitorisime sürtünürken başım yana düşer.

Eğer gerçekten bakir ise, ne yaptığını biliyor gibi görünmesi biraz acımasızca. Bu arada, ellerim titriyor çünkü onları nereye koyacağımı bilmiyorum.

nerede tutacağımı bilmiyorum.

Daha önce, ona istediğim yere dokunabileceğimi söylemişti, ama bu bir şekilde farklı, daha yoğun geliyor ve tek yapabildiğim parmaklarımı saçlarına geçirmek ve yanlış bir şey yapmamayı ummak.

"Ash," diye mırıldanıyorum ağzına, sinirlerim küçük örümcekler gibi yanlarımda tırmanıyor.

O uzaklaştığında, nefes nefese kalıyor ve benim de öyle olduğumu fark etmem bir saniye sürüyor. Nemli saçları benim dokunuşumdan tamamen dağınık hale gelmiş ve ben onu düzeltme isteğine direniyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor, elleriyle uyluklarımı okşuyor. Bir elini içe doğru kaydırıyor ve yer değiştirerek aramıza girecek yer açıyor. "Hoşuna gitmiyor mu?"

Başparmağı klitorisime dokunduğunda içimden bir inilti kaçıyor. O beni nazik bir ritimle okşarken ben kıvranıyorum, taytımın ve külotumun sürtünmesi sırtımı kavisletiyor ve beni ona daha sıkı bastırıyor.

"Sana kızgın olmam gerekirdi," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, o beni okşarken küçük zevk dalgaları patlıyor. Ellerim onun pazılarına düşüyor ve sıkıca sıkıyorum.

"Öfkelen. Ben halledebilirim."

Parmağı sertçe dürtüyor, sonra onu büküp çekiyor. Birkaç saniye sonra, küçük bir yırtılma sesi bana bir çığlık attırıyor ve o iç çamaşırlarımı kenara çekip, teniyle tenimi okşuyor.

"Ama yapamayacağım şey," diyor yumuşak bir sesle, deniyor ve çimdikliyor, "durmak. Artık ne kadar yumuşak olduğunu ve seni kollarımda tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğim için."

Tırnaklarımı onun cildine geçirerek, daha yükseğe tırmanıyorum, onun dokunuşundan kaçmaya çalışırken aynı zamanda kendimi kalçalarına yeniden yerleştiriyorum. Ya da belki daha fazlasını hedefliyorum. Anlamak zor.

Yerimde kıvranıyorum, içimde derin bir yerde bir arzu uyanıyor. Sonsuz bir ihtiyaç mağarası.

Kısa bir duraklama olur, o kendini çekip bana işaret parmağını uzatır, soru sorar gibi alt dudağıma dokunur.

Sertçe nefes vererek ağzımı açtım ve parmağını yavaşça aldım.

Dişlerini sıkarak tıslar, parmağını ıslattığımı izlerken—ne yaptığımı bilmiyorum, ama o benim yaptığımdan hoşlanıyor gibi görünüyor.

dilimi onun etrafında gezdirmem hoşuna gidiyor gibi görünüyor.

Bir süre sonra geri çekiliyor ve elini bir kez daha aramıza kaydırıyor.

Gözlerime bakarak, girişimin önünde durur.

Direnış göstermediğimi görünce içeri giriyor.

Bütün vücudum bu müdahaleye tepki gösteriyor. Gerilme biraz rahatsız edici ama özellikle acı verici değil, bu iyi bir şey.

Bana alışmam için bir süre verip, sonra dışarı çıkıp tekrar içeri giriyor. Beni tutarken çenesindeki kaslar seğiriyor, hareket ediyor, böylece çoğunlukla kitaplık tarafından tutuluyorum, sonra serbest elini yanıma kaydırıp süveterimin içinden göğsümü buluyor.

Sütyenimin ne kadar ince olduğunu fark ettiğimde yüzümde bir sıcaklık dalgası yayılır; o, göğüslerimi avuçlar, başparmağıyla meme ucumu okşayarak, dantelli kumaşın altında gerginleşmesini hissedene kadar okşar.

"Seni görmek istiyorum," diyor, üstümün kenarından kayarak onu yukarı itiyor ve beni serin, ürkütücü on üçüncü katın havasına maruz bırakıyor. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Sözlerinden çaresizlik sızıyor ve karnımda heyecan dalgaları yayılıyor. Onun izinden giderek, süveteri tutup yerinde tutuyorum ve onun beni içini içmesini sağlıyorum. Göğüslerimle oynuyor, sütyenimin ince kumaşını çekiyor ve sıcak avucuyla her şeyi kaplıyor.

"*Mükemmel*," dedi, sesinde daha önce hiç duymadığım bir şey vardı.

Hayranlık.

"Duydun mu, yavru?" diye devam ediyor, parmağı içime girip çıkarken göğsümü yoğuruyor, her vuruşa nasıl tepki verdiğimi anlamaya çalışır gibi tembelce pompalıyor. Nefes nefese, kesik kesik nefesler arasında kütüphaneyi ıslak sesler dolduruyor ve şu anda gerçeklikle herhangi bir bağlantım olsaydı, bunun ne kadar anlamlı olduğu konusunda utanç duyabilirdim.

Ama değilim. Celeste, Tag ve tüm bunların Obeliskos'ta, hem de herkesin görebileceği bir yerde, kampüsteki herhangi birinin içeri girip bizi kamu ahlakına aykırı davranıştan suçlayabileceği bir yerde olduğu gerçeği, çoktan aklımdan çıkmış durumda.

Umurumda değil. Asher Anderson'ın bana *ihtiyacı var* ve yıllar geçtikten sonra bunun gerçekten istediğim tek şey olduğunu anlıyorum.

Uyluklarım gergin, doldurulmak ve oyuncak gibi oynanmak arasındaki çelişkili duygularla titriyor. Basınç, beyaz sıcak ve muhteşem, karnımı istila ediyor, omurgam boyunca hızla ilerliyor ve bacaklarımın arasında toplanıyor.

Asher, saçlarını okşadığımda homurdanıyor, beni çalıştırırken daha iyi bir denge elde ediyor. "Bu küçük bakire delik sırlıslıkla ve ben içine bir şey sokan ilk erkeğim. Ne bk bir onur."

"Tanrım, Ash." Düzgün düşünceler kurmakta zorlanarak sızlanıyorum. "Emin *misin, hiç...*"

Sözlerim yarıda kalır, zihnim aniden onun aynı şeyi başkalarına yaptığı görüntülerle dolup taşar. Foxe'un turne sırasında birçok kadınla birlikte olduğu söyleniyor, yleyse Asher'ın benzer faaliyetlere katılmasını ne engelleyebilirdi?

Ona dokunmak istediği tek kişinin ben olduğumu söylemişti, ama bunun doğru olup olmadığını nasıl bilebilirim?

Kalbim göğsümün içinde rahatsız edici bir varlık haline gelir, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ağrır. Uzunlarım ağırlaşır, üzüntü kan dolaşımına girmeye başlar, o parmağını kıvrıp içimdeki bir noktaya ulaşarak görüşümü karartırken bile.

Sen bir yalancısın, dedi o ayeği tarlasında, onu öptükten sonra. Ona kendimi attıktan sonra, o anda sahip olduğum az miktardaki cesaretimi kullanarak duygularımı harekete geçirdim.

Aylarca kendimi buna hazırladım, onun karşılık vermemesinin sadece benim kafamda olduğunu kendime inandırdım ve o beni mahvetti.

Sonra beni terk etti ve bunun için hiç özür dilemedi.

Eğilip bileğini tuttum ve hareketlerini durdurdum. Kaşları kalktı. "Durmamı mı istiyorsun?"

Zihnim *Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!*

Ama çelişkili düşüncelerime rağmen başımı sallıyorum. Tanrım, ben berbat durumdayım, ama bu işi yarıda bırakmak tüm durumdan daha yanlış geliyor.

Belki beni motive eden şey tahrik olmak, ya da belki de şimdi durursa bir daha başlamak istemeyeceğinden korkuyorum.

Onun beni bırakmasını sağlamak yerine, kalçalarımı ayarlayarak onu daha derine çekiyorum. En iyi hissettiğim yere.

Çenesini indirip, birkaç saniye boyunca kendimi sikkemi izliyor; ter göğüslerimin arasına damlıyor ve o da parmağıyla onu silip, nemi meme ucuma yayıyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece kalbimi titreten her şeyi kovalıyorum, ama o yine de bu hareketlerden büyülenmiş durumda. Sanki yakından tanık olduğu muhteşem bir mucizeymişim gibi.

Sesli bir şekilde yutkunarak, ikinci parmağını da ekliyor. Sıkılık öncekinden daha da artıyor ve tüm vücudum utanmaz bir mutlulukla titriyor.

İç kaslarıma doğru eğiliyor ve hızını artırıyor. Kollarım arkamda uzanıyor, ellerim raflara tutunurken uyluklarım titriyor, damarlarımdan sıvı bir sıcaklık akıyor.

"Tanrım, yavrum. Hoşuna gitti, değil mi?"

Kısa bir baş sallamayla cevap veriyorum ve o, beni sabit tutmak istercesine elini ensemin arkasına getirmeden önce meme ucumu çimdikliyor.

"Parmaklarımdan üzerinde boşalacaksın, değil mi?" diye soruyor, sesinde sertliğine rağmen alaycı bir ton var. "Elimi ıslatıp buradan çıkıp küçük randevuna gideceksin. Bu gece o salonda ya da akşam yemeğinde ya da gittiğin her yerde, benim yüzümden yapış yapış, muhtaç bir halde oturacaksın ve o hiçbir şeyin farkında olmayacak."

Dudakları kulağımı bulur, kabuğunu okşar, sonra dişlerinin arasına alır ve hafifçe ısırır. Ellerim raftan uçar, onun pazılarını, omuzlarını, onu bana yaklaştırmak için bulabildiğim her şeyi kavrar, çünkü omurgamdan aşağıya doğru bir coşku yağmuru başlar.

Orgazmım tabanda toplanır, bal gibi uyluklarımdan yayılır ve amımda doruğa ulaşır. Boğazımda nabzımın atışını hissederim ve durursam ölecekmişim gibi ona yapışıyorum.

"O-oh," diye boğuk bir ses çıkarırım, alnım çenesine düşer. "Asher..."

Zirveye ulaşmanın heyecanı ile birlikte, panik de yanımda esiyor, coşkuya dişlerini geçirmek istiyor. Nefesim kesiliyor ve bir an için ikisini ayırmak ve kafamdan çıkmak için mücadele ediyorum, daha önce beni kırmış bir adamın ellerinde kendimi bırakmak için.

Paranoya ve endişe bana bunun tekrar olacağını söylüyor, ama o benim vücudumu o kadar iyi hissettiriyor ki, bunu görmezden gelmek istiyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Çok acınası bir durumdayım.

"Bırak kendini, yavrum. Ben yanındayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Sesi nazik bir okşama gibi, bu okulda hayatıma geri dönmeye çalışan küstah, umursamaz kişiyle hiç uyuşmuyor.

Ve görünüşe göre, kendimi uçurumdan aşağı atmak, onun eline karşı kıvranarak, hislerimin uyumlu olması için klitorisimi ovuşturarak, unutulma sarmalına girmek için ihtiyacım olan tek şey bu. Kollarımı boynuna doluyorum, amım parmaklarını sıkıca kavrarken ağzım sessiz bir çığlık atıyor ve dişlerimi omzuna geçiriyorum.

"İşte böyle," diye saçlarıma fısıldadı, sesindeki gerginlik benim kendi arzumun bir yansımasıydı. "Benden neye ihtiyacın varsa al."

Onun kanını içmek istiyorum. İkimizin tek bir varlık haline gelmesi için. Bunun yerine, daha sert ısıırıyorum, derisinin yırtılmasını istiyorum.

O tepeyi tamamen aştığımda, vücudum sönüyor, gerginlik ve endişe de onunla birlikte yok oluyor.

Bu, onun bana boşalmama yardım etmesine izin verdiğim ikinci sefer. Sınırlar ve kurallar canı cehenneme; neredeyse yirmi yıllık arkadaşlıktan sonra bile, bunları aşmak o kadar da büyük bir mesele değilmiş.

Asher benden uzaklaşırken dudakları şakağımı okşuyor. Kaybettiğim için yüzümü buruşturuyorum, midemin derinliklerinde yerleşen tedirginliği görmezden geliyorum.

İsteksizce de olsa beni yere indirir ve son bir kez uzun uzun baktıktan sonra göğüslerimi örtmek için gömleğimi çeker. Kollarını kaldırıp parmaklarını diline koyarak benim izlerimi emdiğinde, kahverengi irislerinde vücudumu titretmeye yetecek kadar bir ısı parlar.

O müstehcen bir gülümseme attığında, amım zonkluyor, boğazım daralıyor.

Gözlerimi belinin altına indirdiğimde, ereksiyonunun belirgin hatlarını fark ediyorum ve kendimi ona sürtünerek onu sadece bununla tatmin ettiğim anı hatırlayarak şok oluyorum.

Konuşurken sesimde bir titreme oluyor. "Sen... Yani, ben..."

Kasığına bir bakış attıktan sonra bana küçük bir sırıtış attı. "Endişelenme. Sen başka bir erkekle eğlenirken ben kendime bakarım. Seni düşünmeden duramayacağını bilmek yardımcı olacak

düşünemeyeceğini bilmek yardımcı olacak."

Midemde bir sıcaklık hissediyorum. Kahretsin. Aklımda bu görüntü varken nasıl konsantre olabilirim ki?

Onun kucağına bakmaya devam ediyorum. Bir adım öne çıkıyor ve orta parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor.

"Cidden, Luce. Bunu sadece senin karşılık vermen için yapmadım."

Beni bırakıp geri çekildiğinde, kendimi uyarılmanın sisinden kurtardım. Ayaklarım artık yerdeyken, eteğimi yerine çekiyorum. Çoraplarımda açtığı delik, külotum hala sağlam olmasına rağmen kendimi biraz açıkta hissetmeme neden oluyor.

Düşüncelerimi biraz toparlamayı başardığımda, endişe omuzlarıma çökerek onları ağırlaştırıyor. Asher elini saçlarının arasından geçirip uzun bir nefes veriyor, ben de her şeyden biraz uzaklaşmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Ayak parmağım kendiliğinden ritim tutmaya başlar.

"Ne değişti?" Kafası karışmış bir ifadeyle bana bakar. "Yani..."

"Şu an ile o ayçiçeği tarlası arasındaki zaman. Ben... Bunu o zaman da yapabiliydik, ama sen beni reddettin. Neden şimdi?"

Birkaç saniye boyunca bana bakıyor ve ben bunun aptalca bir soru olup olmadığını merak ediyorum. Belki de fazla düşünmemeyi öğrenmeli ve sadece anı yaşamalıyım, ama bunu yapabilmek için beynimi yeterince uzun süre kapatabildiğim tek zaman onunla birlikte olduğum zamanlar.

Bu farkındalık, şu anda bunu yapmamı engelliyor.

Çocukken bunu yapabiliyordum çünkü rol yapmaya gerek yoktu. O hiçbir şeyi ve kimseyi umursamıyordu, bu yüzden güvensizliğimi ve aşırı aktif zihnimi gizlemek için maske takmam gerekmiyordu.

Bu, sonsuz düşüncelerimi veya sürekli hareket halinde olmak istememe neden olan içimdeki kıpır kıpır hissi *durdurmuyordu*, ama başka biri olmakla meşgul olmadığım zamanlarda başka şeylere de odaklanabiliyordum.

Arkadaşlığımızın sona ermesinin bu güvenlik hissine son vereceğini düşünürdüm, ama sanki eski alışkanlıklarımıza geri dönmüş gibiyiz.

Biraz müstehcen aktiviteler de eklendi.

Onlar yeni.

Bana doğru bir adım atan Asher, bir kez daha beni kollarına alır. Ben de, aptal olduğum için, ona bırakırım ve o da beni tekrar öper. Bu sefer, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi, yavaş, sabit ve şehvetli bir öpücük ve ben, kendimi tutamayıp, bu hareketin içinde inlerim.

"Ben bir aptaldım," diyor bana, geri çekilirken dili üst dudağımı okşuyor. "Bu bir mazeret ya da gerçekten iyi bir açıklama değil, ama gerçek bu."

"Peki, bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Üzgün görünmek ve pişmanlığını dile getirmek farklı şeyler. Kalbim siktir et ve devam et demek istese de, birkaç öpücük affedilmek için yeterli değil.

O iç geçiriyor. "Biliyorum. Ben... Öyle görünmeyebilir, ama senin affını kazanmak niyetindeyim. Ne yapmam gerekirse gereksin. Durmayacağım, ta ki..."

Üzerimizdeki ışıklar titrer ve o, yüzünü tavana doğru çevirerek sözünü keser.

"Sorun değil," diyorum. "Bu ışıklar hep sönüyor."

Son kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, tüm kat kalın bir karanlığa bürünür. Birkaç dakika hareketsiz kalırız, ışıkların tekrar yanmasını bekleriz.

"Avernia, böyle basit şeyler için bakım yapılmayacak kadar pahalı bir okul," diye mırıldanır Asher, yüzünü boynumun kıvrımına gömerek.

Titrek bir nefes vererek, onun tepkilerini görmenin dikkatimi dağıtmaması nedeniyle vücudum şimdi donuk bir paniğe kapılıyor. Bunun yerine, birkaç hafta önceki İlkel Orman'daki anılarım geri geliyor ve oda arkadaşımın son anlarını duyabiliyorum.

Yüzü olmayan cesedinin, başka birinin cesediyle birlikte yurt odamda asılı olduğunu ve okulun her şeyi görmezden geldiğini görüyorum.

"Genelde ne kadar süre kapalı kalırlar?" diye soruyor Asher.

Dudaklarımı sıkıştırıp, kendimi yaklaştıran sarmaldan kurtarıyorum. "Hayaletlerin ne kadar kızgın olduğuna bağlı, sanırım."

"*Hayaletler mi?* Bunun arkasında onların olduğunu mu söylüyorsun?"

Kaşlarım seğirir ve başını tutup boynumdan uzaklaştırırım. "Hayaletlere inanmıyorsun, değil mi?"

"Bu gezegende tamamen yalnız olduğumuzu düşünecek kadar kibirli değilim. Ayrıca, insanı insan yapan şey bu değil mi? Ruh? Öldüğünde nereye gittiğini düşünüyorsun?"

"Vay canına. Asher Anderson'ın doğaüstü olaylardan korkacak kadar korkak olacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Çocukken onlara inanmazdın."

"Bu benim naifliğimdi..."

Merdiven boşluğunun girişinde duyulacak kadar yüksek bir gürültü onu keser. Sarsılır, göğsüne daha yakın bastırırım, kulaklarımda yankılanan sesle kalbim hızla çarpar.

İlk başta hiçbir şey yapmadık.

Sonra başka bir çarpışma havada yankılanarak sessizliği milyonlarca küçük parçaya ayırır. Bu seferki daha çok bir patlama gibi ses çıkarır ve ayaklarımızın altındaki döşeme tahtaları bu gücün etkisiyle inlemektedir.

Asher benden uzaklaşır. Ben de dönüp rafların altına bakarım; üniversite hayatımın bu noktasında, burada o kadar çok zaman geçirdim ki, karanlıkta bu katı görmekte oldukça alıştım.

Kasaba arşivlerinin bulunduğu cam vitrinlerin dışında veya çalışma masalarının düzenli, dokunulmamış bölümlerin bulunduğu bölümün ötesinde hiçbir hareket yok.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyorum, pantolonunun bel kısmını çekerek.

Gölgesi dönüyor ve vitray pencerelerden sızan çok zayıf ışıktaki dişlerini görüyorum. "Korkuyor musun, yavru, yoksa sadece beni başka bir yere götürüp beynimi sikmek mi istiyorsun?"

Utanç, yanaklarımdan alevler gibi yayılıyor, ama ortamı yumuşatma çabasını takdir ediyorum. Normalde bu, Foxe'un yapacağı bir şey olurdu. "Bir randevum var, biliyorsun."

"Ah, evet. Avludaki o çocukla. Ona benimle geçirdiğin zamanları anlatacak mısın, yoksa seni Lyceum'a kadar götürüp bu işi senin için halletmemi ister misin?"

"Bunu mezara götüreceğim," diye fısıldıyorum. "Oh, iyi. Öyleyse hayatta ve ölümdede."

Göğsümde onun sırtışını hissedebiliyorum, ama birkaç kitaplık ve iki eski deri koltuğun arasında bir şey gözüme çarpıyor. Gölgede üç silüet beliriyor, ama gözlerimi kırptığımda yok oluyorlar.

Midem bulantıyla doluyor, kemiklerimde rahatsızlık hissediyorum. "Buradan çıkmalıyız."

Asher bunu sorgulamıyor; sadece elimi tutup beni banyoya sürüklüyor ve hızlıca gömleğini ve ceketini giyiyor. Orada da ışıklar yanmıyor, bu yüzden bunun bir devre kesici sorunu olduğuna ikna oldum, ancak bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Bunun gibi eski binalarda elektrik sorunları olması kaçınılmazdır.

Kesinti kesinlikle kötü kablolamadan kaynaklanıyordu.

Hayaletler gerçek değildir ve bizi yakalamak isteyen kimse yoktur.

Değil mi?

Ancak çarpışmayı açıklayamıyorum. Rastgele şekiller de öyle.

Onların üç kişi olduklarını fark ettim, tıpkı o gece ormanda olduğu gibi. Bu katta, özellikle bu saatlerde, neredeyse hiç kimse dolaşmadığı için, bunu başka türlü açıklayamıyorum.

Asher bizi merdiven boşluğuna doğru yavaşça götürürken, ben onun yanında duruyorum. O, telefonunun ışığıyla yolunu bulurken bir elini duvara dayıyor. Cildim gergin, sinirlerim gergin ve orgazmın ardından gelen hislerle dolu.

Metal kapıyı iterek açıyor ve geçebilmem için tutuyor. Hareket algılayan acil durum ışığı yanarak alanı aydınlatıyor, ama bacaklarım hareket etmiyor.

Asher çenesini eğiyor ve bana bakıyor. "İyi misin?" Ben önümdeki merdiven sahanlığını izliyorum.

Koyu kırmızı bir sıvı havuzunun tüm zemini kapladığı yer.

ASHER

Dekanın dönem başında Lucy ile görüştüğünde Quincy'nin müdahale etmesini istememin bir nedeni vardı. Yaz aylarında orta yaşlı herifle yaptığım sanal görüşme benim için fazlasıyla yeterliydi.

Onun Lucy'nin meydan okuyan tavrının üzerine kasıtlı olarak eğildiğini izlerken, ne kadar iğrenç ve sinir bozucu bir adam olduğunu hatırlıyorum.

Pantolonumun cebinde bulunan kullanılmış maket bıçağı, ikilinin yanına geri dönerken uyluğuma ağır geliyor, parmaklarım onun kaplamalarının arasına bıçağı saplamak için kaşınıyor.

Eğer halka açık bir yerde olmasaydık, hiç düşünmeden yapardım, sırf ona bakışından dolayı. Sanki o, onun gözünde dayanamayacağı bir insanlık dışı pislikmiş gibi.

"Bu suçların hep olay yerinde olmanız biraz tuhaf değil mi, Bayan Wolfe?" Dean Bauer, ellerini beline koyarak soruyor. "Bir ölümü tesadüf olarak açıklayabiliriz, ama şimdi okul, laboratuvar raporları gelene kadar sadece kan olduğunu varsayabileceğimiz bir şeyle tahrip ediliyor. Her seferinde bu kadar yakın olmanız için tek bir neden bile aklıma gelmiyor, tabii bununla bir ilginiz yoksa."

Lucy bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırır ve başını yana eğirir. "Beni bir şeyle suçlayacaksanız, bunu açıkça yapmanızı tercih ederim. Bu oyun biraz eskidi, sence de öyle değil mi?"

"Kampüste yasadışı faaliyetleri bir oyun olarak görmüyorum, küçük kız." Ellerimi ceplerime sokarak, yanlarına rahatça yaklaşıyorum.

onun yanına geldiğimde bir kez döndüm. Gözle görülür şekilde gerildi ama kaçmaya çalışmadı ve iki saat önce parmaklarımın onun tatlı, ıslak amına girmiş olduğu anı hatırladım ve omurgamdan aşağı akan heyecan dalgasını aktif olarak bastırmak zorunda kaldım.

Dekan gözlerini bana dikti, ama omuzlarını dikleştirdi ve hafifçe doğruldu. "Bay Anderson. Sizi tekrar görmek ne güzel. Erebus Hall'da durumunuz nasıl? RA görevleriniz ve diğer işlerinizle iyi uyum sağladığınıza inanıyorum."

"İyi gidiyor, ancak son zamanlarda ortalıkta dolaşan bir dizi tedirgin sakın olduğunu söylemeliyim. Lucy'nin yatak odasındaki olayla ilgili yeni bir gelişme var mı?"

Bir an sessizce bana bakar, sonra kıkırdar. "Maalesef, bu ayrıntıları kamuoyuyla paylaşma özgürlüğüm yok. Ancak, bir ara ofisime uğramak isterseniz, belki bunu ve Küratör programına kaydınızı tartışabiliriz. Kız kardeşinizi de davet etmekten memnuniyet duyarım, çünkü o öğrenciyken kendi küçük toplantılarımızı yapardık."

Bu yorumu sorgulamak için zaman yok, çünkü Lucy'nin gözlerinin bana döndüğünü hissediyorum, daha bir şey söylemeden irislerinde suçlama belirliyor.

"Ne dedin?" diye soruyor.

"Tam olarak görüldüğü gibi değil," diyorum, kafamın arkasını kaşıyarak, bu orospu çocuğunu bıçaklamak için daha da istekliyim, ancak Lucy'nin böyle aşırı bir önlemi affedeceğini sanmıyorum.

Ama yine de, bakışlarında cinayet işleyen bir parıltı varken, belki de şu anda bunu umursamazdı.

Dean Bauer omzuma sıkıca vurur. "Avernia'nın en iyileri ve en parlakları arasına bir başka kurucu aile üyesinin daha katıldığını görmekten çok mutluyum. *Bu* öğrenciler arasında tekrarlayan suç sorunu kesinlikle yok."

İnanamayıp gülmekten kendimi zor tutuyorum. Ciddi olup olmadığını anlamak zor, ama içimden bir ses onun söylediğinden çok daha fazlasını bildiğini söylüyor. Celeste'yi öldürenlerin muhtemelen Küratörler olduğunu bilmiyor olamaz, bu yüzden hikayeyi bastırıyorlar.

Ancak Lucy'yi suçlamaya devam etmesi beni tedirgin ediyor. Bu, şiddet suçları olmasa da dedikoduyla yaşayan Beckett Dupont gibi Küratörlere yakınlaşmak istememin nedenlerinden biri.

Bu yüzden, ormandan dönerken bir öğrencinin beni bıçakla yaraladığı, açıkça planlanmış saldırı gerçekleşti.

Tek istediğim, oraya bıraktığım kutuyu kontrol etmektir. Kutuyu sakladığım yerde duruyordu, bu da Lucy'nin bana verdiği kutunun kötü yapılmış bir kopyası olduğunu kanıtlıyordu. Ve ben bu kutunun nasıl ve neden ortaya çıktığını anlamaya çalışıyorum.

Sanki izleniyormuşuz gibi hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor.

Ben ayağa kalkıp botumla elini ezmeden önce saldırganım birkaç kez bıçakladı. Ama ben kayak maskesini çıkarıp kimliğini ortaya çıkaramadan kaçtı.

Aslında, onu kimin gönderdiğini anlamak için ceketindeki çiçekli teta sembolünü görmek yeterliydi.

Beckett'in niyeti ne, özellikle de beni işe almaya çalıştığı için emin değilim, ama bu durum bana şiddetin bu okulun yaşamında hepimizin fark ettiğinden çok daha fazla kök saldıgını düşündürüyor.

Başka türlü, bu kadar çok öğrencinin kaybolması ve açıklanamayan ölümler nasıl gözden kaçabilir ki?

Buraya gitmek için para ödeyen insanlar, idareye güvenmek istiyor. Eğer iktidar, izlerini yeterince iyi gizleyebiliyorsa, hiçbir şeyi sorgulamak için bir neden olmaz.

Bu yüzden batıl inançlarını yaygınlaştırıyor, tarihi çarpıtıyor ve kendi eksikliklerinin suçlusu olarak savunmasız öğrencileri seçiyorlar. Böylelikle, bir şey ters giderse, bu *onların* suçu değil, düşman olarak gösterdiği varlıkların suçu oluyor.

Hatta bütün bir soyun suçu.

Hala doğaüstü bir bağlantı olduğuna *tam olarak* ikna olmuş değilim, ancak aylar önce aldığım e-postanın beni çok korkuttuğunu inkar edemem. Lucy'yi güvende tutmak için buradaki okula gitmemeyi tercih ettim, ancak isimsiz gönderen, üst düzey yetkililer arasında gerginlik arttıkça, Anderson ailesiyle uzaktan bağlantısı olanların bile başının belaya girebileceğini belirtti.

Özellikle de çok fazla göze çarparlarsa.

Eğer anlaşmazlık ölümcül bir suç haline gelirse, Lucy hayatta kalamazdı.

Bu yüzden geldim. Ona bir şey olursa kendimi affedemezdim.

Lucy'nin botları kaldırıma sürtünüyor ve o boğazını temizliyor. Tekrar dişlerimi geçirmek istediğim pürüzsüz, lezzetli boğazı, bu yüzden dekanın yardımına ihtiyacım var...

"Bay Bauer," der, düşüncelerimi keserek. "Benimle işiniz bittiyse, artık gitmek istiyorum."

"Ben *Dekan* Bauer'im," diye tersler, kolunu kaldırıp kolundaki kalın Rolex saatine bakar. "Ama sanırım saat oldukça geç oldu. Yarın derslere az katılmanı benim yüzümden suçlamayı istemem."

O, kadının dağınık halini fark ederek gözlerini onun üzerinde gezdirirken, kadın cevap vermez. Neyse ki, küçük buluşmamıza rağmen benim kanım kadına bulaşmamış gibi görünüyor, bu yüzden kadın pek şüpheli görünmüyor.

Benim ise gömleğimin deliğinden bandajlı bir yara görünüyor, ama ne dekan ne de gelen polisler bunu fark etmiş gibi görünmüyor.

"Bir hafta boyunca sorun çıkarmadan geçinmeye çalış," diyor dekan ona. "Benim pozisyonumdan çok daha yüksek pozisyonlarda olan insanlar var ve onlar sürekli karışıklıkları pek hoş karşılamıyorlar. Özellikle de zaten sorunlu olduğu kanıtlanmış birinden gelen karışıklıkları."

Lucy burun kıvrarak, topuklarını döndürerek yutlara doğru yönelir. "Bunu aklımda tutacağım, *Bay Bauer*."

O uzaklaşırken, ona doğru bir adım atarım, ama dekan kolunu uzatarak beni durdurur. "Ee, Asher. Artık buraya alıştığına göre, okulum hakkında gerçek düşüncen nedir? Kız kardeşin iyi bir seçim yapmış, değil mi?"

Gözlerimi Lucy'nin uzaklaşan silüetinden ayırmıyorum. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Açıkçası, öğretmenlik pozisyonuna başvurduğunda biraz şok oldum. Fakültenin çoğu, mezun olduğunda onu bir daha görmeyeceğimizi düşünmüştü."

Başımı çevirip ona odaklanıyorum. "Sana böyle düşündürecek bir şey mi söyledi?"

Bildiğim kadarıyla, Quincy'nin eve tamamen perişan halde geldiği tek sefer, burada bir sorun olduğunu açıkça itiraf ettiği tek seferdi.

Onun dışında, üniversite hayatının iyi bir deneyim olduğunu düşünerek devam etti ve bu konuda başka bir şey söylemedi.

Ben gitmediğim ve o hayatta kaldığı için, bunun çok da önemli olduğunu düşünmemiştim.

Ama...

Lucy'ye hiçbir şey söylemedim. Onu köpekbalıklarının arasına attım ve başka bir yerde kan kokusu almalarını umdum.

Bu arada, kan ellerimi lekeliyor. Görünmez olsa da, bu his hiç geçmiyor.

Dean Bauer, Obeliskos'a bakarak derin bir nefes aldı. "Quincy mükemmel bir öğrenciydi, ama Bayan Wolfe gibi, uyum sağlama konusunda sorunları vardı... Sanırım. Bir üniversite kampüsü, düzinelerce hızlı hareket eden parçayla çalışır ve bu parçalar birbirini anladığında ve uyum içinde çalıştığında en iyi şekilde işler. Kız kardeşin Anderson adını veya bununla birlikte gelen sorumlulukları benimsemekle ilgilenmiyordu ve bu yüzden o abartılı güzelleştirme programını başlattı, ki bu program neredeyse on yıldır başımın belası oldu. Üst düzey yetkililer bunu takdir etmedi. Ailen hakkında ne düşündüklerini göz önüne alırsak... Eh, onlar kolayca telaşlanan bir grup."

"Fury Hill'de oldukça yaygın bir ortak nokta gibi görünüyor."

"Lanetli soy inancından bahsetmiyorum bile." Çenesini indirip bana baktı. "Lanetlere inanıyor musun, evlat?"

Tutumu sürekli değişiyor, samimi bir yönetici ile tuhaf bir fare arasında gidip geliyor.

Bu herife hiç güvenmiyorum, bu yüzden ona karşı kesinlikle dürüst olmayacağım.

"Korkarım ki lanet benim zevkime göre çok basit," diyorum, topuklarımı geri çekerek. "Avernia'daki tüm kötü deneyimleri, bazı kötücül büyüler sonucu olarak yazmak, orijinal aileler için çok kolay."

Ellerim hala cebimde, ayakkabılarımızın burunları birbirine değene kadar ilerliyorum. O benden birkaç santim daha kısa ve terliyor. Acaba sorunu sadece Quincy ile mi, yoksa Anderson soyuyla mı? Lanete inanıyor mu *acaba*?

Bu olmaz. Onun, rahat kampüsüne yıkım getiren şeyin yüzyıllardır süren bir husumet olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Burası yandığında, bunun benim yaptığım olduğunu *bilmesini* istiyorum. "Bazen kötü şeylerin sadece kişinin eylemlerinin sonuçları olduğunu düşünmüyor musun? Yolsuzluğun doruğa ulaşmasının sonucu olduğunu?" Kaşımı kaldırıp, burnunun köprüsünden aşağı kayan ter damlasını takip ediyorum. "Kötü eylemlerin gün yüzüne çıkması olduğunu?"

"Belki de, kurumsal olarak, hâlâ kanunsuz adalet tarzını hoş görmüyoruz. Eğer aradığınız heyecan buysa, korkarım ki dışlananlar grubuna katılacaksınız." Dekan boğazını temizleyerek kravatını düzeltmek için elini uzattı. "Herhangi bir suistimalden haberdarsanız, Bay Anderson, bunları derhal soruşturulması için okul yönetim kuruluna bildirmenizi rica ediyorum. Bilirsiniz, şu anda birkaç aktif ceza davası var. İlginçtir ki, bunların hepsi sizin gelişinizden sonra meydana geldi."

"Eminim ki bunlar tesadüflerdir."

Dudaklarını ince bir çizgiye getirir ve bir adım geri çekilir. "Elbette. Başka bir şey ima etmedim."

Kütüphaneye son bir kez bakarak, avlunun karşısındaki idare binalarına doğru yola çıktı ve bir kez durdu. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, bakışlarında okunamayan bir şey vardı.

"Ancak..." Bir duraklama, sonra tekrar öne doğru bakar. "Arkadaşınıza dikkat edin, Bay Anderson. Eğer olan bitenle bir ilgisi yoksa, birilerinin bizim öyle düşünmemizi istediği çok açık."

FOXES çalışma masamın karşısındaki masaüstü bilgisayara bir tane daha kağıt topu atar. Bu on ikincisi ve sayı artmaya devam ediyor. Ekoloji ödevimi yapmaya çalışmasaydım, ona onları toplamasını söyledim.

"Dokuz yaşında mısın?" diye soruyorum, o da başka bir kağıt parçası alıp dilinin ucuna koyuyor.

"Ne? *Teknik olarak*, kapalı alanda çöp atmak sayılmaz," diye sızlanıyor ve masanın diğer ucunda Yuri ile birlikte oturan, ders kitabını yüzüne yakın tutan Aurora'nın sinirli bakışlarını çekiyor.

Obeliskos'a katılmasını rica ettiğimde kabul etti, ama sadece Asher ve benim aramda neler olduğunu ona anlatacağıma söz vermem şartıyla.

Ne yazık ki onun için, sözüm şakaydı, çünkü üst kattaki olaydan beri ondan kaçınıyordum.

Zaten hiçbir şey olmuyor. Birkaç yoğun öpücük dışında —gece geç saatlerde Aurora'nın yatağını paylaşırken, o pencereleri horlamasıyla sallarken ben de dönüp dururken bile aklımdan çıkmayan öpücükler dışında—başka bir şeyin değiştiğini söyleyemem.

O özür dilemedi ve açıkçası, onun etrafındaki şeyler genel olarak tuhaf. Aramızda bir şey olmasını *istediğimden* emin değilim.

Bir gün kendime yalan söylemeyi bırakacağım.

"Gerçekten bütün gün bunu mu yapıyorsun?" Foxe, kollarını masanın üzerine katlayıp başını onlara dayayarak devam etti. "Üniversitenin partiler ve alkol zehirlenmesi ile ilgili olduğunu düşünürdüm, ama sizler *gerçekten* ders çalışıyorsunuz."

"Baban profesör," diyorum. "Neden bu kadar şaşırdın?"

"Büyürken bana öyle anlatmıştı."

"Seni cezbetmek için yalan söylemiş olabilir mi?" diye sorar Yuri, dudaklarında büyük pembe bir balonu patlatarak. "Belki de eğlenceli gelirse gitmeye daha istekli olacağını düşünmüştür?"

Foxe, sonsuz sıra halinde dizilmiş ahşap masa ve sandalyelere, ağır ahşap kitaplıklarla çevrili ve büyük, bol döşemeli mobilyalarla süslenmiş duvarlara göz gezdirir. Günün bu saatinde, insan trafiği oldukça yoğundur, ancak sessizlik her yerde hakimdir.

Büyük odanın diğer ucundaki kütüphaneci, çok gürültü yapan insanları dışarı çıkarıyor, bu yüzden muhtemelen yarım saattir Foxe'a kızgın bakıyor.

"Bu tam da babamın yapacağı bir şeye benziyor," diye gülerek kabul eder. "Ama ters tepti, değil mi?"

Yine susmamız isteniyor ve masanın altından bir gürültü geliyor, Foxe homurdanınca hepimiz irkiliyoruz.

Aurora'ya dişlerini gösterir. "*Ah.*"

"Üzgünüm, bacak spazmı," diye cevaplar Aurora, kaşlarını kaldırarak kitabına geri döner. "Onları, çenelerini kapatamayan aptallar tetikliyor."

"Lisedeyken hiç umursamıyormuşsun gibi görünüyordu," diye tersler, yüzünde gerginlik belirir. Bu ona hiç yakışmaz ve tamamen sinir bozucudur. "Aslında, dilimin durmak bilmeyen halini oldukça sevdiğini düşünüyorum..."

"Kapa *çeneni*," diye bağırır kız. "Bunun hakkında konuşmaya hakkın yok."

"*Hakım yok mu? Orada senin* kalbini kırmadım ki, *tatlım.*"

Yanakları, dudak parlaticısının rengiyle aynı pembeye döner. "Burada ne işin var, *Foxeglove*? Bir yerlerde, seni isteyen birine baş belası olmak için, yöneticinle birlikte olman gerekmez mi?"

Foxe, tam adının kullanılmasına şaşırır — kimse onu kullanmaz, hiç kimse. Kahverengi, dağınık saçlarının altında kulaklarının uçları kızarır ve gözlerinde, nadiren gördüğüm bir şey bir anlığına parlar.

Ama sonra sandalyesini geri çekip dikkatini bana çevirir.

Aurora'ya bir bakış attım, ama o sadece dişlerini sıkıp sırt çantasındaki bir şeyle meşgul oldu.

"Sınavın mı var, Lulu?" diye sorar Foxe, ne üzerinde çalıştığımı görmek için eğilerek.

"Evet. Final sınavları bir anda gelecek ve ben bu dönemin çoğunu... şey, ödevlerimi yapmayarak geçirdim, bu kesin.

Bu dönem herhangi bir dersten kalırsam, mezuniyetimi ertelemek zorunda kalacağım çünkü bahar döneminde ekosistem restorasyonu derslerinin çoğu verilmiyor. Nedense."

"Siyaset bilimi okuduğumu sanıyordum."

Burun kıvrarak başımı sallıyorum. "Yan dal olarak *okuyorum*, ama bunun tek nedeni babamın, biraz siyasi deneyim kazanırsam gerçekten iyi şeyler yapabileceğime beni ikna etmesi."

"Hepimizin ebeveynlerimizin kariyer yaptığı alanda ana dal okuduğumuzu bir düşün," diyor Aurora, Foxe'u kasıtlı olarak görmezden gelerek. "Benim zamanım zanaat bira yapmak ve resim yapmakla geçecekti."

"Ah, Japon edebiyatı öğrettirdim. Japonya'da," diye ekliyor Yuri. "Ailem benim için her şeyi planlamıştı, ta ki onlara öğrenci vizesi başvurusunda bulunduğumu ve buraya okumaya geleceğimi söyleyene kadar."

"Ben mafya için çalışıyor olurdum," diye yeni bir ses araya girer.

Derin ses tonu boğazımı düğümler, bu sesi en son duyduğumda, sahibinin parmaklarını içime soktuğunu hatırlayınca ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılır.

Şimdi, Asher eğilip yüzüme yaklaşırken, o aynı parmaklar masanın üzerine düz bir şekilde uzanıyor. Diğer eli sandalyemin arkasını kavırıyor ve aniden eğiliyorum, beni geriye doğru kaldırıp ayaklarım yerden kesilirken dünyam altüst oluyor.

Beni bir açıyla sabitleyerek sırtıyor. "Selam, evlat."

"Selam," diyorum, çünkü bu kibar bir davranış.

Onu umursadığım ya da birdenbire affettiğim için değil. Özellikle de dekan, onun Küratörlerle dostluk kurduğunu açıkladıktan sonra... Oysa ben, onun onlarla kavga etmesinin, benim onları ne kadar hor gördüğümü anladığı anlamına geldiğini sanıyordum.

Ben tepki veremedim, *herkesin* önünde beni öper, dilini dudaklarımın arasına sokar. Aramızda bir kıvılcım çakar ve bir an için sadece ikimiz vardır.

Onun ruhu ve benim ruhum, eter içinde bir yerde süzülüyor.

Elimi kaldırıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama parmaklarım onun saçlarına dolanıyor ve onu yerinde tutuyor.

Kahretsin, başım belada.

O başımı eğip öpücüğü derinleştirdince ve içim jöleye dönünce, mantığım geri geliyor. Göğsüne itiyorum ve

ancak o bunu kolaylaştırmıyor. "Ne oluyor lan?" diye fısıldıyor Aurora.

Yuri kızarır. "Geçen gün sorduğun soru şimdi tamamen mantıklı geliyor."

Asher sandalyemi yere geri koyarken boğazımı temizlerim ve titrek parmaklarımla dudaklarımı silerim, onun bekleyen bakışlarını görmezden gelirim. Kahretsin, şu anda düzgün düşünemiyorum bile, onun varlığı tüm dikkatimi dağıttı.

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Ash-tree?" Foxe şikayet eder, alnını masaya dayayarak. "Çünkü işe yarıyor."

"Haydi ama. Sadece bir öpücüktü, millet. Bazı ülkelerde bu standart bir selamlama şeklidir," diyor Asher, yanımdaki sandalyeye otururken.

"Tabii," diye onayladı Yuri. "Ama o öpücüklerin çoğu Fransız öpücüğü değildir."

Asher, ayak bileğini sandalyemin ayağına dolayarak beni kendine doğru çeker, dizlerini açar ve beni arasına alır. Düşmemek için uzanırım, avucum onun uyluğunun üst kısmına konar.

Yutkunuyorum.

O sırtıyor.

"Ne için çalışıyoruz?"

Başımı sallayarak parmaklarımı ondan çekmeye çalışıyorum, ama o eğilip elimi kendi eliyle kapıyor ve orada tutuyor.

"Asher," diye alçak sesle uyarıyorum.

"Lucy," diye cevaplar, burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar eğilir. "Sence bazı sınırları çoktan aşmadık mı? Birazcık PDA seni öldürür mü?"

"Öldürebilir."

"Hadi ama. Bırak da yanında olayım."

Herkesin gözlerinin bize dikildiğini hissediyorum, konuşmamızı dinlemeye çalışıyorlar. Yüzümü saran sıcaklık başımı döndürüyor ve ellerime bakıyorum. Başparmağı benimkini okşuyor, ama beni daha yukarı itmek ya da alanımı daha fazla işgal etmek için bir hareket yapmıyor.

Onun beni üst katta parmaklamasına izin verdikten sonra ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum. Belki de, her ne kadar sonuna kadar gitmemiş olsak da, benden istediğini bir şekilde elde ettikten sonra işinin biteceğini düşünmüştüm.

Ama sanırım içimde her zaman en kötüsünü düşünen bir yan var. Hiçbir açıklama yapılmadan terk edildiğinde, kalbin paramparça olup yere düşmüşken, birinin kalmak istediğine inanmak aşılmaz bir görev haline geliyor.

Onu affedecek miyim, yoksa affetmek isteyecek miyim, henüz karar vermedim. Onunla *bir şeylerin* peşinden gitmenin iyi bir fikir olup olmadığından bile emin değilim, özellikle de küratörlük işine bulaşıyorsa, ama...

Elim bacağı üzerinde kalırken, bakışlarımı ders kitabına çeviriyorum. "İşte oldu," diye mırıldanıyor, sırtarak. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

"Sadece seninle tartışmaktan daha önemli işlerim olduğu için."

Alnını omzuma dayayarak mırıldanıyor. "Sınav cevaplarını almamı ister misin?"

"Hile yapmanın ne faydası olacak ki?" "Hayatını biraz kolaylaştırır."

"Tabii, o an için. Ama potansiyel olarak hayati öneme sahip bilgileri kaçırmış olurum, bu da ileride zararlı olabilir. Öğrenmeyi umursamadığını biliyorum, ama *ben* seviyorum. Öğrenmek, büyümek için tek yoldur."

Bazı dersleri öğrenmem diğerlerinden daha uzun sürse bile.

Asher bunu düşünürken, masadaki diğerleri nerede atıştırmalık molası verecekleri konusunda tartışmaya başlarlar.

"Haklısın," diyor Asher, başını sallayarak. "O zaman bana oku." Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Neden?"

"Hatırladığım kadarıyla, yüksek sesle okumak konsantre olmana yardımcı oluyordu." Başını kaldırıp kaşlarını kaldırır. "Olan biten her şey yüzünden, eminim zorlanıyordur."

Kaşlarım daha da çatılır.

"O zaman beni dinleyicinin olarak kullan. Materyali oku, sonra sana sorular sorarım. Baskı yok. Ama... Belki ben de bir şeyler öğrenirim." Yanakları kızarır. "Öyle olmasa bile, en azından sesinin tadını çıkarırım."

"Farklı toprak türlerinin yönetimi hakkında benim sıkıcı konuşmalarımı dinlemek mi istiyorsun?"

"Üç yıl boyunca tek kelime etmeden geçirdikten sonra, söyleyeceğin her şeyi duymak istiyorum."

Göğsüm zonkluyor ve ders kitabını daha sıkı tutuyorum. Lanet olsun ona. "Sana kızgın olmam gerekiyor," diyorum yumuşak bir sesle.

"Bu, bunun için acı çekmen gerektiği anlamına gelmez," diye cevaplar, aynı sessizlikle.

Yine, bu küçük balonun içinde sadece ikimiz varız. Gözlerine bakıyorum, Küratörlerle olan ilişkisini sormak istiyorum ama bu *anı* mahvetmek istemiyorum.

Sadece yardım ettiği için onu affetmek zorunda değilim.

"Tamam," diyorum, boğazımdaki düğümü yutarak. "Ama fısıldayarak konuşmalıyız. Kütüphanecilerle başım belaya girsin istemiyorum

—buradaki gerçek kahramanlar onlar."

Obeliskos'tan ayrılırken nereye gittiğime dikkat etmiyorum, Asher ve onun bende uyandırdığı duygular hakkında kafam karışık düşüncelerle meşgulüm.

Bir yandan, eski günlerdeki gibi onunla oturmak güzeldi. Yıllardır onunla birlikte yaptığım gibi verimli bir çalışma seansı yaşamamıştım, son materyali dikkatle dinleyerek gözden geçiriyordum.

Ama gerçekleri ve sırları kafamdan atamıyorum.

Foxe ile konuşmak için geride kaldı, ama işini bitirir bitirmez peşimden geleceğinden hiç şüphem yok. Belki o zaman ona burada *gerçekte* ne yaptığını ve neden küratörlük işine karıştığını sormaya cesaretim olur.

Kötümser olasılıklar zihnimde bir kasırga gibi dönüyor, endişemi artırıyor ve adımlarımı hızlandırıyor. Bir köşeyi dönünce, karşıdan gelen Profesör Dupont'la çarpışıyorum.

Göğsüm onun göğsüne çarptı ve çantasına tıktığı tüm kağıtlar uçup nemli zemine dağıldı. Dizlerimin üzerine çöküp kağıtları toplamaya çalışırken, utanç içinde özürler dökülüyordu dudaklarımdan.

Profesör Dupont gülerek elini omzuma koyar. "Lucy, endişelenme. Ne kadar az kağıt kurtarırsam, o kadar az zamanımı not vermeye geçirmek zorunda kalırım. Aslında bana iyilik yapıyorsun."

Rahatlama hissi içimi kaplar ve vücudumdaki gerginliğin bir kısmını alır. Ona tam olarak güvenmesem de, kardeşi zaten düşmanım olduğu için ona da düşman olmam gerekmez.

Pythia'ya göre ikisi yakın değiller, ki bu mantıklı, çünkü profesör öğretmenlik hizmetlerini neredeyse bağışlıyor ve görünüşe göre başka pek bir şey yapmıyor. Öğretmenlik yapmadığında, senaryolar üzerinde çalışıyor veya Visio Aternae'nin hayırsever girişimlerinde fakülte danışmanı olarak görev yapıyor.

Beckett ise, kendini altruizmden üstün görüyor ve buna katılanlardan uzak duruyor.

Yine de, kurucu aileler arasında Dupontlar kasabada en fazla etkiye sahip olan ve aynı zamanda en gizemli olanlardır. Aile reisi aylardır ortalarda görünmediği için kimse onun hayatta olup olmadığını bilmiyor.

Profesör, kurucu ailelerin veya konseyin işlerinde vekil olarak görev yapmaktadır, bu da ailenin kampüste kötü niyetli komplolar olduğunu bilseydi, doğrudan bu işlere karışacağı anlamına gelir. Okul yönetim kurulunda üyeleri vardır, bu da benim kitabımda olup biten her şeye suç ortağı oldukları anlamına gelir.

Ne olup bittiğini bilmiyorum. Lanetli bir inanç mı gerçeğe dönüşüyor, yoksa daha kötü bir şey mi?

"Öyle olsa bile," diyorum Profesör Dupont'a, tırnaklarım kaldırımda sürtünüyor, "vicdanım rahat etmez, çöpü öylece bırakamam."

Ellerim bir kağıdın kenarında duruyor, bakışlarım üst kısmına basılmış ambleme takılıyor.

Visio Aternae amblemi değil — iki meşale ve bir anahtar — ama üç başlı ölüm canavarı.

Korku damarlarıma işliyor ve beni olduğum yerde donup kalmaya zorluyor.

Kesinlikle onun el koyduğu bir şey ya da kötü şöhretli öğrenci örgütüne hitap eden bir okul mektubu.

"Ah, evet. *Vicdan*. O sinir bozucu içsel ahlak monologu bir gün başını belaya sokacaktır." Çömelir, üzerine örtüsünü sallar.

kollarını dizlerinin üzerine koyar ve parmaklarımdan kağıdı alır.

Yukarıya bakıyorum, kahverengi pantolonunun güçlü uyluklarına gergin bir şekilde oturduğunu ve süveter yeleğinin kollarının altından belirginleşen kaslarını görmezden gelemiyorum.

Daha da ileri giderek, yakışıklı, köşeli yüzünün hatlarını takip ettim ve o koyu yeşil gözlerle buluştum. O gün ofisindeyken daha açık ve daha az temkinli görünüyorlardı, ama şimdi göz teması kurmak, çok uzun süre yaparsam görüşümü sonsuza kadar çalabilecek bir fenomene bakmak gibi geliyor.

Kendimi toparlayıp gözlerimi kırıştırdım ve hızla birkaç kağıt daha karıştırıp ona uzattım.

Kağıtları alır, başparmağı parmak eklemlerime değiyor. Buz gibi soğuk ve ben bu dokunuştan çekiniyorum.

"Üzgünüm," diyor bana küçük bir gülümsemeye. "Raynaud sendromu. Birisi benden uzaklaşana kadar bu rahatsızlığı unutuyorum."

Kafamı sallıyorum, ellerimi kucağımda birleştirip dizlerimin üzerinde kalıyorum. Kağıtlarını yeniden düzenleyip çantasını kilitliyor ve derin bir nefes veriyor.

"Şu anda dışarıda ne yapıyorsun?" diye soruyor, koyu kahverengi saçlarını kaşlarının üzerine düşen kısmını geri iterek. "Seni bir yere kadar götürebilir miyim? Umarım Beckett'in partilerinden birine değildir. Son zamanlarda çok çığırından çıkmaya başladılar."

"Yine de Avernia onların devam etmesine izin veriyor."

Omzunu kaldırır. "Yeterli paran ve bağlantıların varsa, yönetim birçok şeyi görmezden gelir. Ailenin adını biraz daha kullanırsan, neler yapabileceğine şaşıracaksın, Lucy."

Çenemi kaldırıp gözlerimi kısıyorum. "Nepotizmi ve bireysel kimliklerden çok homojenliği ödüllendiren bir sistemi mi teşvik ediyorsun? Bu, öğrettiklerinle çelişmiyor mu?"

"Sokrat sonrası dünyada, eski Yunanlılar dört ana düşünce okuluna inanırlardı," diyor, dik oturarak.

Onun üzerimde hakimiyet kurmasına izin vermek istemediğim için ayağa kalktım.

"Gerçekliğin olduğu gibi *olduğu* inancı, zevk peşinde koşma dürtüsü ve yargılamayı askıya alma."

"Bu sadece üç tane."

"Sinizm, benim için biraz fazla basit olduğu için genellikle dışarıda bıraktığım bir kavramdır. Dünyevi zevkleri reddetmenin aydınlanmaya veya başka bir şeye yol açabileceğini varsaymak kolaydır, çünkü neredeyse tüm dini doktrinler bu fikri bir şekilde benimser." Ellerini pantolonuna sürter. "Sokrat sonrası felsefelerin her biri, bireycilik üzerine çok güçlü bir şekilde temellenmiştir ve bu, bir eğitimci olarak benim değer verdiğim bir şeydir. Tekil kimliklerin ve bunları keşfetme özgürlüğünün bir değeri olduğunu düşünüyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. *Neden bu ders, benim kaçırmış olabileceğim bir ders gibi geliyor?*

"Ancak daha geriye gidip Platonizm'e dalarsanız, biraz farklı, daha topluluk odaklı felsefelerle karşılaşsınız. Avernia'nın ilham aldığı dönem budur. Bu yüzden öğrencilerine bağlantı kurmayı bu kadar çok öğretmeye çalışıyorlar, çünkü erdem, ahlak ve adaletin hepsinin kolektiften kaynaklandığına inanıyorlar. Omurga tamamen bireyciyse, modern toplumda düzeni sağlamak zordur."

Aklım, onun yanında taşıdığı tek sayfalık kağıdın üzerindeki ambleme geri dönüyor. Sessizce hareket eden ve her yere izini bırakan anonim örgütün sembolü. Ağaçlara, tuvalet kabinlerine ve cinayet kurbanlarına.

"Peki siz hangisine inanıyorsunuz, Profesör?"

Omzumun üzerinden bir şeye bakıyor, bir şey dikkatini çekmiş gibi; göz bebekleri büyür ve birkaç saniye boyunca yüzünde okunamayan bir ifade belirir. Bir şey... belki de umutsuzluk, sanki gördüğü şey sonsuza kadar ulaşamayacak kadar uzakmış gibi.

Ama sonra başını hafifçe sallar ve bu ifade kaybolur, yerine profesyonel bir maske geçer.

Yutkunuyorum, bu değişimin bu kadar kolay olması beni şaşırtıyor.

"Her türlü özgür düşüncüyü engelleyen bir ailede büyüdüğüm için, aşırı toplulukçuluğun olumsuz sonuçlar doğurabileceğine inanıyorum. Özellikle de bu topluluk güç, açgözlülük ve soy ile besleniyorsa." Omuzlarını silkiyor, birdenbire yirmili yaşlarının sonlarında olduğundan çok daha yaşlı görünüyor. "Genel halk için hiçbir teşvik ve fayda olmadığına"

... insanlar kopar ve kendi ayarlamalarını yapmaya başlar."

K

Tag, randevumuzu kaçırdığım için hiç umursamıyor gibi görünüyor. Koruma Politikası dersinde masama gelip dirseklerini masanın kenarına dayıyor ve ben olanları anlatırken sırtıyor.

Tabii, Asher'ın kütüphanede beni parmakladığını anlatmıyorum. Açıkçası, ben de bunu unutmaya çalışıyorum ve Tag'e, sırf başka biriyle yatmak için onu ektiğimi düşündürmek istemiyorum.

Randevunun platonik olduğunu açıkça belirtmiş olsam da, yine de kendimi kötü hissediyorum.

Kan fiyaskosundan bahsetmiyorum bile. Okul resmi olarak hiçbir şeyi doğrulamadı ya da yalanlamadı, ama kanın nasıl görüldüğünü ve koktuğunu biliyorum. Ve bu kadar çok kanı elde etmenin tek yolu, bir şeyin ya da birinin sistematik olarak kanının boşaltılmasıdır.

Duvarın üstüne boyanmış Ölüm Dişleri amblemini saymıyorum bile.

"Haftalardır uyumamış gibi görünüyorsun," diyor Tag, masaya rulo haline getirilmiş kağıt yığınıyla vurarak. "O yüzden dürüst olacağım. Beni ektiğin için bu senin için iyi bir ceza gibi geliyor."

Gözlerimi ovuşturuyorum, makyajımın bulaştığını umursamayacak kadar yorgunum. Asher'ın davetinden kaçmak için kaldığım Aurora'nın odasında, lanet bir yük treni gibi horluyor.

Ama zaten önceden de iyi uyuyamıyordum, bu yüzden geceleri tavana bakarak, gerçekten tehlikede miyim yoksa sadece kötü şansın habercisi miyim diye düşünerek geçirdiğim zamanın tam olarak nerede olduğu pek de önemli değil.

Belki de Dekan Bauer haklıdır ve bu olaylar benim hatamdır — elbette aktif olarak dahil olduğumdan değil, ama belki de benim aurası talihsiz olayları çekiyordur.

Ya da belki de biri benim kampüsten ayrılmamı o kadar çok istiyor ki, bu amaca ulaşmak için diğer öğrencileri kelimenin tam anlamıyla katletmeye hazır.

O pislik Beckett olsa bile hiç şaşırmazdım. Belli ki beni, son dönemimizde burada kurmaya çalıştığı topluluğa bir tehdit olarak görüyor.

"Sanırım aklımı kaçırıyorum," diye itiraf ediyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Gururum okşandı," diye cevaplar Tag. "Ama buna değmez. Ayrıca, ben yine de iyi vakit geçirdim. Artık oyunun gönüllü set tasarımcısıyla konuşuyorsun."

Kaşlarım yükselir. "Set tasarımına ilgi duyduğunu bilmiyordum."

"Eh, ben değil. Ama senin arkadaşın olan kız, Yuri neydi adı? O koordinatör falan, ve ben ona yakınlaşmakla çok ilgileniyorum."

"Beni çoktan unuttun mu?"

Ellerini kaldırıyor. "Hey, bir erkek sonsuza kadar bekleyemez, ama senin günahlarının bedelini benimle Curator partisine gelerek ödeyeceksin."

İnleyerek, kollarımı masamın üzerine katlayıp yüzümü dirseklerime gömdüm. Bu kampüsün o aptal gruba ve partilerine olan takıntısını asla anlayamayacağım, ama onu bir kez reddettiğim için, bu akşam görüşürüz diyorum.

Beckett, son on dakikadır Profesör Ouellette ile sohbet ettiği sınıfın önünden gözlerini bana çevirir, bu da profesörün hiç hoşuna gitmez. Profesör masasının arkasında oturmuş, avucuna el dezenfektanı sıkarken, yüzünde hafif bir rahatsızlık ifadesiyle onu dinlemektedir.

Sol elinde taktığı altın yüzük, kahverengi teninde parlak ve yenidir. Bunun ne zaman olduğunu ve partnerinin kurucu ailelerin tarihini bilip bilmediğini merak ediyorum. Fury Hill'den ayrılan ama bir şekilde geri dönenler bile.

Sonunda Beckett profesörden ayrılır ve beyaz tahtaya yazmak için arkasını döner. Oturmak yerine, Beckett bana doğru gelir, Eli ve Tiernan da ona eşlik eder.

"Avernia'nın ara dönem bütçe toplantısında seni özledik." Beckett'in yapmacık gülümsemesi, elini masama koyarken tüylerimi diken diken ediyor.

Alaycı bir şekilde gülümserim ama cevap vermeden geçen haftaki notlarımı açarım.

"Arka sırada oturan bir kız her maddeyi sorgulamadan okul fonlarının nereye tahsis edileceğini tartışmak biraz tuhaf geldi," diye ekler Tiernan. "Son zamanlarda biraz durgun görünüyorsun."

"Sanırım bunun için Anderson'a teşekkür etmeliyiz." Beckett kaşlarını kaldırarak benimle alay ediyor. "Ama onun gibi gelecek vaat eden bir öğrencinin neden çöplükte yaşamak isteyeceğini bir türlü anlayamıyorum."

"Ah, kıskandın mı?" Öne eğilip, onun aşırı tatlı gülümsemesine karşılık veriyorum. "Keşke onun takıntısı sen olsaydın, değil mi? Güçlü erkeklerden hoşlandığın söylentilerini duymuştum, ama bunun öğrencilere de uzandığını bilmiyordum."

Gözlerini kısıyor. "*Tüm* öğrenciler değil. Sadece o."

"Neden? Senin için hiçbir şey ifade etmediğinin farkındasın, değil mi?"

Tiernan kollarını kavuşturur. "Ne, sanki seni umursuyormuş gibi mi? Adam ciddi ciddi umursamıyor gibi görünüyor."

Eli tek kelime etmez, parmağıyla masalardan birine oyulmuş büyük bir AC harfini izler.

Gözlerim üçü arasında gidip gelirken, göğsümde endişe birikir. Alay ettikleri için değil, buna alışkınım, ama ses tonları yüzünden. Sorgulama. Sanki benimle dalga geçmekten çok bilgi almaya çalışıyorlarmış gibi geliyor ve bu konuyu sevdiğimden emin değilim.

Asher zaten Küratörlerle ilişkiliyse, bizim geçmişimizden bahsetmiş olacağını biliyorum. O herkese bizden bahseder. Eğer bahsetmediyse, bunun bir nedeni olmalı.

Eli'ye baktığımda, yeşil gözleri hızla başka yere kayıyor. *Bir Visio Aternae üyesi bir Küratörle ne yapar ki?* Kurucu ailenin soylu üyeleri olmaları dışında, ikisinin pek ortak noktası olduğunu düşünemiyorum.

Eli kaçmayı düşünmüyorsa tabii. Ya da buna zorlanmıyorsa.

"Pekala, sınıf, lütfen yerlerinize oturun." Profesör Ouellette ellerini çırparak bize doğru geniş bir hareket yapar. Beckett'e keskin bir bakış atar ve o da ellerini kaldırarak teslim olur ve masamdan uzaklaşır.

"Sanırım daha sonra partimde görüşürüz," der, Tag'in varlığını tamamen görmezden gelir. "Bir gece boyunca beladan uzak durabileceğini düşünüyor musun?"

Onun veda sözleri midemde bir korku hissi bırakıyor, ancak ders başladığında bu his büyük ölçüde unutuluyor ve ben, ara dönem projemin teslim ettiğimde henüz bitmemiş olduğunu düşünerek, odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Profesör Ouellette, Profesör Dupont'tan çok daha az hoşgörülü, bu yüzden dönem bitmeden dersten atılmamak için bir çaba göstermem gerekiyor.

Daha sonra, Erebus Hall'a gelip beni Curator kulüp binasına götürmek için geldiğinde, Tag buruşuk bir kağıdı elime tutuşturur, sonra kolumu tutar ve beni eski Viktorya dönemine ait binaya doğru sürükler.

"Beni tutmana gerek yok," diyorum, çekerek uzaklaşıyorum. "Aç şunu," diye cevaplıyor.

Gözlerimi devirerek, uyluklarımı kaldıraç olarak kullanarak çarşafı düzeltirim. Üstte kalın siyah harflerle basılmış FURY HILL HAYVAN BARINAĞI: BAĞIŞ MAKBUZU yazısı vardır.

Hızlıca göz gezdiriyorum, en alta geldiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yürümekten vazgeçmek için topuklarımı yere vuruyorum. Tag bana dönerek kolumu bırakıyor.

"Bu da ne böyle?" diye soruyorum, yazan dolar miktarını işaret ederek. "Barınak için *on bin dolar* bağışladın mı?"

Tag dudaklarını sıkıştırır. "Evet. Evet, yaptım."

Şüphe boğazımı sıkıştırır. Dudaklarını bükerek sırtmaya başlar, sonra omuzlarını silker ve amaçsızca bir taşa tekme atar.

Gözlerimi kısarım. "Bu kadar bağış mı yaptın? Annen Portland'da bir bakkal dükkanı işletmiyor mu?"

Gülüyor. "Bu, bağış toplayamayacağım anlamına mı geliyor? On bin dolar, büyük resimde o kadar da büyük bir rakam değil, biliyorsun."

Yetişkinlerin dünyasında, aslında haksız sayılmaz, ama maaş maaş yaşayan biri için pek de mantıklı bir söz değil. Sanki ona benim için söylemesi için dikilmiş bir söz gibi geliyor.

"Benim standımda sadece elli doların vardı. Şimdi birdenbire on bin dolar bulabildin mi?"

"Ben çok çalışkan biriyim. Ayrıca, sana hiç güven sorunların olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Bir kişi, evet. *Eski* en iyi arkadaşım." Parmağımı göğsüne bastırıyorum. "Bu parayı gerçekten kim verdi?"

Tag'in koyu renkli gözleri sevinçle doldu. "Sanırım zaten biliyorsun."

Kolumu yanıma indirip, Tag'in arkasındaki, küratörlerin yarısının yaşadığı harap Viktorya dönemi konağına bakıyorum. İçerisi ve dışarısı aydınlatılmış, bas sesi avluya yayılıyor ve nemli havayı titretiyor.

Sonra geri dönüp, arkasında parlak bir dolunay asılı duran, perili bir saray gibi yükselen Erebus Hall'a bakıyorum. Derin bir nefes alıp, kağıdı yumruğumda buruşturuyorum ve Tag'a kısa bir bakış atıyorum. "Bensiz devam et, tamam mı?"

Tereddüt eder. "Gözlerinde tuhaf bir ifade var..."

"Git hadi, Holland. Yuri partiye çoktan gitmiştir, eminim. O da ot ve şeftali şekerlerini sever, yemekhanede sattıkları gibi. Ona biraz götür, sonsuza kadar senin olur."

Dilini şaklatarak bana yarım bir selam verdi ve ters yönde koşarak uzaklaştı. Ayağı takılıp düşmeden kendini tuttuğunda burnumdan soludum ve Lyceum'un köşesinin arkasında kayboldu.

Sonra ben de yurda geri dönüyorum.

ASHER

"Yani, hayaletlerin burada saklanabileceği tüm yerleri göz ardı edemezsin."

Foxe ağzına bir parça patlamış mısır atar ve o kadar yüksek sesle çiğner ki Keats, şifonyerimin üstündeki yerinden ona hırlar.

"O dağlardaki mağaralar muhtemelen çok eskidir. Dinozorlardan bile daha eskidir ve kim bilir yıllar boyunca kaç kişi orada ölmüştür? Muhtemelen bu yüzden yönetim onları kapatmıştır."

Gözümü yumruğumla ovuşturarak, kömür kalemimi iki parmağımla tutup, kucağımdaki canavar çiziminin çizgilerini bulaştırıyorum. "*Mağaraların* yanında ne işin var ki? Stüdyoda falan olman gerekmez mi?"

O burun kıvırdı. "Beş kişilik nüfusu olan Fury Hill'de kayıt stüdyosu olduğunu mu sanıyorsun? En iyi seçenek, bir eyalet öteye gidip Aiden'in evde olup olmadığını görmek ve biraz jam session yapmak olurdu, ama o zaman seni tek başına bırakıp garip olaylarla başa çıkmak zorunda kalırdım."

"Ben kendimi idare edebilecek kadar yetenekliyim, gerizekalı." "Tabii, tabii, ama ben yalnız kalırım."

Aslında, onu buraya getirdiğim için pişman olmaya başlıyorum. Yanımda ne kadar çok insan olursa, bu garip dünyaya çekilme riski o kadar artıyor. İşler o kadar tehlikeli hale geliyor.

"Lulu, senin lanetlendiğini öğrenince nasıl tepki verecek sence?" diye düşünürken, Keats'e bir parça patlamış mısır uzatır, ama Keats ona hapşırır.

"Ben lanetlenmedim."

"Tabii ya. *Soyun* lanetli." Foxe başını sallayarak atıştırmalığı dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Tanrım, iyi ki

Büyükbabamın tarafında akrabayız. Lanet, müzik kariyerim için pek iyi olmazdı."

"Aylardır bu konuda hiçbir şey yapmamışken buna kariyer denebilir mi?"

Yüzünü buruşturur ve bana bir avuç patlamış mısır atar. "Beni burada istemediğini düşünmeye başlıyorum, kovboy."

Eskiz defterimden başımı kaldırıp ona baktım.

"Pfft. Ben olmasam hayatın bok gibi olurdu, bunu sen de biliyorsun." Kaseyi yere koyduktan sonra, yatağın üzerine daha da kayarak yanına döndü. "Neyse, bir sonraki hamlen ne olacak? İstedığın gibi burayı gerçekten yakacak mısın, yoksa Lulu'yu sessizce özleyip, katiller serbestken onun ortalıkta dolaşmasına izin vermeye devam mı edeceksin?"

"Onun hiçbir şey yapmasına *izin vermeyeceğim*." Bu noktada, açıklamaya çalışsam bile bana inanmazdı.

Ya da belki inanırdı ve ben sadece bir aptaldım.

Belki de ona söylememek bizi bu karmaşaya sokan şeydi.

"Bu suçlar açıkça bir mesaj, Ash-tree. Sence o bu düzeni fark etmeyecek mi?"

"Sanki lanet şeyleri gönderen ben değilim."

"Hayır, ama onun hedef alınmasının sebebi sensin." Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor, bekliyor. "Değil mi? Bu yüzden buraya gelmek istemedin, değil mi?"

Cevap vermeden çizime geri dönüyorum. Başsız bir at, uzuvları olmayan bir binici, yanında bir deniz canavarı ve bir minotor. Saçma sapan bir şey, ama gerçek dünyada olup biten her şeyin yarattığı endişeyi, en azından bir süreliğine de olsa ortadan kaldırıyor.

Kapı dışarıdan birisi vurunca gürültü yapmaya başlar ve Foxe irkilir. Kafamı çevirip, kapı tokmağının sallanmasını izlerim. Kapı çalma sesi odada yankılanmaya devam eder.

Keats tıslayarak yatağın altına dalar.

"Bence büyük bir hata yaptın," diyor Foxe, yataktan kalkıp kapıya doğru yürürken. Sanki kavgaya hazırlanır gibi omuzlarını silkiyor ve o kapı kolunu tutmadan önce ikimizde de bir anlık tereddüt oluyor.

Bıçaklandığım yerden yanım ağrıyor ve bu kampüste gölgelerde çok gerçek bir tehlike olduğunu düşünüyorum. Avernia Koleji'nin tamamı olmasa da, bir grup insan, atamın yaptıklarından o kadar korkmuş ki, bunun bir daha olmaması için her şeyi yapmaya hazırlar.

Ben gelmeseydim Lucy iyi olur muydu? İyi olmak göreceli bir kavram ve o pek de iyi vakit geçirmiyordu, bu yüzden tüm bunlar yine de olabilirdi.

Dekan ve kız kardeşim dışında kimse benim kayıt olduğumu bilmeden önce, oda arkadaşının ölümüne tanık oldu. Burada olanların tek sebebi ben değilim.

Değil mi?

Sanırım ben de durumu iyileştirmiyorum. Hatta durumu daha da kötüleştirdiğimi söyleyebilirler, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmem.

Foxe, her şeyi göz önünde bulundurunca, benim istediğimden daha fazla coşkuyla kapıyı açar.

Nedense, eşikte bekleyen şey bir katilden daha korkutucu geliyor.

Lucy'nin sertleşmiş ve öfkeyle parlayan gözleri hemen benimkilerle buluştu. Üzerinde, irislerinin parlak mavisini ortaya çıkaran koyu yeşil renkli dar bir kazak ve kütüphanede giydiği gibi kısa siyah bir etek vardı. Uzun, tonlu bacaklarını tayt kaplıyordu ve açıkça sinirli olmasına rağmen, onu görünce sikimin sertleşmesine engel olamadım.

Dürüst olmak gerekirse, bu her zaman böyleydi. Onu görmek nefesimi kesiyor; bacaklarımın arasındaki tepki ise sadece bir bonus.

En azından benim için. Odanın diğer ucunda öfkeyle titreyen kadının şu anda bunu çekici bulmayacağını tahmin ediyorum.

Ya da belki de bulur. Onun öfkesi beni tahrik ediyor, bu yüzden belki de onda da öfkenin yol açtığı bir sevişme seansının faydalarını görecektir bir şey vardır.

Lanet olsun, seni aptal piç. Kendine gel lan.

"Lucy," kütüphaneden beri benden kaçtığıнын farkında olarak monoton bir sesle selam veriyorum.

"Siktir git." İşaret parmağını bana doğrulttu, kaşlarını çatarak. "Sakın bana sanki başım belada falanmışım gibi *Lucy* diye seslenme. Elini o kadar içime soktun ki, neredeyse tadını alabiliyordum. Tam adımı kullanarak beni bok parçası gibi hissettiremezsin."

Foxe'un çenesi *açılır* ve bakışlarını bana çevirir. "Oh?"

"Defol git," diye bağıyorum ona, eskiz defterimi kapatarak.

"Hayır, kalabilir. Uzun sürmez," diyor Lucy, içeri girerken ayaklarını yere vurarak.

içeri girerken. Beyaz bir kağıdı göğsüme doğru itti, bu hareket beni öksürtüyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Kağıdı alıp masamın yanındaki çöp kutusuna atıyorum. "O çocuk sana söylememeliydi."

"Söylemedi." Kollarını kavuşturur. "Neden böyle bir şey yaptın, Asher? Bağış toplama etkinliğini yapmamın tek amacı *para toplamaktı*. Ailemin parasını kullanmak isteseydim, kullanırdım."

"Neden yapmadın? Onlar barınağı bir anda kurtarırlardı."

"Tabii ki kurtarırlardı, seni koca aptal. Mesele o değil. Onlardan yardım istemiyorum çünkü her şeyi kendi başıma yapmak istiyorum. Bir şeye ihtiyacım olduğunda her seferinde ailemin yardımına başvurursam, bu *benim* başarım olmaz."

"Biraz anlamsız görünüyor," diye araya Foxe girer. "Dünyada gerçekten iyi şeyler yapma imkanın var ama yardım etmeyi reddediyorsun çünkü... kibir mi?"

Ona dönerek, öfkeyle bakarak, "Kendi başıma bir şeyler kazanmak istemekte hakkım var. Beni tanımlayan ailem ya da onların parası değil. Bir şeyleri yapmak istediğim için yapıyorum, ama tüm çabalarım sadece içimde bir güvenlik ağı olduğu için mümkünse, o zaman risk ortadan kalkıyor. Hayallerim ve hedeflerim aileme ait. Bana değil."

"Ama kayırmacılık harikadır," diye cevaplar Foxe, göğsünü kaşıyarak. "Sana fırsatlar ve marka anlaşmaları sağlar ve..."

"Bu *benim* değil!" diye bağırır, gözleri yaşlarla dolar. Elleri havada çırpınır, sesi boğuk çıkar. "Anlamıyorsun, çünkü hiç ihtiyacın olmadı. Ailenin, arkadaşlarının, bağlantılarının dışında bir kimliğin var. Kimse kuzeninin ünlü bir müzisyen olduğunu ya da babanın tanınmış bir müzik profesörü olduğunu umursamıyor, çünkü *seni* seviyorlar."

Göğsümde bir şey yanıyor.

"Bende öyle bir şey yok, Foxe. Kolayca arkadaş edinemiyorum ya da insanlarla bir anda bağ kuramıyorum. Tek yaptığım herkesi sinirlendirmek ya da rahatsız etmek, çünkü başka bir şey yapmayı bilmiyorum. Ben zar zor insan sayılırım ve gerçekten iyi şeyler yapmak için adımları atladığımda, insan bile olmadığımı hissediyorum."

Sesi çatallanır ve midemde mide bulantısı hissedirim.

Konuşmayı bitirdiğinde oda sessizliğe büründü. Ben masamın ahşabındaki bir çentiği incelerken, onlar birbirlerine bakıyorlardı.

Lucy ile akranları arasında bir kopukluk olduğunu, biz küçükken beri hep biliyordum ve bunun nedeni muhtemelen kısmen onun DEHB'siydi. Ailesi bu sorunu ele alıp ona ilaç tedavisi uyguladıktan sonra bile, beyninin çalışma şekli onun olayları farklı görmesine ve farklı davranmasına neden oluyordu.

Ben de kendimle diğerleri arasında benzer bir kopukluk hissediyordum, ama ben insanların ne düşündüğünü veya bana nasıl tepki verdiklerini umursamıyordum, oysa bu durum onu içten içe sessizce kemiriyordu.

Asla tam olarak giremediği bir dünyayı derinden önemsemek zorunda kalan bir insan.

O kadar çok önemsiyordu ki, bu onu işlevsiz hale getirdi. Ego ile meşgul bir toplumda ilişki kuramayan biri.

Ve onunla birlikte üniversiteye başlayıp, yeni kazandığı özgürlük ve kimlikle başa çıkmasına yardım etmek yerine, onu terk ettim.

Onun için daha iyi olacağını düşünmüştüm, ama açıkça görüldüğü gibi, bu onu sadece mutsuz etti.

Ben. Onun böyle hissetmesinin suçlusu *benim*.

Boğazımı temizleyerek, başparmağımla kırık ahşabı izledim, pürüzlü parçayı parmak izimden geçirdim. "Parayı ailemden almadım. Ya da seninkinden."

Lucy'nin başı yana doğru sallanır, sulu gözlerinde şaşkınlık vardır. Tanrım, onu ağlatmaktan nefret ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, koluna burnunu silerken.

"Yani, yaklaşık bin dolar bağışladım. Üzerimde olan tek şey buydu Omuz silkiyorum, elimi kucağıma bırakıyorum, onun sarsılmaz ilgisi birdenbire beni rahatsız ediyor. "Gerisi öğrencilerden geldi.

Çoğunlukla küratörlerden. Beckett Dupont, onun küçük kulübüne katılmayı kabul ettikten sonra benim için koşturmaya çok istekliydi."

Lucy burnunu kırıştırdı. "Küratörleri bağış yapmaya ikna ettin mi?"

"En fazla harcanabilir paraya ve etkiye sahip olduklarını düşündüm. kampüste, sahip olmadıkları şeyleri telafi etmek için. Dürüst olmak gerekirse, bu şaşırtıcı derecede kolaydı. Seninle kesinlikle bir sorunları var, bunu bir ara konuşmak istiyorum, çünkü bu beni çok sinirlendiriyor..."

"Aslında barınak için on bin dolar *topladın*," diye fısıldadı, bana dönerek.

"Peki." Çenemi kaldırıp, cam gibi parlak gözlerine bakıyorum. Koyu okyanus suyu gibi, ama tamamen berrak. "Senin için yaptım."

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor. Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha atıyor ve bacaklarımın arasında duruyor.

Ellerimi koltuğumun kolçaklarına koyarım, damarlarımdan beklenti dolaşırken onun bana tokat atmasını beklerim.

İçimde biriken öfkenin doruğa ulaşması ve onun sonunda patlaması için.

Ama asla gelmez.

Yani tokat.

Bunun yerine, avuçlarını omuzlarıma koyar, dizini bacaklarımın arasına yerleştirir ve eğilip beni öper.

DUDAKLARIMIZ DEĞİŞTİĞİ AN, ellerim kalçalarını bulur ve onu kucağıma çekerim. Dizlerini iki yanıma dayar, parmaklarıyla nazikçe çenemi okşar ve öpücüğü derinleştirmek için başımı eğirir.

"Gitmeli miyim, yoksa..."

Lucy'nin omzunun üzerinden Foxe'a bakmak için yeterince geri çekildim. "Evet, seni lanet olası ucube."

"Hey, bazı insanlar izlenmek ister, bilmiyorum."

Dişlerimi sıkarak, tahta bir kitap ayracını alıp kuzenime fırlatıyorum. Iskılıyor, duvara çarpıp yere düşüyor. Histerik bir şekilde gülen Foxe, kapıdan dışarı kayıyor ve arkasından kapıyı kapatıyor.

Gergin birkaç saniye geçer, yalnız kalmanın ağırlığı sessizlikle birlikte yerleşir.

"Sanırım kusacağım," diyor Lucy.

İçimde bir alarm çalar. "Bunu çöp kutusunda yapmalısın. Ya da koridorun sonundaki banyoda."

Başını sallayarak, ellerini boynuma doladı. "Hayır, sadece... Bunu yaptığıma inanamıyorum. Sana karşı çıkmadan seni öpüyorum. Yani, kütüphanede bir şeyler yaptığımızı biliyorum, ama o zaman sen başlatmıştın."

"Ve bir daha yüzümü öpmeni istemediğim takdirde, annemi arayıp aile mezarlığında yer açmasını söylemek için tam yetkin var."

"Peki... O zaman neden beni reddettin?"

Başparmağımla kalçasını hafifçe vurdum. "Şu anda bu konuyu konuşmak mı istiyorsun?"

"*Bu kadar* abartmaya gerek yok," diye utanmış gibi aceleyle söyler. "Ama son üç yılımı bunu merak ederek geçirdim, bu yüzden belki diye düşündüm..."

Hemen cevap vermediğimde, iç çekip benden kalkmaya başladı. Avuçlarımı kalçalarının altına koyup onu kaldırdım ve yatağa doğru yürüdüm. Onu yatağa bıraktım, gömleğimi çıkardım ve yumruklarımı başının iki yanına koyup onun üzerine eğildim.

Boğazım ihtiyaçtan kaşınıyor, ama bunu görmezden geliyorum.

"Bunu sana söylemek istemediğim anlamına gelmesin." Yüzündeki bir saç telini kaldırıp kulağının arkasına koyuyorum, kabuğun kenarındaki piercingleri okşayarak yakutlarla süslenmiş düz kısmı döndürüyorum. "Ne kadar aptal olduğumu ve yaptıklarımı asla telafi edemeyeceğimi konuşabiliriz. Ama... seni tekrar öpmek için *can atıyorum*."

Kirpiklerini yanaklarına değdirerek, kızarmış pembe tenini okşadı. "Ben de."

"Güzel." Gülümserim ve o da gülümsediğinde, bunun gerçekten gerçekleştiğini içten içe hissederim. Lucy Aberdeen Wolfe, her şeye rağmen *beni* öpmek istiyor. "Öpüşürken sana başka şeyler de yapmak istiyorum, sorun olmazsa."

Başını sallayarak, dişlerini alt dudağına geçirir ve yüzümü okşamak için elini uzatır. Vücudum titrer, endişe ve heyecanın karışımı içimi düğümler.

"O zaman ne bekliyorsun?" diye fısıldadı. "Ellerini üzerimde istiyorum."

Titrek avucumu kaldırıp, onu başının arkasına kaydırarak yumuşak, lüks saçlarının arasından geçiriyorum. Kafatasını kavrayıp onu yukarı çekiyorum, sırtı bana doğru kıvrılırken çıkan nefesini zevkle dinliyorum.

Ağızlarımız bir kez daha birleştiğinde, benimki fermuarımın arkasında zıplıyor, onunki ise dilini benimkine sokacak kadar genişliyor. Dişlerimin üzerinde ileri geri hareket ediyor ve ben diğer kolumu belinin altına kaydırarak pelvisini bana yaslıyorum.

Ellerini boynumun arkasına doluyor ve sonra bacağına uyluklarımın arkasına geçiriyor, böylece giydiği katmanların arasından amcığı bana sürtünüyor. Eteği kalçalarına takılıyor ve onu yırtıp atma düşüncesiyle şimdiden nefes nefese kalıyorum.

Onu sıkıca sarıp, süveterini çekerek, bacağının kıvrımları üzerinde yavaşça kayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. Öpücüklerimiz, varlığımın derinliklerinde bir açlık uyandırıyor ve *daha fazlasını* istiyor.

Ayak bileğini kavrayarak baldırını uyluğuna doğru itiyorum ve onu yatağa doğru hareket ettiriyorum. Kalçalarımı döndürerek, kazandığım mesafeyi onun klitorisine kuvvetlice sürtünmek için kullanıyorum ve temasla çıkardığı boğuk sesi yutuyorum.

Ellerim, dokunduğum her santimetreyi adeta gölgede bırakıyor. Bacağını bırakıp, geçici olarak ağzını terk ederek süveterinin eteğine uzanıyorum. Kumaşı yukarı doğru iterek her santimetreyi ortaya çıkardıkça, dudaklarım bu yolu takip ederek karnına öpücükler bırakıyor.

O oturur, kollarını kaldırır, böylece süveterini tamamen çıkarabilirim, ve sonra sadece eteği, taytı ve incecik bir sütyenle kalır. Siyah dantel, soluk, seksi göğüslerini kaplar, güzel pembe meme uçlarını *tam da öyle* gizler. Elimi pantolonumun fermuarından aşağı doğru kaydırırım, sikim çoktan zonklamaya başlamıştır, bu da düzgün görmemi zorlaştırır.

Bakire olmanın beni biraz dezavantajlı duruma düşürebileceğinin farkındayım, son yedi yıldır bu kızı çıplak görmek için hayal kurduğum gerçeğini saymıyorum bile. Onun evinin arkasındaki havuzda yüzüşünü izlerken ilk kez ereksiyon olduğumdan ve cinsel çekiciliğimin yok olmadığını, sadece derin bir bağ kurmam gerektiğini fark ettiğimden beri.

Yine de bu işe hazırlıksız girmedim. Porno izledim, pratik yaptım, dayanıklılık kazanmak için bazı geceler elimi kanatana kadar mastürbasyon yaptım. Hatta gururumu bir kenara bırakıp babamdan ve amcalarımdan tavsiye istedim, onların ana tavsiyesi *ona* odaklanmamdı.

Başka bir şey yapmayı hayal edemiyorum.

Başparmağım sertleşmiş bir tepeyi okşadı ve titrek bir nefesle ağzını açtı.

"Çok güzelsin," diyorum.

Yüzü kızarır. "İstemediğin şeyler söyleme."

Başımı eğip, dantel kupayı kendime doğru çekerek göğsünü ortaya çıkarırım ve dilimin düz kısmıyla üzerinde gezdiririm. Tükürük cildini boyar ve meme ucunu dudaklarımın arasına alıp nazikçe emerim.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar dürüst olmamıştım," diyorum. "Sen gördüğüm en muhteşem yaratıksın."

Parmakları boynuma tırmanır, saçlarıma dolanır.

Gözlerimi ondan ayırmadan, nefes alıp verişindeki en ufak değişiklikleri, yanaklarının kızarmasını, yutkunarak çıkardığı inlemeleri inceleyerek, dişlerimi

İlk başta sadece biraz, ama mavi irislerinde bir ateş parıldadığını gördüğümde, daha fazla baskı uygulayarak sıkıca ısıyorum.

O tıslar, sırtı kavislenir ve göğsünü ağzıma daha fazla iter. Isırık yerini yalarım, kızarık, iltihaplı izden zevk alırım ve bunu göğsünün ortasına daha yakın olan iç tarafında tekrarlarım. Sonra karşı tarafta ve tekrar üstte, köprücük kemiğine kadar uzanan çaresiz diş izleri kalana kadar tekrarlarım.

"Vampir," diye fısıldadı, ben vücudunun aşağısına doğru ilerlerken, eteğini ve taytını da yanımda götürürken. Kalçalarını kaldırarak, alt kısmını soyunmama izin verdi ve onu, bralette'yle uyumlu siyah dantelli külotuyla baş başa bıraktı.

"Kendimi tutamıyorum," diyorum, dudaklarımı baldırına sürterek, onu omzuma dayıyorum. "Buradan ayrıldığında, bu lanet kampüsteki herkesin ağzımın senin üzerinde olduğunu bilmesini istiyorum."

"Eh, *senin* ağzından çıktığını bilmeyecekler."

"Haklısın." Bacağını yatağa geri bırakıp, masama doğru sürünerek gittim ve bir karakalem aldım. Kafasını yana çevirip, iki parmağımla kalemi tutarak geri dönerken bana baktı.

Kalçasını tutup onu ters çevirerek yüzüstü yatırdım; dirsekleriyle kendini yukarı itti, ben de avucumu belinin altına koyarak onu yerinde tuttum.

Parmaklarımla külotunun elastik bel kısmını yakalayıp aşağı doğru çekiyorum ve mükemmel, yuvarlak kalçalarını ortaya çıkarıyorum. Ben yatak üzerine diz çöküp, bacaklarını ayırarak arasına girebilmek için onu ittiğimde, o derin bir nefes alıyor.

"Asher..." diye mırıldanır, kararsız bir şekilde, bana yaklaşmaya çalışır.

Onu görmezden gelip sol kalçasındaki *A harfini* gereğinden fazla büyüttüm. Ama yine de, ona iz bırakmak muhtemelen *gerekli* değildi. Başka hiç kimsenin onu bu halde görmesi mümkün değildi.

Ben onunla işimi bitirdikten sonra.

Semesterin geri kalanında, hatta *hayatımızın* geri kalanında benim yatağımda kalması için ona yalvarmazsam şanslı sayılır. İşte bu kadar ileri gittim.

Belki de hep böyleydi.

Yine de, içimde onu görünür bir şekilde işaretlemek isteyen garip, ilkel bir yan var. Isırıklar da iyi ama, ona adımı yazmak, geçici de olsa ve sadece benim görebileceğim bir yere olsa da, hoş bir erotizm içeriyor.

S harfi daha küçük ama daha az belirgin değil. Kömür, cildinde kolayca kayıyor ve imzaman ipeksi pürüzsüz bir yüzeye kavuşmasını sağlıyorum.

Sikimden bir damla ön sıvı sızıyor ve dişlerimi sıkarak, her ne kadar tanrı varsa ona dua ediyorum, siktiğimin pantolonuna boşalmayayım diye. Yine.

Kalçalarını sallayarak vücudunu kıvrır ve yataktan hafifçe havaya yükselir. Böylece bana en mahrem bölgelerine daha fazla erişim imkanı verir. Kalem keskin olmayan ucunu alıp ileri doğru kaydırarak dikişini okşarım. Klitorisini okşadığımda titrer, sonra geri çekilirim ve kalemi ağızla değiştiririm.

"Hey, bekle." Omzunun üzerinden bana bakıyor, saçları yüzünün önüne düşüyor. "Bunu yapma."

Kaşlarımı kaldırdım ama geri çekildim ve yatağın kenarına oturdum. Hayal kırıklığı beni sardı ve bir güvensizlik dalgası kalemi daha sıkı tutmamı sağladı, bunu yıllar önce yapmadığım için kendimden nefret ettim. Belki o zaman deneyimsizliğimi umursamazdı.

Lucy dönerek dizlerinin üzerine çöküyor. Bana uzanırken yutkunması duyuluyor, omuzlarımı tutup beni iterek sırt üstü yatırıyor.

Çıplak vücudu benimkinin üzerinde sallanıyor, göğüsleri tam yüzümün önünde. Yukarı doğru uzanıyorum, dilimi birine vuruyorum, meme ucunun daha da sertleşmesinden zevk alıyorum.

O eğilip beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, sonra geriye doğru kayd. Titreyen parmakları pantolonumun fermuarını açmak için hareket etti ve her bir dişin tek tek açıldığını hissettim, buna karşılık penisim bir sarsıntı ile tepki verdi.

Bu his, göğsümde, kemiklerimde, sanki devasa duvarlar ve kubbeli tavanlarla çevrili bir senfoni gibi yankılanıyor. O pantolonumu aşağı indirmeye başladığında nefes almakta zorlanıyorum, dizlerime geldiğinde bir an duruyor.

Başını bir yana eğerek, vücudumdaki tek dövmeyle inceliyor. Sağ uyluğumun üstünde, avucumun büyüklüğünde, gül taçlı bir kurt.

Bir an için hiçbir şey söylemiyor ve kaslarım geriliyor, endişeyle doluyor.

Aptalca, dürtüsel bir karardı. Foxe aynı gece, son gösterisinden sonra bir tane yaptırdı, ama o lazerle sildirdiğinde ben silmemeyi tercih ettim.

Hayatımdaki Wolfe'u ruhumdan silmek mümkün değildi, öyleyse bunu vücudumdan silmenin ne anlamı vardı?

Ama şimdi, bu biraz aptalca geliyor...

Gözlerini kısarak eğilen Lucy, çizginin alt kenarını diliyle okşadı, benimle göz teması kurarak tasarımın tepesine doğru bir yol çizdi.

Başım geriye düşer, yatağın ahşap çerçevesine çarpar, ağzım nefes nefese inleyerek açılır.

Gülümseyerek, Lucy dilini bir kez daha gezdirir, bu sefer hareketini kendi ısırtığıyla sonlandırır. Dövmeyle ısırır, dişlerini bana batırır, ta ki benim sikim çılgınca zonklayana, çelik gibi sertleşene ve muhtemelen şu anda onun bu kadar yakın olmasıyla tehlikeli hale gelene kadar.

"Bu çok seksi," diye mırıldanır, kirpiklerini kırpıştırarak dövmeyle tenime fısıldar.

Göğsüm ağırlaşıyor, heyecan kaburgalarım, omurgam ve kaslarım arasında narin bir ağ örüyor. Her şey hazır, başlamak için sabırsızlanıyor ve o dişleriyle boxerımı çekip çıkardığında, kendimi tutmaktan neredeyse bayılacaktım.

Çarşafları sıkıca tutarak, penisim serbest kaldığında ve Lucy'nin gözleri onunla aynı hizaya geldiğinde nefes nefese kalıyorum. Dikkatlice, elini tabanına doluyor ve tüm uzunluğu onun dokunuşuyla zıplıyor.

"Bekle," diyorum, bileğini tutup beni çekerek. Ona verdiğim yakıcı öpücük başımı döndürüyor ve ona bacaklarıma dönmesini söylüyorum.

"Şey..." Tereddüt eder, omzunun üzerinden tekrar bana bakar.

Bir bacağını tutup kalçama getiriyorum, böylece o bana ters yönde oturuyor ve parlak, şişmiş amcığı tamamen görünür hale geliyor.

"Bu tuhaf değil mi?" diye sorar yumuşak bir sesle, parmaklarını uyluklarımın üzerine yayarak. "Bu çok... samimi."

"Bunda tuhaf olan bir şey yok, yavrum. Kendini hazırla ve farklı bir şey istersen çekinmeden söyle." İki elimle kalçalarını kavrayarak yaklaşıp yaladım ve onun ıslaklığının ilk gerçek tadını aldım —erkeklerin geçim kaynaklarını terk ettikleri o nazik, çok hafif tadı.

Lucy ığlık atıyor, başı ne düşüyor, ben klitorisinden deliğine, sonra tekrar klitorisine doğru yalarken, kalçalarını sıkıp onu bana yaklaştırıyorum.

"*Siktir*," diye inliyor, nefesi bacaklarımın içini gıdıklıyor.

"Yaklaşıyoruz." Ağzımla amını kapattım, dilimin düz kısmını dikişine bastırıp ucuyla klitorisini okşadım.

Ona baskı yapmaya başlar başlamaz, benim aletimi kavrar ve başını dudaklarının arasına alır. Kalçaları yüzüme doğru kıvrılır, sürtünmeyi arar ve hareketleri tam da ihtiyaı olan yere yönlendirir. Yumruğuyla beni pompalarken ağzını başımın üzerinde gezdirir, elini boyuna doğru çevirir.

Bunu kavraması birkaç dakika sürüyor. Birkaç kez elini değiştiriyor, başparmağını alt tarafına uyguluyor ve dilini yarık içine itiyor, sanki benim her tepkimi lyyormuş gibi. Uyluklarım titriyor, yaptığı her şeyle boşalma yaklaşıyor.

Belki de ilk seferinde bu kadar iyi olmamalıydı. Karşılaştırma yapabileceğim bir şey yok, ama ikimizin de bunu birbirimize yapmak için ne kadar uzun süre beklediğimizi düşününce, hiçbir pratik bir fark yaratmazdı diye düşünüyorum.

Bağlantı, *ihitiya*, orada. Sonuç olarak her şey harika hissettirecek.

Beni daha derine götürdüğünde, göz kamaştırıcı beyaz bir ışık parlaması görüyorum. "İşte böyle," görüşümü geri kazandığımda onu övüyorum,

yumuşak teşvikle *titrediğini fark* ederek, dudaklarımdan fişkırarak. "Beni iyi em, yavru. Boğazını kirletmeme izin ver."

O kusarken, neredeyse beni içine çekerek, salyası akıyor.

Onun ıslak, hassas etine inleyerek "*Siktir*, Luce, beni boşaltacaksın..."

Sözümü bitirmeme izin vermez, penisimin başını boğazının arkasına getirir; öğürür, kasları organın etrafında kısa bir süre kasılır, sonra geri çekilir, tükürüğünün aşağıya akmasına izin verir, pelvisime ve yumruğuna birikir.

Zevk damarlarımdan akıyor ve ben çabalarımı ikiye katlıyorum, dilimi onun dar kanalının içinde ve dışında çalıştırıyorum, lezzetli tada boğuluyorum.

Geri çekilerek, kalçasını ısıyorum, dişlerimle etini alıp, o basınçtan sıçrayana kadar ısıyorum. Hemen kırmızı bir iz beliriyor ve sanki bana öç almak istercesine daha hızlı emiyor.

Sikim zonkluyor, orgazmım içimde kayıyor ve ben onu tutmak için elimden geleni yapıyorum. Parmaklarımı onun uyarılmış bölgesinde gezdiriyorum, *yavaşça* içine giriyorum, şiddetli bir titreme tüm vücudunu sarsarken klitorisini yalıyorum.

Parmağım kıvrılıp yukarı doğru çıktığında başı benden ayrılır ve omzunun üzerinden bana bir bakış atar, eli beni pompalarken hareketle sallanır ve benim boşalmamı sağlar.

Kaşımı kaldırıyorum, kızarmış yüzünü, kaşlarını çatmış halini içime çekiyorum. "Neredeyse geldin mi?"

O başını sallar, ağzını tekrar benim penise getirir, başını eğerek dilini sağa sola kaydırır.

"Başka neye ihtiyacın var?" diye soruyorum, boş elimdeki parmaklar kalçasına gömülüyor, orada izler bırakıyor. Bu, ben dayanamazsam onun için iyi olmalı... Ah, kimi kandırıyorum? Sonunda içine girebildiğimde üç saniye bile dayanmam mümkün değil.

Lucy Wolfe söz konusu olduğunda, iradem neredeyse yok denecek kadar az.

"Bir tane daha ekleyebilir misin?" diye soruyor, amcığı bu istekle titriyor.

İtaat ederek iki parmak arasındaki mesafeyi genişletiyorum. "Seni germek mi lazım, ha? Uyduğumdan emin olmalıyım."

O, benim penisimde hissettiğim anlaşılmas bir ses çıkarır ve ben üçüncü parmağımı da içeri sokmayı başardığımda, iç duvarlarını masaj yaparken klitorisini ağzıma alıp emdiğimde, o orgazm olur ve etrafımda o kadar şiddetli kasılmalar olur ki, neredeyse kan dolaşımımı kaybedeceğim.

"Vay canına," diyor, alnı kucağıma düşüyor.

Ona doruğun heyecanından kurtulması için birkaç saniye zaman tanıyarak, biraz gevşeyene kadar bekledikten sonra içinden çıkıp kalçalarını benden kaldırıyorum, onu sırt üstü çevirip ikiz yatağın ortasına çekiyorum.

"Bekle!" Sıcak ellerini göğsüme bastırarak hareketlerimi durdurur. "Bitirmedin."

"Muhtemelen boğazını döllemek için üç saniye kaldı," diyorum, onun üzerine sürünerek. "*Şimdi* amını istiyorum."

Dizlerimin üzerine çöküp, açılmış bacaklarının arasına yerleşirken, sersemlemiş mavi gözleri bana doğru kırışırtıyor. Elimin arkasını ağzıma götürüp parmak uçlarımı yaladığımda, irislerinde açlık belirliyor ve onun tatlı tadı karşısında inliyorum.

Kızıl bir kızarıklık yanaklarını kaplar, boynuna ve göğsüne doğru yayılır. Penisim, onu sertçe çekince, içine girmek için çaresizce sallanır.

Yutkunarak, önümdeki güzelliği hayranlıkla seyrediyorum: pürüzsüz, soluk ten, ısırik izleriyle dolu mükemmel, dik göğüsler, hafif kıvrımlı kalçalar ve aralarındaki ıslak cennet.

Hayatta burada olacağımı hayal bile edemezdim.

Lucy çenesini kaldırıp alt dudağını ısıriyor. "Çok konsantre oluyorsun ve bu beni geriyor."

Sırıtarak öne doğru kayarım ve bacaklarını daha da açarım. Penisimin başının hemen altından tutup, yavaşça onun dikişine doğru sürüklerim, etine yapışan kaygan nemi toplarım.

Elimi dizinin arkasına geçirip tekrar yaklaşıyorum. O dönmeye başlıyor ama ben bacağını sıkıp başımı sallıyorum. "Hayır, yavrum. İlk kez içine girdiğimde izlemeni istiyorum. Kimsenin ulaşamayacağı bir yerde seni sahiplendiğimde."

Ağzı açılır, ama dirseklerine dayanarak başını sallar. Başka bir yere bakamıyorum, onun benimle olduğundan emin olamıyorum, taç içeri girerken. Boğuk bir ses çıkararak boynumu çeviriyorum, ıslak sıcaklığı beni sarmaya başladığında boğazım daralıyor.

Alnımdan ter damlaları karnına düşer ve ben bir santim daha girerim. Sonra bir santim daha. Dizine baskı uygulayarak nefes alırım,

bağlandığımız yerden gözlerimi ayırıp onu kontrol etmek için.

Acı gözlerini kapatıyor ve ben donuyorum.

Kahretsın. Bu ona acı veriyor mu?

Biliyorum, öyle olması *gerekıyor* - ya da en azından genellikle öyle olur - ama ön sevişmenin yeterli olacağını ummuştum.

Dişlerimi sıkarak, yavaşça nefes verip geri çekildim. "Belki de biz..."

"Hayır!" Ön kollarımı tutarak geri çekilmemi engelledi. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece... Hayal ettiğimden çok daha büyüksün. Biraz sıkı ama çok da kötü değil."

"Sikimi hayal mi ettin, yavru?"

Gözlerini devirdi. "Her neyse, yakışıklı. Hadi artık içime gir."

"Ne kadar otoriter." Kalçalarımı ayarlayarak biraz daha içeri giriyorum, onun sıcaklığı, rahatlığı ve inanılmaz derecede ıslaklığı içinde kendimi kaybediyorum.

"Bu senin için bir sorun mu?" Saçlarımı alnımdan iterek, sonunda onun içine girdiğimde nefesini keserek, bir gözyaşı hemen gözüne doldu.

Etrafımı saran hisler karşısında gözyaşlarımı zorlukla tutuyorum. Onu hissetmek bile başımı döndürüyor. "Hiç de bile. İstedğin zaman bana emir verebilirsin, sonra da teşekkür etmek için amını yalarım."

Bu onu güldürdü, ama sonra hafifçe hareket ederek onu durdurdum. Ön kollarımı tırmalıyor, burnundan zor nefes alıyor.

Dişlerimi sıkarak, mümkün olduğunca hareketsiz kalıyorum ve onu doldurmanın anlık tatmini yavaşça dağılsın diye bekliyorum.

"Asher..." diye fısıldadı, ellerim yanlarından yukarı kayarken titreyerek.

"Bu iyi mi?"

Lucy başını sallar ve yutkunduğunu duyarım. Onu dokunduğum yerlerde parmak uçlarım yanar, onu burada böyle görmek tüm vücudumu gerginleştirir.

Ait olduğu yerde. *Her zaman* ait olduğu yerde.

Benimle.

"Daha fazla aç," diyorum, bir bacağını geriye doğru iterek dizini yatağa dayıyorum. Onun içinde kaybolduğum yere bakıyorum

ve başparmağımla onun büzülmüş meme uçlarından birini okşuyorum. "Tanrım, şuna bak. Bak nasıl benim için açılıyorsun, sanki bunun için yaratılmışsın gibi beni içine alıyorsun."

Ne dediğimi bilmiyorum; kalçalarımı geriye doğru çekip, itme hareketlerimi denerken kelimeler ağzımdan dökülüyor. İlki onu *derinden* vuruyor ve o boğuluyor, omurgası yataktan açıkça kalkıyor.

"Evet? Hoşuna gitti mi, yavru?"

O çılgınca başını sallıyor, ben de devam ediyorum, kalçalarımı yavaş ve sabit bir tempoda kıvrımlaştırıyorum.

"Bu çok..." Ben eğilip göğsünü ağzımla kapattığımda, o kesik kesik inlemelerle sözünü keser. Dilimi düzleştirip etrafında döndürürüm, meme ucunu dudaklarımın arasına alıp nazikçe çekerim.

"Ne olmuş yani?" diye ısrar ettim.

Burun delikleri genişler, göğsü inip kalkar. Uzun, kalın kirpiklerinin arasından gözlerine bakar, ben de daha sert emerek gözlerinin şehvetle kararmasını izlerim.

"Seksi," diye cevaplar, parmaklarını saçlarıma dolayarak.

"Çek onu," diye cesaretlendiriyorum, meme ucunun etrafını yalarken, diğerine geçmeden önce ne kadar gerginleştiğini hayranlıkla izliyorum. Göğsümde kalp atışlarını hissedebiliyorum ve en iyi şekilde aklımı kaçırmıyormuşum gibi hissediyorum.

"Acıtmaz mı?"

"Tanrım, umarım acıtmaz."

Kalçalarım yine onun kalçalarına çarptı, bu sefer daha sertçe, ve o saç köklerimi sıkarken, sırtımdan aşağıya doğru yağmur gibi inen bir acı hissi yayıldı, ama bu acı zevke dönüştü.

Ben içeri girip çıktıkça o da gevşiyor gibi görünüyor ve sonunda ellerinden biri başımdan ayrılıyor, aramızda kıvrılarak klitorisini okşamaya başlıyor. Uyluklarını bırakıp iki elimle belinin kıvrımını kavıyorum ve açıyı değiştiriyorum, boşalmamak için çenemi o kadar sıkı kilitliyorum ki gözlerim kararmaya başlıyor.

Ya da belki de bu, onun ve bu hissin ne kadar *inanılmaz* olmasından kaynaklanıyordur. Her itişte göğüsleri zıplıyor ve yatak hareketlerimle gıcırıyor, duvara çarpıyor.

Eğer iyi bir RA olsaydım, belki de kadın geri kalanını rahatsız ettiğimiz için endişelenirdim, ama ben iyi bir RA *değilim* ve şu anki durumdan başka hiçbir şey umurumda değil.

Bundan sonra mutlu bir şekilde ölebilirim. Ya da en azından daha mutlu. İçimde her zaman var olan öfke neredeyse... doyuma ulaşmış gibi görünüyor. Belki de dikkatim dağılmış.

Her ne olursa olsun, bu hissi sonsuza kadar kovalayacağımı biliyorum. "Aman Tanrım, Asher. Çok *derine* iniyorsun."

"Lanet olsun Luce, böyle şeyler söyleme."

"Neden?" Gözleri parıltıyor, dudaklarından bir inilti dökülüyor. "Bu seni boşaltmak mı istiyor?"

Her kelime, içsel hareket aralığına güvenerek onu sikmeye devam ederken dışarı çıkıyor. Belirli bir vuruşun hoşuna gitmediğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını izliyorum, ama o bu yolculuğun tadını çıkarıyor gibi görünüyor, bu yüzden sadece hızımı artırıyorum, her dalışımı uzatıyorum ve geri çekilirken sikimi yukarı doğru çekiyorum.

Görüşüm kenarlarda bulanıklaşmaya başlıyor, bu da yaklaşan orgazmın omurgamdan yukarı doğru ilerlediğinin açık bir işareti.

"Yaklaştım," diye uyarıyorum. "*İyi*."

"Siktir, daha uzun süre dayanmak istiyordum." Sesim gergin, çaresiz, yalvarırcasına. "Boşalmam lazım."

Çenesini eğip sırtıyor. "O zaman yap."

"Ben... Benim prezervatifim yok, yavrum."

"Gerek yok. Hap kullanıyorum."

Gözlerini sıkıca kapatır, kendini okşamaya devam eder ve onun etrafımda sıkılaştığını hissedirim. Öncekinden daha küçük bir titreşimdir, ama yine de oradadır ve o buna yaslanır, beni o kadar sıkı sıkı ki neredeyse bayılacağım.

Avuç içimi göğüslerinin arasına düzleştirip onu yatağa sıkıca sabitlerim ve hızlı, acımasız vuruşlarla ona girerim. Bu vuruşlar ikimizin de ciğerlerinden havayı çeker ve o inler, parmakları daha hızlı hareket eder, ta ki ikinci orgazmını engelleyen set patlayana ve üzerime boşalana kadar.

Yine.

Lanet olsun, bundan asla bıkmayacağım.

Çenemi sıkarak, son saniyede içinden çekilirim ve damarlarımdan sıvı bal gibi dolaşmaya başlayan coşkuyla sikimi tutarım. Kısa, öfkeli sarsıntılarla kendimi pompalarken, işkence gibi bir inilti çıkarırım ve sikimin ucundan fışkıran spermlerin, onun amını ve karnını yapışkan, beyaz bir sıvıyla kaplamasını büyük bir hayranlıkla izlerim.

"*Tanrım,*" diye nefes nefese kalıyorum, sikim avucumda yumuşuyor. "*Lanet olsun, Lucy. Amin muhteşem.*"

Lucy kıkırdar, terli yüzünü avuçlarıyla ovuşturur. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Gülümsememi engelleyemiyorum, ağzım o kadar geniş açılıyor ki biraz acı veriyor. "Her şeyin bir ilki vardır."

"Sen yapmadın..." Parmaklarının arasından bana bakıyor. "*Biliyorsun. İçime girmedin.*"

Yataktan kalkıp masama doğru yürüdüm ve bir paket ıslak mendil aldım, ikisini alıp onun yanına döndüm. Dizlerini ayırarak, mendili onun incinmiş amına bastırdım, diğer her şeyle karışmış olan bir bacağındaki küçük kan izini temizledim.

O yüzünü buruşturarak başını yastığa geriye doğru yaslar.

"Genç bir anne olmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum," derim ona, mendili çöp kutusuna atarak.

Gözleri kalkar. "Ha?"

"Şey." Yatağa uzanıp ona dönerek, "Haplarını almayı ne kadar beceriksizce hatırladığını biliyorum. Senin için *hap almak*, muhtemelen çantanda yarısı bitmiş bir paket olması anlamına geliyor. Senin içine boşalıyorum ve birkaç ay sonra, baban beni ormanda yay ve okla kovalıyor, neden kızının hayatını bu kadar erken mahvettiğimi merak ediyor."

Lucy burun kıvrır. "O seni bir şeyle kovalamaz... Hayır, muhtemelen haklısın." İç çekerek yanıma yaklaşır ve ben de bacağına tutup belime dolanırım, az önce olanların hayal ürünü olmadığını hatırlamak için onun sıcaklığına ihtiyacım vardır. "Senin çocuklara karşı çok katı olduğunu hatırlıyorum. Bu, şey, değişti mi?"

Kırmızıya boyanmış saçlarını kulağının arkasına itip, siyah saçlarıyla birlikte tutturuyorum. "Yakın zamanda çocuk istemiyorum. Yapacak işlerim var, anlarsın ya?"

Çoğunlukla onun saçmalıkları. Lucy'nin böyle bir şey olmadan önce en inanılmaz hayatı yaşamasını istiyorum.

Muhtemelen berbat bir baba olacağım, ama Lucy? O en inanılmaz anne olurdu.

Bir gün, eğer o da isterse, onu anne yapacağım.

Sadece ben.

Gözlerimi kırıpıştırarak bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, çünkü henüz gerçek bir şey hakkında konuşmadık bile, ama ben burada bizim lanet geleceğimizi planlıyorum. Benim kafamda, önümüzdeki ufuk taş a kazınmış gibi, ama o tamamen başka bir gezegende olabilir.

Bana gelip sevişmiş olmamız, bunun için yeterli bir gösterge değil. Belki de sadece tatmin olmak istedi ve yaptıklarım dan dolayı hala benden nefret ediyor.

Onu suçlamam. Ben bile özür dilemedim.

Esneyen Lucy bana daha da yaklaşarak alnını çenemin altına dayadı. Çenesinin çizgisini takip ederek Keats'in nihayet yatağın altından çıkıp odanın köşesindeki mama kabına doğru gittiğini izledim.

Gözleri kapanınca, yanağına dokunarak ona "Hey" diyorum. "Uyuya kalma. Duş almamız, tuvalete gitmemiz falan lazım. Ve konuşmamız."

Kafasını sallar. "Hayır, teşekkürler. Rahatım. Ve uykum var."

Tanrım, ne kadar tatlı. Bunu bırakmak yanlış gibi geliyor, ama yanımda o kadar iyi hissediyorum ki, itiraz edemiyorum. En azından şimdilik.

"Tamam," diyorum ve yorgunluk bedenimde kendini hissettirmeye başlayınca ben de gözlerimi kapatıyorum. Kolumu beline dolayarak onu bana daha sıkı sarıyorum. "Ama sadece birkaç dakika."

Ve bu, uykuya dalmadan önce ona söylediğim son söz oluyor.

Asher'ın yatağında yüzlerce kez uyandım. Belki de binlerce kez.

Ama hiçbirisi, onun başı bacaklarımın arasında, sanki on yıllardır ilk kez kahvaltı yapıyormuş gibi amımı yalarken olmadı.

Dili içime girdiğinde ağzım açık kalır ve iki elimle çarşafları sıkıca tutar, bir köşesi yataktan kayacak şekilde büküyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, parmak uçlarıyla uyluklarımı açık tutmak için bastırıyor. "Tadın inanılmaz."

O klitorisimi emirken, göz teması kurarak ona bakıyorum, midem binlerce küçük düğüm haline geliyor. Dün gecedен dolayı hala biraz sersem ve ağrılıyım, bu yüzden çelişkili hislerim uyarılmamla birleşerek, gözlerimi kapattığımda gözlerimin arkasında patlayan renkler ve ışıklarla garip bir manzara yaratıyor.

Bütün gün bunu yapabilecekmış gibi, tembelce beni yalıyor. Gerçekten çok iyi hissettiriyor, ama dün olanlar ve tüm o olaylar yüzünden hala biraz sersemlemiş durumdayım. Söylemediğimiz şeyler...

Asher duraksıyor ve başını kaldırıyor. "İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum. "Evet, iyiyim."

Bir an hareket etmeden beni izliyor. Aniden, çıplak amım onun dikkatli bakışlarına bu kadar yakinken kendimi son derece savunmasız hissederek yer değiştiriyorum.

Dudaklarını büzerek bacaklarımdan ayrılır ve dizime dokunur. "Kalk."

"Ha?"

"Bir saniye kalk."

Şaşkın bir şekilde yataktan kayıyorum ve tamamen çıplak bir şekilde yatağın yanında duruyorum. Ön kolumu göğüslerimin üzerine koyarak, boş elimle amımı kapatıyorum ve Asher sırt üstü dönüp yatağın

Yaşlı adam, bacaklarını açarak, bacaklarının arasına bir yastık koyarak, bacaklarını açarak, bacaklarını açarak, bacaklarını açarak, bacaklarını

"Gel. Otur."

Gözlerimi kısarak, emirleri sevmediğimi belli ettim, ama yine de yanına oturmak için yanına gittim.

Kolunu uzatıp beni durdurur. "Hayır, oraya değil. Yüzüme." Yine gözlerimi kırıştıtırırım. Göğsüm sıkışır. "Ne demek istiyorsun?"

"Güzel amını yüzüme koy *demek istiyorum*, yavrum. Üzerime bin ve sana en iyi hissettiren şeyi göster."

"Ama iyiydi..."

"İyi benim için yeterli değil," diyor. "Eğer bu anı yaşayamıyorsan, ben doğru yapmıyorum demektir. O yüzden buraya gel ve dilimi kendin ıslat."

Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum, ama gergin olmaktan çok meraklıyım. Sanırım.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, dizimi yatağa koyup, karnına eğildim ve elimi omzuna koydum. Uyluklarındaki dövme bir anlığına dikkatimi çekti ve bacağımı beline atıp başlığı tutarken gözlerimi ondan ayırmadım.

Kalbim ağızımda atıyor. Elleri kalçalarıma geliyor ve sanki dünyadaki en güzel şey benimmişim gibi bana bakıyor. Sanki bakmak isteyeceği başka bir yer yokmuş gibi.

Daha geri kayarak, popoma baskı uygulayarak beni karnına doğru çekiyor. Onun üzerinde sürünerek ilerliyorum ve çenesine ulaştığımda

duruyorum. Avucunun içi popomun yanaklarına çarpıyor ve ben öne doğru sığıyorum,

onun ağzının üzerinde asılı

kalıyorum. "Ah!" "Kapa

çeneni ve otur, Lucy."

Çenemi sıkıyorum, ona karşılık vermek için içimdeki doğal dürtüyü görmezden geliyorum, çünkü şu anda *çok* hassas bir durumdayız ve hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. Eğer karşılık verirsem beni terk edeceği korkusu göğsümde çok güçlü bir şekilde hissediliyor ve bu ilişkinin travmasının ne kadar derin olduğunu kabul etmekten korkuyorum.

En azından şimdilik. Önce gel, sonra soru sor.

Kendimi onun ağzına indirirken, omzumun üzerinden ona bakıyorum ve dudaklarının tenime değdiğini hissettiğimde yüzümü duvara çeviriyorum.

kılcal damarlarımdan klitorisime kadar hafifçe yaladı, beni sıktı ve sonra beni daha da aşağıya doğru itti.

Ben yavaşça kalçalarımı hareket ettirmeye başlarken, o dilini üzerimde gezdiriyor, hangi hareketlerin hoşuma gittiğini ve nereden baskı almayı sevdiğimi deniyor. Bir elimi yatağa koyarak, hareketlere uyum sağlarken vücudumu onun üzerine kıvrıyorum, pelvisimi döndürüyor ve Asher'ın dilini içime ve dışıma yönlendiriyorum.

Daha önce onu bacaklarımın arasında hissetmek harikaydı, ama *bu*? Onun üstünde olmak, onun soluduğu havayı kontrol etmek?

Bu çok *baş döndürücü*. Çıkardığı tüm sesler, ıslak tenime titreyen küçük inlemeler ve homurtular, kışıma sarılması, benim belirlediğim tempoda hareket etmesi. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, onun ağır göz kapaklarının bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bunu olmadan nasıl yaşayabildiğimi merak ediyorum.

Vücudum gerginleşiyor, sinir uçlarım yıpranıyor, dudaklarımdan inlemeler dökülüyor. Asher inliyor, kolunu önüme doluyor, elini karnımdan yukarı kaydırıp göğsümü avuçluyor. Meme ucumu çekiyor ve ben çözülüyorum, ağzının sürtünmesi omurgamdan aşağı yayılan zevk dalgaları gönderiyor.

Çenem kilitlenir, orgazmım içimi sararken sırtım kavislenir ve yemek borumdan yarısı sevinçli insan, yarısı işkence gören hayvan gibi bir ses çıkar.

Yere çökerek, Asher'ın yüzünden kendimi kaldırıyorum. Dudakları ve çenesi benim uyarılmamla parıldarken, yanaklarım kızarıyor ve karnımda bir ateş yanıyor.

Altımdan kayarak çıkıyor, vücudunun olduğu yere bir yastık atıyor ve beni üzerine çeviriyor. Arkamdan hareket ederken omzumun üzerinden ona bakıyorum ve parmağını amımın içine soktuğunda çığlık atıyorum.

Serbest eliyle kışımı okşadı, beni tırmaladı. "Adım burada çok hoş görünüyor. Belki de dövme yaptırmalıyız."

Burun kıvrıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Peki. O zaman seni yatağında çıplak yakaladığım her seferinde üzerine yazmaya alış."

Elinin tersiyle ağzını siler ve beni okşamaya başlar. Ayak parmaklarım kıvrılır ve ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı daha fazla açarım.

daha iyi erişebilmesi için bacaklarımı daha fazla açarım

"Seni becereceğim." Söyleyiş şekli bir uyarıdan çok basit bir gerçek gibi geliyor. Zaten itiraz edeceğimden değil.

Bir saniyeden az bir süre sonra, klitorisimi okşuyor ve penisinin başını benim açıklığıma doğru itiyor. Bu sefer içeri girerken çok daha hızlı hareket ediyor, nefes almama fırsat bile vermeden sonuna kadar giriyor. Ama o kadar tahrik olmuşum ki, bunun bir önemi yok gibi görünüyor; her ne kadar hala çok sıkı olsa da, sadece bir anlık bir acı hissediyorum, sonra tam bir *dolgunluk* hissiyle boğuluyorum.

Alnımı yatağa bırakıp, o hareket etmeye başladığında çaresiz bir inilti çıkarıyorum, içeri girip çıkarken, penisim iç kaslarımı masaj yapıyor, nefes alamayana kadar. Avucunu belimin altına koyuyor, sonra kalçama uzanıyor, beni kendine yaklaştırıyor, böylece kığım daha yukarıda kalıyor.

"Amin çok sıkı, yavrum. Sikimi böyle yutarken görmek, tüm yükümü boşaltmak istememe neden oluyor." Dişlerini sıkarak konuşuyor ve cildime bir damla ter damladığını hissediyorum.

İçime girmek istediğini söylemesi kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ve nefesim daha kısa, öfkeli patlamalar halinde çıkıyor. Nefes nefeseyim ve bir elimi kendimle yatak arasına sokup klitorisimle oynuyorum, o ise şehvetli saldırısına devam ediyor, inlemeleri kulaklarımı erotik bir melodi gibi dolduruyor.

"Bunun harika olduğunu söyle," diye ısrar ediyor, dudakları ensemin arkasını okşuyor.

Bir şekilde, aynı anda her yerde, tüm dünyam sadece o olana kadar duyularımı istila ediyor.

"Harika. Beni çok iyi sikiyorsun," diye inlemelerim arasında söylüyorum. "Lütfen, *lütfe*n durma."

"Siktir... *lanet olsun*."

Altıma uzanarak parmaklarını karnımda yayıyor ve üstten ve alttan gelen çift baskı, sert vuruşlarıyla birleşince, dakikalar içinde tekrar boşalıyorum ve yüzümü çarşaflara gömüyorum.

Son saniyede, yine acı dolu bir iniltiyle sikini içimden çekiyor ve spermi kığıma sığırıyor,

"Başımız belada," diye mırıldanır, omurgam boyunca öpücükler bırakarak. "Senin içine girmeye bağımlı hale geliyorum."

Yana dönüp ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Şahsen bunda bir sorun görmüyorum."

Beni çarşafa sarıp koridorun sonundaki ortak banyoya götürüyor ve orada iki kez daha sevişiyoruz, içimden birinin bizi dinlediğinden emin olmama rağmen. Asher içime girerken avucunu ağzıma kapatıyor ve ikimiz de kirli duş kabiniinde boşalana kadar inip kalkıyor.

Sonra temizleniyoruz, ama hiçbir yerde durmadığımız için, gevşek bir fayansın arkasına sakladığı şampuan ve vücut şampuanını kullanmak zorundayım. Lavabonun önünde durup parmaklarımla saçlarımı tararken, Asher arkamdan yaklaşıp çenesini başımın üstüne koyuyor.

Havlumu çekerek, göğsümü ortaya çıkarmak için bir köşesini aşağı indirir, meme ucumu çimdiklemeden önce okşar. Kıcımlı onun penisine doğru itiyorum ve o da aynı hareketi yaparak beni lavaboya doğru bastırıyor.

"Asher," diye nefes alıp kendimi hazırlıyorum.

"Üzgünüm," diyor boynuma, nefesini çekerek. "Daha önce hiç benim gibi kokmamıştın. Bu beni seni eğiip kötü şeyler yapmak istememe neden oluyor."

"Bu, affedip affetmeyeceğime henüz karar vermediğim biri için çok cüretkar bir davranış," diyorum, kaşımı kaldırarak.

O içini çeker. "Barınak için on bin dolar yetmedi mi?"

"Babam bir keresinde annemin saç rengiyle uyumlu olması için evindeki ve ofisindeki tüm mobilyaları değiştirmişti. Ve ona koca bir barınak *satın almıştı*." Dönerek, avuç içlerimi göğsüne kaydırıp, üzerlerine düşen su damlalarını silerim. "Katkın not edildi ve takdir edildi, ama bu sadece bir başlangıç."

Eğilip yanaklarımı avuçlar, dudaklarıma açık ağızlı bir öpücük kondurur. Yüzünü yüzüme sürtünce burun halkası cildimde serin bir his bırakır. "Eski usul bir özür kaç puan kazandırır?"

Başımı eğip düşündüm. "Üç, özrünün ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak."

"Sikim senin içindeyken özür dilerim dersem?" "Eksi puan."

O gülüyor. "Haklısın. Artık o uzuvun seni ne kadar kolay etkilediğini biliyorum. Bu doğru olmaz."

Gözlerimi devirerek, karnım guruldarken onu itiyorum. Nemli saçlarını eliyle düzelterip burnundaki halkayı ayarlıyor.

"Ne olursa olsun," diyor, aynada gözlerime bakarak. "O üç yıl boyunca, kararımdan pişman olmadığım bir an bile olmadı. Seni koruduğumu sanıyordum... Hayır, bu doğru değil. Tamamen doğru değil."

Boğazını kaşırken, kelimeleri ararken rahatsız görünmesini izledim.

"Bunun bir kısmı seni güvende tutmak istememdi. Benden bağımsız olarak Avernia'ya gelersen, kim olduğumu kimsenin bilmeyeceğini ve Beckett Dipshit gibi öğrencilerin..."

"Dupont."

"—yapmaya veya söylemeye çalıştığım hiçbir şey seni etkilemezdi. Burası Anderson olmak için kötü bir yer olduğuna ikna olmuştum ve bunu kaçmak için bir bahane olarak kullandım." Başını kaldırıp omuz silkiyor. "Ama gerçekte, benden nefret etmenden korkuyordum. O gece bana, benim senin için bir destek olduğumu ve kendi kişiliğini bulman gerektiğini söyledin... Ben de bunu yapmanı istedim. Buraya gelmemin, bir şekilde bunu engelleyeceğini düşündüm."

Reddedilmenin ne kadar kişisel bir şey olduğunu hatırladığımda gözlerim yaşarır. Çatlamış vinil tezgaha bakıp, tırnağımla üzerinde gezdiririm. "Yani vazgeçmek tercih edilen seçenek miydi? *Tek* seçenek miydi?"

"Başka ne yapabileceğimi bilemedim..." "Saçmalık, Asher."

Ona dönerek parmağımı göğsüne batırıyorum. Değişken duygular şiddetli bir kasırğa gibi içimde dönüyor ve öfkeyle onun köprücük kemiğinin altındaki çukur noktaya bastırıyorum.

Bir an için öfkeye kapılıyorum. Öfkenin ateş topu gibi uzuvlarımda dolaşmasına izin veriyorum, yıllarca onun ortaya çıkmasını ya da en azından kendini açıklamasını dileyen kız için bir tür katarsis olarak beni tüketmesine izin veriyorum.

"Sana *ihtiyacım vardı*." Elimden geleni yapmama rağmen sesim titriyor, ama durmuyorum. Henüz değil. "Burada tek başıma olmak çok korkutucuydu. Yani, Aurora da buradaydı, ama o insanlarla iyi geçinir. Kolayca arkadaş edinir ve ben sanki yine anaokulundaymışım gibi hissediyordum, kenarda durup onun beni oynamaya davet etmesini bekliyordum."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür ve o sessizce başparmağıyla siler.

"Seninle birlikteyken... Davet edilmeyi beklemek zorunda kalmadım hiç. Ne yapıyorsan, kiminle yapıyorsan yap, beni de yanında götürdün. İstenildiğimi hissettim, belki aptalca ama buna *ihtiyacım vardı*. Ya da en azından bunu arzuluyordum. Diğer her şey çok zordu, ama seninle birlikte olmak..."

Sözlerim ağlamamın arasında kayboluyor, gözlerimin arkasındaki baraj, beynimde aynı anda yer kapmak için yarışan duyguların ve hislerin saldırısıyla yıkılıyor. Asher'ın boğazı titriyor ve kollarıyla nazikçe omuzlarımı sarıp beni kendine çekiyor.

Ağlamam öksürüğe dönüşene kadar hıçkırırım ve öksürüklerim dinse bile yüzümü göğsüne gömülü tutarım.

Yine, beni ormanda, yalnız ve donmuş halde, Celeste'nin ölümünün şokunu hala atlatamamışken bulduğu anı hatırlıyorum.

"Çok yoruldum," diye mırıldanıyorum, burnumu çekerek. *Neyi kastettiğimi* sormuyor, sanki anlamını zaten biliyormuş gibi - denemek, başarısız olmak, yalnız olmak. Bu yük sürekliydi, sanki beni ezmek istercesine omuzlarıma baskı yapıyordu.

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Biliyorum, bebeğim."

Bebeğim. Bu kelime, bana verdiği diğer tüm takma isimlerden farklı bir şekilde midemi bulandırıyor ve sonunda geri çekilip burnumu havluyla siliyorum.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Tamam, peki. Artık bu konuyu hallettiğimize göre, özür turunun bir sonraki kısmına geçebiliriz."

"O da
nedir?"

"Kahvaltı."

"Kampüste vegan restoran var mı, yoksa Foxe's'tan ödünç almak zorunda kalacak mıyız?"

Kapalı banyo kapısına bir ş e y çarptı, gürültülü ses beni neredeyse yerimden sıçratacaktı. Kapı kilitliydi, yani kimse içeri giremezdi, ama Asher kapıya doğru yürümeye başladığında, büyük bir nesne tekrar tekrar kapıya çarpıyormuş gibi gürültülü ses tekrar duyuldu.

Kapı koluna uzanıp kilidi açar ve ben de ona doğru ilerlerim.

Başını çevirip bana sert bir bakış attı. "Orada kal."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme, *yakışıklı*. Ben hiçbir şey yapmadan dururken senin dövülerek ölmene izin vermeyeceğim."

"Kendini koruma içgüdün yok," diye tersler, kahverengi gözlerinde yalvaran bir bakış belirir. "Ama *ben* seni korumak istiyorum. O yüzden, Tanrı aşkına, bir saniye orada kal."

Kollarımı kavuşturup lavaboya yaslanıyorum, ona karşı gelme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum. Ama o kapının öbür tarafında tehlikeli bir şey varsa, giysim ve silahım olmadan pek yardımcı olamayacağım.

Yavaşça kapıyı açar, aniden daha fazla açılma ihtimaline karşı ayağının önünü kapının altına dayar. Kafasını koridora çıkarır, birkaç dakika boyunca sessizce sağa sola bakar.

Beklerken vücudum gerilir ve aniden kendimi ormanda bulurum, korku beni felç eder. Kapıyı kapatıp geri gelip yüzümü tutana kadar titrediğimi fark etmem.

Herkes unutmuş gibi görüldüğünde şiddet içeren bir suçu unutmak kolaydır, kişisel hayatında başka şeyler olup bittiğinde ise bu iki kat daha kolaydır. Meşgul olmak, kampüste kimsenin konuşmak istemediği şeyleri düşünmek zorunda kalmamak ve hayatın daha önce fark ettiğinden daha fazla kontrolünden çıktığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak anlamına gelir.

"Bir şey gördün mü?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Muhtemelen sadece bir şaka."

Bunu sindirmeye çalışırken, onun dürüst olup olmadığını merak ediyorum. Akıl sağlığım için ona inanmayı seçiyorum, ama başka düşünceler hala kafamı kurcalıyor.

"İlk gün ormanda ne yapıyordun?" diye sordum, cevabı gerçekten duymak istediğimden emin olmasam da.

Asher nefes verdi, ama gerçekten tereddüt etmiş gibi görünmüyordu. Daha çok, ruhunun ne kadarını açığa çıkaracağına karar vermeye çalışıyor gibiydi.

Sanki ruhu zaten bana ait değilmiş gibi. Her zaman öyleydi.

"Seni arıyordum," diyor ve bir kez daha beni öpmek için eğildiğinde, bunun tüm gerçek olup olmadığını merak ediyorum.

Ve bunun gerçekten önemli olup olmadığını.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kırıştıtararak, avluda sıralanan mermer heykellerin arasından sızan güneş ışığına gözlerimi kısıyorum. Kızgın bir sarışın, manikürlü elini kalçasına koyarak, büyük pembe tasarımcı güneş gözlüklerinin arkasından bana öfkeyle bakıyor.

"*Oyunum* mu?" Kucağımdaki eskiz defterini kaldırıp, sayfadaki sözsüz çizgi romanı işaret ettim. "Bunun uygun olduğunu sanmıyorum."

Aurora gözlerini devirdi. "Biliyorsun, Foxe dünyada seni komik bulan tek kişi."

"Öyle mi? Sana bunu kendisi mi söyledi?" Defteri bacaklarımın üzerinde dengeleyerek, çizimden kalem kırıntılarını silkeledim. "Bu arada, en sevdiğimiz rock yıldızı *nasıl*?"

Alaycı bir şekilde dönüp yanımdaki metal bankta oturdu. "Rock yıldızı cömert bir tabir."

"İyi gidiyor."

Cevap vermez ve acaba benim onlardan haberdar olmadığımı mı düşünüyor diye merak ederim. Sanki Foxe bunu sır olarak saklayabilirmiş gibi.

Lyceum'un ön merdivenlerinden birkaç metre uzaklıkta, avlunun karşısında Lucy, Fury Hill Hayvan Barınağı ile birlikte düzenlediği evlat edinme gününün ayrıntılarını içeren, benim için hazırladığım broşürleri dağıtıyor.

Gülümsemiyor ve öğrencilerle olan etkileşimlerinin çoğu, broşürleri ellerine tutuşturmaktan ibaret, ama yine de heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum. Etkinliği düzenlemek için onunla iletişime geçtiklerinde, hemen annesini arayıp tavsiyeler almıştı ve bir an için Avernia'daki karanlık biraz olsun dağılmıştı.

Bu rahatlamanın kısa süreli olacağını bilmeliydim.

Kollarımı başımın üzerine uzatarak omurgamı çatırdattım ve sonra ellerimi bankın arkasına dayayarak Aurora'ya baktım. "Lucy'ye zarar vereceğimden endişelenmene gerek yok, biliyorsun."

Aurora'nın yeşil gözleri benimkilere çevrilir. "Onun için endişelenmiyorum. O, hepimizin toplamından daha güçlü. Lachlan, Logan, River, sen, ben ve Foxe? Lucy'nin yanında bizler bir hiçiz ve ondan korkmalısın."

Öyleyim. "O zaman sorun ne?"

Siyah Mary Jane ayakkabılarıyla yere tekme attı. "Sorun yok . Ben sadece..."

"Onu senden almamı istemiyor musun?"

"Evet." Omzunu omzuma çarptı. "Birkaç yıl boyunca onu kendime saklamayı sevdim."

"Eğer teselli olacaksa, Foxe'u alabilirsin." Yüzü buruşur. "Bu bir ceza."

"Onu karaborsada satabilirsin. Eminim onu senden almak isteyen bazı çılgın hayranlar vardır."

"Sen harika bir arkadaşsın. Biliyorsun, değil mi?" Burun kıvrır ve onunla böyle oturmak hoşuma gider.

"Ne kadar da samimi bir ortam."

Beckett'in tüm vücudu güneşi ve Lucy'yi görmemizi engelliyor, ayrıca uzak yeşil gözleri ve koyu, dağınık saçları olan başka bir adamın silüeti de görünüyor. Beckett'e kıyasla bile zayıf ve solgun, elleri siyah kot pantolonunun ceplerine sokulmuş.

Bana bakmıyor, onun yerine önündeki ayakkabılarına odaklanıyor.

"Tanrım, senin saçmalıklarla uğraşmak için hafta çok erken, "Beckett," diyor Aurora, güneş gözlüklerini saçlarına iterek.

"Keşke senin için burada olsaydım, PW," diyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Anderson'ı tebrik etmek gerekiyor galiba."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne için?"

"*Delphic Pages*'da dolaşan söylentiye göre sen ve belli bir küçük kurt yavrusu birlikte oluyormuşsunuz. İlk puan alan kişi olduğun için tebrikler." Elini kaldırıp avucunu yüzüme doğru uzatır. Hareket etmediğimde, ifadem değişmediğinde, kolunu yanına indirir. "Tamam, aşkı yaymayı sevmiyorsun. Anlıyorum. Ben de onu kilit altında tutmak isterdim, özellikle de etrafında dolaşan tüm o tuhaf şeyler varken."

Eskiz defterimi bir kenara koyup eğildim ve çorabımdan maketi bıçağını çıkardım. Bıçağı açtım ve bir çizgi çizdim.

keskin kenarlı bıçakla başparmağımı kesiyorum; kesik yerinden hemen kan damlıyor ve ayağa kalkmadan önce dilimi kesik yerin üzerine sürterek yarayı kapatıyorum.

Beckett'in gözleri, ona doğru bir adım attığımda büyüdü ve o benim ulaşamayacağım bir yere kaçamadan kadife ceketinin yakasını yakaladım. Kumaşı yumrukladım, onu kendime doğru çektim ve bıçağı yüzüne dik olarak tuttum.

Bıçağın ucu boğazına değdiğinde kızardı, gözlerini sıkıca kapattı ve ben bileğimi hareket ettirip boynunun yakınındaki gevşek ipliği kestim.

"Bu beni rahatsız ediyordu," dedim ve Aurora'nın yanındaki bankta oturdum.

O, öksürük numarası yaparak kıkırdar.

Beckett'in burun delikleri genişledi. "*Her neyse. Visio Aternae'de yeni açılan pozisyonları göz önünde bulundurarak, hala Küratörler için aday olmayı planladığından emin olmak için geldim.*"

"Visio Aternae mi?" Aurora kaşlarını çattı. "Yıl ortasında yeni üye almıyorlar."

"Biliyorum. Kardeşim çok titizdir." Gözlerini devirir ama omuz silker. "Yine de, Tag denen çocuğun ölümünden sonra, sanırım sayıları tek kaldı ve bu..."

"Tag Holland mı?" Aurora dik oturur, kaşlarını çatar, yüzünde şaşkınlık belirir. "Neden bahsediyorsun?"

Beckett'in arkadaşı sonunda söze karıştı. "Uh... geçen gece bir partiden sonra öldü. Şaka yaparken bir şey ters gitti galiba." Adam ikimizi, sonra Beckett'i sırayla süzdü. "İnsanlar bunu bilmiyor mu?"

"Sana neyim ben, Eli? Avernia kampüs polisi mi? Dekan Bauer kimseye bir şey söylemez, bu yüzden bunu gizli tutması beni hiç şaşırtmaz. Olay neredeyse onun kapısının önünde oldu. Muhtemelen okul yönetim kuruluna kötü görünmek istemiyordur. Bu dönem onun gözetiminde çok sayıda ölüm oldu."

Aurora telefonunu çıkarır ve parmakları tuşlarda uçar. "Yuri o partide tam anlamıyla onun yanındaydı. Bir şey söylememiş olması imkansız."

Eli omzunu kaldırır ve onu okunaksız bir ifadeyle izler. Ya da daha doğrusu, mesaj yazarken onu izliyor. "Belki de bilmiyordur."

"AC öğrenci topluluğunun laneti." Beckett dramatik bir şekilde iç çeker, omzuma hafifçe vurur ve sırtarak gülümser. "Ama hey, o zaman seçebileceğin birçok öğrenci organizasyonu var, değil mi? Gerçi, biliyorsun, Küratörler ek bir koruma katmanına sahipler."

Elini benden uzaklaşana kadar ona bakıyorum. "Kısa bir süre önce bir Küratör tarafından saldırıya uğradığımı biliyorsun. Yoksa raporumu unuttun mu?"

Saldırı hakkında üstlere gitmeyeceğime söz verdikten sonra barınak için bağış toplama konusunda yardım etmeyi kabul etti.

"Aşırı hevesli bir acemi ile ilgilenildi." Beckett bana ciddiyetle başını salladı. "Benim liderliğimde güvende olursun."

Başımı eğerek birkaç saniye onu inceledim; sol gözünün altında hafif bir morluk vardı, muhtemelen bir çürük, ve çenesinde kabuk bağlamış bir kesik. Parmak eklemleri biraz yıpranmıştı, sanki son zamanlarda fiziksel kavgalara karışmış gibi.

Ya da belki de tek bir kavga, ama gözlerinin rengi doğru değil.

Yine de, onu tamamen göz ardı etmenin akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum. O bazı şeyleri *biliyor*, bunun nedeni bu olaylara karışmış olması mı, yoksa örgütünün gerçekten okulun can damarı olması mı, bilmiyorum.

"Bana aşık olmuş gibisin," diyorum Beckett'e, bacaklarımı çaprazlayarak.

Aurora başını sallar, ağzını bükerek, ama telefonundan gözlerini ayırmaz. "Gerçekten öyle, dostum."

Bir anlığına neredeyse kırılmış gibi göründü, ama sonra dudakları seğirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya istersem? Bana nasıl baktığını gördüm, seni üye listesine almamı ne kadar istediğini gördüm. Bunu istemen normal. Aslında, Fury Hill muhtemelen çok sevinir..."

"İlgilenmiyorum."

Yüzü düşer. "Ne, *onun* yüzünden mi?"

Başparmağını omzunun üzerinden geçirerek, elindeki broşürleri bitirip eşyalarını toplayan Lucy'yi işaret eder. Lucy, nihayet odasına geri dönmesine izin verildiğinden, muhtemelen oda anahtarını aramak için daireler çizerek döner, sonra çömelip bir şey alır.

"O senin ve benim gibi değil, Asher." Kıskanç gibi konuşuyor, ama açıkçası kimi kıskandığını bilmiyorum. "Tanrım, en azından Küratörler'e geçmeye çalışarak kendini kanıtlama şansı olan Eli gibi bile değil."

Eli'ye bakıyorum, o da sadece gözlerini kırıyor.

"Her neyse, dostum." Ben başka bir şey söylemeyince Beckett arkasını dönüp, Eli'ye omzuyla işaret ederek Lyceum'a doğru yürümeye başlar. "Senin cenazen."

Arkadaşıyla birlikte uzaklaşırken, onun bunu ciddi olarak söylediği hissini bir türlü atamıyorum.

38

LUCY

TAG ÖLDÜ.

Nedense, bu haberi kafamda sindirmekte zorlanıyorum.

Anma töreni yok, dekanlıktan resmi bir e-posta yok, yarıya indirilmiş bayraklar yok. Pythia bu konuda sessiz, final sınavlarının programını ve kampüsün en büyük ikinci kütüphanesi olan Apollodorus'un bodrumunda birkaç hafta sonra yapılacak şarap tadımını detaylı olarak anlatıyor.

—ayrıntılı olarak açıklıyor.

Profesör Ouellette'in dersindeki boş sandalye olmasaydı, bu söylentiye inanmayabilirdim. Yine de okulda bir tuhaflık var ve kendimi suçlu hissediyorum.

"Onu sen öldürmedin," diyor Quincy, masaüstü takvimine notlar alırken. "Aslında, bu olay sırasında sen orada bile değildin, yani suçluluk duyacak bir şey yok. Her yıl ülke çapında onlarca kişi, yeni öğrencilere yapılan zorbalık nedeniyle hayatını kaybediyor. En güçlü olan hayatta kalır."

"Evet, sen burada öğrenciyken kaç çocuk öldü?" diye soruyor Asher. Yanımdaki kanepede uzanmış, elinde bir manga kitabı açmış durumda. Sadece varlığı bile kız kardeşinin küçük ve rahat ofisi için fazla büyük, uzun bacakları benim kucağıma uzanmış.

"Şey, resmi bir sayı hiç yapılmadı." Parmaklarındaki yüzüklerle oynayarak, soluk tenine zıt uzun siyah tırnaklarıyla duraksıyor. "Bu birçok nedenden dolayı şüpheli. Ama çok sayıda vardı. Bazıları... *tuhaftı*, diğerleri ise oldukça sıradandı."

Standart ölümler. Okulda.

Yine de bu ikisi burada olmaktan korkuyorlardı.

Başparmağımı Asher'ın ayakkabı bağcıklarından birine takıyorum. "Avernia'nın, dönem başından bu yana en az üç öğrencinin öldüğü gerçeğiyle hiç ilgilenmiyor olması gerçekten... *çok tuhaf* geliyor. Dekan Bauer, soruşturma yapmak yerine beni taciz etmekle daha çok zaman harcıyor

Fury Hill polis departmanının da bu konuyla ilgilendiğini sanmıyorum, çünkü kurucu ailelerin hiçbir üyesi ölmedi."

"Evet, ben öğrenci olduğumdan beri böyle bir şey olmadı." Quincy nefesini vererek gözlerinden saçlarını uzaklaştırır ve gözlüklerini burnuna iter.

"Kim?"

Söylediklerinin farkına varmış gibi donup kalır. "Ah... kimse mi?"

Asher kitabının üzerinden ona bakar. "Sanki onu sen öldürmüşsün gibi konuşuyorsun

sen

öldürmüşsün *Onu mu?*

gibi." *Kimden bahsettiğini biliyor mu?*

Quincy başını salladı. "Sanki senin konuşacak halin var da."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir, gözlerim ikisi arasında gidip gelir. Noelle burada olsaydı, tartışma hiç bitmezdi, ama bu ikisi kendilerini sesli olarak ifade eden tipler değiller. Asher yumruklarını kullanmayı sever, Quincy ise bilmezden gelmeyi tercih eder.

Ancak diğer kız kardeşleri sözlü çatışmalar için yaşıyor ve içimden bir ses, dönem başında tehdit ettiği gibi buraya kaydolursa ne olacağını merak ediyor. Üçünün aynı kampüste olması felakete davetiye çıkarır, hem olumsuz hem de olumlu dikkatin dayanılmaz olacağına gerek bile yok.

Asher'ın bacaklarını kucağımdan iterek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Benden sır saklıyorsunuz."

"Önemli bir şey değil, Lucy, gerçekten." Quincy'nin koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, derinlerinde sessiz bir yalvarış gizliydi. Sanki bu konuyu kapatmamı istiyor gibiydi.

Dizim yavaş ve düzenli bir ritimle sallanmaya başladı. *Bu konuyu öylece bırakmam.* Okul hiç umursamıyormuş gibi davranırken, geceleri beni uykusuz bırakan ölüm varken olmaz. Galalar ve partiler düzenliyorlar, finallere hazırlanıyorlar ve burasının eğitim almak için iyi bir yermiş gibi davranıyorlar.

"Tag'in bir şaka sırasında öldüğüne inanıyor musun?" diye soruyorum.

Quincy yine yüzündeki saçlarını geriye doğru üfler. "Bunun mümkün olduğuna inanıyorum."

"Peki ya önceki öğrenciler— yıllarında açıklanamayan intiharlar? kaybolanlar? Siz düşünüyorsunuz ki o hepsi sadece üniversite deneyiminin

üniversite deneyiminin kurbanları mı?

Sessizce birbirlerine bakışları ve bu beni sinirlendirir.

"Peki, bana söylemeyecekseniz, kendim bulurum." Kanepeden kalkarım, ama Asher bileğimi tutarak beni durdurur.

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Burada neler olup bittiğini bilmek istiyorum ve ikinizin söylediğinizden çok daha fazlasını bildiğinizi düşünüyorum. Ailenizin lanetini ve sizi öldürmek isteyenleri zaten biliyorum. *Çok büyük* bir şey istemiyorum ama siz bazı şeyleri saklıyorsunuz."

"Belki de seni güvende tutmak için bazı şeyleri saklıyorum," diye homurdanır. Quincy sandalyesinde kıpırdanır. "Neden siz ikiniz..."

"*Belki de* bunu yapmana gerek yok." Asher'ın elinden elimi çekerek, gözlerimi kısıyorum. "Belki de beni tamamen çaresiz kaldığım karanlıkta saklamak, güvenliğimi daha da tehlikeye atıyordur. Yani, yıllar önce kız kardeşinin burayı nefret etmesine neden olan şeyi bana anlatmış olsaydın, belki de gelmezdim."

Asher gözlerini devirdi. "Evet, gelirdin, çünkü sen inatçısın ve bizim sözümüze güvenmezdin."

"Yine de *senin* yaptığın şeyden daha iyi olurdu." "Oh, hâlâ bu konuyu kapatamadık, ha?"

"*Siktir git*, Asher. Sen öyle düşünüyorsun diye bunu unutmam gerekmiyor."

Ağzımı kapatıp, topuklarımı döndürerek kapıya doğru koşar adımlarla ilerlerim ve hızla dışarı çıkarım. Yönetim binasının ikinci katındaki koridorda yürürken botlarım ağır gelir, ama birkaç saniye içinde ayak sesleri bana yaklaşır ve Asher'ın vücudu benimkini kaplar, beni duvara sıkıştırarak karanlık bir köşeye iter.

Beni sert ve hızlı bir şekilde öper, bacaklarımın arasına kalçasını sokar, en çok hoşlandığım yere baskı uygular. Dudaklarımızı ayırdığında, alnını alnıma dokundurur ve yüzümdeki saçları geriye iter.

"O konuşma bitmiş gibi görünmüyordu, yavru."

"Bana değerli bir şey söylemeyeceksen, neden zahmet edeyim ki?"

"Bellamy Dupont." Adı hızlı ve sessizce söylüyor, sanki biri duyacakmış gibi, oysa hafta sonu ve

Bina neredeyse boş. "Bir şey çağırıyor mu?"

Başımı sallıyorum.

"Peki, o zaman onun ölümü senin için ne önemi var ki?"

"Önemli çünkü bu okulda neler olduğunu bilmek istiyorum! Her geçen gün ve çözülmeyen bir ölümle birlikte aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Fark edilmeden. Hiç umursamıyor musun, Ash? Bunlar insanlar. Bir tür kapanış, adalet ya da... *bir şey* hak ediyorlar."

Celeste'nin soğukkanlı bakışı ve Tag'in rahat gülümsemesi zihnimde parlar ve farkındalığın ağırlığı, damlayan bir musluk gibi yavaşça vurur.

Onlar geri gelmeyecekler.

Asla.

Bana şans veren insanlar... Artık bunu yapamayacaklar. Onlarla ilişkilerimi sürdüremeyeceğim, partilere davetlerini reddedip, kampüs mağazasından adet kupası alıp, komik ya da aptalca ya da her ikisi birden olan şeyleri söylediklerinde içimden gülmeyeceğim.

Onlar artık... yoklar.

Ve buradaki biri açıkça bunun benim hatam olduğuna inanmamı istiyor.

Asher içini çeker. "Bellamy Dupont, o profesörün ikiz kardeşiydi. 'Gizemli koşullar' altında ortadan kayboldu ve hiç bulunamadı. En azından resmi olarak."

"Bu ne anlama geliyor?" "Lucy..."

Onun yanını çimdikledim. "Bana borçlusun."

Dişlerini sıkarak, içinden homurdanır ve beni bırakıp duvara yaslanır. "Mağaralarda iskelet kalıntıları bulunduğu söylentisi var. Özellikle Tenarus girişinde. Üst düzey yetkililerin tünellerin halka kapatılmasında ısrar etmelerinin sebebinin bu olduğu söyleniyor."

"Bu söylenti kim yaydı?"

"Nereden bileyim. Bu kampüste dedikodu bir hastalık gibi yayılıyor. Bir grup kendini beğenmiş pislik, yüzyıllardır süren bir kan davasının sorumlusu olarak kız kardeşlerimi ve beni görüyorlar.

suçu birine atmak istedikleri için. Sanırım Fury Hill'de isimlerine pek bağlı olmayan çocuklar kolay bir hedef oluyor."

Bunu düşünürken dilim damağıma yapışıyor. Onlar siyasi ve etik suçlamalar için iyi bir hedef olarak görülüyorsa, iktidar sahiplerinin gözünde ben nasıl görünürüm acaba?

Anderson'ları Avernia topraklarına sokmak için kullanabilecekleri biri. Fury Hill halkı, özellikle de kızın bir sorun olduğunu düşündükleri zaman, bunu yapacak kadar batıl inançlı ve kindar.

Herkesin benim çıkardığımı düşündüğü yangın... Belki de beni suçlu olarak göstermeye çalışmak sadece başlangıçtı.

"Quincy öğrenciyken onu ziyaret ettiğinde ne oldu?" diye soruyorum, başımı duvara yaslayarak.

"Hiç iyi bir şey olmadı." Dümdüz önüne bakıyor, yüzü ifadesiz, ama gözlerinde uzak ve uğursuz bir şey var.

Tüylerim diken diken oldu ve ona sessizce yaklaşarak, onu içten içe yiyip bitiren şeyi izlemek yerine, içindeki ateşi körüklemek istedim.

Çenemi tutup, gözlerimin içine bakmamı sağladı. "Seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı bilmeni istiyorum, Luce. Her şeyi, seni kızdıracak şeyler olsa bile. Sen hayatımdaki en önemli kişisin. Ama haklısın. Sana bir şeyleri anlatmamak yardımcı olmuyor."

Onun yoğun bakışlarından gözlerimi kaçırarak başımı sallıyorum. Midemin derinliklerinde hala beni güvensiz hissettiren küçük bir his var. Sanki terk edilme tehlikesi kapıda gibi. Onun tekrar gitmesi için ne gerekir?

"Tamam," diyorum, çünkü onun istediğinin bu olduğunu biliyorum.

Çenemi sıkarak, başını hareket ettirir ve tekrar göz göze geliriz. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu sefer cevap vermiyorum. Sadece o sıcak, derin kahverengi gözlere bakıyorum; on üç yaşındayken bana köpeğimin küllerini saklamam için o tahta kutuyu verdiğinde aşık olduğum gözlere. Bana araba kullanmayı öğretirken, yolun karşısına geçen her hayvana durup yardım etmek için arabadan indiğinde öfkesinin kaybolduğu gözlere.

Avernia'ya gelmeyeceğini söylediğinde kırık cam gibi kesen gözler.

Ayaklarımı sürüyerek yutkunuyorum. "Yine yalan söylediğinden korkuyorum."

Bu itiraf ağzımdan çıkar çıkmaz içimi yakıyor, ama onun bunu duyması gerekiyor. Bunu söylemem gerekiyor. Aksi takdirde, korkarım ki asla gerçekten hayatıma devam edemeyeceğim. Binlerce başka şeyle dikkatimi dağıtıp iyiymiş gibi davranabilirim, ama *korku* yine de var olmaya devam edecek.

Gözlerinde acı parıldıyor. Elini kulağımın arkasına kaydırıyor, parmaklarını saçlarımdan arasına geçiriyor ve başımı geriye doğru eğiyor. Öpücüğü elektrik gibi, yağmur ve şimşek bir arada gibi, ve birkaç dakika boyunca beni şehvetle ikna etmeye çalışıyor.

Bu yardımcı oluyor, ama...

"Fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum," diye fısıldıyor sonunda uzaklaşıp başparmağıyla dudağımı okşarken. "Ama bu sefer ciddiym, tamam mı? Ben *buradayım*, senin yanında, sonsuza kadar. Sensiz bu lanet olası hayatı bir saniye daha yaşamaktansa kendimi öldürmeyi tercih ederim."

Kalbim göğsümde yavaş ve sertçe atıyor, beynim bu sözleri görmezden gelmeye çalışsa da her kelimeyle daha da şişiyor.

Seni seviyorum, ona söylemek istiyorum. *Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum, bu da beni korkutuyor.*

Bu okulda geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın öngörülemez olduğu ve çoğunu gerçekten kontrol edemeyeceğin. İnsanlar aptaldır, kötü kararlar alırlar ve acı verici bir şekilde ölümlüdürler.

Hiçbir garanti yok.

Aşk bir kumardır ve ben şans oyunlarında hiç iyi olmadım. Beynim yapıları ve kesin şeyleri sever ve bu beni mahvedebilir.

Ama bunların hiçbirini söylemek yerine, konuyu değiştiriyorum. Zaten haklı; sözlerle özür dilendiğini kanıtlamak mümkün değil. Önemli olan eylemlerdir, bu yüzden tek yapabileceğim, onun samimi olduğuna inanmaya çalışmak.

Onun tutuşundan kurtulup, kendimi toplamak için bir saniye durup, yanındaki duvara yaslanıyorum. "Hâlâ Küratörler'e katılmaya çalışıyor musun?"

Gözleri bana çevrildi. "Kağıt üzerinde. Beckett'ın bazı şeyleri bildiğini düşünüyorum ve ben de ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Peki..." Elimi koluna kaydırıp, pazısını sıkarken kirpiklerimi kırıştırdım. "İkimiz de sızıp Beckett'tan bilgi almaya çalışsak nasıl olur?"

"Ne tür bir bilgi istiyorsun?"

Alt dudağımı ısıyorum. "Celeste öldürüldüğü gece o dışarıdaydı sanırım. Sanırım... Hayır, onu duyduğumu *biliyorum*. Belki denemeliyiz..."

"Hayır."

"Öylece hayır diyemezsin."

"Söyledim. Ondan uzak dur, evlat. Ciddiyim."

"Tamam, *baba*..."

Dönerek beni bir kez daha duvara itti, bu sefer ellerini kıçımın altına geçirip beni kollarının arasına aldı. Öpücükleri başımı döndürdü ve çenemi okşayarak kulak mememdeki piercingi çekip hemen altını ısırınca, karnıma kadar yayılan bir sıcaklık hissederek çığlık attım.

"Bana baba demeye başla, ben de seni babam yapacağım."

Midem altüst oluyor, bacaklarım sıvılaşıyor, içimi sıcaklık kaplıyor. "Babamdan korkan biri için büyük laf."

"Korkmuyorum," diyor, dizini klitorisime sürterek, yıldızları ve gezegenleri görmemi sağlıyor. Aslında bütün galaksiyi. "Büyüklerime saygılıyım."

"Bu konuşma bitmedi, biliyorsun. Öpüşmek her zaman beni unutmamı sağlamaz," diyorum nefes nefese, hala bu noktaya geldiğimize tamamen şaşkınım. Bu noktaya gelmek çok doğal geliyor, sanki hiç zaman kaybetmemişiz gibi.

Bunu korkutucu buluyorum.

Kaçınılmaz olarak parçalandığında çok daha fazla acı verecek.

"Ya sadece istediğim için seninle öpüşüyorsam?" Burun halkasını dürterek sıırttım. "O zaman devam et."

ASHER

"HEY, Anderson. Bir saniye konuşabilir miyiz?"

RA'nın yapması gerekenlerin listesine bakarken, Muna taş ocağının diğer tarafından bana doğru geliyor. Ekose blazerinin yakasını çekiyor ve amblemin Curator'a ait olmadığını, iki meşale ve bir anahtar olduğunu fark ediyorum. Acaba bu, organizasyon değiştirdiği anlamına mı geliyor?

Aurora, Visio Aternae'nin dönem ortasında yeni üye almadığını söylemişti, ama belki de o çocuğun ölümü gerçekten de doldurulması gereken bir boşluk bırakmıştı.

O zaman soru *neden* olduğu.

"Konuş." Lucy ve onun küçük orman temizlik ekibini izlerken, kendime ayırdığım kayaya yaslanıyorum. Turuncu yelekleri hiç de yakışmıyor, ama kızım parlak bir taşı cebine atmak için eğilip diğer öğrencilere emirler yağdırmaya başlamadan önce, kendimi onu *sadece* o yelekle sikmek isterken buluyorum.

Muna nefes verir ama hiçbir yere oturmaya çalışmaz. Kollarını kavuşturur, omzunun üzerinden bir bakış atar ve biraz daha yaklaşır. "Bunu etrafa yaymayacağını bilmem gerek. Bu aramızda kalmalı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Beni* Pythia falan mı *sanıyorsun*? Bu kampüsteki çoğu insanla konuşma isteğim yok."

"Yine de." Beni süzüyormuş gibi gözlerini kısar. "Sen bir Anderson'sın. Fury Hill'in soylu ailesinden."

"Kız kardeşim buraya kaydolana kadar bu kasabanın varlığından bile haberdar değildim."

"Önemli değil, bunu biliyorsun. Fury Hill önemsiyor, sen önemsemesen bile."

"Bizi nefret ediyorlar."

"Tam olarak nefret değil. Senden korkuyorlar, bu yüzden buraya kaydolabildin. Bazıları aileni yatıştırmak isterken, diğerleri onu yok etmek istiyor."

"Bu insanlar bizim süper güçlerimiz olmadığını biliyorlar mı?"

Bana bakıyor, hiç etkilenmemiş gibi, ve ben gözlerimi kırıpıştırıyorum, hala gizlilik sözü vermemi beklediğini fark ediyorum.

"Tamam." Ayak bileklerimi aprazladım. "Kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum."

Lucy hariç, tabii. Ama ruhumun diğer yarısı sayılmaz, değil mi?

Yavaş ve derin bir nefes alan Muna, bir saniye gözlerini kapatır ve kollarını yanlarına indirir. Onun arkasında, Lucy'nin bizi izlediğini görürüm, çenesini hafifçe kaldırmış, sanki gelmek istiyormuş gibi.

Ona kısa bir baş sallama yapıyorum, onu reddetmediğimi veya bilgiden mahrum bırakmadığımı anlamasını diliyorum. Uzun bir süre sonra, grubuna geri dönüyor ve daha fazla kompostlanabilir çöp torbası almaya gidiyor.

Muna boğazını temizledi. "Sömestrin başından beri bir şeyler... ters gidiyor. Ve bu sadece öğrencilerin ölümleriyle sınırlı değil — programlar gizlice yeniden yazılıyor, profesörler yıllardır sürdürdükleri görevlerinden alınıyor ve idare bu gizemli perdeden saklanıyor. Sonbahar bütçe toplantısında, makbuzları olmayan harcamalarla ilgili sorular sorulduğundan beri böyle. Burada *milyonlarca* dolardan bahsediyoruz, Anderson."

"Bu... beni endişelendirmeli mi?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Ben sanat öğrencisiyim, finans ya da siyaset bilimi değil. Benim varsayımım her zaman üniversitelerin fonları kötüye kullandığı ve daha liberal programları kesip parayı başka yerlere ayırmayı *sevdikleri* yönündeydi."

"Ama Avernia *liberal* bir okul. Kelimenin tam anlamıyla sanat, beşeri bilimler ve ölümlülük ruhunu güçlendirmek temelinde kuruldu. Mortui vivos docent, değil mi? Ölüler yaşayanlara ğretir. Bu bizim sloganımız. Yine de okulun ruhunu ortadan kaldırıyorlarmış gibi geliyor."

"Belki de zamana uyum sağlamak için ayarlamalar yapıyorlar."

Muna başını sallar. "Hayır, bu basit bir yeniden yapılanma değil, tam bir yok oluş. Programlar kesintiye uğruyor ve para

kayboluyor. İstihdam ve politika protokolleri göz ardı ediliyor... Sanki biri okulun dağılmasını ve ortadan kalkmasını istiyor gibi." Çenesini ovuşturur, omzundan siyah buklelerini iter. "Yaşayanların öğrenecek hiçbir şeyi ve hiçbir yeri yoksa, ölüler yaşayanlara öğretemez."

Yine onun arkasından dışarıya bakarak, gözlerim dağların eteklerine kadar uzanan ve altında kaybolan gölün genişliğini tarar. Su o kadar siyah ki, içine bakmak imkansız.

Meşru bir kurtarma ekibi olay yerine gelmeden ve dikkat çekmeden Celeste'nin cesedini kimsenin nasıl çıkardığını anlayamıyorum. Özellikle onu Erebus'a taşımak, Lucy'nin yurduna asmak ve hiç fark edilmeden yapmak için ne kadar çaba gerekeceğini düşünürsek.

Bu, içeriden bir bağlantısı olan biri olmalı. Dekanı veya kampüs polisini, onlar kötü eylemlerini sürdürürken görmezden gelmeye ikna edebilecek biri.

Aklımda bir anı canlanıyor.

Foxe şişe su arıyor, bu yüzden çabuk olmalıyım.

Kızıl saçlı kadın, ağzındaki tıkaçları çıkarırken bana tükürüyor ve bana öfkeyle bakıyor. Kötülük, çenesinden damlayan kan gibi ondan sızıyor ve dizlerine sızıyor.

Bu lanet kampüste sadece birkaç dakika geçirdim ve buraya gelmek istemediğim nedeni hatırlamam için yeterli oldu.

Biri bana kin besliyor. Aksi takdirde, bu kaltak ormanda rastgele bir adamı neden saldırsın ki? Onu takip etmiyordum bile, geldiğini görmedim, çünkü kendi planımı uygulamakla meşguldüm: bu üniversite başkalarının hayatını mahvetmeden önce onu yakmak.

Yanımdaki morluk biraz ağrıyor ama çok kötü değil. Bıçağı omzuma saplamadan önce fark ettiğim için çok şanslıyım. Foxe'un yaralanmayı doğru şekilde tedavi edeceğini sanmıyorum.

Kızın at kuyruğunu çekerek, bıçağı onun önüne tutarak bana bakmasını sağladım. Benim bıçağım değil, çünkü daha sonra bunun benimle ilişkilendirilmesini istemiyorum. Babam her zaman, ilk suç sırasında geride ne kadar az DNA bırakılırsa, temizlemek o kadar kolay olur der.

"Neden bana saldırdın?" diye soruyorum ona, sesimi alçak tutarak. Çardak ve terk edilmiş binanın yanındayız, yıllardır beni rahatsız eden yer, ve başka bir pusu daha istemiyorum.

"Seni bekliyorduk," diye tıslıyor, gözlerinde saf nefretten başka hiçbir şey yok.

"Ürkütücü." O inleyene kadar saçını tekrar çekiyorum. "Ne demek istediğini açıkla."

Kafasını sallıyor. "Bu anlaşmanın bir parçası değil. Onlar seni ve sevdiğin herkesi yakalamadan önce neler olduğunu öğrenemezsin."

"Bak, benim sabrım çok fazla değil. Aslında hiç yok. Yani, üç saniye içinde bana önemli bir şey söylemezsen, bunu bir tehdit olarak kabul edip ona göre hareket edeceğim."

İçinden derin bir yerlerden çılgın bir kahkaha geliyor. "Aptal, aptal çocuk. Tıpkı kız kardeşin, büyükannen ve ataların gibi. Senin gibiler dünyayı sahipleniyorlar, ama gerçekte dünya sizi yutmak için bekliyor. Cronus Anderson kasabamızı sevinçle ele geçirdi, sen ve diğerleri onun günahlarının bedelini ödeyeceksiniz."

Bu öğrencinin neden 19. yüzyıldan çıkmış bir roman karakteri gibi konuştuğunu merak ederek yüzümü buruşturup onu itekledim. Nefes verip elimi alnıma götürdüm ve ne yapmam gerektiğini karar vermeye çalışarak başımı döndürdüm.

Buraya gelmek bir hataydı, ama geri dönmem de mümkün değil. Özellikle de gelen kutumda, değer verdiğim insanlara gerçek bir tehlike olduğunu ima eden gizemli bir e-posta varken. Lucy ve Aurora'yı şimdi yalnız bırakmak bir seçenek değil.

Bu sefer olmaz.

Yine de, bu üniversitedeki insanlar bu aile lanetinin gerçek olduğuna açıkça inanıyorlar ya da en azından bana öyle düşündürmek istiyorlar. Belki de yeterince insan lanete inanırsa, ben öldüğümde nedenini sorgulayanların sayısı azalır diye düşünüyorlar.

Küçük sürtük sırtıma atladığında, bağlanmış ellerini boynuma dolayarak beni boğmaya ve yere indirmeye çalışırken, ben sadece yarı dikkatliyim. Ne yazık ki, ben ondan yarım metre daha uzun

ve çok daha güçlüyüm, bu yüzden onu kolayca alt ediyorum ve yüzüstü yere itiyorum.

Botumu kafatasının arkasına saplayıp, paniklemeye başlayana kadar bastırıyorum, sadece çılgınca nefes alması için yeterince gevşetiyorum. O çığlık atıyor ve ben parmaklarımın arasında bıçağı çevirip düşünürken, bir an için bunu yaptığım için neredeyse kötü hissediyorum.

Duraklayarak, çömelip onun hıçkırıklarının dinmesini bekledim.

"Her şeyi onlar düzenliyor, biliyorsun..." diye söylüyor, bana öfkeyle bakarak. "Ölümleri ve aldatmacaları. Gazeteleri, çevrimiçi forumları, yerel yetkilileri onlar yönetiyor. Gördüğün şey gerçek değil. Bu okul, bu kasaba... Onlar acımasız. Kötü. Ve senin burada olduğunu bilerek rahat edemezler. Ya da benim başarısız olduğumu bilerek."

"Neden bu kadar çok ölmemi istiyorlar?" Onların kim olduğunu bile bilmiyorum, ama bu noktada, tüm bunların ardındaki mantık biraz daha önemli geliyor.

"Ölmeni değil," diyor. "Acı çekmeni."

Yeni bıçağın nereden geldiğini görmüyorum, sadece gözümün ucuyla elinin hareket ettiğini görüyorum ve sonra yuvarlanıyor, bıçağı kendi boğazına saplıyor.

Bunun etkisiyle kan göğsüme ve yüzüme sıçradı. Kendine defalarca saldırır ve sonunda sapı düşürür.

Kafası vücudundan neredeyse kopacak olmasına rağmen, bir şekilde hala nefes almaktadır. Kızıl renkteki kanla sıırılsıklam olmuş, onun hayata tutunmasına inanamadan bakıyorum.

Cam gibi gözleri benimkilere bakıyor. Gözlerinden bir şey geçiyor. Anlamadığım bir kötülük.

Göğsüm inip kalkarken, bıçağını alıp işi bitiriyorum.

Sonra, onu gönderen kişiye bir mesaj bırakmak için işe koyulurum, ormanın başka bir yerinden yankılanan belirgin çığlıkları fark ederim. Lucy'nin çığlıkları değil, ama sıradaki o olabilir.

Yabancı kadını, terk edilmiş evin arkasında bulduğum bir halının içine geçici olarak sakladıktan sonra, eski en iyi arkadaşımı aramak için yola çıkıyorum, daha az cevabım, daha fazla sorunum olduğunu ve kanı açıklayamayacağımı bilerek.

O anıları yutarak Muna'ya bakıyorum. "Sana inandığımı varsayalım. Teorik olarak, olanların arkasında kim var sence?"

Elinin arkasını kaşıyor. "Kim şüphelendiğimi söyledi ki?"

"Aksi takdirde zamanımı boşa harcamayacağımı varsayıyorum."

"Dönem başında, Beckett ve diğer bazı Küratörlerin biraz... tuhaf davrandıklarını düşünmüştüm. Dersleri asıyor, normalden çok daha fazla parti veriyor ve günlerce ortadan kayboluyorlardı. Küratörlerin kendi işlerini yapmak için ayrılmaları alışılmadık bir durum değildir, çünkü ebeveynleri onları etkinlikler ve benzeri şeyler için sık sık eve çağırır, ancak bizler nerede olduğumuzu ayrıntılı olarak belirten günlükler sunmak zorundayız. Onlar seyahat etmek için izin istemiyorlardı. Tüm devamsızlıkları kayıt dışıydı.

Aktif üyelerin katılmasının zorunlu olduğu haftalık toplantılarımız var, ancak iyi belgelenmiş ve sponsor tarafından onaylanmış bir mazeret yoksa, dekan aniden birçok formu damgalamaya başladı, yoksa öğrenciler hiç gelmeyecekti. Küratörler üyeliklerine *çok* ciddi yaklaşırlar; deneme süresine alınırsanız, büyük olasılıkla üyelikten çıkarılırsınız ve üyelikten çıkarılırsanız, tekrar katılamazsınız. Çoğu çocuk, ailelerinin öfkesini göze almak istemez."

Of. Üniversite berbat bir yer.

"Bu yüzden, özellikle başkanımızın takip edemediğimiz öğrencilerden biri olması bana garip geldi. Ama kimse onun veya başkalarının devamsızlıklarını okul yönetimine veya Küratör bölüm başkanlarına bildirmemiş. Burada kimse *hiçbir şeyi* umursamıyor gibi görünüyor ve sanki..."

O sözünü keser ve ben öne eğilip kollarımı dizlerimin üzerine koyarım. "Sanki onlar umursamıyorsa, başkalarının da umursamayacağını düşünüyorlar mı?"

Muna başını sallar. "Bana inanman için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum, ama bunu da buldum."

Hala yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındıktan sonra, yavaşça öne doğru eğilip elime bir fotoğraf tutuşturur. Fotoğrafta, blazer giymiş öğrenciler, Curator ambleminin spreyle boyanmış bir heykelin önünde poz vermişlerdir.

Fotoğrafın üzerinde, Beckett ve Tiernan gibi tanıdık yüzleri kaplayan, kalın kırmızı kalemle yazılmış üç başlı bir canavar vardı.

Muna, fotoğrafın arka köşesindeki, birbirlerine bakan grenli bir çifti işaret ediyor; onları görmek zor, ama o kırmızı ve siyah saçları her yerde tanırım. Onun önündeki *beni* saymıyorum bile.

Bu, kısa bir süre önce, idare binasında kavga edip barıştıktan sonra çekilmiş fotoğrafımız. Küratörler avluda sonbahar üyelik fotoğraflarını çekiyorlardı ve ben Lucy'yi Beckett ile yüzleşmesini engellemek için onu oradan neredeyse sürükleyerek çıkarmak zorunda kalmıştım.

Fotoğraftaki herkes işaretlenmiş, Lucy hariç.

Yanağımın içini ısıyorum, kızıl öfke damarlarıma yayılıyor. "Bunu nereden buldun?"

"İşte sorun da bu," diye cevapladı. "Beckett'in yurdunda buldum. Ve o işaretlendiğine göre, tehdit edilen grubun bir parçası gibi görünüyor, ama öyleyse neden yurdunda olsun ki? Böyle bir tehdit hafife alınacak bir şey değil, özellikle de tanınmış bir Dupont çocuğu için. Haberlerde ve okulda herkes bu konunun peşine düşerdi."

Fotoğrafa dikkatle bakarak, onun devam etmesini beklerken, bulmacayı yavaşça kendim birleştiriyorum.

"Bence Death's Teeth'i bir şey için suçlamaya çalışıyor, ki okulun etrafındaki tüm işaretler göz önüne alındığında bu mantıklı olur - Death's Teeth'in bilinen en büyük suçu, tüm bu tuhaf olaylar başlamadan önce, bu sömestr öncesine kadar basit vandalizmdi. Diğer her şey sadece söylenti olarak kaldı ve sen ortaya çıktıktan sonra, kan ve cinayete dönüştü."

"Onların şiddet yanlısı bir intikamcı grup olduğunu sanıyordum? Kan *onların* kartviziti olmaz mıydı?"

Muna başını sallar. "Kimse onlar hakkında gerçekten bir şey bilmiyor. Okul, işleri meşru göstermek için onları tanıyor, ama kimse onları hiç görmedi. Tek sahip oldukları şey, eksik bir bölüm başvurusu ve amblemleri."

"Üç başlı canavar," diyorum anlamsızca, fotoğrafa tekrar bakarak. "Yani ya Beckett, Death's Teeth'i suçlamaya çalışıyor

ve Lucy'nin bu işe karışmış gibi göstermeye çalışıyor, çünkü onun karışması halinde benim ayrılacağımı biliyor, ya da..."

"O Death's Teeth'in *başı*."

LUCY

WILLA VE ELI sessizce birbirlerine bakiştılar, sonra Lerna Gölü kıyısından enkaz toplamaya devam ettiler. Dikkatlerini benden başka yöne çevirdiklerinde inledim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuştırdum.

"Hadi *ama*, ikiniz. Eğlenceli olur."

İnsanlara benimle çıkmaları için yalvarmaya alışkın değilim, bu yüzden onların tereddütleri göğsümdeki endişeyi artırıyor.

Willa gülerek, beni işaret çubuğuyla işaret ediyor. "Yalan. Son partide olanlardan sonra Curator'ın ev partisine katılmak mı? Hayatta olmayı seviyorum, teşekkürler."

Eli dudaklarını büzüyor. "Şey, bunun bir tür şaka olduğunu söylediler, o yüzden..."

"Bunu destekleyecek kişisel bir deneyimin var mı?" diye sorar Willa.

"Sen şaka yapılmadın, o zaman bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini veya olmayabileceğini nereden biliyorsun? Orman partileri ve bu partilerde yaptıkları ritüeller hakkındaki tüm söylentiler doğruysa ne olacak? Death's Teeth, ünü olan tek grup değil, biliyorsun."

"Tag'in öldürüldüğünü mü söylüyorsun? *Küratörler* tarafından mı?" Eli'nin gülüşü, ondan şimdiye kadar duyduğumuz kadar mizahsızdır.

Onun reddi beni daha da tedirgin ediyor.

Ben ne duyduğumu biliyorum.

Willa piercingli kaşını kaldırdı. "Gidip öğrenelim mi diyorsun?"

"Başka planın yok ya," diyor, omuz silkip bana utangaç bir bakış atarak. "İnisiyasyona girmeye çalışmadığın sürece, sorun olmaz bence."

"Yani..." diye araya giriyorum, başımı eğerek. "Gidiyoruz mu?"

"Bu bir tuzak gibi *geliyor*," diye cevaplar Willa, Eli'ye gözlerini kısarak. "Visio Aternae'den ayrılıp Küratörlerin tarafına geçen birine nasıl güvenebilirim? Sen artık onların maaşlı çalışanı falan değil misin?"

Yüzü hafifçe kızarır. "Taşanmadım. Babam ufkumu genişletmemi önerdi. Devletin en üst düzey savcısıyla tartışmayı dene bakalım."

"Ruhunu satmak ufkunu genişletmek mi oluyor?" diye sorar.

Eli cevap vermez ve setin aşağısına doğru yürür.

Willa kaşlarını çatarak bize sırtını döndü ve sessizce düşünmeye başladı. Aslında, o aptal partiye gitmek istemiyorum, ama yakında tatil var ve son dakikada öğretim üyelerinin çoğunun katıldığı bir toplantı nedeniyle bu hafta yüz yüze dersler iptal edildi. Ayrılmadan önce Beckett'le ne zaman yalnız kalabileceğimi bilmiyorum.

Ve omuzlarımda bilinmeyenin ağırlığıyla eve gidemem. Bu çok rahatsız edici.

Asher benim bu işe karışmamı istemiyor, ama Beckett ile benim bir geçmişimiz olduğu için -her ne kadar tamamen pişman olsam da- belki bana *bir şeyler* verebilir diye düşünüyorum. Onunla tek başıma bir yere gitmediğim sürece sorun olmaz.

Bu yüzden bu ikisini davet ettim.

Willa inliyor. "Ugh, *tamam*. Gideceğim. Profesör Dupont hafta sonu provasını iptal etti, bu yüzden..."

"Yani tembellik etmek sorun olmaz mı?"

Üçümüz de profesörün sesini duyunca irkiliriz. Koyu yeşil süveteriyle yaklaşırken başımı yana çeviririm, kahverengi saçları dağınıktır, yanaklarında garip bir kızarıklık vardır. Sanki buraya koşarak gelmiş gibidir, ama hiç nefes nefese görünmüyor.

Yeşil gözleri benimkilere takılır ve başını sallar. "Bayan Wolfe. Vahşi yaşamı temizlemeye olan bağlılığınızın devam etmesine sevindim."

Başımı geriye eğiyorum. "Bundan zevk aldığımı dekana söylemediğiniz için teşekkürler." "Oh, sırları ifşa etmeyi hayal bile etmem." Göz teması kurmaya devam ediyor.

Biraz fazla uzun süre temas kurduktan sonra yutkunuyorum ve zihnim o gün avluda çantasından düşen kağıtlara geri dönüyor. İçinde saklı olan Ölüm Dişleri amblemi. "Öğrencilerimin bana güvenmesini tercih ederim. Bu, onlara öğretmeyi çok daha kolaylaştırıyor."

Willa elini salladı. "Size güvendiğimi söylersem, *Hamlet*'te yedek oyuncudan daha üst bir role geçebilir miyim?"

Ona bir bakış atar ve Willa, bu çekici adamın tüm dikkatini üzerine çekmiş olmaktan şaşırmış gibi gözlerini kırpar. Bu dönemden önce ben de buna pek alışkın değildim. Sinir bozucu bir durum, üstelik onun sakladığı şeyleri saymıyorum bile.

"Bu hafta sonu prova yapmadığımız için memnun olduğumu mu duydum?"

Willa'nın yüzü soluyor. Eli, ikinci el utançtan uzaklaşmak için setin aşağısına doğru ilerliyor.

"Şey, tam olarak öyle değil," diye kekeledi. "Sadece, biz..."

"Parti mi?" Profesör Dupont kollarını göğsünde kavuşturur. "Umarım küratörün partisi değildir?"

"Şey..." Bana yardım için bakar.

Yeleğimi düzeltirken iç çekiyorum. "Evet, o. Kardeşin akşam partilerini çok sever."

Profesör Dupont'un çenesi sıkılır ve üstün kemik yapısı belirginleşir. "Gerçekten de öyle." Birkaç saniye boşluğa bakar, sonra içindeki iç çatışmayı sarsarak bize yeniden odaklanır. "Pekala bayanlar, eğer katılırsanız, başınızı belaya sokmayacağınıza inanıyorum."

"Planımız her zaman budur," diye mırıldanırım, onu mikroskop altında inceliyormuş gibi incelemeye devam ederek. "Neden inzivaya katılmıyorsunuz?"

"Oh, burada çok meşgulüm. Kampüsteki karışıklıklar nedeniyle son birkaç haftadır birçok akşam geç saatlere kadar ofisimde kalmak zorunda kaldım, böylece öğrenciler korkunç olaylardan biraz olsun uzaklaşabildiler." Bakışları benimkilerle çarpışırken gözleri parıldıyor. "Sen de her zaman hoş geldin, Lucy."

Kafamı sallıyorum, ama onun teklifini kabul etmem mümkün değil.

Sutton Dupont'un bir şeyler sakladığına şüphe yok.

Belki de birçok şey.

Ve eminim kardeşi de bunları biliyordur.

İLK GECE Yurt odamın anahtarını geri aldığımda, geri döndüğümde Celeste'nin eşyalarının *hepsinin* gitmiş olduğunu gördüm. Suç mahalli temizlik ekibinden sonra bir ara ailesi gelmiş ve her şeyi götürmüş, Yuri için birkaç kazak ve benim için bir çift altın küpe bırakmışlardı.

Odaya iki adım attığımda boğazım düğümlendi. O yokken burada olmak *yanlış* geliyordu, bu yüzden arkamı dönüp koridora çıktım ve Asher'in kapısını açtım.

Yatağında sırtını başlığa dayamış, yeşil ve siyah kareli pijama pantolonu giymiş yatıyor. Parmak eklemleri kirli, kurumuş mürekkep izleri var. Elini eskiz defterinin üzerinde gezdirirken, ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakıyor.

"Ne zaman seks için arayacağını merak ediyordum," diyor gülümseyerek. Ama bana daha yakından baktığında gülümsemesi bir anda kayboluyor. "Kahretsin. Ne oldu?"

Kafamı sallayarak açıklamak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Sadece kalın bir hıçkırık çıktı ve yumruklarımı gözlerime bastırarak yine ağlayarak dağıldım.

Ne olursa olsun, onu görüyorum. Benim yüzümden ölü ve yalnız. Asher hareket edince yatak gıcırıyor. "Lucy."

Hıçkırarak nefes alıp kollarımı indirdim. Gülümsemem yapmacık ve zoraki geliyordu. "Üzgünüm. Bir dakika zamana ihtiyacım vardı."

Ona tekrar baktığımda, kolları açık, bacakları hafifçe ayrılmış durumda. Eskiz defteri, benim için terk edilmiş olarak komodininin üzerinde duruyor.

Bir adım öne doğru ilerlerken boğazım yanıyor. Tanrım, ona bu kadar ihtiyaç duymak istemiyorum, ama elimde değil.

O benim için her zaman dünyadaki en güvenli yer olmuştur.

Bir başka küçük hıçkırık daha çıkıyor içimden ve onun yönüne doğru koşarak kendimi ona atıyorum. O da küçük bir homurtuyla beni yakalıyor ve ben başımı boynuna gömerken beni tamamen kucaklıyor.

Bu gerçek, diyorum kendime. Asher gerçek. Hayatta. Boğazında ve göğsünde atan kalbi bunun kanıtı. En azından o var.

"Yapamadım," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapalı tutarak. "Orada tek başıma kalamadım."

"Sorun değil." Elini başımın üstünde gezdirir. "O kadar da uzun zaman olmadı. Bu tür şeyler zaman alır."

"Ben sadece..." Önümdeki geniş cilt yüzeyine bakarak, onun bulanıklaşmasını izleyerek, korkumu bastırıyorum. "Orada öylece durduğumu düşünmeden edemiyorum. Ona zarar veriyorlardı ve ben hiçbir şey yapmadım. Hareket etmedim, yardım çağırmaya ya da müdahale etmeye çalışmadım."

Utanç içimi kaplıyor, çirkin pençeleriyle beni sıkıca tutuyor. kavriyor.

"Nasıl bunu ? kendime kendimi iyi iyi iyi olduğumda ben zaman en

en çok yardıma ihtiyacı olan birisi varken, ben tam bir korkak mıydım? Kendi iyiliğimle o kadar meşguldüm ki, onların Celeste'yi öldürmesine izin verdim. Belki bir şey yapsaydım, o hala burada olurdu."

Asher altımda gerginleşir. "Ve belki de yardım etmeye çalışsaydın, ikiniz de ölmüş olurdunuz. Avernia yerle bir olurdu ve yangın yayılırdı, çünkü ben onu kontrol edilemez hale getirirdim."

Biraz geri çekilerek, öfkeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kahverengi irisleri, ham kuvars gibi sertleşiyor.

"Benim için okulu yakar mısın?" "Lucy."

Yanaklarımı avuçlayıp, gözyaşlarım akarken başparmaklarını üzerlerinde gezdiriyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Sadece senin gülümsemen için dünyayı yerle bir ederdim. Yapmayacağım hiçbir şey yok, özellikle de sana zarar gelirse veya tehlikede olursan. Şiddetten nefret ettiğini biliyorum... senin ölümün durumunda dönüştüğüm adamdan hoşlanmazdın."

Tereddütle parmaklarımı dudaklarına götürdüm, konuşurken parmak uçlarımla dudaklarını okşadım, sanki sözlerini bedenime kazımaya çalışıyormuşum gibi.

Seni seviyorum, Asher.

Seni çok seviyorum.

Lütfen, söylediklerinin doğru olmasını istiyorum. Buna inanmak istiyorum. Ne yaparsan yap seni seveceğim.

İç çekerek, göğsüne yaslandım. "Yine de. Yurt odamda sadece altmış saniye dayanabildim. Bu çok acınası bir durum."

"Travmatik bir olay yaşadın Luce. Acınası değilsin.

Sen insansın."

"Aynı şey." Burnumu silerek ona bakıyorum. "Sen de her şeyi gördün ve iyisin."

"O benim arkadaşım değildi."

"Ama sen her zaman iyisin. Hiçbir şey seni etkilemez, hiç etkilemedi." Düzleşerek, gözyaşlarının yüzüme yapıştırdığı saçlarımı itip titreyerek nefes veriyorum. "Bana yöntemlerini öğret, Ey Yüce Olan."

Ağzının köşeleri seğirdi. "Bu öğrenmen gereken bir işlev bozukluğu değil. Hissetmenin yanlış bir yanı yok."

"Biliyorum, sadece... bazen bilmesem keşke." Öne doğru eğildim, alnım onun çenesine yaslandı. "Zor."

"Hayatta değerli olan çoğu şey zordur." "İğrenç. Babam gibi konuşuyorsun. Ya da senin baban gibi."

Bu onu güldürür ve sırtımı yumuşak, yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşar. "Her zaman görüldüğüm kadar etkilenmez değilim, biliyorsun. Ne kadar çabuk sinirlendiğimi gördün. Ve ayrı geçirdiğimiz yıllar? Tam bir felaketti. Ayrıca, az önce söylediklerimi dinlemedin mi? Her ağladığında, içim parçalanıyor. Seni önemsiyorum Luce ve insanları bu kadar önemsemeni seviyorum."

"Bunun aptalca olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyorum küçük bir sesle. "Asla."

Onun kucaklamasına karşı biraz gevşerim. Onun kollarında bulduğum rahatlık belki beni endişelendirmeli, ama şu anda onun kokusu ve sıcaklığından o kadar mutluyum ki, gerçekten umursamıyorum.

"Bu gece burada kalabilir miyim?"

O hareket eder ve yorganı çekip omuzlarıma sarar. Beni daha sıkı sarar ve dudakları saçlarımı okşar. Birden uykum gelir, göz kapaklarım kapanana kadar ağırlaşır, bu yüzden şakaklarıma fısıldadığı cevabı zar zor duyarım.

"Sonsuza kadar kalabilirsin."

Birkaç gün sonra, yurt odamda kitap okurken Foxe kapımı tekmeledi. Masamdaki sandalyede döndüm, yüzümde ifadesiz bir ifadeyle, kapı kolu sıvaya saplanmıştı.

Foxe, utanarak dağınık ve hafif nemli saçlarını eliyle taradı ve kapıyı duvardan kopardı. "Siktir, benim hatam. Kilitliydi."

"Yani tekmeledin mi?"

"Kapıyı çalsam seni içeri almayacağımı düşündüm."

"İzin vermezdim."

"Çok *kötüsün* Lulu. Ash-tree sana çok kötü örnek oluyor." Yanıma gelip yatağıma uzandı ve ikimizin de, Celeste'nin tarafını görünmez kılmak için kiremitli tavana astığım çarşafarla oluşturduğum oda bölücüyü ustaca görmezden gelmemizi takdir ettim.

Odama tekrar kullanma izni aldığımdan beri, burada daha fazla zaman geçirmeye çalışıyorum, ama onun yarı çıplak halde yaşaması bir seçenek değildi. Annem kampüse geri dönmekle tehdit eden bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra, Dekan Bauer şimdilik oda arkadaşı atamamı askıya almayı kabul etti, bu yüzden şimdilik sadece ben ve düşüncelerim var. Peyzaj Ekolojisi ders kitabımı kapatıp bacaklarımı sandalyeye çekiyorum ve Foxe'a doğru dönüp oturuyorum. Kolunu başının arkasına koymuş, tişörtünün kolları sıyrılmış, derisindeki çok sayıda yamalı dövmeler görünür hale gelmiş ve yüzünde tuhaf bir ifade var.

Sıkılmış, huzursuz Foxe'a alışkınım. Mutlu Foxe'a ve sinir bozucu, aşırı alingan Foxe'a.

Bu ise nedense kederli görünüyor.

Çenemi avucumun içine dayayıp ona gözlerimi kısarak baktım. "Neyin var senin?"

Bakışları bana kayıyor. "Hiçbir şey?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Yüksek sesle iç çekerek yanına yuvarlandı ve büyük yeşil köpek yavrusu gözleriyle bana baktı. "Asher kız kardeşi için bir iş halletmek için beni terk etti ve ben burada *ölüyorum*. Okula kayıtlı olmadığın zaman okul gerçekten çok iç karartıcı oluyor."

Okula kayıtlı olsan bile okulun iç karartıcı olduğunu söylemek dilimin ucunda ama söylemiyorum. Benim gibi Foxe de liseyi zar zor bitirdi ve büyük bir müzik imparatorluğundan geldiği için üniversite hiç ilgisini çekmedi.

Sorun şu ki, Foxe James muhtemelen kısmen golden retriever, bu yüzden sadakatinin olduğu yere gidiyor. Sanırım bu yüzden kendi başına turneye devam etmek yerine Asher ile Avernia'da takılıyor.

Aurora'nın da burada olması ve onun varlığından hoşlanmaması göz önüne alındığında, tüm bu deneyimin pek de heyecan verici olmadığını düşünüyorum. Bu bir

Bu noktada Lerna Gölü'ne atlamamış olmasına şaşırıyorum.

"Günlerini ne yaparak geçiriyorsun?" diye soruyorum, kollarımı yumruklarımın üzerine çekerek.

"Bütün bir albüm yazdım. Babam, üretken olursam gelmeme izin vereceğini söyledi." Gözlerini devirerek yüzünü buruşturuyor. "O ve annem, meşgul olmazsam aptalca şeyler yapacağımdan endişeleniyorlar. Sanki sürekli uyarılmaya ihtiyaç duyan bir köpekmişim gibi."

Bu benzetmeyi yaptığımı ve bunun bana da uygulanabileceğini fark edince yüzümü buruşturuyorum. Öyle olsaydı nefret ederdim.

"Onları savunmak gerekirse, mezun olmadan önce gerçekten çok belaya bulaştın," diyorum. Çoğunlukla yasadışı bahis ve reşit olmayanların içki içmesi gibi şeylerdi, ama yine de.

"Elbette, ama eninde sonunda bana tekrar güvenmeyi öğreneceklerini düşünürsün, değil mi? Yani, Asher'ı yanımda tutuyorum ki çizgiden sapmayayım, ama çoğu zaman ona gerçekten ihtiyacım yok."

Söylediği son birkaç kelimede ikna edici bir ton yok, sanki onlara tam olarak inanmıyormuş gibi.

Foxe ve ben birbirimize bağımlıyız. Kendi başımıza yeterince güçlü hissetmediğimiz zamanlar olacağını bilerek, çalkantılı denizlerde hayatta kalabilecek gemilere bayraklarımızı diktik.

Ya da denemeye korkacak kadar çok korkacağımızı.

Bazen bunun, Asher, Aurora veya ailemden daha iyi beni anladığı anlamına geldiğini düşünüyorum. Deneyimin yerini hiçbir şey tutamaz.

"Tamam," diyorum, ellerimi birleştirip ayağa kalkarken. "Gidelim."

"Nereye?"

"Taş ocağında parti var. Senin insanlarla etkileşime ihtiyacın olduğu açık, benim de burada kendini acındırıp duran bir çocukla mahsur kalmamam gerekiyor."

Yatağından kalkarken sırtıyor. "Bu, Asher'ın gitmeni istemediği parti değil mi?"

Bordo süveterimin üzerine bir hırka giyip, çoraplı ayaklarımla bir çift Doc Martens'a giriyorum. "Ne olmuş? O benim patronum değil."

"Doğru. O her zaman bunun keyfini çıkarmıştır."

Durup ona inanmaz bir bakış attım. "Senin bir sorunun var."

İç çekerek, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Asher'dan birkaç santim daha uzun, o da benden sekiz santim uzun, bu yüzden onun yanında kendimi minyatür gibi hissediyorum.

"Var," diyor, sesi endişe verici bir şekilde ciddi. "Ama hadi gidip sarhoş olalım ve bunu unutalım. Biri tuhaf bir şey yapmaya kalkışırsa seni korurum."

41

LUCY

ÖYLE YAPMAYIZ.

Sarhoş olmuyoruz, yani.

Taş ocağına vardığımızda, onu hemen Eli ve Willa ile tanıştıyorum. Onlar, birkaç yıl önce çıkardığı EP'den onu tanıyorlar. Anında heyecanlanıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi normal haline geri dönüyor.

Fıçıda bira dağıtanlardan birinden bira alıyoruz, ancak Foxe'a aşırıya kaçmaması gerektiğini açıkça belirtiyorum.

Onu bebek gibi bakmak istemiyorum, ama daha sonra sarhoş ve aptal halini eve sürüklemek de istemiyorum.

Asher bunu benim için hiç sorgulamadan yapardı, ama bu partiye gittiğimi ya da Foxe'u da getirttiğimi öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum.

Bana gelmememi açıkça söylemedi. Konuyu açtığımda, Asher sadece gelemeyeceğini ve Beckett'e güvenmediği için gelmememin daha iyi olacağını söyledi.

Ben de güvenmiyorum. Ama Beckett'in bazı şeyleri bildiğini *biliyorum* ve cevapları öğrenmek istiyorum. Asher'ın bunları öğrenmesini beklersem, hiçbir şey ortaya çıkmadan elli yaşına basmış olacağım.

Bu gece hava burada gerçekten çok soğuk. Bunun hava koşullarından mı yoksa arazinin keskin soğğundan mı kaynaklandığını bilemiyorum.

Hayaletlerden kaynaklanmadığından eminim, çünkü hayaletler gerçek değil.

Kalabalığın içinden bir esinti geçiyor ve ben kollarımı kavuşturuyorum.

En azından resmi olarak.

Yuri'yi bir sıra fıçılarının yanında bira içerek buluyorum. Boynuna bir fular sarılmış, siyah saçları kalın beyaz kumaşın içine sıkıştırılmış

kumaşın içine sıkıştırılmış ve beni görünce yüzü aydınlanıyor. Profesör Dupont'un dersinden tanıdığım bir kız, votka şişesinin boynunu sıkıca tutarak onun yanında oturuyor.

"Lucy!" Yuri ayağa fırlayarak bana sarılır, birası omzuma sıçrar. "Aurora burada değil. Son dakika moda acil durumu çıktı ve Concord'daki alışveriş merkezine gitmek zorunda kaldı. Senin yeni *erkek* arkadaşınla takılacağını düşünmüştü. Gelemeyeceğini düşündük." İnce, koyu kaşlarını oynatarak beni dirsekler.

"Başka işleri vardı," diye cevap verdim, gözlerimi genişleterek. "Ve o benim erkek arkadaşım değil."

Doğrusu, ilişkimizin ne *olduğu* konusunda gerçekten konuşmadık ve bu konuyu açan ihtiyaç duyulan kişi olmak istemiyorum, her ne kadar bu etiketi çaresizce istesem de. Her şeyi net bir şekilde ayırmak beynimi daha rahat hissettiriyor ve Asher ile aramızdaki her ne varsa kalbimi mutlu ediyor ama aynı zamanda zihinsel olarak da beni mahvediyor.

Sanırım bu da o korku. Bu gece kız kardeşine hiçbir konuda yardım etmediği ve beni bırakıp gittiği için.

Ona güvenmeye çalışıyorum, ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor galiba.

"Ooh, skandal." Yuri sırtarak arkadaşının yanına oturur. "O zaman faydalı arkadaşlar mı? Tek gecelik ilişki mi?" Diğer kıza döner. "Onun için bir tavsiyen var mı, Sara-Sofia?"

Kız, kalın, gür kahverengi saçlarını parmaklarıyla tarar. "Lütfen, sanki küratörlerin çok Katolik olan Kolombiyalı aileme okul işlerime odaklanmak yerine etrafta yatıp kalktığımı rapor etmelerini istiyorum da. Hayır, teşekkürler."

"İkisini de yapabilirsin," diyorum.

Bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. "Hayır, benim için çok fazla iş. Astronomi diplomamı alıp bir gün beni evlendirmelerine izin vereceğim. Hepimiz için daha kolay olur."

Başımı yana eğip, onu zihnimde canlandırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Gerçekten kiminle evleneceğin umurunda değil mi?"

"Beni seviyorlar, bu yüzden iyi birini seçeceklerini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, küratör olmadığı sürece benim için sorun olmaz." Sara-Sofia omuz silkiyor. "O adamlar *tuhaf*. Sürekli Latince konuşuyorlar ve

atalarını onurlandırmak için ritüeller yapmaktan bahsediyorlar. Burası *New Hampshire*. Kendinize gelin."

"*Küratörlere ölüm!*" Yuri, Solo bardağını havaya kaldırarak slogan atıyor. Sanırım şimdiden sarhoş olmuş. Nefes vererek kolunu indiriyor, başını sallıyor ve Sara-Sofia'ya yaslanıyor. "Onlar *en kötüsü*. Tag denen çocuğun kendini içkiyle öldürmesine izin verdiklerine inanabiliyor musun? Oysa o kadar da sevimliydi."

"Endişelenmenize gerek yok, bayanlar." Foxe dirseğini kafama dayadı. "Etrafta yeterince sevimli var."

Sara-Sofia burun kıvrarak kucağındaki telefona ve elindeki votkaya geri dönüyor.

Yuri, dudaklarını büzerek Foxe'u süzer. Sonra bana bakar. "Ben öyle görmüyorum."

"Neyi görmüyorum?"

Aramızdaki mesafeyi parmağıyla gösterir. "Bu ikiliyi. Siz ikinizin enerjisi uyuşmuyor. O güneş ışığı, sen ise *belki* de yeni ay."

"Kötü ruh halinden kurtulduğuna çok sevindim," diye mırıldanarak Foxe'u itekledim.

"Annemiz kuzen," diye Foxe, kimse sormamasına rağmen söze karışır. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar, topukları üzerinde sallanır. "Yani biz sadece arkadaşız."

"Ve o da zor sayılır." Ceketinin kolundan tutup onu uzaklaştırırken, omzumun üzerinden iki kıza el sallıyorum. Onların duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde, göğsüne iterek onu biraz sendeletiyorum.

O, gevşek taşların üzerine düşmeden önce kendini toparlar ve yüzünde kızgınlık belirir. "Bu da neydi böyle?"

"Bu partiye sadece arkadaşlarımla aramı bozmak için mi geldin?"

"Eğer o bizim çıktığımızı varsayarsa, senin için daha garip olurdu. Tabii..."

Durakladı, yeni bir aracı inceliyormuş gibi eğilerek ela gözlerini kısarak bana baktı.

"Oh! Onların öyle düşünmesini *istiyorsun*, değil mi? Yani, eminim benim buradaki itibarım Asher'inki kadar ağır basmaz, ama anlıyorum. İstersen rol yapabiliriz..."

Bacağımı kaldırıp, dizimle onun hayalarına vurmaya çalışıyorum; son anda, o darbenin önünü kaval kemiğiyle engelliyor ve benim ulaşamayacağım bir yere kaçarken kahkahalarla gülüyor.

"Vay canına," diyor, alnındaki siyah saçlarını geriye atarak. "Asher'a az önce bana saldırmaya çalıştığını söyleyeceğim. Sana gerçekten etki ettiğini öğrenince çok heyecanlanacak."

Dişlerimi sıkarak, bıraktığımız yerde küçük bir ateşin etrafında duran Willa ve Eli'ye bakıyorum. "Bu arada, orada ne oldu? Arkadaşlarım seninle arkadaşlık etmek için yeterince iyi değil miydi?"

"Arkadaşlar, ha?" Omzunun üzerinden onlara bakarak alçak sesle ıslık alar.

Neden *bilmiyorum*, ama onun bu sorusu yüzümü kızartıyor, içimde utanç dalgaları yükseliyor. *Onları arkadaşım olarak görmek yanlış mı?*

"Fena değiller, sanırım. Kız biraz takıntılı ama, Eli denen adam da bana üç kelime bile etmedi. Zaten ben buraya *seninle* vakit geçirmek için geldim, Lulu. Sen bir şeyler planlamıyor muydun? Yardım edeyim!"

"Plan yapmak değil. Sadece potansiyel olarak şüpheli karakterlerden bazı bilgiler toplamaya çalışıyorum."

Sırtını düzeltip parmaklarını tek tek kırıştırdı. "O zaman benim de gelmem için daha fazla neden var. Güce ihtiyacın olacak."

"Asher'a karşı hiç kavga kazandın mı?"

"Bu pek adil bir yargı değil. Ona karşılık vermemem gerekiyor." Elini uzatıp çenesini okşadı, sanki çocukken koydukları kuralların kendisine pek yarar sağlamadığını yeni fark etmiş gibi. "Ama bu konumuzun dışında. Ona dokunmadan da kendimi savunabilirim..."

"*Lucy!*" Willa elinde bir şişe bira ile bizim durduğumuz yere doğru zıplıyor. "Bazıları partiyi başka bir yere taşımayı önerdi. Bizimle gelir misin?"

Neden yer değiştirmek istediklerini merak ederek kaşlarımı attım. Birdenbire, çok sayıda şenlik ateşinden biri alev aldı ve kaya yolunda yuvarlanarak, etrafa sağılmış dallar ve yaprakları tutuşturdu.

Birkaç gündür yağmur yağmadığı için her şey çok kuru ve bu da büyük bir tehlike yaratıyor.

Ekoloji öğrencisi olan ben, birkaç çocuk yangını söndürmek yerine şiddetli ateşe alkol şişeleri atmaya başlasa da, kalıp durumu izlemek istiyorum.

Aptallar. Lethe's'teki olayın onlara yangının ne kadar hızlı yayılabileceğini ve potansiyel olarak ölümcül hale gelebileceğini öğretmiş olacağını düşünürsünüz, ama hayır. Yaşayanlardan alınan dersler Avernia öğrencileri için yeterli değil.

Belki de bu yer lanetlidir.

İnleyerek dönüp baktığımda, Beckett'in taş ocağının kenarında, başlarına kapüşonlarını geçirmiş iki uzun boylu figürün arasında koşuşturduğunu görüyorum. Dağlara doğru ilerliyorlar ve arkalarından bir grup insan daha takip ediyor.

Willa'ya boyun eğiyorum ve o kolunu koluma takıp beni çekerek, takip grubunun arkasında bulunan Eli'ye yetişebilmemiz için beni sürükliyor. En azından Asher artık benim kendimi koruma içgüdüm olmadığını söyleyemez.

Foxe ellerini ceplerine sokmuş, hemen arkamda duruyor. "New Hampshire geceleri çok soğuk oluyor."

Eli omzunun üzerinden bakar, sonra kendi ceketine uzanır ve mini tekila şişeleri çıkarır. Willa çılgık atarak birine atlar ve Eli diğer ikisini bize uzatır, kendi şişesini kaldırarak kadeh kaldırır. Hepimiz kadehlerimizi tokuşturur, sessizce Küratörlerin arkasında yürümeye devam ederken hızlıca içeriz.

Ben içkimi bitirdikten sonra, Eli bana bir tane daha uzatır ve ben de cesaretlenmek için onu alırım. Beckett'in başının arkası durduğum yerden açıkça görünüyor, bu yüzden Foxe ve diğer ikisine hemen döneceğimi söylerim.

Foxe bir adım sendeliyor, ama Willa onu dengeliyor ve uzun boylu vücuduna gülümseyerek bakıyor. "Biri içkiyi kaldıramıyor. Hayranların ne düşünür, rock yıldızı?"

O hiçbir şey söylemez, ama ben öne doğru iterek kalabalığın arasından geçmeye başladığımda, onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Beni izliyor, bekçi köpeği rolünü çok ciddiye alıyor.

Ona ulaştığımda omzum Beckett'in omzuna değiyor ve küçük grup, engellenmiş mağara girişlerinden birinin yakınındaki açıklıkta dağılmaya başlıyor

Tenarus, sanırım adı bu. Ya da Tartarus, belki. O kadar seyrek ziyaret ediliyorlar ki hatırlamak zor, özellikle de İlkel Orman zaten çok genişken.

Açıklığın bir ucuna yerleştirilmiş büyük bir taşınabilir hoparlörden müzik çalıyor ve burada işler yeniden hareketleniyor gibi görünüyor, ancak ana partiden çok daha sakin bir şekilde.

Tüm Küratör işlevleri bu kadar düşük profilli olsaydı, belki de o kadar kötü olmazlardı.

Beckett orada olmasaydı tabii. Onun varlığı her şeyi mahvediyor, bunu da bana şüpheli bir bakışla dönüp, dişlerini ay ışığında parlatarak gösterdiğinde kanıtıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu, dirseğimi tutup beni kenara çekti. "Davet edildiğini sanmıyorum."

"Parti herkese açıktı," diye cevap veriyorum, onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak. "Pythia bunu paylaşmıştı."

Alaycı bir şekilde güler ve beni iterek bırakır. "Pythia. O kaltak her zaman internette saçma sapan şeyler yayıyor. O koca ağzıyla bizi ne kadar kolay kapatabileceğini anlamıyor mu?"

Bu dönem başında kardeşi ile yaptığım konuşmadan sonra, Pythia'nın gerçek bir kişi olduğundan değil, buradaki öğrenciler hakkında veri toplayan ve otomatik bir programla paylaşım yapan bir yapay zeka aracı olduğundan eminim. Forumları genellikle kimsenin kontrol etmediği dedikodularla dolu ve bu hesabın arkasında kimin olduğunu *kimse* bilmiyor gibi görünüyor.

Kağıdı bırakıp dijitale geçtiğinizde elde ettiğiniz şey budur. Kaos.

Beckett başını sallayarak, gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce beni baştan aşağı süzdü. "Erkek arkadaşın nerede, Wolfe?"

Yutkunarak bir adım öne doğru ilerledim ve arkamda kimse olup olmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden hızlıca baktım. Foxe, elleri arkasında kısa bir kaya duvarının üzerine oturmuş, Willa ve Eli onun hemen yanında hararetli bir tartışma yaparken,

bu onu kızdıracağını bilsem de, uzanıp Beckett'ı çalılıklara doğru itiyorum.

Seyirci istemiyorum. Ben hemen ortaya çıkmazsam Foxe'un peşimden gelmesi bir saniye sürmez, bu yüzden çabuk davranmam gerekiyor.

Beckett'in sırtı bir ağaç gövdesine çarptığında, elim Beckett'in göğsünden yavaşça düşüyor. Elimin yanıma geri dönmesini izliyorum, bira ve tekila beynimi çoktan etkilemiş durumda. Hala düzgün düşünebiliyor ve görebiliyorum, ama kesinlikle sarhoşum, bu da en azından bunu yapmak için bana yeterli cesareti veriyor.

"Küratör başkanıyla baş başa mı?" Beckett, parmaklarını göğsünün ortasına bastırarak nefes nefese sorar. "Asher Anderson ne derdi acaba?"

Gözlerimi deviriyorum, sanırım. "Üç yıldır ilk kez buraya geldim ve sen onun hakkında mı düşünüyorsun?"

"İkisi birden olamaz mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. Göz bebeklerinde alevler parlıyor gibi görünüyor ve bana doğru yaklaşarak omzumdan saçlarımı çekiyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve midem protesto edercesine kıvrılıyor. "Eğer bu üçlü ilişki teklif etme şeklin buysa, ben varım tatlım. İkinizle nerede buluşacağımızı söyle, ikinizin de dünyasını sallayayım."

Aklım, onun burada ortaya koyduklarını anlamaya çalışırken hızla çalışıyor, ama diğer düşünceler beynimi doldurmadan önce bunu zar zor algılayabiliyorum, bu da bana burada bir amaç için bulunduğumu hatırlatıyor.

Geri çekilirken, ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. "Asher bunu istemezdi."

"Çünkü erkeklerden hoşlanmıyor mu?"

"Hayır, ilgilenir, ama seni o kadar iyi tanımıyor ve bu bir ilişkiyi bitirebilir."

Ayrıca, benden başka kimseyi istemezdi. Değil mi?

Bana başından beri bunu söylemeye çalışıyordu. Ben sadece dinlemeye çok korkuyordum.

Beckett başını sallar. "Peki ya sen?" "Benim neyim var?"

Ayağı öne kayarak benim ayağımın arkasına takılır. Beni kapana kıştırır. Korku, ince bir sis gibi ciğerlerimi kaplar, ama bunu görmezden gelirim, partiden sadece

partiden sadece birkaç metre uzakta olduğumuzun farkındayım. Tek yapmam gereken çığlık atmak, Foxe koşarak gelecektir.

Henüz yapmamış olması garip.

"Biraz utangaçım," diyorum, onun duruşundan uzaklaşmaya çalışarak, ama ayağımı her kaldırdığımda, sanki kalın çamurun içine batmış gibi hissediyorum.

"Ah, kızlar konusunda tam benim tipim," diyor Beckett, bir eliyle yanağımı okşayarak. "Utangaç olanlar her zaman gizli ucubelerdir. Oda arkadaşın da öyleydi, bu yüzden hepinizin iyi anlaşmasına şaşırmadım."

Vücudumdaki tüyler diken diken oldu. "Celeste'yi ne kadar iyi tanıyordun?"

Düşünerek bir süre durdu. "*O kadar da* iyi değil. Birkaç kez birlikte olduk." "En son ne zaman?"

Bir duraklama olur ve aramızdaki sessizlik daha da ağırlaşır. Ya da belki de ağırlaşan benimdir, bilmiyorum. Göz kapaklarım ağırlaşır ve onları açık tutmak için başımı hafifçe sallarım.

Beckett elini yüzümden çekiyor. "Tam olarak ne soruyorsun?"

Tüm vücudum başka bir yere bakma isteğiyle titriyor olsa da göz teması kurmaya devam ederek çenemi kaldırıp omuzlarımı silkiyorum. "O öldüğü gece neredeydin?"

Birkaç saniye boyunca cevap vermez. Sadece birbirimize bakarız, etrafımızdaki hava buz gibi olur.

Sonunda, bir şey değişir gibi görünüyor ve o geri çekilir, pantolonunun kemerine uzanır. "Öğrenmek istiyorsan, Wolfe, *kibarca* sor."

Ona bakmaya devam ediyorum, uzuvlarım yerinde sabit kalmış durumda. Ağzım kurumuş, cevap vermek için ağzımı açmak biraz zamanımı alıyor. "Cevap karşılığında sana oral seks yapmamı mı istiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, hiç umursamıyor. "Beni em, cevap vermeyi düşüneyim. Eminim tek sorunun bu değildir."

Burnum seğiriyor, ama ifademi kontrol ediyorum, bunu kendi lehime nasıl kullanabileceğimi düşünüyorum. Bana ve Asher'a çok ilgi duyduğu açık, bu yüzden Asher'ın gözünde kalmak istiyorsa bana zorla sahip olacağını düşünemiyorum.

Ama yine de, o gün Celeste ile ormandaydı ve Celeste direnmeye çalıştığında onu çevreleyen üçlü, kaba kuvvete başvurmuş gibi görünüyordu.

Yani belki de başım belada.

Ya da belki de en *mahrem* ve savunmasız yanını ortaya koyması onun için bir hatadır.

Boyun eğen kurtlar, tehdit edildiklerinde sırt üstü yatıp merhamet dilerler.

Diğerleri ise ısırır.

Orada ona ulaşabilirsem, durumu tersine çevirip onu benim kölem yapabilirim.

Ama onun sikine ağzımı yaklaştırmamın imkanı yok. O artık tek bir kişiye ait, sadece tek bir kişiye.

Belki de gelmemem konusunda onu dinlemeliydim.

Şu anda bunun bir önemi yok. Bu işin içindeyim ve Foxe hala beni kurtarmaya gelmedi, bu yüzden öne doğru sürünerek titrek dizlerimin üzerine çöküyorum. Pozisyon değişikliği dengemi bozuyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, kenarları kararıyor.

Beckett parmaklarını saçımın bir tarafına geçirip pelvisini yaklaştırarak onu çıkarmamı istiyor ama ben yapmıyorum. Yapamıyorum —ellerim kalkmıyor ve görüşüm düzelmiyor.

Her şey yavaşlamaya, kararmaya devam ediyor, ta ki hiçbir şey göremez hale gelene kadar.

ASHER

"Sadece ABD ve Kanada'da 700'den fazla zehirli bitki türü olduğunu biliyor muydun?" Quincy kucağındaki eski deri ciltli kitaptan başını kaldırıp bana bakar ve ipek kitap ayracıyla oynar.

Parmağımı eskiz defterimdeki kalem izleri üzerinde gezdirerek, doku vermek için izleri bulaştırıyorum. "Sen her zaman en tuhaf şeyleri büyüleyici bulmuşsundur."

"Sadece sen ilginç bulmadığın için mi tuhaflar?"

"Evet." Bir saniye durakladım, ona bir saniye baktım ve sonra çizimime geri döndüm. "Ama aynı zamanda tuhaf olduğun için de. Fury Hill'deki lanetler ve ölümsüzlükle ilgili tüm efsaneleri de ilginç bulsan hiç şaşırmam."

"Eh, *bu* klasik bir efsane. En azından biraz eğlenceli bulmam gerekiyor."

"İşte bu yüzden normalde seninle takılmıyorum."

O, sandalyesinde dönerek ofisinin penceresinden dışarı bakarken, gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyorum. Dean Bauer'ın ofisinin aksine, Quincy'nin ofisi, klasik bölümünün geri kalanıyla birlikte idari binanın arkasında yer alıyor ve ormanın ve dağların manzarasına bakıyor.

"Hey." Arkasını dönmüyor. "Noelle'den ne kadar zamandır haber almadığımızın farkında mısın?"

Elim donar. "Artık gelmek istemediğine karar verdiğini düşündüm. Onun kararsız olduğunu biliyorsun."

Quincy kitabına dokundu. "Evet, ama ona Avernia'ya öğretmenlik yapmaya geri döneceğimi söylediğimde, kayıt olma fikrine gerçekten sıcak baktı. Özellikle de ona, en azından buradaki tiyatro bölümünün çok üretken olduğunu söylediğimde. Los Angeles ona pek bir fayda sağlamadı."

Bu çok açık. Batıda geçirdiği yıllar boyunca, tek bir ana akım yapımda bile rol almadı.

"Eskiden haftada en az bir kez beni arardı," diyor Quincy, arkasını dönüp kitabını kapatarak. "Ama bir aydan fazladır ondan haber almadım."

"Annem ve babam onunla konuştular. Belki de sadece rahatlamaya çalışıyordur."

"Belki. Bilmiyorum. Sadece garip geliyor, sanırım."

"Her şeyi dert etmeyi seviyorsun, bu yüzden böyle düşünmene şaşırmadım."

Avernia kalemmini bana doğru fırlatıyor, kalem bileğimden sekip yere düşüyor. "Her neyse, pislik. Diğer yarın nerede?"

"Tahmin etmek gerekirse, Curator partiden dönüyor derim." Çenemi kaldırıp, ofisinin kapısının üstündeki duvarda asılı analog saati inceledim ve kendime başımı salladım. "Fuxe'a onu saat 10:30'a kadar geri getirmesini söyledim."

"Fuxe'un onu partiye götürmesine izin mi verdin?"

"Senin o lanet heykelleri taşımama ihtiyacın vardı, ben de gidemedim." Odanın köşesini dolduran, buraya sığmayacak kadar büyük mermer büstlere sert bir bakış attım, ama Quincy ısrar etmişti. Başka bir yere bırakılamayacak kadar pahalı olduklarını ve Persephone'nin kızları bağış fonundan geldikleri için riske girmek istemediğini söylemişti.

Kampüste sorabileceği milyonlarca insan var gibi görünüyor, ama Quincy'nin pek çok öğretim üyesiyle etkileşime girmediğini fark ettim. Özellikle sanat bölümünden uzak duruyor, ama nedenini sormaya zahmet edemiyorum.

Buraya geri dönmek onun kararıydı, bu yüzden bir nedeni olduğunu varsayıyorum.

"Yetişkin olarak bu kadar yardımsever olmanı çok seviyorum." Quincy gülümsüyor ve gözlük çerçevesinden ön saçlarını itiyor. "Annen seninle gurur duyacaktır."

Eskiz defterimi kapatıp ayağa kalkarım, ceketimi alıp omuzlarıma geçiririm. "Gidiyorum."

Ofisten çıkarken bana yarım selam verir. Karanlık, dar koridorlar beni merdiven boşluğuna götürür ve acil çıkış kapısından çıkıp Elysian Yurtları'nın karşısına gelirim. Geceleri, taş duvarları ve üçgen çatılı binaları her zamankinden daha ürkütücü görünür.

Özellikle de gökyüzünde yüksekte asılı duran ay, sanki korkunç bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

Avernia'yı tanıyorsam, muhtemelen çoktan yapmıştır.

Erebus Hall'a girdiğimde ortalık bomboş, bu saatte bu pek de garip değil ama yine de aklımın bir köşesinde not ediyorum. RA olarak, teknik olarak buradaki görevlerimin bir parçası olsa da, öğrenci olarak kayıtlı olduğum süre boyunca bu konuda tembellik ettim.

Odamda ayakkabılarımı çıkarıp, dizüstü bilgisayarımın yatağın kıvrılıyorum, korku anime izliyor ve Keats'in yumuşak tüylerini okşuyorum. Lucy'yi beklerken, başını çenemin altına sokup mırıldanıyor.

Saat on bir civarında, telefonuma bakıyorum ve arama ve mesaj gelmediğini görüyorum. Uzun süre mesajlaşmamak ona pek de uymayan bir şey, çünkü cevap vermeyi unutuyor, ama Foxe ise sık sık iletişim kurmak istemesi nedeniyle biraz endişe verici.

Onu görmüş olabilirdim ve birkaç dakika içinde yine mesaj atardı.

Yarım saat daha geçer ve ben koridorun sonundaki Lucy'nin yurduna doğru yönelirim. Kendimi yere yatırıp kapının altından ışık ve gölge olup olmadığını kontrol ederim ama ikisi de yoktur.

Yine de kapıyı aldım. Sadece kontrol etmek için. Sonra kapı kolunu denedim; kolayca döndü ve boğazımdaki düğümü yutarak kapıyı açtım.

"Luce?" diye sesleniyorum, ama onun burada olmadığı hemen belli oluyor.

Midemde kötü bir his belirir. Dağınık odaya bakarım, eğer temizlemeye kalkarsam beni öldüreceğini bildiğim için ellerimi kendime saklarım.

Yatağında otururken, beklerken yüzümü yastığına gömüyorum ve hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum.

Kalbim acıyor, şimdiden onun yanında olmak istiyorum. Bir dahaki sefere Quincy kendi eşyalarını kendisi taşıyabilir.

Yirmi dakika daha geçiyor, bu arada sürekli telefonumu kontrol ediyorum. Ekoloji ders kitaplarının üzerinde, çoğunlukla kahverengi ve koyu kırmızı kayalardan oluşan bir akik koleksiyonu duruyor, tıpkı biz küçükken topladıkları gibi.

Ona ilk aşık olduğumdan beri çok az değişmiş olmasına küçük bir gülümseme beliriyor dudaklarımda.

Gülümsemem donar ve kemiklerim ağırlaşır.

Aşk mı?

Tavana bakarak çocukluğumuzun önemli anlarını tek tek hatırlıyorum. Onu ilk gördüğüm, fark ettiğim ve aramızda anında bir bağ olduğu anı. Sanki ruhlarımız kader tarafından bir araya getirilmiş, galakside iç içe geçmiş ve yıldızlara yazılmış gibi.

Ayrı olduğumuz zamanlarda bile, bu his hiç değişmedi. Benden nefret ettiği, benimle hiçbir şey yapmak istemediği zamanlarda bile, aramızdaki bağ hala kopmamıştı, tekrar bir araya gelene kadar gergin bir şekilde devam etti.

Onu terk etmemeliydim, ama geçen gün ona söylediklerimde samimiydim.

O benim için tek. Bir daha onu asla yalnız bırakmayacağım. Yani, bu gecedен sonra.

Hayal kırıklığı bedenimi sarar, kaslarımı gerginleştirir. Ne o ne de Foxe henüz gelmediği için sinirlenerek ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırırım. Onu daha uzun süre dışarıda tutacağını bilseydim, onun gitmesine hiç izin vermezdim.

Ama onun Beckett'ı görmek istediğini biliyordum, bu yüzden Foxe'un hiç yoktan iyidir diye düşündüm. O da benim kadar onun için ölür.

Parmağımı göğsüme vurarak beş dakika daha bekliyorum. Sonra beş dakika daha bekliyorum, ta ki belki de olası bir alternatifi kabul etmek istemediğim için hala beklediğimi fark edene kadar.

Başparmağımla telefon rehberimdeki Lucy'nin ismine basıyorum ve odanın diğer ucundan bir vızıltı sesi geliyor. Kafamı çevirince, küçük siyah bir dikdörtgenin yandığını görüyorum ve titreşim devam ederken, masadan yere düşüyor.

Telefonunu unutmuş.

İçimden küfrederek, Foxe'un adını tuşlarım; arama hemen sesli mesaja düşer. Tekrar *tekrar* denerim, ama her seferinde sonuç aynıdır.

Rahatsız edici bir his göğüs kafesime yayılmaya başlar ve Foxe'a nerede olduğunu soran bir sürü mesaj gönderirim.

Mesajlar teslim edilmediğini gösteriyor ve paranoya başlıyor, pençeleriyle ciğerlerimi sıkıştırıyor.

Yataktan kalkıp, ayakkabılarımı ve ceketimi almak için koridorda koşuyorum ve sonra yurt odasından dışarı çıkıyorum. Çıkarken, Beckett'in bir gün dersin ardından bana numarasını verdiğini hatırlıyorum, bu yüzden rehberimde onu ararken Aurora'yı neredeyse ezip geçiyorum.

Kapının diğer tarafına eğilerek, yüzüne çarpmak üzere olan dirseğimden kıl payı kurtulur.

"Tanrım, nereye gittiğine dikkat et..." Ben olduğumu fark edince sözünü keser ve yüzü biraz gevşer. Mavi gözleri ay ışığında bana bakar, ama istediğim kadar koyu ve derin değildir. "Oh, merhaba. Aslında ben de seni arıyordum. Bugün Foxe'dan haber aldın mı?"

Aniden durup, hızla döndüm. "Sen duydun mu?"

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Hayır, o yüzden soruyorum. Genelde bu saatlerde ondan düzinelerce mesaj alırdım, bu yüzden henüz benimle iletişime geçmemiş olması biraz garip."

"Genelde mi?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak. "Konuştuğunuzu bilmiyordum."

Pink'in yanakları kızardı. "Düşündüğün gibi değil. Seninle buraya geldiğinden beri her gün mesaj atıyor. Normalde cevap vermem ama..."

"İlgiyi seviyorsun."

Cevap vermez, dilini yanağına bastırır.

Omuzlarımı silkiyorum, içlerinde biriken endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Onun haberini almadım, bu yüzden küratör partisi sırasında nereye gitmiş olabileceklerini biliyorsan, can kulağıyla dinliyorum."

"Onlar mı?"

"O ve Lucy."

"Küratör partisinde mi?" Yüzünde tuhaf bir ifade belirir ve telefonu çıkarırken ağzı bükülür, parmakları hızla tuşlara basar. Bir saniye sonra başını sallar ve bana bakar. "Evet, parti bir saat kadar önce bitti. Yuri ve Sara-Sof

Bir saniye sonra başını sallar ve bana bakar. "Evet, parti bir saat önce bitti. Yuri ve Sara-Sofia'ya göre taş ocağını temizlemeye başlamışlar bile."

"Yuri de kim lan?"

"Partide olan bir arkadaş. Sara-Sofia ile birlikte."

"Neden orada değildin?"

"Yapacak işlerim vardı." Gözlerini kısar. "Sen neden orada değildin? Lucy'nin koruma köpeği falan değil misin, Foxe değil mi?"

Onu dirseğinden tutup, Primordial Ormanı'na doğru yürümeye başladım. "Onları bulalım, tamam mı?"

İKİ SAAT SONRA, hala bir şey bulamadık.

Küratör partisi dağıldığından beri kimse Lucy veya Foxe'u görmedi ya da onlardan haber almadı ve sadece birkaç kişi onun partiye katıldığını hatırlıyor. Birkaç öğrencinin nereye gittiğini bilmiyorlar, dağlara yakın bir yerde başka bir parti başlatacaklarını söylediklerini hatırlıyorlar, ancak gün ışığı ve ormanın yapısı nedeniyle onları bulmak imkansız görünüyor.

Tüm kazaklarına ve hırkalarına takip cihazı takmayı bitirmiş olsaydım, bu durum yaşanmazdı. Kahretsin.

Mide bulantısı midemi sertleştiriyor, ortasında bir top oluşuyor ve onları bulamadıkça kusmak üzereyim.

Sonunda, yanmış çardakta duruyoruz ve bu ormanda olabilecek korkunç şeyleri hatırlayan korkunç bir anı geliyor aklıma. El fenerlerimiz alanı aydınlatıyor, ağaçların kenarına gölgeler düşürüyor.

"Bence birini aramalıyız," diyor Aurora, bir ağacın gövdesine yaslanıp boğazını ovuştururken.

Soğuk bir esinti, hayalet gibi havada süzülerek geçiyor ve havayı eskisinden daha da soğutuyor. Uzakta, bir baykuşun ötüşü

ve cildim s a n k i sümükle kaplanmış gibi hissediyorum, bu da beni hareketsiz hale getiriyor.

Aurora bana doğru bir taş atıyor. "Merhaba? Dinliyor musun? Kuzenlerimizin kaybolduğunu birine söylememiz gerekmez mi?"

Kafamı sallamayı başardım. "Kaybolduklarını bilmiyoruz ki."

"Öyle mi? O zaman buna ne diyorsun?" diye tersler.

"Hiç önemi yok. Avernia kampüs polisi umursamayacak. Bu yılki diğer ölümleri nasıl ele aldıklarını gördün."

"Ne olmuş yani? Bunu kendi başımıza mı halledeceğiz?" Yüzünü buruşturup beni baştan aşağı süzer. "Alınma, aslında alınıp da alınma, çünkü umurumda değil, ama bunun için sana yeterince güvendiğimden emin değilim."

Telefonumu çıkarıp, ikimizin de ihtiyacımız olacağını bildiğimiz kişiyi aratıp arama düğmesine basıyorum. Yüzü soluyor, geri çekiliyor ve ağzını kapatıyor.

Kalbim göğsümde serseri bir mermi gibi sekip duruyor, içimi endişe kaplıyor.

Başka seçenek yok. Dekanın yanına gidersek, Lucy'nin gitmesini *istediği* için bize yardımcı olmayacaktır. Polis, kurucu ailelerin tarafını tutacaktır ve zaten bir şey yapmak için çok uzun zaman alacaktır.

Tüm dünyada, avcılık becerileri sayesinde onu bulabilecek tek bir kişi var — onu bulmak için cehenneme bile gidecek bir kişi.

Alistair Wolfe, üçüncü çalınıştta video aramayı cevaplar; kamera, babamınki gibi yaşlanmış zayıf yüzüne odaklanır, ancak benimle göz teması kurduğunda, babamın sahip olmadığı bir keskinlik belirir.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, bu keskinlik hep vardı, ama hiç bu kadar ölümcül hissettirmemişti.

Yine de, mavi gözleri kızıninkilerin tam kopyası ve onu *bulamadığım* gerçeği kafamın içinde yankılanıyor.

"Umarım önemli bir şeydir," diyor, uykudan dolayı İngiliz aksanı boğuk ve kısık çıkıyor.

Aurora yüzünü kameranin çerçevesine sokar. "Merhaba, Ali Amca!"

"Rory," der, yüz hatları yumuşar. Uzun, sürüncemeli bir duraklama olur, sanki bir şeyi bekliyormuşuz gibi. Ya da *birini*.

Kimse konuşmaz ve Alistair'in yüzü hızla tekrar taş gibi sertleşir.

Karısıyla paylaştığı büyük dört direkli yataktan kalkarken çarşafı geri ittiği için onun tarafından bir hışırtı geliyor. Karısının yumuşak bir sesle nereye gittiğini sorduğunu duyuyorum, ancak odadan çıkıp koridora doğru yürürken verdiği cevabı duyamıyorum.

Ofisine girerken tıkırtı sesleri duyulur ve kamera kayarak, yüzünün bir kısmı beyaz olan bir çikolata rengi labradorun onun arkasında yürüdüğünü gösterir. Boğazını temizleyen Alistair, masasının arkasına oturur ve telefonunu bir tür standı yerleştirir.

"*Konuş*," diyor.

Büyürken, herkes karısı Cora'dan daha çok korkuyor gibiydi, ama bana göre, o filtreden yoksun olduğu için daha kolay anlaşılır biriydi. Gördüğünüz neyse, o kadardı.

Alistair Wolfe hayatının çoğunu siyasette geçirdi. Aplanı Adası'nda ünlü bir avcıdır. Avını nasıl takip edeceğini, onu nasıl tuzağa düşüreceğini ve tek vuruşla nasıl öldüreceğini bilir.

Bunu asla tahmin edemezsiniz, bu da onu çok daha tehlikeli kılar.

Buna ek olarak, onun beni hiç umursamadığından eminim ve ona söylemek üzere olduğum şey yüzünden şu anda altıma işeyebilirim.

Aurora uzaklaşır, yutkunması duyulur.

"Asher." Alistair gözlerini ovuşturur ve sonra elini siyah saçlarının arasından geçirir. "Gece yarısı beni rahatsız etmeyeceğini varsayıyorum, tabii çok ciddi bir sorun yoksa. Kızım doğduğundan beri ona çok bağlı olduğunu ve şu anda ortada görünmediğini düşünürsek, bunun onunla ilgili olduğuna inanmaya meyilliyim."

"Ve Foxe." Ağzım kurur, sözleri söylememek için kendimi zor tutarım. "Onlar kayıp."

43

LUCY

ÇIĞLIKLARLA UYANIYORUM.

Uzaklardan gelen, kulaklarınızı tıkayabileceğiniz türden bir çığlık ya da heyecan ve kutlama çığlıkları değil.

Bir insanın boğazından çıkan, gırtlaktan gelen, ham ve hayvani, ruhunu delen türden bir çığlık. Hayatı uzatmak için son bir çaba.

Beynim henüz farkına varmadan vücudum her şeyi algılar ve çığlıklar damarlarıma işler, kemiklerimi iliklerime kadar sarsar. Kafatasımın sağ tarafında bir ağrı başlar, şakağıma yayılır ve yavaşça gözlerimi açmayı başardığımda karanlıkla karşılaşırım.

Korkunun ötesinde bir şeyleri anlamam birkaç saniye sürer. Çığlıklar, sanki bir kayıttan tekrar tekrar çalınıyormuş gibi, durmaksızın devam eder, ancak açıkça birkaç metre ötede olduğu bellidir.

Ses, sanki sisli bir tüneldeymişim ya da sesin bozulduğu su altındaymışım gibi, kulaklarıma tam olarak ulaşmıyor.

Kollarımı hareket ettirmek istiyorum, ama bileklerim arkamda birbirine bağlı. Tüm gücümle çekerek, birini bağdan kurtarmaya çalışıyorum — zincir veya kablo bağı değil, ip gibi hissediyorum ama çok sıkı.

Çığlıklar sonunda duruyor, ama etrafımda yankılanmaya devam ediyorlar

Ne oldu böyle?

Son hatırladığım şey, Beckett'in bana oral seks yapmamı istemesi. Her şeyin sadece bulanık değil, tamamen karardığını fark ettiğimde safra boğazımın arkasına kadar geliyor ve yakıcı bir endişeyle yutkunarak, kendimi ihlal edilmiş hissedip hissetmediğime karar vermeye çalışıyorum.

Ağzım kurumuş, tükürük boğazımdan aşağı kaymaya çalışırken yemek borum yanıyor, ama en azından *orada* bir yara izi falan hissetmiyorum.

Yavaşça başımı çeviriyorum. Göz kapaklarımın arkasında bir ışık hissettiğimde, dışarı bakacak kadar.

Görüş alanımda sadece kir var, ama parlak projektör ışığına alışmaya başladıkça, her yerde kayalar görüyorum. Duvarlar, daha sağlam kayalardan oluşan alçak tavana doğru yukarı doğru kıvrılıyor, sanki bu alanı insanlar için geçilebilir hale getirmek için düzleştirilmiş gibi.

Görüş alanımın kenarında, duvara yaslanmış, başı neredeyse çenesine değecek kadar eğilmiş, karanlık, gölgeli bir siluet var.

Birkaç saniye sonra, nihayet onların tam silüetini ve uzun, sırık gibi vücutlarını görebiliyorum. Foxe'un kahverengi saçları yüzünün büyük bir kısmını kapatıyor, bu yüzden uyanık olup olmadığını hemen anlayamıyorum.

Ancak elleri de arkasında bağlı.

Kanlar içinde. Asher ile en şiddetli kavgalarından sonra bile gördüğümde daha fazla kan *var*. Sanki kardeşimim sevdiği slasher filmlerinden birinin setindeymiş gibi, etrafında büyük kırmızı kan birikintileri oluşuyor.

Üzerindeki tişörtün yırtık olduğunu fark ediyorum ve hala hayatta olup olmadığını merak ediyorum. Göğsünün inip kalktığını görmek zor. Hiç kıpırdamıyor.

Ondan gözlerimi ayırdığımda, çenemi yeterince kaldırıp etrafı daha geniş bir açıdan görebiliyorum. Bir tür mağaradayız ve daha önce açıklıklardan birine yakın olduğumuz için, buranın Avernia yetkilileri tarafından kapatılmış olduğunu varsaymak zorundayım.

Burada bizimle birlikte başka pek bir şey yok: siyah çöp torbaları, aletler ve büyük plastik kutular. Karşımızda yere terk edilmiş birkaç ayaklı lamba ve kafa lambası var. Duvara yaslanmış bir kart masası, altına itilmiş birkaç katlanır sandalye ve masanın üzerinde yayılmış oyun kartları var.

Büyük bir gazyağı tankının yanında, Willa karnı üstüne yatmış durumda. Foxe'un kanlı olduğunu düşünüyorsam, Willa neredeyse tanınmaz halde, baştan aşağı kırmızıya bulanmış, kısa kahverengi saçları artık hiç de kahverengi değil. Her şey kırmızı ve çığlıkların muhtemelen ondan geldiğini anlamam bir saniye sürüyor.

Çıplak soyulmuş, ayak bilekleri iki dikt taşına bağlanmış, bacakları iyice açılmış. Vajinasından kıcının üst kısmına kadar uzanan bir kesikten kan akıyor ve altındaki zemini ıslatıyor.

Onun durumunu görünce kendimi tutamayıp kusuyorum. Bir saniye sonra pes etmeden önce, bağlarına hafifçe direnerek seğiriyor. Sanki gücünü korumaya çalışıyormuş gibi.

Kendime bakıyorum, kıyafetlerimi inceliyorum, zihnimde başka yaralanmalar olup olmadığını değerlendiriyorum. Şiddetli baş ağrısı ve artan dehşet dışında, kendimi iyi hissediyorum, ama bu durum beni endişelendiriyor.

Ya sadece uyanmamı bekliyorlarsa?

Gözümün ucuyla Foxe'un bacağının hareket ettiğini görüyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum. Yumuşak bir iniltiyle, çenesini kaldırırken gözlerini deviriyor.

Birkaç saniye boyunca birbirimize bakakaldık.

"İyi misin?" diye fısıldarım sonunda, her kelimeyi zorlukla çıkararak.

O, yan tarafına doğru başını sallayarak hareket eder. "Yan tarafımdaki delik dışında, sanırım."

Ağzım açık kalır, bakışlarım yarayı değerlendirmek için aşağıya iner. Ancak gömleğinin içinden yarayı göremiyorum. "Ne oldu lan?"

Kafasını sallayarak, homurdanarak kafasını duvara yaslar. "Bir saniye önce, Willa ve Eli partiden sonra Lethe's'e gidip gitmemeyi tartışıyorlardı, bir saniye sonra ise ben gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Beni ayakta tutmaya çalıştılar, ama sonra onlar da kendilerini garip hissetmeye başladılar ve bir de baktım ki, beyaz maskeli adamlar bizi bu ürkütücü mağaraya sürüklüyorlar. Pislikler sebepsiz yere beni bıçakladılar. Sanırım bir ara bayılmışım."

Beyaz maskeler. Aman Tanrım.

Gözlerim odanın içinde dolaşüyor, uçümüzü görünce irileşiyor. "Nerede..."

"Bilmiyorum." Foxe ayaklarına bakarak sert bir şekilde bakıyor. "Willa bir ipucu veriyorsa..."

Boğazıma sert bir yumru oturur, nefes almamı zorlaştırır. Hava boğazımın etrafında dolandır, kısa, kesik kesik nefesler halinde dışarı çıkar.

Başım dönüyor, dizlerimin üzerine çökmüş halimden kalkmaya çalışıyorum ve Foxe'a doğru sürünmeye başlıyorum. Willa'nın gözlerinden biri açılıyor ve beni görünce boğuk bir ses çıkarıyor, tıpkı onun gerçekten hayatta *olduğunu* fark ettiğimde benim çıkardığım ses gibi.

Durumu nasıl bilmiyorum ama bunu sorgulamayacağım.

"Buradan çıkmalıyız," diye Foxe'a fısıldıyorum, sanki o da aynı şeyi düşünmüyor gibi. Ona sırtımı dönerek bileklerimi kaldırıyorum. "Çok kan kaybettiniz, bu yüzden çabuk olmalıyız. Bunu ayağınla kırmaya çalış. Ortasına yeterince baskı uygularsan, bağlar kopabilir ya da en azından kayabilmem için yeterince gevşeyebilir..."

"Ben olsam bunu yapmazdım."

Neredeyse her duyduğumda olduğu gibi, Beckett Dupont'un sesi omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor. Beyaz yüz maskeli üç kapüşonlu figür kemerli bir girişten geçiyor, öndeki figür önüme gelip duruyor. Ruhsuz gözlerine bakmadan ya da tekrar konuşmasını duymadan bile onun olduğunu anlayabiliyorum.

Foxe'un bacağına tekme atıyor, topuğunu bağlarımın arasına vuruyor; bu kuvvet beni geriye doğru çekiyor ve yanıma düşürüyor. Ağrılar göğüs kafesimi sarsıyor, dişlerimi sıkıp dikkatimin dağılmaması için uğraşıyorum.

"Sen bayılmadan önce eğlencemize devam edemememiz ne yazık," diyor Beckett, çömelip yanağımı okşarken maskesini saçlarına itiyor. "Sanırım katil erkek arkadaşın, ölmeden önce sana sadık olmadığını öğrenmek zorunda kalmayacak."

Onun alaycı sözleriyle vücudumu kaplayan rahatlama midemi bulandırıyor, ama yine de buna tutunuyorum, en azından hala buna sahip olduğumu bilerek. Bu tamamen kasvetli gerçeklikte bir umut ışığı.

"Asher katil değil," diye cevap veriyorum ve yüzümü onun dokunuşundan çekiyorum.

Beckett sırtıyor. "Ah, sana gerçekten hiçbir şey anlatmıyor, değil mi? Ne üzücü. En az iki öğrencinin ölümünü doğrudan onunla ilişkilendirebilirim. Kim bilir başka kaç tane vardır? Celeste, belki?" Başını eğiyor, sonra cildimi çimdikliyor ve beni hafifçe sallıyor. "Bu dönem birlikte olduğun adamı yüzde yüz *tanıdığını* gerçekten söyleyebilir misin?"

Ona sert bir bakış attım ama sessiz kaldım. Asher'ın bensiz hayatı hakkında sık sık merak etmediğimi veya Celeste'nin öldüğü gece ne yaptığını merak etmediğimi söylersem yalan olur. O, olaylara doğrudan karışan üç kişiden biri olamazdı, çünkü

ama *bir şekilde* bu olaylara karışmış olması da tamamen imkansız değil, değil mi?

O her zaman şiddet eğilimli ve öfkeli biriydi. Belki de üç yıl ayrı kaldığımız süre içinde bu özellikleri daha da şiddetlendi ve sonunda patladı.

Yine de, bunu bilsem bile, gerçekten sebepsiz yere birini *öldürebilir* mi?

Şiddet ve öfke, hareketlerinin arkasında bir amaç olmadığı anlamına gelmez.

Ama o seni terk etti, Lucy. Bu arada ona ne oldu?

Onu gerçekten tanıyor musun? O, aşık olduğun çocuk mu, yoksa onun değişmiş olabileceğini kabul etmek istemediğin için öyle olmasını mı umuyorsun?

Beckett iç çekerek beni iterek serbest bıraktı. Sırt üstü yuvarlandım, bileklerim kuyruk kemiğimle sert zemin arasında gergin bir tampon görevi görüyordu ve o alaycı bir şekilde dönüp uzaklaştı.

"Aslında pek önemi yok, sanırım. Küratör olmak istemesi, ihtiyacın olan tek kanıt olmalı, Wolfe. O da bizim gibi senin düşüşünü planlıyor."

"Bu doğru değil," diyor Foxe alçak sesle. Gözlerime bakıyor. "Sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını *biliyorsun*."

Kalbim göğsümde, belirsizliğin metronomu gibi çarpıyor.

"Ve senin lanet olası oda arkadaşına dokunmadı..."

Foxe'un burnuna indirilen bir yumruk cümlesini keser; maskeli figürlerden biri dizini yüzüne indirir ve Foxe acı içinde homurdanarak darbenin şiddetini emdiğinde, midemi bulandıran bir kemik kırılma sesi duyarım.

Midem bulanıyor, içimde bir kasırga gibi kargaşa var.

Beckett maskeli adama kötü bir bakış atıyor. "Lanet olası kendine gelebilir misin? Onları tekrar bayılmaya başlarsan, onları buraya getirdiğimiz işi yapmak için zaman kalmaz."

Dirseklerimle kendimi yukarı iterek oturur pozisyona geçmeye çalışıyorum. Gözlerim Foxe'da, beyin sarsıntısı belirtileri ya da daha kötüsü olup olmadığını kontrol ediyorum. Diğer kişi uzaklaşıp onu duvara doğru ittiğinde başı yana düşüyor. Burnundan kan fışkırıyor

ve burnu normalde olması gerektiği gibi durmuyor, ama bana doğru küçük bir gülümseme atıyor.

"*Ben iyiyim*," diyor dudaklarıyla, ama gözleri odaklanmamış ve cam gibi.

Dudaklarımı zorla kıvırıyorum, ama ikimiz de bunun boş bir jest olduğunu biliyoruz. Muhtemelen iyi sonuçlanmayacak bir duruma hafiflik katmak için yapılan zavallı bir girişim.

Beckett parmaklarını yüzümün hemen önünde şıklattı. "Hey, şimdi bana hayran hayran bakma, Wolfe. Burada yapmamız gereken işler var ve dikkatinin dağılmasını istemem."

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, başımı onun elinden çekerek. "Senin insan kurban etme ve iblis çağırma gibi şeylerin üstünde olduğunu sanıyordum."

"Merak etme. Seni burada yeterince uzun süre bırakırsam, Fury Hill efsanesine göre *bir şey* çıkıp seni yiyip bitirecek. Cronus Anderson'ın bu mağaralara sürükleyip kendi başlarına bırakmış olduğu atamın başına geldiği gibi. Buradan çıkabileceğini düşünüyor musun, Lucy?"

"Yüzlerce yıl önceki garip bir intikam için dört öğrenciyi kaçırdın mı?"

Beckett tuhaf bir yüz ifadesi takınır, kaşlarını çatıp başını geriye doğru eğerek güler. "Dupontlar unutmaz, seni vahşi kız. Anderson'ın müdahalesiyle neredeyse yok edildiğimiz halde nasıl unutabiliriz ki?"

Foxe inliyor, çenesi düşüyor. Boynu kızarmış, hala damlıyor ve Willa da iyi görünmüyor. Kötü şeyler başlamadan önce ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum, ama Beckett susmaya pek niyetli görünmüyor.

"Fury Hill'i kurup bu kasabayı elleriyle White Mountains'ın kenarına yerleştirdikten kısa bir süre sonra, altı kurucu ailenin beş patriği korkunç öksürük krizlerine yakalandı. Gün doğumu ile gün batımı arasında saatlerce kan öksürdüler. Kan içinde boğuluyorlardı. Ancak *bir* patriğin sağlığı tamamen yerindeydi, bu da herkesi Cronus'un diğerlerini zehirleyerek topraklarına el koyup dış yatırımcılara sattığı sonucuna götürdü."

"Tüberküloz olmuşlar gibi görünüyor."

"Tabii, modern bir yaklaşımla bakarsan öyle. Ama bu, diğer beşiyle sürekli temas halinde olan Cronus'un neden hiç yakalanmadığını açıklamıyor. Bu hastalık çok bulaşıcı, değil mi? Bu arada, Fury Hill'de enfekte olanların sayısı arttıkça bir triyaj merkezi kuruldu. Bu triyaj merkezinin nerede olduğunu tahmin et?"

Tüylerim diken diken oldu, sıvı bir korku gibi saçlarımdan aşağı süzülüyordu. Cevap vermeme gerek yoktu; yüzlerce yıl sonra bile ölenlerin ruhları hala burada dolaşıyor gibi *hissedebiliyordum*.

Belki de Obeliskos hayaletli *bir yerdir*.

"Altı ailenin kurduğu bu muhteşem kurum olan Avernia Koleji, hiçbir kutsal emanet, rahip veya dua ile engellenemeyen bir ölüm evine dönüştü. Ta ki Cronus alışılmadık bir tedavi yöntemi önerene kadar: kaybedilenleri telafi etmek ve kirlenmiş kanı ortadan kaldırmak için sağlıklı kan içmek. Ancak kasabadaki neredeyse herkes etkilenmiş olduğundan ve kimse gönüllü olmak istemediğinden, Cronus çiftliğindeki hayvanları teklif etti ve et ve diğer parçaların insan tüketimine uygun olduğunu, dolayısıyla kanın da sorun olmayacağını savundu."

Beckett dönerek ellerini beline koyar ve sesi mağarada yankılanarak konuşmaya devam eder. Diğer kapüşonlu figürlerden biri Willa'ya doğru yavaşça yaklaşır, eğilerek keskin bir bıçağın ucunu omurgası boyunca kaydırır; Willa çığlık atar ve ben onun acısını kemiklerimde hissederim.

"En azından öyle *dedi*. Ama getirdiği ve çiftlik hayvanı olduğunu iddia ettiği yaratıklar, diğerlerinin gördüğü hayvanlardan çok daha büyüktü. Aşırı beslendiklerini, böylece kanlarının tadı daha iyi olacağını söyledi."

Uzun, çok uzun bir sessizlik. Beckett, arkadaşının arkadaşımı korkutmasını izliyor ve ben, onlara durmaları için bağırma isteğine karşı dişlerimi sıkıyorum. Dişlerini sıkarak çığlık atıyor ve kaçmaya çalışmak için kıvrılıyor, ama maskeli kişi onu takip ediyor.

"Bir gece," diye devam etti Beckett, tekrar bana dönerek, "hayvanların kanı çekildikten sonra, Jean Dupont kendini yeterince iyi hissetti ve mağaralardan çıkan dar tünellere, kurucu ataların bulunduğu yere gitmeye karar verdi. Küçük bir girişte durdu..."

bitişik bir mağara. Beyaz bir çarşafıla örtülmüştü ve onu kaldırdığında, Cronus'un hayvanların kanını içtikten sonra ölen bir sakinin cesedini yediğini gördü.

"Bir vampir mi?" diye cevap verdim, gülmemeye çalışarak. "Gerçekten mi? Asher'ın atası öyle miydi sence?"

"Başka ne açıklaması olabilir ki?" diye sordu. "O anda Cronus yarı insan, yarı canavar gibi görünüyordu. Jean neler olduğunu anlamadı, ama oradan çıkması gerektiğini biliyordu."

"Konuşmayı kardeşine bırakmalısın," diye mırıldanır Foxe.

Beckett onu görmezden gelir. "Korkudan donakalan Jean, diğerlerinin iyileştiği yere koşarak geri döndü ve onlara gitmeleri için ısrar etti. Sırtında bir Blackwater ve yataktan birkaç kişi daha vardı, ama girişe vardıklarında Cronus orada duruyordu, sanki kan banyosu yapmış gibi tüm vücudu kanla kaplıydı."

Gözlerim Foxe ve Willa'ya kayıyor. *O sahneyi yeniden canlandırmaya mı çalışıyorlar?*

"Kurucuları katletmek konusunda hiç tereddüt etmediler. Üçü Cronus'un çıplak elleriyle vahşice öldürüldü ve geriye sadece Jean ve William Blackwater kaldı. Jean, Cronus devreye girer girmez şiddetlenen hastalığına yenik düştü, çünkü kanın onları iyileştirmedeğini anladılar."

"Neden bunu önerdin ki?" diye soruyorum.

"Bazıları bunun sadece bir teori olduğunu söylüyor. Diğerleri ise bunun cesetlerin tadını daha iyi hale getirdiğini ve bu yüzden onlara aşırı beslenmiş yaratıkları verdiğini düşünüyor." Beckett omuz silkiyor. "Her halükarda, Jean Cronus onu öldürmeden önce yere yığıldı. William bir daha hiç görülmedi ve ondan haber alınamadı. Sanki bu mağaralarda ortadan kaybolmuş, bedeni toprak tarafından geri alınmış gibi."

"Cronus ise, mağaraların içinde neler olduğunu kimse bilmediği için, diğer ailelere yardım etmeye çalışan cesur bir dostmuş gibi davranarak Fury Hill'i yönetmeye devam etti. Tüm tanıklar öldü ve Cronus bu katliamı bir hayvan saldırısı olarak gösterdi."

"O zaman bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Foxe sert bir sesle.

"Cronus pek de kurnaz değildi. Dupont'un dul eşiyle evlendi ve ona yaptıklarını övünerek anlattı. Kadın, Cronus ölene kadar kimseye anlatmaya korkuyordu, ama olayları ayrıntılı olarak anlatan günlükler bıraktı. Atam, neyse ki hiç çocukları olmadı. Asher'ın tuhaf gece yürüyüşçüsü soyuyla hiçbir ilişkim olsun istemem."

O kadar şanslı olmalısın. "Bunun bir anlamı var mı?"

Bana sert bir bakış attı. "Küçük erkek arkadaşına ve kardeşlerine kadar uzanan *lanet*, lanet olası bir anlamı var, Wolfe. Bir adam hayatını huzur içinde bitirdiğinde, böyle kötü enerjinin ortadan kaybolacağını mı sanıyorsun?

Cronus öldükten sonra cesedini mezarından çıkardılar ve organlarını, akrabalarını ve diğer kötülükleri Fury Hill'den uzak tutması gereken bir ritüelde kullandılar, ama ritüele katılanlardan biri kaos istedi ve bunun yerine bir lanet gönderdi. Bu lanet, üç Anderson'ın sonunda Cronus'un başlattığı yıkımı tamamlamak için geri döneceğini iddia ediyordu. O zamandan beri, Avernia laneti düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Stratejileri her zaman açıldı: Her şeyin başladığı yerde, inşa ettiklerini yok etmeden önce üçünü ortadan kaldırmak."

Beckett sonunda konuşmasını bitirdiğinde, kaşlarımı kaldırarak mağaranın içindekilere göz gezdirdim. "Asher'ı getirmeyi mi unuttun yoksa?"

O alaycı bir şekilde güldü. Tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Hayır, seni aptal sürük. Ama ben aptal değilim. O akılsız canavara karşı asla kazanamam. O yumruklarıyla konuşur ve hepimiz onun daha büyük yangınlar çıkararak yangınları söndürmeyi sevdiğini biliriz."

Bir an geçer, ikimiz birbirimize bakarız. *O biliyor.*

O, Asher'ın üç yıl önce Lethe's'te yangını çıkardığını ve bunun benim için olduğunu biliyor.

Nasıl bildiği önemli değil, ama Beckett'in Asher'ın benimle olan bağlantısının sıradan bir ilişkiden çok daha derin olduğunu farkında olduğu açık.

Midem bulanıyor, göğsüme kadar yanıyor. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin.*

Bu yüzden mi suçlandım? Yangının hatırasını canlı tutmak ve okulun bana karşı duyduğu endişeyi herkesin zihninde ön planda tutmak için mi? Kimse beni sevmeseydi, aniden ortadan kaybolmamın bir önemi olmazdı.

Asher dışında kimseye, çünkü beni aramaya geldiğinde ona saldıracaklardı.

Çünkü o beni bulacaktı. Bunu çok iyi biliyorum.

Şu anda ruhumda beni aradığını hissedebiliyorum, çünkü bağımız o kadar derin. Onu o kadar iyi tanıyorum.

Nasıl bir maceraya atılmış olursam olayım, beni dünyanın sonuna kadar takip ederdi.

Ama görünüşe göre Beckett ve arkadaşları tam da bunu istiyorlar. Asher Anderson ve kardeşlerinin Fury Hill'in varlığı için bir bela olduğunu düşünüyorlar ve onu kendi seviyelerine indirmek için beni kullandılar.

Bu plan *yıllardır* yürürlükteydi. Ve ben de bu plana kanmıştım.

Yutkunarak, boğazıma yükselen paniği bastırmaya çalışıyorum. Paniklemek kimseye fayda sağlamaz ve baştan çıkarma artık bir seçenek değil. Pratik bir kaçış planına ihtiyacım var, Foxe'u da kurtarabileceğim ve sonra Willa'yı almaya geri dönebileceğim bir plan.

Gözlerim ona kayıyor, ikinci kapüşonlu figür arkadaşının yanına katılırken, Willa durmaları için yalvarana kadar ayağının altını ezip duruyor.

Bu, onun ağzından çıkan ilk kelimelerdi, çenesinden damlayan kanla vurgulanmış, ve her hecede yankılanan acı ile kalbim sızlıyor. Birkaç saniye sonra, maskeli ikili sıkılmış gibi görünüyor; uzaklaşıyorlar ve bölgedeki tek çıkıştan kayboluyorlar. Işık içeri sızıyor ve burada kaç tane tünel ve başka açıklıklar olduğunu merak ediyorum.

Birkaç dakika sonra koridorda testere sesi yankılanır ve Willa'nın hıçkırıklarının sesini bastırır. Eli'ye ne yaptıklarını merak ederken içimi hüznün kaplar. Muhtemelen ondan başladılar ve sırayla hepimizi işliyorlardır.

"Beckett," derim, çenemi kaldırarak. Bileklerim ipe sürtünüyor, ama yine de arkamda bir yandan diğer yana hareket ettirerek, kurtulmak için yeterince gevşeklik elde etmeye çalışıyorum. "Bunun ne kadar kötü olduğunu farkında mısın

? Fury Hill Polisi bir iki öğrenciyi görmezden gelebilir, ama aynı anda *dört* ölü? Aynı bölgede, parçalanmış ve işkence görmüş halde bulunmuşlar? Bunun örtbas edilmesi imkansız."

Omuz silkerek dönüyor. "Bu kasaba benim ailemin. Benim bir şeyim olmaz. Ayrıca, teknik olarak hiçbir şey yapmıyorum. Aslında *burada* bile değilim. Birkaç gün sonra, birinizin kaybolduğunu bildiren biri olduğunda ve Dean Bauer okul yönetim kuruluna iyi görünmek için soruşturma açtığında, sadece kömürleşmiş kalıntılar bulacaklar."

"*Yeraltında* yangın mı çıkaracaksın? Bunun toprağı çökertip tüm İlkel Ormanı yakabileceğini biliyor musun?"

"Ne umurumda ki? Kampüs çevresindeki arazinin yarısını alabilirsem, bu daha da iyi olur. Açgözlü çevreciler kendi çıkarları için burayı elinde tutmak yerine, burayı geliştirmek için yer açılır."

"Onlar açgözlü, ama bu değil mi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Benim hakkım var. Hayatım bu kasabanın davranışları ve nasıl..."

"Sen anne ve babası için cinayet işleyen küçük bir çocuksun," diye tükürdüm, ona yaklaşarak sert bir bakış attım. "Hayatın lanet olası *ayrıcalıkların* tarafından şekillendirildi ve gelecekteki yatırımcılarına, patronlarına veya başka birine iyi görünmek için aksini ima etmen çok aşağılayıcı..."

Elinin havada bana doğru uçuşunu görmüyorum, ama yanağıma çarptığını ve beni havaya uçurduğunu kesinlikle hissediyorum. Karnımın üstüne uzanmış, çenem kayalık zemine çarparak o kadar sert bir şekilde sıyrılıyor ki, gözlerimden yıldızlar geçiyor.

"Kapa çeneni ve erkek arkadaşını bekle." Beckett maskesini yerine takar ve başlığını başına geçirir. "Bunu bir daha yapmak istemiyorum."

Sessizce öfkelenerek, diğer ikisinin çıktığı gibi onun da mağaramızdan çıkmasını izledim ve birkaç dakika daha bekleyerek ayak seslerinin geri döndüğünü duyup duymadığımı dinledim. Sadece Willa'nın yumuşak hıçkırıkları duyulduğunda harekete geçtim ve sonunda bileklerimden birini bağlardan kurtarmayı başardım.

Yüzümün yan tarafında bir acı hissediyorum, ama şu anda buna dikkat edemem.

Bir kolum serbest kaldığında, ikisini de önüme getiriyorum; ip tarafından tamamen yıpranmış parmaklarımdan kan damlıyor, ama bunu umursayacak zaman yok.

Mağaranın karşısına atlayarak Willa'nın yanına dizlerimin üzerine sertçe inerim, ellerim titreyerek onları kaldırırım ve ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışırım.

Elimi uzatıp, süveterimin omzundaki küçük delikten parmağımı geçiriyorum ve tüm gücümü kullanarak kolumu koldan ayırıyorum. Yine de, Willa'nın yanına oturup onu incelediğimde, yaralarının ilk düşündüğümünden daha kötü olduğunu fark ediyorum.

Cinsel organlarını birbirine bağlayan korkunç kesik dışında, bağırsakları da yan tarafındaki bir delikten dışarı çıkmış durumda. Sol gözü şişmiş ve kapanmış, hatta muhtemelen yok olmuş, sağ bacağında ise birkaç bıçak yarası var.

Açıkçası, şu anda nasıl hayatta olduğunu hiç anlamıyorum.

Dikkatlice yırtık süveter parçasını alıp bacağının altına kaydırıyorum ve kanamayı durdurmak için yaralardan birinin üzerine sıkıca bağlıyorum. Yaraları yeni olmalı, aksi takdirde nasıl hayatta kaldığını anlayamıyorum.

Dokunduğumu hissettiğinde sağ gözü bana bakıyor ve yere öksürüyor. "Lucy, yapma..."

Sözlerim *zar zor* duyuluyor.

Kafamı sallayıp eğilip fısıldıyorum, "Seni buradan çıkaracağım, tamam mı? Merak etme."

Onun poposuna bakarken göğsüm sıkışıyor, bu sözümü tutmak için onu nasıl bandajlayabileceğimi merak ediyorum.

Anksiyete nedeniyle ağızma az miktarda kusmuk geliyor, ama öğürme dürtüsünü görmezden gelerek yutuyorum.

Hafifçe dönerek Foxe'a bakıyorum. O da bizi izliyor, gözleri şişmiş, burnu tamamen deforme olmuş. "Onu yeterince iyileştirebilirsek, onu taşıyabiliriz. Onun ağırlığının bir kısmını omuzlayabilir misin? Ben bacaklarını tutarım, sen de kollarının altından tutarsın."

Foxe bir kez başını salladı, bakışları kucağına düştü. Kahrolasica bitkin görünüyordu ve ben paniğe kapılmamaya çalışıyordum, ama paniğin pençeleri

kalbimin odacığını tırmalıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Foxe bir güvenlik ağıdır, her zaman öyleydi. O, diğerleri gibi işleri ciddiye almaz, kaşlarını çatmaz veya sert duygular yaşamaz. Yani, bazen onun bir şeyden rahatsız olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu, ama bu farklı.

Şu anda onu tanıyamıyorum bile.

Önemli değil, Lucy. Üçünüzü oradan çıkarmaya odaklan, onun sorunlarıyla sonra ilgilenirsin.

Zaten hepsi *benim* hatam. Onu partiye davet etmeseydim, Willa ve Eli'yi gelmeleri için yalvarmamış olsaydım ya da Asher'ın Beckett'tan uzak durmamı söylemesini görmezden gelmemiş olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.

Kurtarıcı kompleksi ya da saf aptallık, hepsinin sebebi benim.

Şey, ben ve Cronus Anderson. O pislik.

LUCY

KAZAKIMI ÇIKARIP, üzerimde sadece ince siyah bir tişört kalacak şekilde, Willa'nın yaralarına baskı uygulamaya çalışıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, başka ne yapabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Asher'ın babası emekli bir doktor ve ben bu tür travmatik yaralanmaları tedavi etmeyi öğrenmek için pek bir nedenim olmadı. Asher'ın yaraları çoğunlukla kanayan burun ve ara sıra deliklerle sınırlıydı, ama bu neredeyse akıl almaz bir durum.

İç organları *dışarı çıkmış* durumda. Bacaklarının arasındaki kanamayı durdurmaya çalışacağımı söylediğimde, o bölgeye bastırıyorum, ama yanındaki açık delikten gözlerimi alamıyorum.

Bunu nasıl düzeltebilirim ki? Çıktıkları gibi geri girecekler mi, yoksa dokunursam bir şeyleri parçalar mıyım?

Onu burada bırakamam. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Burada, *yalnız başına* ölecek.

Tıpkı Celeste gibi, korkunç insanlar tarafından çevrelenmiş olarak.

Hayır. Bunu bir daha yapmayacağım. İkinci kez çaresiz ve işe yaramaz olmayacağım.

Boğazım sıkışıyor, duygularım nefes almamı engelliyor ve kendimi kontrol altına almak için ellerimi yumruk yapıyorum. Yavaş yavaş aklımı kaybediyorum ve şu anda hiçbirimiz bunu göze alamayız.

"Lucy," Willa, yere çarpmış halde, ağzının kenarından boğuk bir sesle çıkar. "Dur. Gitmen... gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme, Willa. Ne yapman gerektiğini *ben söylerim*, unuttun mu? Ben senin patronunum."

"Sadece... çöp toplarken."

"O zaman gözlerini kapat ve öyle davran, çünkü seni terk etmeyeceğim ve sen de benden seni burada bırakmamı istemeyeceksin

burada bırakmamı isteyemezsin," diye bağırırım, sözlerimin sertliğinden nefret ederek ama ses tonumdan bunu çıkaramadan.

Şu anda tek hissettiğim şey öfke.

"Bu muhtemelen acıtacak, o yüzden sadece..." Ellerim onun kırık, hırpalanmış vücudunun üzerinde duruyor. Siktir. *Siktir*. Gözlerim yaşlarla doluyor, ama onları silip, derin bir nefes alıyorum. Kazakımın başka bir parçasını koparıp ona uzatıyorum. "Bunu dişlerinin arasına koyabilir misin? Çığlık atıp, her nerede olurlarsa olsunlar, o pislikleri uyandırmanı istemiyorum."

"Sence nerede olabilirler?" diye soruyor Foxe. "Ya gelirlerse? sen yaparken geri dön..."

"*Bil*miyorum, Foxe, tamam mı? Bilmiyorum. Ben sadece... deniyorum. Ben onun neye dayanabileceğini anlamaya çalışırken kapıya göz kulak ol."

Willa kumaşı ısırır ve onu iyi tarafına çevirmeye başladığımda, sanki bağırma isteğine direniyormuş gibi göğsünden düşük bir homurtu çıkar.

Yüzündeki kanla gözyaşları karışıyor, ama sadece bir tarafında, ve yine sol gözünü merak ediyorum.

Hırıltıyla süveteri tükürüyor. "Lucy... Yapamıyorum..."

"Kapa *çenen*i, Willa, lanet olsun." Onu bırakıyorum ve o geri yuvarlanıyor. "Bir çözüm bulacağım, tamam mı? Sadece... sadece konuşmayı kes."

"Tamam... ama sen... bana bir arkadaş randevusu borçlusun... sonra," diye nefes nefese söylüyor.

Bu, her şeye rağmen beni güldürdü. Yüzündeki kanı ve kiri sildim. "Anlaştık. Nereye gitmek istersin..."

Kurşun *birdenbire* ortaya çıktı.

Willa'nın sırtına saplanana kadar onu görmedim bile, et ve kemiği parçalayan, ikimizin de ciğerlerinden havayı çalan kocaman bir delik.

Foxe'un küfürleri, kulaklarımda çınlayan gürültüden başka duyduğum tek şey.

İçgüdüsel olarak uzaklaşıyorum ve daha önce gördüğüm kapüşonlu, maskeli figürlerden birinin solumda asılı olan ince beyaz çarşafın arkasından kaybolduğunu görüyorum.

Şekil yaklaşıyor ve yaklaşıırken, kapüşonlu sweatshirt'lerinin üzerindeki amblemi fark ediyorum; solmuş ve çizilmiş bir tasarım var, sadece

birkaç çizgi kalmış. Neredeyse bir meşaleye benziyor, ama özellikle üzerine ütülenmiş diğer amblem nedeniyle anlamak çok zor.

Üç başlı bir canavar.

Ölümün Dişleri.

"Lucy," diye tıslar Foxe, ama ben olduğum yerde donmuşum, felç olmuşum ve maskeli adam Willa'ya yaklaşıp, silahı kafasının arkasına doğrultup, bir kez daha tetiği çekince gözlerimi ayıramıyorum.

Silahın susturucu aparatı patlama sesini boğuyor, ama yine de hissediyorum. Mermi namludan çıkıp arkadaşımın kafatasına saplandığında yine de irkiliyorum.

Tek sağlam gözü hala açık. Sonsuza kadar bana bakıyor.

Üçümüzün üzerine sessizlik çöküyor.

Hareket edemiyorum.

İstiyorum ama yapamıyorum.

"Oh, lanet olsun!" Beckett mağaraya geri koşar mağaraya koşar, parmakları kısa saçlarını sıkıca çekerken manzarayı izler. "Senin sorunun ne, Tiernan? Onu *öldürmememiz* gerekiyordu."

Maskeli adam gözlerini devirdi. "Zaten o olaydan sonra ölmesine saniyeler kalmıştı..."

"Kardeşim beni *öldürecek*, aman Tanrım." Beckett, Willa'nın cesedinin önünde ileri geri yürür, başparmağını ısırır, yüzünde çılgın bir ifade vardır.

Bir parçam kardeşinden bahsedildiğini fark eder, ama şu anda kafamın içindeki düşüncelerle o kadar meşgulüm ki bunun anlamını kavrayamıyorum.

Gözleri ardına kadar

açık. Kırpmadan.

Sonsuza kadar.

"Oh, sızlanmayı kes, korkak. Tanıkları ortadan kaldıracağız ve o asla öğrenmeyecek," diyor Tiernan sertçe.

"Tanıklara ihtiyacımız var, aptal. Ve burada sorumlu sen değilsin, benim."

"Peki." Tiernan bana doğru yaklaşıyor. "O zaman *bir tanığı* ortadan kaldıralım. Tanık yok olacak. Zaten kimse bu kaltağı özlemez."

Willa'dan gözlerimi ayırmam mümkün değil; deniyorum ama bakışlarım tamamen sabitlenmiş durumda, onun bakışlarıyla kilitlenmiş. Hayat anında ondan çekildi, tıpkı ruhunun bedeninden önce kan kaybetmesi gibi.

Kazakım mahvoldu. Onu çok severdim.

Burada öleceğim.

Burada öleceğim ve Asher onu sevdiğimi bile bilmeyecek.

Yani, belki bilir, ama ben hiç söylemedim. Kahretsin, neden ona söylemedim ki? Korkmuş olduğum için mi? Lanet olası hayatımın her günü korkmuşumdur, bunun bir önemi olmamalıydı.

Avernia'ya gelmek korkutucuydu, ama ben bunu başardım. Kendimi savunmak sinir bozucu, ama bunu da yapıyorum, ama üç küçük kelime benim sınırim mıydı? Aşamadığım sınır, terk edilme korkusu çok güçlü olduğu için mi?

Gerçekten acınası bir durum.

Ben acınası biriyim.

Göğsümde bir hıçkırık titriyor ve onu elimle yakalamaya çalışıyorum, ama nafi. Eski süt gibi dökülüyor, havayı kirletiyor ve kulaklarımı tırmalıyor.

Titriyorum, avuçlarımı yere bırakıyorum. Yapacak başka bir şey yok — kaçıp kendimi savunacak bir şey bulma şansım yok. O beni yine de vuracak.

Ailem beni özleyecek.

Asher özleyecek. Aurora da. Yuri belki, ve Fury Hill Hayvan Barınağı.

Foxe... Tanrım, Foxe bundan kurtulabilecek mi?

Bunca zaman yapmam gereken şey onu kurtarmak ve sonra bir silah bulmaktı, ama ben Willa'yı kurtarmak istedim.

Yapabileceğimi sanmıştım.

Kollarım titriyor, dirseklerim pes etmek üzereyken kalın siyah botlar görüş alanımı dolduruyor. Kafamda bir baskı hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum, Asher nerede olursa olsun ona olan sevgimi hissedebilmesini umuyorum.

Keşke onu bu kadar uzun süre görmezden gelmeseydim. Keşke üç yıl önce bana her şeyi anlatsaydı, böylece bunların hiçbiri olmazdı.

"Dur!" Foxe'un sesi sessizliği bozar ve kafamdaki baskı kaybolur. Çenemi kaldırıp omzumun üzerinden bakarken, Foxe ayağa kalkar ve bana doğru sendeleyerek gelir. "Dur, ona zarar verme. Onu kurtardım ve buradan çıkmamız gerektiğini söyledim."

Tiernan ve Beckett birbirlerine bakışırlar. "Alınma ama sana pek inanmıyoruz," der Tiernan.

Başımı onun yönüne çeviririm. "Foxe, *kes sesini*. Aptal olma."

Çenesini oynatır ama beni görmezden gelir. "Peki, o zaman şunu bil ki, bu gezegende Asher Anderson'ın o kızıdan daha çok değer verdiği kimse yok. Onu öldürürsen, onu buraya getirmenin imkanı yok. Hayatta olduğunun kanıtını isteyecek ve lanetin devam edecek."

"Foxe..."

Beckett inleyerek tekrar saçını çeker ve birkaç telini koparır. "Siktir. *Siktir*. O haklı, Tiernan, seni aptal herif. Onu buradan çıkar."

Üçüncü maskeli figür tekrar içeri girip hemen Foxe'a yöneldiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Foxe'un kolunun altından tutup onu sürükleyerek götürdüler ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

"*Durun!* Beni götürün, onu bırakın! O hiçbir şey *yapmadı!*" diye bağırarak, çıkan ikiliye doğru atıldım.

Tiernan saçımı yumruklar ve köklerim kafa derimde kalmaya çalışırken acıdan tıslarım, ama yine de diğerlerinin peşinden gitmeye çalışırım.

"*Foxe!* Lütfen, dur! Onu bu işin dışında bırak!" Çığlıklarım boğazımı parçalıyor, ama maskeli kişi beni görmezden geliyor ve Foxe'u sürüklemeye devam ediyor. "Beni bırakamazsın!"

Tiernan ayağını kaldırıp karnıma vurur. Mide bulantısı ve acı dalgası beni sararken, karnımı tutarak ikiye katlanırım. Foxe'u son gördüğümde, maskeli adamı duvara itiyordu, ama o kadar kötü durumdaydı ki, diğer adam sadece geri itti ve yemin ederim ki, kolunu arkasına doğru çektiğinde omzunun çıktığını gördüm.

Midem altüst oluyor, safra boğazımı yakıyor. Uzun bir süre her şey sessizliğe bürünüyor.

Yere bakarak avucumu indirip tırnaklarımı kayalık toprağa batırıyorum. "Ona ne yapacaklar?"

Beckett cevap vermiyor.

Tiernan geldiği arka çıkışa doğru uzaklaşıyor. "Ne isterse onu yapacak, sanırım. Bu onun ilk deneyimi değil, anlarsın ya, Wolfe."

Çığlıklar başladığında, ilk başta fark etmiyorum. Aklım başka yerde, sanırım beni gürültüden korumaya çalışıyor, her ne kadar bu tamamen benim hatam olsa da ve dinlemek zorunda olsam da.

Foxe'un çaresizliğinin ilk notaları göğsümde yankılanıyor.

Bundan sonra Asher'in yüzüne nasıl bakacağım?

Çarpık bir eğlence balonu patlıyor. Zaten onu görmeyeceğim.

Yine de, korkunç ağlama sesi devam ediyor, sesi giderek yükseliyor. Acı, mağara tünellerinde yayılıyor, bulunduğumuz tüneli kaplıyor ve ben kulaklarımı kapatmak için ellerimi kaldırıyorum, ama bu yeterli olmuyor. Onun ıstırabı devam ediyor.

Sıkışıp kaldım. Onun ıstırabının yankıları, boğucu sesleri ve her şeyin durması için yalvarışları beni felç ediyor.

Yalvarışlar en kötüsü.

Foxe James'in dikkat dışında bir şey için yalvardığını hiç duymadım. Kesinlikle merhamet için değil.

Yüzüstü dizlerimin üzerine çökmüş, yere bakarken gözyaşlarım akıyor. Bu dönem yaşadıklarımın hepsi gözümün önüne geliyor: Celeste'nin ormanda tecavüze uğrayıp öldürülmesi, yurt odamdaki cesetler, Obeliskos'taki kanlar. Willa'nın gözlerimin önünde vurulması, şimdi de *Foxe'un* hayal bile edilemeyecek korkunç şeyler yaşaması...

Asher da buraya gelip ölecek.

Benim hatam.

Herkesin hayatını tehlikeye attım, çünkü bu okulun buna değer olduğunu düşündüm.

Gözyaşlarım altımdaki yere damlıyor. Tek bir hıçkırık, duyulmaz bir ses, göğsümde yankılanıyor, ama sonra tüm vücudum titriyor, kendi acım Foxe'un dehşetiyle karışıyor ve beni *hasta* ediyor.

"Lütfen," diye kekeliyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "Lütfen, yapamıyorum... Bunu dinlemek istemiyorum."

Tiernan burnunu çekerek yanıma geri döndü. "Ah, çok yazık. Umurumda değil. Bunu küçük bir veda hediyesi olarak kabul edelim."

Foxe'un ağlaması devam ediyor. Annesini, babasını, beni çağırıyor.

Dudaklarımı ısırıp kanatana kadar ısıyorum ve bakır tadı gözyaşlarımın tuzuyla karışıyor. Derin ve bitmek bilmeyen bir hüznün ruhumun derinliklerine yerleşiyor. O kadar derin ki, ona ulaşabileceğimi veya onu temizleyebileceğimi sanmıyorum.

Bu gece sonra bunun bir sorun olacağına benzemiyor.

"Lütfen," diye bir kez daha fısıldayarak söylüyorum. "Onu bırak. Ben yaparım..."

Tiernan beni tekrar tekmeliyor ve bu sefer kan ve kusmuk karışımıyla boğuluyorum. Ayağı tekrar tekmelemek için havaya kalkıyor ama kaçacak gücüm yok.

En azından acı, bir saniye de olsa dikkatimi Foxe'dan uzaklaştırıyor.

Ancak o bir şey yapmadan önce, mağara sisteminin başka bir yerinden gelen sesler kesilir.

Sanki bir plak rayından kaymış gibi, sesler tamamen kesilir.

Beckett maskesini saçlarına iterek yüzü soluyor. Üçümüz bekliyor, daha fazlasını dinliyoruz.

Ama başka bir şey gelmez.

Tiernan gülerek ayağını yere indirir. "Vay vay. Görünüşe göre büyük kötü rock yıldızı diğerleri kadar dayanamamış."

Diğerleri. Eli ve Willa.

Öldüler.

Herkes öldü.

Altıma daha fazla kusmuk dökülür ve ben boğuk bir ses çıkarırım, inilti ile uluma arasında bir şey. Vücudumdaki acıyı dışarı atmaya çalışıyorum, ama o sanki kemiklerimde yaşamaya kararlı gibi.

"*Tiernan*," diye bağıırır Beckett, omzuna vurarak. "Git onları kontrol et."

Tiernan, homurdanarak kart masasından silahını alır ve dışarı çıkar.

Beckett, ellerini beline koyup, kardeşinin işlerin bu yönde gelişmesinden hoşlanmadığını mırıldanarak biraz daha volta atar.

Ama ben pek dikkat etmiyorum.

Sadece lanet olası yere bakmaya devam ediyorum, yeterince sert bakarsam, yer açılıp beni yutacak mı diye merak ediyorum.

Bence bu, içimdeki uçurumdan daha iyi olurdu.

Tiernan geri gelmez ve sonunda Beckett durur. Dönüp Willa'nın cesedine bakar. Gözlerim ağlamaktan şişmiştir ve o, bulanık bir lekeye dönüşür.

"Tamam. *Tamam.*"

Beckett'in gevezelikleri daha da yüksek sesle devam edince çenemi biraz kaldırmayı başarırım ve o da dönüp bana doğru gelir. Eğilerek, kapüşonlu sweatshirt'ünden bir makas çıkarır ve hala bileğimden sarkan ipi keser, sonra çenemi tutup bana bakmamı sağlar.

Göz yaşları arasında gözlerimi kırptırıyorum, dişlerimi sıkıyorum. Beni öldürdüğünde onunla göz teması kurmak istemiyorum, ama sanırım başka seçeneğim yok.

Artık bunun bir önemi yok.

Hiçbir önemi yok.

"Gitmelisin," diyor Beckett, beni sertçe sallayarak. Başparmağıyla omzunun üzerinden beyaz çarşafın asılı olduğu yeri işaret ediyor. "Oradan geç, ilk sağa, sonra ikinci sola dön, sonunda Lerna Gölü'ne varacaksın. Ağaçların yanında kal ve kampüse geri dön, sonra polisi ara. Avernia güvenliğini ya da dekanı *değil*. *Fury Hill'i* ara. Onlar çok daha hızlı gelir."

Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bunu yapacak kadar güçsüzüm. "Buradan çıkar çıkmaz biri bana pusu kuracak."

Beckett çenesini oynatıyor. "Hayır, yapmayacaklar. Seni serbest bırakarak her şeyi riske atıyorum, tamam mı? Ama bu... Burada kanlı bir katliam olması gerekmiyordu."

"Sen sadece Asher'ı öldürmek istedin."

"Mortui vivos docent. Bazı şeyler bizden daha büyüktür, Lucy.

Ama buradan çıkarsan, en azından yaşayabilirsin."

Sümük çenemden akıyor. "Gidemem. Foxe olmadan gidemem."

"Tek başına ölü ağırlığı taşıyamazsın. Lanet olası polisleri çağır ve onlara yapmalarını söyle." Uzun bir sessizlik, ikimiz de kıpırdamıyoruz. "Bak, ben yapamam... Onlardan biri geri dönene kadar ne kadar vaktimiz var bilmiyorum. Ve döndüklerinde senin için hiçbir şey yapamam.

Bu zaten benim kontrolümün çok ötesinde. Buraya sadece oda arkadaşının ölümünden adımı temize çıkarmak ve babam için Anderson meselesini halletmek için geldim. Diğer her şey..." Sesi kesilir, yutar. "Böyle olmamalıydı."

Onu birkaç saniye inceledim, mavi gözlerindeki parıltıyı fark ettim. Gözlerini kaçırmadı, ama yine de doğruyu söylediğinden emin olamıyordum.

O gece onu duydum... değil mi?

Ama bu büyük bir yanlış anlaşılma olsa ve Celeste'nin ölümünden bir şekilde suçlu gösterilmiş olsa bile, ona karşı en ufak bir sempati bile duyamıyorum.

BEKLEMEK LANET OLASI BİR İŞKENCE.

Ama Alistair'e kayıp kızından bahsettiğimde, Fury Hill'e kendisi gelmekte ısrar ediyor. Avcı olduğu ve artık kızını güvende tutacağıma güvenmediği için.

Bu da haklı bir istek, sanırım. Bu konuda kesinlikle başarısız oldum. Görünüşe göre başarısız olmaya *devam ediyorum* ve ilk etapta yeteneklerimi sorgulamaya başlıyorum.

Alistair, gece telefonlara cevap vermeyen Ariana ve Cash hariç herkesi aile toplantısı için çağırır. O ve babam hazırlanırken, teyzem Violet Wolfe'ların oturma odasındaki koyu mavi kanepede oturmuş, Cora ve annem onu teselli etmeye çalışırken ellerine gömülmüş ağlamaktadır.

Ama gerçekten teselli olacak bir şey yok. Oğlu kayıp ve bu da benim suçum.

Grayson amcam da bunu unutmama izin vermiyor.

"Oğlumu sağ salim geri getir, yoksa senden eşdeğer bir şey alırım."

Hayatımdaki en önemli iki şeyin *artık yok olduğunu* ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama zaten bunun bir önemi yok. Tek odaklanabildiğim şey Violet'in ağlaması ve Cora'nın ağlamıyormuş gibi davranmaya çalışması.

Grayson ve Aurora'nın babası Jonas, viskiyi şişeden içiyor. Grayson'ın yeşil gözleri, video görüşmesi boyunca karanlık ve sert bir şekilde üzerimde kalıyor.

"Bu çok saçma," diyor Jonas, kıvrıkcık kahverengi saçlarını eliyle tarayarak. "Çocukları kendi başlarına aramaya gönder, kardeşim. Kal'ın jeti olsa bile oraya varmak biraz zaman alacak. Değerli zamanımızı kaybedebiliriz."

Aurora'nın annesi Lenny, kocasının arkasına gelir ve burnuna hafifçe vurur. "Bunun sandığın kadar cesaret verici olduğunu sanmıyorum."

"Üzgünüm, canım. Yeğenimin, babası sevdiği çocuğa güvenmediği için acı çekmesini düşünmekten nefret ediyorum."

"*Bu lanet olası şey yüzünden ona güvenmiyorum,*" diye Alistair kamera dışında bir yerden karşılık veriyor.

Utanç omuzlarımı yakıyor ve parmaklarımı Keats'in tüyleri üzerinde gezdirerek, onun mırıldanmasının titreşimlerinin beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

"Zamanla onlara ulaşacaklar," Grayson şişesini emerek mırıldanır ve koyu kahverengi kaşını bana doğru kaldırır. "Değil mi, Asher?"

Bu bir tehdit gibi geliyor ve babamın annemin dudaklarına bir öpücük kondurmak için ortaya çıktığını gördüğümde, beni savunmasını bekliyorum.

Ama yapmaz.

Öfke, her zamankinden daha fazla göğsümde kaynıyor. Ellerim yumruk oluyor ve odanın diğer ucunda yatağımda oturup tırnaklarını ısıran Aurora'ya bakıyorum.

Jonas haklı. Burada zaman kaybediyoruz. Ama Grayson *da* haklı.

O ikisini bulacağım ve gerekirse önüme çıkan herkesi katlederek onlara ulaşacağım.

Aurora'ya beni takip etmesini işaret ederek, Keats'i kucağımdan itip ayakkabılarımı giydim ve başkası beni suçluluk duygusuna kapılmaya çalışmadan önce görüşmeyi sonlandırdım.

Küçük bir çocuk gibi oturup ailemin müdahale etmesini beklemeyeceğim.

Onlar her zaman *yedek planım* oldular, ilk çözümüm değil.

Bu, benim hatamın büyüklüğü yüzünden değişmedi.

Bu yüzden Alistair ve babamı beklemek yerine, doğrudan dekanın odasına gittim. Aurora, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ay gökyüzünde farklı yüksekliklere tırmanırken, hemen arkamdan geliyordu.

Ofisinin kapısının altındaki ışık açık ve parlak bir şekilde yanıyor. Sekreteri bu saatte iş yerinde değil gibi görünüyor, bu yüzden onun burada olması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ayağımı kaldırıp, kapı kolunun yanına nişan alıp kapıyı tekmeliyorum. İçeri girdiğimde koyu renkli ahşap parçaları dört bir yana saçılıyor.

Dean Bauer sandalyesine yaslanarak kollarını karnının üzerinde kavuşturur ve bize keskin bir ifadeyle bakar.

"Asher," diye selamlayarak başını salladıktan sonra Aurora'ya yöneldi. "Bayan Primrose-Wolfe. İkinize nasıl yardımcı olabilirim?"

"Neredeler?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Yavaşça gözlerini kırıştırtarak aramızda bakışlarını gezdirir. "Ne demek istediğini anlamadım."

Aurora gözlerini devirir. "Şu anda aptal rolü yapmasan olmaz mı? İkimiz de senin saçmalıklarına katlanacak sabrımız yok."

Dean Bauer ileri geri sallanarak bizi izliyor. Ağzında yavaş, sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Belki de Death's Teeth onlara ulaşmıştır. *Delphic Pages*, onların daha fazla kan dökmek için can attıklarını söylüyor. Ne yazık ki kimse onların kim olduklarını veya nereye gittiklerini bilmiyor, değil mi?"

O ayağa kalkmadan arkasına yaklaşıp, yumruğumla kafasının arkasını kavradım. O ciyakladı ve ben milisaniye boyunca bu sesin tadını çıkardım, sonra kolumu öne doğru itip yüzünü masaya çarptım.

Elleri yukarı kalkar, ellerimi ondan çekmeye çalışır, ama ben diğer elimi de ekleyip yanağını daha sert bir şekilde masaya vururum.

"Nerede olduklarını söyle," diye talepte bulunarak, pantolonumun cebinden maket bıçağını çıkardım. Bıçağı açtım ve kenarını gözünün altına kaydardım, kestiğim çizgide anında kan damlaları belirdi. "Yoksa seni burada kesip, cansız bedenini kampüste dolaştırarak herkesin senin ne kadar omurgasız, korkak *bir pislik* olduğunu bilmesini sağlarım."

"Asher, lütfen, bunu konuşabiliriz..."

Başını diğer tarafa çevirip, simetrik olması için bıçağı o yanağında da aynı işlemi tekrarlıyorum. Gözyaşları cildinden aşağı akıyor, kanla karışıp masasının üzerinde birikiyor.

Kalbimdeki öfke beyaz bir ateş gibi yanıyor, onun acısını zevkle izleyemeyecek kadar boğucu.

"Lucy'ye ne yaptılar?"

"*Bilmiyorum!* Ben sadece isimde bir sponsorum. Bana hiçbir şey söylemiyorlar..."

Bıçak boğazına doğru ilerliyor. Daha da bastırıyorum.

"*Siktir*, tamam. Onu seni mağaralara çekmek için kullanıyorlar. O lanetli lanetle ilgili bir şey var, ama yemin ederim ki tek bildiğim bu

biliyorum."

"Onlar kim?" diye sorar Aurora.

"Bir grup Küratör, sanırım. Ben... Tam olarak bilmiyorum. Beckett Dupont, Tiernan O'Beirne ve hatırlayamadığım başka biri. Tenarus girişinden bir mağarada Küratör iş toplantıları yapmak için izin istediler ve ben vermek istemedim, ama son karar yönetim kurulunda. Onların emirlerini   neyemem."

Elimin topu unu kafatasına bastırıyorum. "Yani yönetim kurulu, onların mağaraları kaçırma ve muhtemelen cinayet için kullanmasına bir itirazı yok mu?"

Bauer karanlık bir kahkaha attı. "Sence bunu kim teşvik etti?"

"

Dönüşerek, aralarında Muna'yı ortaya çıkarırlar, elleri pantolon ceplerindedir.

Dönerek, aralarında Muna'yı görürüz, elleri pantolonunun ceplerinde.

"Muna Henoke," diyor Alistair. "Tanışın..."

"Birbirimizi tanıyoruz," diye araya girerim, ona bakarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Avernia'nın web sitesine göre, Muna bu da lardaki mağara sisteminin en önde gelen uzmanı," diye cevaplar babam. "Eğer Lucy ve Foxe, dekanın iddia ettiği gibi gerçekten onların altında iseler, neye bulaştı ımızı biraz olsun bilmemizin faydalı olacağını düşünüyoruz."

Muna'ya kaşlarını kaldırarak bakıyorum ve o omuz silkiyor. "Haritaları severim, tamam mı? Ayrıca, Küratörler kapalı mağaralarda bir şeyler yapmak istiyorlardı, bu yüzden içeri girer girmez herkesin ölmemesi için mağaralar hakkında bilgi edinmem söylendi."

"Sanki bu arazide küçük toplantılarını yapabilecekleri gayet iyi binalar yokmuş gibi," diyor Alistair, ağzını tiksintiyle kıvrarak. Mavi gözleri benimkilere dikiliyor ve çenesini

. "O zaman hadi lanet olasıca yola çıkalım."

Dün gece partinin yapıldığı yere doğru yürüyerek ayak izlerini arıyoruz. İzler bizi daha kalın bitki örtüsü ve toprağın içinden geçirerek, sonunda kırık kayalık basamaklar ve hiçbirimizin sığamayacağı kadar büyük görünmeyen bir delikle vurgulanan ilk mağara girişini ortaya çıkarıyor.

Yakınlardan gelen akan su havayı dolduruyor ve bu noktada Lerna Gölü'nün aksi takdirde sakin olan manzarasını bozuyor. Yavaşça yükselen akıntının altında, gölün siyah yüzeyi çıplak gözle neredeyse görülebilir.

Aurora yutkunuyor. "Belki biri burada kalmalı. Yardıma ihtiyacınız olursa diye gözcülük yapmalı."

Muna, ince fotokopi kağıdına bastırıldığı küçük bir haritayı üçümüze uzatır ve kırmızı bir daireyi gösterir. "Şu anda buradayız." Parmağını dağın içindeki bir yol boyunca sürükleyerek, grubun gitmiş olabileceği birkaç iç mağaranın yerini gösterir. "Burası oldukça daralıyor, bu yüzden üçünüzün en zayıf olanı Asher'ı önden göndermek isteyebilirsiniz."

"Aynı zamanda en genç olan," diye ekler Alistair. "Üçümüz geçemezsek, hiçbirisi girmeyecek. Bu kadar basit."

Babam ensesini ovuşturarak el fenerlerini dağıtır. "Alistair..."

Alistair elini kaldırıp başını sallar. "Hayır, Kal. *Bütün* çocuklarımızı tehlikeye atmayacağım." Bana bakar, mavi gözleri kalbimi sızlatır. "Sıgırmıyorsak, sen gitmeyeceksin. Anladın mı?"

Cevap vermedim. Lucy'ye bu kadar yaklaşıp onu orada bırakacak değilim.

Gömleğimin yakasından tutup beni kendine doğru çeker. "Anladın mı?"
Anladın mı?"

Babama bir bakış. O sadece onaylayarak kaşlarını kaldırır.

Ben başımı sallar, sonra Alistair'in elinden kurtulurum.

Babam omzuma vurup beni mağara girişine doğru çevirir. Aurora'ya, sonra da Muna'ya bakar. "Birkaç saat içinde dönmezsek yardım çağır."

Aurora tereddüt eder. "Yardım mı,
yardım mı?" Yetkililer mi, babası
mı?

Babam ona bir bakış atar ve beni ileri iter. Alistair önden gider, girişe sığmak için eğilir. Mağara yaklaşık iki metre yüksekliğinde olduğu için hepimiz hafifçe eğilmemiz gerekir. Dar tünelde başımı birden fazla kez çarparım.

El fenerlerimiz olmasaydı, hiçbir şey göremezdik. Babam el fenerini arkaya doğru tutarak, geride bıraktığımız yolu aydınlatırken, Alistair ise önüne odaklanıyor.

İlk ulaştığımız mağara tamamen boştur ve sadece emekleyerek girilebilir. Hiçbirimiz ilgilenmediğimiz için yolumuza devam ediyoruz.

Tedirginlik sinir sistemimi kaplıyor. Burası karanlık ve dar, uzun bir süre boyunca duyduğumuz tek ses, daha aşağıda bir yerden gelen tek bir su kaynağının damlama sesi.

Bir ara babam boğazını temizler ve bana doğru yaklaşır. Cildimde hissettiğim klostrofobi hissini hissetmiyormuş gibi davranırım.

"Neden daha önce bizden birini aramadın? Annen ve ben, Avernia'da işler kötüye giderse bize haber vermeni söylemiştik," diyor alçak sesle. "Senin şartın bu değil miydi?"

"Hayır," diye cevapladım. "Quincy'ye sorun çıkarmamamı söyledin. Ben de çıkarmadım."

"Ayrıca Lucy ve Foxe'u güvende tutmanı da istemiştin. Onları yakınında tutmanı söylemiştin. Gölgelede gizlenen tehlikenin tam olarak farkında olan tek kişi sendin, Asher."

Bir an durup, dönüp onu bir adım geri itiyorum. Boynum tutuluyor ama öfkem doruğa ulaşp kaynarken bunu görmezden geliyorum. "Sanki bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, baba? Hayatımdaki en önemli insanları burada aramaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun, onlara hiç uyarmadığım aptalca bir şey yüzünden öldürölmediklerini umarak?"

Babamın gözleri büyüdü.

Yine de devam ediyorum, duygularım kelimeleri kusmaya neden oluyor. "Ben *aptal* değilim, biliyorsun, ve ben *sen* değilim, o yüzden lanet olası nutkunu eve gidene kadar sakla, tamam mı? Şu anda kendimi bok gibi hissetmek için senin yardımına ihtiyacım yok."

Bunun üzerine, dönüp Alistair'i iterek, ikisinden biraz uzaklaşmak için hafif bir sprint yapıyorum.

Bulduğum ikinci mağara da boş, ama en azından buradan geçebiliyoruz. Mağara ikiye ayrılıyor ve ben hangi yolu seçeceğimi merak ederek çatala bakıyorum.

Yere sürtünen ayak sesleri bana yaklaşıyor. Omuzlarım geriliyor, babamın bana yine azarlayacağını düşünerek hazırlanıyorum, ama öyle bir şey olmuyor.

Bunun yerine, Alistair yanımda durur. "Baban seni yakalayacağını söyledi"

"Tamam."

İki girişe birden bakıyor. "Hangisi?" Omuz silkiyorum.

"Nereden bileyim?"

"Solda *Lucy* var," diyor, kendi kendine gülerek. Birini işaret ediyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz. "Eskiden aile trivia geceleri yapardık ve Luce yanlış cevap verdiğinde Lachlan ve Logan hep böyle derdi. Onlar için doğru cevabın tam tersi Lucy'ydi."

Ağzımın köşeleri seğiriyor. "Hatırlıyorum."

O da başını sallar. "Bu alayları hiç sevmezdim, ama sanırım ilk çocuğum söz konusu olduğunda her şeye biraz daha duyarlıydım. Onun annesi beni bugünkü halime getirdi, ama o küçük kız... O güzel gözlerini ilk kez açıp bana baktığında tüm bakış açım değişti. Sanki aynada kendimi görüyordum, ama onun için benim sahip olduğumdan çok daha fazlasını istiyordum."

Tünelde ilerlerken bir çakıl taşı uçuyor.

"Lachlan ve Logan annelerine çok bağlıydılar, ama Lucy'nin bana daha çok ihtiyacı vardı, sanırım. O yumuşak ve saf biriydi, kardeşleri alaylara ve şakalara katlanıp herkesle iyi geçinirken, Lucy o kadar insanımsıydı ki, evden dışarı adımını attığı anda kırılabileceğinden korkuyordum. Sorun şu ki, insan olmayı ya da bu kadar derin hissetmenin ve sevmenin onu çok özel kıldığını *anlamıyor* gibiydi. Bu dünyada insanlar kırılganlıkları yüzünden öldürülüyor, ama o kendi kırılganlığını hiç sorgulamadı."

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama sessiz kalıyorum. *Ben de onu bu yüzden seviyorum.*

"Onu korumak benim görevimdi," diyor iç çekerek. "Ama doğduktan birkaç hafta sonra, Elena Anderson yeni doğan oğlunu Aplana'nın yaramaz çocuklarına tanıtmak için getirdi."

İsteksizce burnumdan bir homurtu çıkar. "Resmi adı bu mu?"

"Annene ya da karıma kullandığımı söyleme, ama bu adı aslında mafya babası amcan

amcan, adada çok sayıda şımarık çocuk olacağını fark ettiğinde bu ismi uydurdu."

Annemin küçük kız kardeşi Stella ve kocasının iki çocuğu var, ama onlar bizden çok daha küçük ve ülkenin diğer ucundaki okullarda okuyorlar, bu yüzden onları yıl boyunca sadece ara sıra görüyoruz.

"Her neyse, Elena bu kızıl yüzlü bebeği kızımınla tanıştırmak için getirdi ve Cora'ya onu beşiğe yatırıp yatıramayacağını sordu. Sadece bir saniye için. Lucy ağlıyordu, Cora ve ben yorgunduk, o da kabul etti." Alistair durakladı. "Yatağa dokunduğun *anda* Lucy sessizleşti. Hepimiz onun hala nefes alıp almadığını kontrol etmek zorunda kaldık — gözleri açıldı, boş boş yukarı bakıyordu, ama çok huzurlu görünüyordu. Sen onun tulumunu tutmuş, onu izliyordun ve o gün anladım ki benim hiç şansım yoktu. İkiniz ruhen birbirinize bağlısınız ve ben bunun için seni hep gizlice kıskanmışım. Eskiden kendi çocuğumla olan bağımıza müdahale ediyordum gibi hissederdim, ama şimdi... sanırım onun her zaman sana sahip olduğu için gerçekten çok minnettarım."

Göğsüm sıkışıyor ve biraz başım dönüyor. Tırnaklarımı avuç içlerime batırıp derin bir nefes alıyorum, öfkemi bir an için bastırıp nefesimi veriyorum. "Onu *seviyorum*."

O gülüyor. "Belli oluyor. Ona söyledin mi?"

Kafamı sallıyorum.

"O zaman bekleme. Bunu duymayı hak ediyor, evlat."

Ve tam o anda, onu duyarız — onu değil, aşk itirafını değil, işkence gören ya da sakatlanan birinin kan donduran çığlıklarını.

Erkek çığlıkları.

Kalbim mideme iner, safra boğazıma çıkar. "Tanrım. Bu..."

Foxe.

Sesin geldiği yere doğru ilerleriz, boynumdaki kramp omuzlarıma ve daha ötesine yayılır. Midem bulanır, ses etrafımızdaki tüm negatif alanı yok eder, cam gibi parçalar.

Birkaç dakika boyunca ses daha da yükselir ve sonra aniden kesilir.

Söndürülen bir alev gibi.

Gözlerimin arkasında öfke atıyor, adımlarımı hızlandırıyor. Sessizlik mağarayı tekrar doldururken, bizi anlamlarıyla yıkarken, tutunabileceğim tek şey bu.

Alistair yanımda gerginleşir, dirseğiyle koluma dokunur. "İleride, şu ışığı görüyor musun?"

Başımı sallayarak, elimden geldiğince duvara yapışık kalmaya çalışıyorum ve sonra kirli taşlara tutunarak mağaranın girişine doğru bakıyorum. Uzun bir projektör ışığı, kanla kaplı odanın etrafına sıcak gölgeler düşürüyor: yerde, tanınmayacak kadar parçalanmış bir ceset yatıyor. Karşısındaki başka bir nokta da kırmızıya boyanmış ve nefret ettiğim, çok tanıdık gelen ayak izlerine uzanıyor.

Odanın dışına çıkıyorlar.

O burada değil.

Koyu saçlı bir adam, yüzünü çevreleyen iki kırmızı çizgi dışında çoğunlukla obsidiyen rengi saçları olan bir kızın önünde çömelir.

Onu izlemem gerekenden daha uzun süre bakıyorum, görüntüsüne doyamıyorum. Hayatta.

Yaralı ve morarmış, ama *hayatta*.

Duvardan iterek kendimi içeriye doğru fırlatıyorum, çömelmiş adam dönmeden ya da varlığımı tam olarak fark etmeden önce koşuyorum. O eğilmiş, ona yumuşak bir sesle konuşuyor ve ben dişlerimle omurgasını koparmak istiyorum.

Bunun yerine, ona saldırdım, yüzü yere çarptığında dizimi sırtına vurdum. Saçını tutup başını kaldırdım ve aynı hareketi tekrarladım, çarpmanın etkisiyle burnu parçalanıp kan fışkırsa da durmadım. Saatler önce Dean Bauer'ı terk etmeden önce yaptığım gibi.

Kan parmaklarıma bulaşıyor, yüzüme ve boynuma sıçrıyor ve omzumda bir el hissettiğimde adam tamamen baygın durumda.

Dönüp Alistair'i iterek Lucy'nin karşısına geçtim.

Birkaç saniye boyunca, dizlerimizin üzerinde birbirimize bakıyoruz, tamamen sessiz kalıyoruz.

"Benim için mi geldin?" diye fısıldadı.

Sesi başımı döndürüyor. "Tabii ki geldim, bebeğim."

Serbest kolunu nazikçe, çok nazikçe kaldırıyor ve şişmiş parmaklarıyla yüzüme dokunuyor, sanki gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibi.

Mavi gözleri kırmızı ve ıslak. Ağlamış... Hayır, daha çok *hıçkırarak ağlamış*.

Göğsüm sıkışıyor ve Beckett Dupont'u dövmeye devam etmek için can atıyorum. Ona acı çektirmek için titriyorum, ama sonra o öne doğru kayıyor ve kendini kollarıma atıyor.

Yüzünü boynuma gömdüğünde, gözyaşları sel gibi akmaya başlar ve cildimi sıırılsıklam eder. Ağlaması mağarada yankılanır, duvarlardan sekerek kalbimi deler.

Bana sarılıyor, nefesi boğazımda sıcak. "Foxe... onu götürdüler. Nereye götürdüklerini bilmiyorum... Ne yaptıklarını bilmiyorum, ama sanmıyorum ki..."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Gözleri de artık kızarmış olan babasıyla göz göze gelirim. "Çok, çok üzgünüm."

ASHER

BABASI SONUNDA bizim bulunduğumuz yere gelir, tavan burada diğer yerlere göre çok daha yüksek olduğu için kollarını başının üzerine uzatır.

Yanımda dururken mağaraya göz gezdirir, ikimiz de Lucy ve Alistair'e kendilerini toparlamaları için özel bir an veririz. Lucy babasının kollarında, ve şu anda buna bakamıyorum.

Grayson ve Violet'in Foxe ile bir daha bunu yaşayamayacaklarını bilmiyor. Babam boğazını temizledi. "Az önce söylediğim şey..."

"Sorun değil. Öyle demek istemediğini biliyorum." "Hayır, öyle demek istedim."

Bana döner ve ben, bir ceset rahatça çürürken ve birkaç metre ötede bir başka ceset adayı bilinçsizce yatarken, burada yaşanan samimi sohbeti bir saniye için takdir ederim. Açıkçası, bizden başka bir şey beklemiyordum.

"Senden yüksek standartlar bekliyorum çünkü bunu başarabileceğini biliyorum," diyor. "Uzun zamandır, *benim* oğlum olduğun için senden korkuyordum. Benim gibi olmanı istemedim, ama birçok yönden bana benziyorsun. Ama bununla sorunum yok. Bununla barıştım çünkü sen benim daha iyi bir versiyonumsun. Milyonlarca mil daha iyisin. Bazen, olumsuz duygularına takılıp kalıyor ve daha iyi kararlar alman gereken durumlarda bu duyguların seni yönetmesine izin veriyorsun. Sen istemediğin sürece müdahale etmemeye çalışıyorum, ama sevdiğin insanları korumak söz konusu olduğunda, bu konuda taviz vermek olmaz. Asla. Bu sana haksızlık gibi geliyorsa veya bu konuda en iyi rol model olamadığım için özür dilerim, ama bu Anderson ailesinin laneti. Hayatını daha iyi hale getiren insanlara iyi bakmak."

Eskiden çok sessizdi, her zaman gözlemler yapar ve düşüncelerini sorulduğunda paylaşırdı. Ben de bunu izleyerek büyüdüm ve içselleştirdim, bazen kelimelerin gerekli olmadığını öğrendim. Eylem daha iyi görünüyordu ve ben en çok yumruklarımı seviyordum.

Sonuç veriyorlardı.

Ama onun sahip olduğu kurtarıcı kompleksinden her zaman biraz rahatsız oldum. Ne olursa olsun, gece gündüz, sevdiği birinin bir sorunu olduğunda, o orada olurdu. Bu da, dünyada benim dikkatimi çeken bir düzine veya daha fazla insan olduğu anlamına geliyordu.

Aptalca, gerçekten. Bencilce de. Beni hiç ihmal etmedi, ama yine de başkalarına yardım etmesinden nefret ediyordum, sanki bu beni daha az sevdiği anlamına geliyordu.

Ama beni sevmeseydi burada olmazdı. Bunu çok iyi biliyorum.

İçimden bir ses, yeğenini canlı bulmak ve beni Grayson'ın öfkesinden korumak umuduyla geldiğini söylüyor. Az önce telefonda sessiz kalmasına rağmen, kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğinden hiç şüphem yok.

Çünkü o benim babam ve babaların yapması gereken budur.

Elimi yüzümün yanına sürterek başımı sallıyorum. "Tamam. Anladım. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Babam sıırttı. "Sen benim çocuğumsun. Bu noktada bunu beklerim."

"Hey," diyor Alistair, sonunda Lucy'den ayrılırken. "Diğerleri dönmeden buradan gidelim."

Babam da aynı fikirde ve ikisi mağaradan çıkmaya başlarlar. Ben geride kalıp, Lucy'yi daha iyi görebilmek için birkaç saniye daha beklerim. Süveteri yok, tişörtü ve kolları kanla kaplı. Islak, kızarık yüzünde mor bir iz var ve geniş, ihtiyatlı mavi gözlerinin arkasında bir travma gizli.

Ama kollarımı açtığımda, anında bana doğru topallayarak geliyor ve yemin ederim ki, hayatım boyunca bir daha onun kollarından ayrılmak istemiyorum.

Ona sarıldığımda öfkeye kapılmam imkansız.

Babalarımızın arkasında yürürken onu yanımda tutuyorum, ama tünelde donup kalıyor ve sola bakıyor. Onu nazikçe ters yöne çekmeye çalışsam da kıpırdamıyor.

"Lucy," diye ısrar ediyor babası. "Gitmemiz gerek." O ise başını sallıyor. "Yapamam."

Aşağıya bakarak onu tekrar değerlendiriyorum. "Bacağın mı? Seni taşıyayım..."

"Hayır," diye sözümü keser. "O adamları burada bırakıp kaçmalarına izin vermek istemiyorum. Olanlardan sonra..." Sesi titrer

titrer ve eliyle burnunu siler. "Onların yaptıklarından sonra olmaz."

Kaşlarım kalkar. Alistair nefes verir ve babam dudaklarını büzür.

"Sanırım baban ve ben gidebiliriz..."

"*Hayır*. Görmek istiyorum. Onların ölmesini istiyorum ve bunun kesin olmasını istiyorum."

"Tatlım..."

Alistair'i görmezden gelerek, babamın beline bağlı silahı kapar ve beni iterek geçer. Üçümüz bir an birbirimize bakarız, sonra gözlerimizi kırparak onun peşinden harekete geçeriz. Yaraları nedeniyle şu anda biraz yavaş olduğu için onu kolayca yakalarım ve silahı elinden alırım.

"Beni vazgeçirmeye çalışma," der, ifadesiz bir yüzle.

"Hayatta olmaz, evlat." Babasının el fenerinin ışığında ona silahı nasıl kullanacağını gösteriyorum, babası sayesinde silahlara yabancı olmadığını biliyorum, ama yine de. Ellerimle bir şeyler yapmam lazım.

O dikkatle izliyor, parmaklarını söylediğim yere koyuyor.

Nefesi zorlanıyor, benimki de ona uyuyor.

Çıkmazdan önceki son mağara tamamen aydınlatılmış; duvarın arkasından bakıyoruz ve uzun boylu, sırık gibi bir adamın kendi kanı içinde yatarken bağlandığı masayı görüyoruz. Adam çıplak soyulmuş ve arkasında, bacaklarının arasında fallik uçlu metal bir alet kurulmuş.

O da kanlı.

Babam içinden küfrediyor.

Foxe'un yüzü morarmış, yana dönmüş. Kafası kalın cırt cırtlı kayışlarla bağlanmış, ayak bilekleri masanın ayaklarına cıvatalanmış, birinde ise kalın bir tendon ve kemik görünür hale gelmiş.

Lucy sessizce kusuyor ve ben dilimi ısıırıyorum, ta ki küçük bir parçası kopana kadar.

Kuzenimin cansız bedeni dışında, sadece maskeli bir figür var. Bize sırtını dönmüş bir sandalyede oturuyor, kulaklıklarını takmış telefonunda bir oyun oynuyor.

Ancak bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı ki, bir saniye sonra zıplayarak üzerimize saldırıyor. Ben onun ayak bileklerine atlıyorum,

ayaklarını yerden kesip, maket bıçağını çıkarıp, Foxe'a yaptıklarını ona da yapana kadar karnına defalarca saplıyorum.

Maskeyi ve başlığını çıkarıyorum, Muna'nın arkadaşı olan o lanet kızıl saçlı adam ortaya çıkıyor. Gözleri kocaman açılmış, hayatı sönerken hiçbir şey görmüyor.

Lucy ona tükürüyor.

Ayağa kalkıp Alistair ve babama sert bir bakış attım. "Yardımanız için teşekkürler."

"Her şey kontrolündeydi," diyor Alistair, duvara yaslanarak.

Babam Foxe'a doğru yürür, onu incelemek için eğilir ve ben Tiernan'ın cesedini kenara sürüklerken onun yine küfür ettiğini duyarım.

"O hayatta," diyor babam, parmaklarını Foxe'un boynuna bastırarak. "Ama onu *hemen* buradan çıkarmalıyız."

Kimse hareket edemedi, bir silah sesi havayı yırtıyor ve belki de zarar görmeden kurtulabileceğimiz yanılsamasını paramparça ediyor. Babam vurulduğunda göğsünü tutuyor, dişlerini sıkıyor ve masaya doğru sendeliyor.

"*Baba!*" Bağırışım duvarlarda yankılanırken, bir başka silah sesi bizi karanlığa gömer. Eğilip Tiernan'ın cesedinin arkasına dalarım ve Lucy'yi de yanımda sürüklerim.

Kimse kıpırdamıyor, ses çıkarmıyor. Gözlerim yavaşça alışırken, atmosfer gerginleşiyor, etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor. Üçüncü bir figür görmüyorum, bu yüzden stratejik bir şekilde gizlenmiş olmalılar.

Lucy ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker. Sürünerek uzaklaşmaya başlar, ben de parmaklarımı ayak bileğine geçirip onu durdururum.

"Ne yapıyorsun lan?" diye tıslayarak onu geri çekmeye çalışıyorum.

Bana tekme atıyor. "Şu anda çok iyi görebiliyorum. Bu dönem Obeliskos'ta karanlıkta çok fazla zaman geçirdim ve sanırım gözlerim buna daha iyi uyum sağladı. Foxe'un bağlarını çözüp babanı kontrol edeceğim."

"Lucy, hayır. Kesinlikle olmaz."

Onun sırtışı kalbimi paramparça ediyor. "Senden izin istemiyordum, *yakışıklı.*"

Burun deliklerim genişleyerek onu bırakıyorum ve ellerimi yumruk yapıp, mağaranın içindeki en ufak bir

hareket. Arkamdan bir esinti geliyor ve ben dönüp, çömelmiş halde ona doğru ilerliyorum.

Elektrik kablosu hissediyorum ve bir tür ışığa ulaşacağını umarak kablo boyunca ilerliyorum. Alistair'in de bir ışığı var ama dikkat çekmemek için onu kapalı tuttuğundan eminim.

Elim pürüzsüz ve sert, açıkça deri olan bir şeye dokunur ve dururum. Çenemi kaldırıp yukarı bakarım ve vücudumdan sadece birkaç santim uzakta duran bir figürü izlerim.

Şok göğsümü vurur ve ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırırım ama başaramam. Silahın namlusu şakağıma bastırılır ve ben yutkunurum, bu lanet olası evrenin bana bu kadar şanssızlık yaşattığı için küfürler savururum.

Gözlerimi kapatıyorum ama kulakları delen bir çığlık mağarada yankılanınca tekrar açıyorum. Lucy maskeli figüre doğru atılıyor ve lanet olası bir balyozunu kaldırıp adamın kafasına indiriyor.

O anında yere yığılır ve ben ayağa fırlarım, Lucy aleti düşürür ve ona bakarken ağzım açık kalır. O da ne yaptığından emin değilmiş gibi gözlerini kırpar. Elimi boynuna dolayarak onu öpmeye başlarım.

Dilim dudaklarını ayırdığında boğazından heyecanlı bir ses çıkar, ama sonra bana tokat atar ve ayağa kalkmaya çalışan maskeli adama doğru beni iter.

Dizimi karnına dayadım, bıçağımı tekrar çıkardım ve çenesinin altına tuttum, tek bir hareketle maskeyi yırttım.

Lucy nefesini tutar. "*Eli?*"

Adam öksürür, bana karşı direnir, balyozun kafatasından kopardığı parçadan kan akar. Gözleri titriyor. "Siktir, öldür beni. Lütfen."

"Oh, öldüreceğim." Biraz daha bastırıyorum, bıçağımın ucu derisine batıyor.

"Bekle!" Lucy omzumu tutarak diyor. Tereddüt ediyor ve Eli'nin yeşil gözleri, en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeden onun gözlerine bakıyor. "Ne... *neden?* Senin benim arkadaşım olduğunu sanıyordum."

"Bak, ellerine kan bulaşmadan lanet olası bir Küratör olamazsın, tamam mı? Kişisel bir şey değildi ve seninle başlamadı. Oda arkadaşın, o bir yan hasardı. Bir kabul töreni. Ben, Tiernan ve diğ r çocuk... Adı neydi? Tag mı?"

"Tag o gece oradaydı mı?"

"O da onu öldürmeye yardım etti. Üçümüz birlikte yaptık, ama olay yerine biri rastlarsa Beckett'i suçlamak için onun sesini değiştirilmiş bir kayıt getirdik. *Senin* olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin, Lucy. O gece, nadiren yurt odasından çıkan kız yanlış zamanda yanlış yerdeydi, bu yüzden Tag sana yaklaşıp bu konuda bir şey biliyor musun diye bakmaya karar verdi." Eli alaycı bir şekilde güldü. "Sorun Tiernan'dı ve ben onun korkup sana itiraf etmek istediğini düşündüm, bu yüzden o sorunu da ortadan kaldırdık."

Lucy tek kelime etmez.

"Ailem beni hiç ciddiye almadı, ben de kurucu aileler arasında çekişme çıkarırsam olur mu diye düşündüm. Beckett'in aptalca inançlarını kullanıp biraz eğlenelim dedim." Lucy'yi s zdz , kaşlarını kaldırdı. "Bitirememem çok yazık. Senin için büyük planlarım vardı, keşke..."

Elimi bir hareketle bıçağı boğazına saplarım. Boğuk bir ses çıkararak bana uzanır, sonra kollarımın arasında cansız bir şekilde yere düşür.

"Oops."

Lucy, ben ayağa kalkarken uzun ve titrek bir nefes verir. Saçlarını kulağının arkasına iterek, kulak memesindeki piercingin eksik olduğunu ve hafifçe yırtıldığını fark ederim.

O dudaklarını büküyor. "Aslında kimseyi  ld remedim." "O yükü istemezsin, yavru."

"O zaman neden *senin* için sorun değil?"

"   nk  kendimi umursamıyorum. Vicdanım uzun zamandır ölmüş durumda." Yanağını avuçlarını, başını yana eğiyorum. "Ama sen? Senin  zg r olmanı seviyorum. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum."

O da benim dokunuşuma yaslandı. "Bu bir aşk itirafına çok benziyor, Asher Blake Anderson."

Gülümsedim. "Bebeğim, seni hayatım boyunca sevdim. Görünüşü göre senin biraz yetişmen gerekiyor."

"Tamam, bizi büyükanne ve büyükbaba yapmaya çalışmayı bırak da buraya gel," diye bağıır Alistair.

Babam duvara yaslanmış, paltosunu omzuna tutuyor. Onu görünce rahatlarım, sonra Foxe'un gözlerinin açık olduğunu görünce yine rahatlarım, ama gözleri oldukça boş.

"Bu ikisini buradan çıkarmalıyız," diyor Alistair. "Asher, sen ve ben Foxe'u taşıyacağız, Lucy de babanla birlikte yürüyebilir. Kanama durdu. Yarayı derin değil ama daha iyi ışık olana kadar emin olamıyoruz. Ve muhtemelen acil tıp teknisyenleri de."

"Sanki ben doktor değilim de," diye mırıldanır babam, ayağa kalkarken.

Alistair ve ben Foxe'u masadan kaldırırken, onun tek bir ses bile çıkarmamasına çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum. Ne acıdan, ne şaka yapmak için, ne de başka bir şeyden.

Bu çok sinir bozucu.

Ona ne yaptılar böyle?

Foxe, Alistair ve benim aramda yerini aldığıında duruyorum ve az önce bağlı olduğu metal masanın üzerinde kanla yazılmış üç isim olduğunu fark ediyorum.

QUINCY.
NOELLE.
ASHER.

Ve benimki tek işaretlenmiş olan.

ASHER, ellerini ceplerine sokmuş, otel odasının kapısında duruyor.

Babam hepimizin Aplana Adası'na dönmemizi istedi, ama ben Foxe iyileşmeden ayrılmayı reddediyorum ve Asher de bana katılıyor. Babam hepimize oda ayırttı ve sonra Aurora ve Muna ile birlikte Avernia'da işlerini halletmek için ortadan kayboldu.

Bu *işlerin* ne olduğunu bilmiyorum ve sormadım da. Bir kez olsun, bu işi ona bırakacağım.

Aurora'nın getirdiği yedek kıyafetleri giyiyorum — polar pijama şortu ve tişört — ve otel battaniyelerini can simidi gibi sıkıca tutuyorum. Her zamanki ilaçlarımı ve babamın yurt odamdan aldığı ağrı kesicileri aldım, ama yine de vücudumda, sadece Asher etrafta olduğunda ortaya çıkan bir uğultu var.

Dün gecedен beri onu ilk kez görüyorum.

Temizlenmiş, saçları muhtemelen duştan çıkmış gibi ıslak ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum — sıcak kahverengi gözleri, donuk odaya bakarken topaz kadar sert. Çenesinin eğimi, alnına yapışan ıslak saç telleri ve etrafında titreşen aura.

Hâlâ kızgın olduğunu anlayabiliyorum, ama onun yanında güvende olduğumu biliyorum.

Nefes alabiliyorum. Çenemi gevşetip kaslarımı gevşetebiliyorum. Hatta belki uyuyabilirim bile.

Babam beni hastaneye yatırdıktan sonra annem ve Lenny teyzem durmadan arayıp bize gelmeleri gerekip gerekmediğini soruyorlar. Ben reddettim, çünkü şu anda tüm bu ekstra ilgiyle uğraşmak istemiyorum ve başka biri bana iyi olup olmadığını sorarsa patlayacağımdan korkuyorum.

Asher sormuyor, çünkü zaten biliyor. Bunu gözlerinde görüyorum. Odaya girdiğinde, kapıyı nazikçe kapatıp

ve kilidi kapatıyor.

Birkaç saniye boyunca sadece birbirimize bakarız. Hiçbiri hala gerçek gibi gelmiyor. Foxe'un hayatta olduğunu ve kurtulduğumuzu zar zor kavrayabiliyorum, Asher'ın burada benimle olduğunu ise daha da az. Kızgın ama açıkça rahatlamış.

O odanın diğer ucuna hızla doğru yürürken, ben de yorganı geri çekiyorum ve o beni kollarına alıyor. Beni o kadar sıkı sarıyor ki nefes almam zorlaşıyor, ama ben tek kelime etmiyorum, onun temiz ve ferah kokusunu içime çekiyor ve sıcaklığıyla kendime geliyorum.

Yüzümü boynuna gömerek, boğuk bir inilti çıkarırım. "Çok üzgünüm."

Geri çekilir ve başımı avuçlar. "Ne için özür diliyorsun?"

"Beckett'tan uzak durmamı söylediğinde seni dinlemedim," diyorum. "Eğer yerinde kalsaydım ve senin istediğini yapmana izin verseydim, bunların *hiçbiri* olmazdı. İki kişinin ölümüne, babanın yaralanmasına ve Foxe'un..." Gözlerim yanıyor ve gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum, ama yine de akıyorlar. "O benim yerime geçti. Beni almak istediler ve o benim yerime gitmek için yalvardı."

Son kısmı itiraf ederken bakışlarımı kaçırıyorum, midemde bir mide bulantısı dalgası yükseliyor ve Asher'ın tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Ona bakamıyorum, en azından bundan sonra.

Ama o, yüzü taş gibi sertleşerek beni daha da sıkı tuttu. "Benden gözlerini ayırma, yavru. Bunun sana bir faydası olacağını mı sanıyorsun? Seni *tanıyorum*. Şu anda kemiklerine işleyen çaresizliği hissedebiliyorum. Suçluluk ve utanç duygularının beynini dakikada bin kilometre hızla çalıştırdığını duyabiliyorum. Yatağa kıvrılıp kendinden geçmene izin vermeyeceğim."

Ona sert bir bakış attım. "Beni bu konuda suçluluk duymamaya *zorlayamazsın*."

Foxe benim yüzümden *hayatı* için mücadele ediyor." Bir kez daha hıçkırık tutar, ama bu sefer boğazında kalır ve elini saçlarımin üzerinde gezdirir. "Bunu bilirken şu anda bana dokunmaya nasıl dayanabiliyorsun? Benden nefret etmelisin."

"Bir kez denedim. Pek işe yaramadı."

Geri çekilirken kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"On üç yaşındayken, ben seni ağlarken görmekten nefret eden aptal bir velettim. Köpeğinin cenazesinden erken ayrıldım çünkü seni sevmediğimi düşünürsem, senin duygusal halini izlemenin daha kolay olacağını kendime inandırmaya çalışıyordum."

Göğsümde bir acı hissettim. "Vay canına. Yani ben teselli aramak için senin yatak odana gittiğimde, sen benden ne kadar nefret ettiğini mi düşünüyordun?"

"Ama senden nefret *etmedim*. *Edemezdim*. Senin en sevdiğim özelliklerin kırılganlığın ve şefkatin; sırf kendimi güvensiz hissettiğim için bunları sana karşı kullanmak haksızlık olurdu." Bir an durup parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi. "Foxe de senin bu özelliklerini seviyor, biliyorsun. Avernia'ya sadece benim için gelmedi."

Hıçkırarak başımı salladım. "Suçluluk duygumu hafifletmeye yardımcı olmuyor, yakışıklı."

Gülümsemesi, kalbimin donmuş parçalarını yavaşça eritiyor. Birazcık, ama yeterli. "Demek istediğim... Foxe o mağarada kendi kararlarını verdi. İyileştiğinde kışını tekmeleyeceğim boktan kararlar, ama yine de. Onu sen zorlamadın. Aslında, onu buraya getiren benim. Tek istediği bizimle güzel vakit geçirmektir, ama ben bütün dönem ona pislik gibi davrandım."

İkimizin de ona karşı nazik davranmadığımızı fark edince kalbim parçalandı. Hak ettiği şekilde davranmadık.

Belki de suçluluk duygusu budur: diğer insanların incinmesine neden olan olayların ve ihmalin birikimi. Sana asla aynısını yapmayacak insanlar.

Senin *için* kendilerini feda edecek kim var ki?

"Peki ya Beckett?" diye soruyorum, sonunda konuyu değiştirerek. "Willa ve..."

Onların isimlerini söyleyemiyorum, tıpkı Eli'nin Tag hakkında söylediklerine inanmadığım gibi.

Beckett hiç de öyle değildi. Sadece diğer üçü kaos yaratıyor, sebepsiz yere hayatları mahvediyordu.

Asher nefes vererek beni yatağın yönüne doğru çeker. Yatağın kenarına oturur ve beni kucağına çeker. "Fury Hill Polisi tüm Primordial Ormanı kapatmış durumda, ancak

Pazartesiye kadar her şeyin temizlenmiş olması beni şaşırtmaz. Beckett öğrenci sağlık merkezinde tedavi görüyor ve adli tabip diğerlerini almaya geldi."

Başımı omzuna yaslayarak başımı salladım. "Polis olaya müdahil olduğu halde neden hiç rahatlamadım acaba?"

Sırtımın alt kısmına daireler çiziyor. "Çünkü sen daha iyi biliyorsun." "Okuldan ayrılmalı mıyım?"

"Bilmiyorum, Luce. Bu kararı senin vermen gerek." Vücudunu kaydırarak, beni yatağa yatırdı ve üstüme eğildi, kollarıyla yüzümü kavradı. "Bu zamana kadar burada kalmanın bir nedeni olduğunu varsayıyorum."

"Avernia kredileri devredilemez," diyorum, gözlerimi devirerek. "Yeniden başlamakla ailemin parasını ve zamanımı boşa harcamak istemedim. Ama biliyorsun, bana bu zamana kadar neler olduğunu *söyleseydin*, belki de bunların hiçbirisi olmazdı."

"Biliyorum." Başını salladı, çenesini sıktı. "Aptaldım ve her şeyi mahvettim. Bununla sonsuza kadar yaşayacağım."

Eğilip, köprücük kemiğime bir öpücük kondurur, sonra diğer uca ulaşana kadar dudaklarını kemik boyunca sürükler.

Midem kıpır kıpır oldu ve ben irkildim. Morlukları hafifletmek için verdikleri ağrı kesiciler çoğunlukla etkisini göstermişti, ama hala biraz acı hissetmem umurumda değildi. Burada *olduğumu* hatırlatıyordu.

O mağaradan çıktım.

Hayatta.

Asher geri çekilip yakışıklı yüzünü üzerime eğdiğinde, ellerimle onun yanaklarını kavradım ve onu kendime çektim. Dudaklarının benimkilerle ilk teması çekingen ve kararsızdı, ama sonra dilimi onun diline doladım ve öpücüğü derinleştirdim.

Nazik, gergin bir okşama, ateşli, açgözlü bir şehvete dönüşür ve kısa süre sonra parmaklarım saçlarını tararken, o da üstümü çeker ve boş avucuna bir göğsümü sunar. Şişmiş bedenimi yoğurması ve okşaması, dokunduğu tek yerimdir ve ben de ona doğru eğilirim, sanki hiç hırpalanmamış gibi zevk bedenimde dalgalanır.

Bacaklarımdan biri beline dolanır, pelvislerimizi bir araya getirir, böylece onun uyarılmasının uzunluğunu hissedebilirim. Kısa bir saniye klitorisime sürtünürken ağzına nefes nefese kalırım, ama sonra Asher geri çekilir, bacağımı çıkarır

ağızına nefes nefese kalıyorum, ama sonra Asher geri çekiliyor ve bacağımla çıkarıyor.

"Yaralanmışsın," diyor yumuşak bir sesle, alnını benim alnıma dayayarak.

"Dikkatli olabiliriz," diye cevap veriyorum, elini kendi elimle kapattım, göğsümü sıktım.

"Acını daha da kötüleştiremem. Bu gece olan her şey *benim* hatam. Senin değil..."

Başımı sallayarak çenemi kaldırıyorum ve dudaklarını yakalıyorum. "Son üç yılın saçmalıklarını telafi etmek için önümüzde koca bir ömür var. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Senin bana dokunmanın verdiği hissi dışında hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Kirpiklerim titrer ve o göğsümü sertçe kavrar, gözleri çaresizlikle parlar. Tahmin etmek zorunda kalsam, benimkilerin aynısı olduğunu söylerdim.

Sonunda, derin bir nefes vererek pes eder ve sırt üstü yere yığılır. Ne yaptığını sorgulamaya vaktim olmadan, pantolonunu kalçalarından aşağı indirir, tekme atarak çıkarır ve gömleğini başından geçirir.

Ağızımın suyu akarak, soluk teninin her santimetresinin gözlerimin önüne serilmesini izliyorum. Bu noktada, onu onlarca kez çıplak görmüş olmama rağmen, sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Sessizce, uyluğundaki kurtun izini takip ediyorum, dokunuşumla kasları gerginleşirken kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Bir homurtuyla beni kendine doğru çekip üstüne oturttu. Kalın ve sert penisi karnına yaslanmıştı, ben de amımı onun üzerine kaydardım, giysilerimin içinden bile attığı nabızı hissederek.

Kaşlarını çatarak, Asher pijama üstümün askılarını omuzlarımdan kaydırır ve kumaşı belime kadar indirir. Çenesi o kadar sıkı kapanır ki yanağında bir gamze oluşur ve ben kaşlarımı çatarak başparmağımla burnunun üstündeki kırışıklığı düzeltirim.

"Bana öyle bakarken havaya giremiyorum," diyorum.

Burun delikleri genişledi, bakışları karnıma sabitlendi. Aşağıya baktım ve ne kadar kötü morardığımı fark edince içimden irkildim; kırmızımsı

mor lekeler karnımın her tarafına yayılmış, ağrı kesicilere rağmen hala şiş ve dokunulduğunda hassas.

Kesinlikle seksi hissetmediğim için üstümü tutup yukarı çekmeye başlıyorum, ama Asher ellerini benim ellerimin üzerine koyarak beni durduruyor.

"Hayır, hayır. Ben..." Nefes alır, bir anlığına gözlerini kapatır, sonra nefes verirken tekrar açar. "Bunu yapmak istediğinden eminsen, seni görmem gerek. Hayatta olduğunu hatırlamaya ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin, yavru."

Başımı sallayarak, yavaşça ona sürtünürüm, ellerini tutup onları cildimin çoğunlukla lekesiz olduğu kalçalarımın daha arkasına koyarım.

"Ama birazcık bile irkilirsen, işimiz biter," diyor bana, eğilip dudaklarımızı birleştiriyor.

Dilinin ağzımın içindeki ilk dokunuşu beni inlemeye başlattı, başımı eğerek ona daha iyi erişim sağladım. Kalçalarımı tutan elleri hareket etmeye başladı, beni haftalar önce yurt odasında yaptığı gibi penisinin üzerine yönlendirdi.

Klitorisim ona sürtündükçe elektrik akımı beni sarar, iç çamaşırım ve şortumun sürtünmesi nabzımın hızlanmasına neden olur. Her saniye daha da ıslanıyorum, her itişisi onun öpücükleriyle eşzamanlı, sanki beni harekete geçiren şey mutlak ihtiyaçtan ziyade buymuş gibi.

Parmaklarımı göğsüne götürüyorum, pürüzsüz cildini ve gergin kaslarını keşfediyorum. Bir anda burun halkası bana çarpıyor, hafif bir soğukluk hissediyorum, sanki daha fazlasını arzuluyormuş gibi dokunuşuma tepki veriyor.

"Siktir," diye nefesini vererek uzaklaşıyor. "Sana sikimi sokmak istiyorum."

Dizlerimi yukarı iterek, aramızdaki mesafeyi kapatıp kıyafetlerimi yana çekiyorum. Amım onun penisi üzerinde yayılıyor, parlak bir heyecan izi bırakarak hareketi daha da pürüzsüz hale getiriyor.

"Yap şunu," diye fısıldıyorum, eğilerek onu sırt üstü yatırıyorum, elleri uyluklarımın dışına düşüyor, parmakları etimi çukurlaştırıyor. Bir kayma ve hafif bir yukarı kayma, ve ben bir santim geriye gittiğimde, ucu içeri giriyor. Sadece bir saniye, ikimizin aynı anda nefesini kesmesine yetecek kadar.

"Yarın bunun için benden nefret edecek misin?"

Gözlerimi kısıarak, onun üzerinde ayağa kalkıp kıyafetlerimi silkeledikten sonra tekrar onun penisinin üzerine oturdum. Sonra komodine uzanıp başucu lambasını kapattım, perdelerin arasından sızan ay ışığı dışında bizi neredeyse karanlığa gömdüm.

O artık bir siluet ve birbirimizi tam olarak göremememiz bu duruma bir gerginlik katıyor. Görmek, inancın tek nedeni olmadığında, diğer duyulara gerçekten güvenmek.

Yaşamak, bu duyuların birleşimidir. Onun temiz, pamuk kokusu, dilimi boğazına doğru sürüklerken nemli cildinin tuzlu tadı. Penisini elimle kavradığımda çıkardığı boğuk ses, ön hazırlık yapmadan onu içime soktuğumda.

Kahretsin, acıyor, ve bunun nedeni hala onun kalınlığına alışmaya çalışmam mı, yoksa sandığımdan daha kötü durumda olmam mı bilmiyorum, ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Avuçlarımı göğsüne koyarak, dişlerimi sıkarak yavaşça üzerine çöküyorum.

Buna ihtiyacım var. Nasıl hissettirdiği önemli değil, önemli olan sadece birbirimize bağlı olmamız ve...

Asher bacaklarımın arasına uzanır, klitorisimle oynar ve uyluğumu sıkar. "Yavaş, bebeğim. Yavaş."

Onun sakın emriyle göğsümde bir sıkışma hissediyorum; içimdeki asi tarafım bunu gerçekten istemese de itaat ediyorum, heyecan beni sararken onu içime alıyorum. Başparmağı klitorisim üzerinde tembel daireler çiziyor ve her santimetre daha kolay hale geliyor, ta ki tamamen içime girene kadar, pelvisi benim sıvılarımla ıslanana kadar.

Hareket etmeye başladığımda, doluluğun, bu şekilde birbirimize bağlı olmanın doğruluğunun bize yapıştığını hissedebiliyorum. Karnım geriliyor, tırnaklarım onun cildine yapışıyor, daha fazlasını istiyor.

İkimizi de nefes nefese bırakan bir ritim yakalıyoruz, ona öpüşmek için eğildiğimde nefeslerimiz birbirimizin ağzında kayboluyor. İki eliyle kıcımlı kavırıyor, beni dik tutarken aşağıdan içime giriyor, ani vahşeti ile başımı döndürüyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum, açık ağzımı cildine bastırıp ısıriyorum. O tıslıyor, beni daha sert sikiyor, bir eli

saçlarını karıştırıyor. Beni çekip uzaklaştırmasını bekliyorum, ama o beni yerinde tutuyor.

"İşte böyle, bebeğim," diye kulağıma fısıldıyor. "Sikime boşaldığında beni işaretle. Her şeyi hissettir bana. Beni senin yap."

Onun müstehcen sözleri beni daha da tahrik ediyor, parmaklarımı boğazına kaydırıyorum, o inleyene kadar ısırmamın basıncını artırıyorum, klitorisimi daha hızlı okşayarak beni doruğa yaklaşıtıyorum. Dilimde bakır tadı hissediyorum ve oturuyorum, dişlerimin kırmızı izini ve oradaki hafif kan sıçramasını keyifle izliyorum.

Yenilenen bir heyecan dalgası içimde atıyor, midemi altüst ediyor. Ellerini vücudumdan çekip başının yanındaki yatağa sabitliyorum ve ona karşılık veriyorum, kalçalarını döndürerek onun penisinin iç kaslarına her vuruşunda ikimiz de inlememize neden oluyorum.

"Tanrım, inanılmaz hissettiriyorsun," diye inliyor Asher, ön kolları benim tutuşum altında geriliyor. Gözleri kapanıyor, şehvet ve yaklaşan boşalma ile ağırlaşıyor ve bu beni zafer duygusuyla dolduruyor.

"Seninle sevişmeyi gerçekten çok seviyorum," diyorum ona alçak, şehvetli bir sesle. En azından öyle ses çıkmasını umuyorum.

"Devam et o zaman, yavru," diye cevaplar, boynundaki tendonlar gerilir. Isırık izim kırmızı ve vahşi bir şekilde belirir ve bunu tekrar yapmak için canım çekilir. Belki diğer tarafı da eşleştirmek için.

Bu ana kadar sahiplenmenin gerçekte nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Asher, ayrıldığımız üç yıl dışında, her zaman bana kendini hazır hissettirmişti. Bu yüzden endişelenmeme gerek yoktu.

Ama şimdi, korku beni bilinmeyen bir bölgeye sürüklüyor. Onu kalıcı olarak benim yapmak için duyduğum bu içgüdüsel arzu, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor. Sonsuza kadar.

Sanki göğsünü açıp kendimi içine dikebilirim gibi.

Asher'ın nefes alışığı gittikçe zorlaşıyor ve ben ileri geri sallanırken ter yüzünden akıyor, kalçalarımın dalgalanması onun içimdeki o özel noktaya ulaşmasını sağlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, zevk köşelerimi okşuyor ve omurgamdan yukarı doğru yayılıyor, ama durmuyorum.

"Lucy," diye uyarıyor, burun delikleri genişliyor. "Siktir. Lucy, *lanet olsun*. Gelebilir miyim..."

gelebilir miyim?"

İzin istemesi beni daha hızlı hareket ettirir. "Çok ihtiyacın var, ha?"

"Çok ihtiyacın var, ha?"

Nefes nefese, başımı sallıyorum. "Yap şunu, yakışıklı. Benim için boşal."

Ondan inmeye niyetlenmediğimi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve boğuk bir ses çıkardı. "Üzerimde hiçbir şey yok..."

"İçimde. Beni doldur, lütfen."

Penisi şişer, ama yine de tereddüt eder. Bir sonraki sözü, iniltiyle neredeyse aynıdır ve heyecan dalgaları damarlarımda ağlar örer. "*Lucy*."

"*Lütfen*," diye sızlanıyorum, kendimi durdurmak istemiyorum. Durduramam. "Lütfen, sadece bu seferlik. Sonra Plan B falan yaparım, ama buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var... spermlerinin amımı doldurmasını hissetmeye ihtiyacım var."

"*Tanrı aşkına*," diye inler, kalçaları benim yalvarışımın sonunda çözülürken sarsılır. Sıcak, kalın sperm fışkırmaları iç kaslarımı ısıtır ve onun çıkardığı yumuşak çığlık beni uçurumdan aşağı, unutulmaya iter.

İkimizin de orgazmına kadar onu sürerim, amım onun sikini sıkıca sarar, ta ki o boşalana kadar, sonra içimden dışarı akıp aramıza birikintiler oluşturur.

Zirveden inerken, birkaç dakika boyunca sadece nefesimizin sesi havayı doldurur. Yorgunluk sonunda beni yakalar ve onun üzerine yığılırım. O da bir süre öyle yatmama izin verir, sırtımı yavaşça okşayarak.

"Sorun," diyor bir süre sonra, sesi alçak. "Çocukken sana bu lakabı takmalıydım. Sen çok kötü bir etki yapıyorsun."

Gözlerimi tamamen açmak istemediğimden kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Ama sen bunu seviyorsun."

İşaret parmağıyla burnuma dokunur. "*Seni* seviyorum. O mağaradan senin cesedini çıkarsaydım ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen okulu yakardım."

Sessizlik. Sonra, "Lethe'nin evindeki yangın için özür diledim mi?"

Ben burnumu çektim. "Hayatında sadece bir kez özür diledin, Asher." "Doğru. Şey... Seni o berbat yerden çıkardığım için üzgün değilim

ama sonrasında ortaya çıkan karışıklık için üzgünüm. Seni suçlayacaklarını bilseydim, ben..."

"Yine de yapardım, çünkü sen kızdığında biraz deli oluyorsun," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Cevap vermez, ben de otururum, avucumu yanağına bastırırım.

"Seni seviyorum," derim yumuşak bir sesle, dudaklarının izini parmağımla takip ederek.

başparmağım. "Bana asla zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Aslında, tüm hayatın tam tersine adanmış durumda."

"Doğduğumdan beri korumam," diye şaka yapıyor, ama sözlerinde hala bir gerginlik var. Aramızda. Tüm o acı ve öfke, aptallık ve tehlike... Sanırım bunlar aşık olduğunda sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuyor.

Güven ve iyileşme, özellikle daha önce yanmışsan, hala üzerinde çalışman gereken şeyler.

Ama bu saçmalıkları onunla birlikte aşmak istediğim başka kimse yok dünyada.

Asher Blake Anderson.

Gençken kalbimi kıran öfkeli çocuk. Ve onu yeniden bir araya getiren kişi.

EPILOG

ASHER

HAFTALAR SONRA, Foxe hala berbat görünüyor, ama en azından taburcu edildi ve biraz topallasa da yürüyebiliyor.

Sağ kolu alçıda ve karın bölgesinin büyük bir kısmı, hala iyileşmekte olan bıçak yaraları ve yanıklar nedeniyle bandajlarla kaplı. Ayrıca, burnunun bir kısmını yeniden oluşturmak için deri nakli yaptıkları yerden, kaşlarının arasında derin bir yara izi var.

Ama... o burada.

Bir nevi.

O, Aplana Adası kıyısındaki küçük dairesinde topallayarak dolaşırken, ben kapının eşiğinde durmuş, tam olarak neyin eksik olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ela gözlerindeki ışık sönmüş gibi görünüyor. Eskisi kadar şaka yapmıyor, yüzüne kalıcı bir kasvetli ifade yerleşmiş. Gülümsediğinde, bu hareket pek anlamlı gelmiyor.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor, buzdolabına doğru eğilerek. "Annem bu sabah ugradığında taze limonata bırakmış."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve etrafa bakıyorum, oturma odası ve mutfağın neredeyse tüm düz yüzeylerini kaplayan saksı bitkilerinin sayısının giderek arttığını fark ediyorum. "Sık sık gelir mi?"

"Tanrım, her gün iki kez. Sanki burada olup ilaçlarımı almamı izlemezse, almayı unutacağımdan korkuyor gibi."

Onun geçmişini düşünürsek, asıl korkusu onun ağrı kesici haplara bağımlı hale gelmesi olduğunu söyleyebilirim, ama bunu dile getirmiyorum. Eminim o zaten biliyordur.

"Ama ilgiyi seviyorsun, eminim," diye alay ediyorum, oturma odasındaki koyu yeşil süet kanepeye uzanarak. Omzumdan çantayı indirip kucağıma koyuyorum.

O da aynı renkteki koltuğa çöküyor ve ayaklarını aramızdaki cam sehpaye uzatıyor. "Sanki tekrar çocukluğuma dönmüşüm gibi hissediyorum, ama neyse. En azından yakın zamanda kendime akşam yemeği hazırlamak zorunda değilim."

Gülümsemesi çok doğal. Alışılmış. Yine de, ben yorum yapmıyorum

"Neyse," diyor, kendini silkeliyor ve arkasına yaslanıyor. "Bugün diğer yarın bugün nerede?"

"Gelecek dönem kampüs dışında kalacağı için, yurt odasını toplamak için Fury Hill'e geri döndü."

"Bunun izin verildiğini sanmıyordum."

"Öyleydi. Annelerimiz oraya gidip Bauer'ı ölümle tehdit edene kadar. Artık hepimizin elinde onunla ilgili bir sürü bilgi olduğu için oldukça uysal davranıyor."

Foxe burun kıvırdı. "Eminim öyledir. Orayı hala yakmamış olman çok yazık."

"Üzerinde çalışıyorum."

O da başını sallayarak uzun bir nefes verdi. "Seni buraya getiren ne?"

"Bir adam, gizli bir amaç olmadan en iyi arkadaşını kontrol etmeye gelemiz mi?"

"En iyi arkadaş, ha?" Bana bir bakış atıyor. "Ben daha iyi bilirim."

Ellerimi ovuşturup kucağımdaki çantanın fermuarını açtım ve Lucy'nin birkaç hafta önce elime tutuşturduğu tahta kutuyu çıkardım. Lucy, bu kutu ile kötü bir planım olduğunu iddia etmişti.

Aslında yanılmıyordu, ama bu kutu bir kopyaydı. Hala oraya nasıl geldiğini veya kimin yaptığını bilmiyorum, ama hayatta bazı şeylerin cevabını bulamayacağımızı kabul etmeye başlıyorum.

Ama gerçek kutu benim yapımımdı ve içine koyduğum şeyler okulu çevreleyen ormanı yakıp kül ederdi. Onu bu yüzden getirmiştım.

O gizemli e-postayı aldıktan sonra, Avernia'ya kaydolmaya karar vermiştim —sadece okulu yakıp yıkmak ve Lucy'yi oradan uzaklaştırmak için yeterli süre kadar.

onu güvenli bir yere götürmek için zorladım.

Sonra bunu hayata geçiremeden saldırıya uğradım. Bu sorunu hallettikten sonra, Lucy'yi bulma hedefimden vazgeçtim, çünkü onun ormanda bir sonraki hedef olacağından korktum. O andan itibaren, o benim hayatımı tüketti, bu yüzden ateşi hiç yakamadım.

Şimdi, Lucy'ye yönelik tehdit en azından şimdilik kontrol altına alındığına göre, bu zahmete değecek gibi görünmüyor.

En azından benim için.

Kutuyu uzattım ve kuzenime kaşlarımı kaldırarak baktım. "Bunu isteyebileceğini düşündüm."

"Senin eşya kutun mu? Çok duygulandım, Asher. Gerçekten."

Asher. Sanırım çocukluğumuzdan beri ilk kez bana gerçek adımla seslendi.

Suçluluk duygusu içimde lanet bir botanik bahçesi gibi çiçek açıyor, ama onu görmezden geliyorum. Bu duygu kimseye bir fayda sağlamaz.

"Eğer ilgileniyorsan, Avernia'yı yakma işini sana bırakacağım."

Foxe kabı alır ve birkaç saniye sessizce ona bakar. "Ateş yakacak durumda mıyım sence?"

"Hemen şimdi olması gerekmez," diyorum ona. "Ya da bir yıl sonra. Hazır olduğunda yap, ya da hiç yapma. Benim için fark etmez. Sadece bu seçeneğin olması geceleri daha rahat uyumanı sağlar diye düşündüm."

Çenesi kalkar, ışık yüzüne vurunca gözlerinin etrafındaki kırmızı halkalar parlar.

"Uykumda sorun yaşıyorsam, muhtemelen senin de öyle olduğunu biliyorum." Bacaklarımı okşayarak ayağa kalktım.

"Beni seviyorsun," diyor, yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor.

Eski Foxe'un o ısıltısı göğsümün ortasına saplanıyor. Hala içimde bir yerlerde olduğunu umut etmemi sağlıyor

"Fazla anlam yükleme." Kahve masasından ona top haline getirilmiş bir çift çorap fırlatıp, ceketimi omuzlarıma geçirerek dairenin girişine doğru yöneliyorum.

"Hey, bekle," diyor kapıyı açarken, gri gökyüzünden yağan kar tanelerini izlerken. "Boynundaki ne? Yeni

dövme mi?"

Bir an durup, boynumun omuzla birleştığı hala hassas olan noktaya elimi götürüp kendime gülümsüyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, Lucy'nin dişlerinin izini derime kazıdığına ayak parmaklarımın nasıl kıvrıldığını hatırlayarak. Öyle ki, onun izini kalıcı olarak taşımak için daha önce derime dövme yaptırmıştım. "Öyle."

Avernia'ya geri döndüğümde, Quincy Lucy'nin yurt odasını kapatıyor ve gökyüzü kapkara. Bu gece yıldızlar bile oynamaya çıkmamış.

Quincy'nin ofisinde kız kardeşlerimle buluşuyorum. Noelle masanın köşesinde oturmuş, bacaklarını ileri geri sallıyor. Koyu kahverengi saçları siyah bir kapüşonun içine girmiş, cildi terden hafifçe parlıyor, sanki gerginmiş gibi, ama nedenini anlayamıyorum.

Ne Quincy ne de ben, onun geçen dönem okula başlamayı neden ertelediğini bilmiyoruz, ama bahar dönemi için tiyatro programına kaydolduğu için artık bunun pek önemi yok sanırım.

Birkaç ay boyunca, Anderson ailesinin üç çocuğu da aynı yerde olacak ve ben bu düşünceyle midemde oluşan rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışıyorum, o mağaradaki isimleri hatırlayarak.

Bizim isimlerimiz. İkisi işaretlenmemiş, biri çizilmiş. Sanki sorunlar daha yeni başlıyor gibi geliyor.

Ve bir bakıma, sanırım öyle.

"Her şey hazır mı?" diye soruyor Quincy, ofisin kapısını arkasında kapatarak.

Çenesine kadar çekilmiş siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve alnına çekilmiş siyah bir örgü şapka giyiyor. Uzak duvardaki dosya dolabına doğru yürürken, Noelle ve bana birer çift siyah eldiven atıyor.

"Lehim lambası, kilit açma aletleri, gazyağı... tamam." Noelle kanvas sırt çantasını karıştırarak başını sallıyor. "Ama ikinize

geri çekilme zamanının geldiğini hatırlatmalıyım." Quincy ve ben ona bakıyoruz.

Noelle ellerini kaldırır. "Tamam, özür dilerim, sadece daha... teatral bir mesaj göndermek isteyebileceğini düşündüm, ama sessiz ikizlerle uğraştığımı unutmuşum."

"Yıkım, uyurken gerçekleştiğinde çok daha etkili oluyor," der Quincy, kapıyı açarken.

"Benim tarzım değil, ama davet edildiğim için mutluyum." Noelle çantayı omzuna asar ve ablamızı takip ederek odadan çıkar.

Birkaç saniye sessizce ikisinin arkasından bakarak, onları bu işe bulaştırmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Ama yine de, ikisi de masum değildi.

Andersonların ellerindeki kan, doğuştan oradadır. O kanı temizlemek imkansızdır.

Lanetli mirasımızı kabullenmek, hayatta kalmanın tek yoludur.

Dean Bauer'ın kampüs evinin önünde dururuz ve Viktorya döneminden kalma binanın birinci katını içten ve dıştan erişilemez hale getirmek için hızlıca çalışmaya başlarız.

Obeliskos'ta bulduğumuz planlara göre, çift camlı pencereler zaten kurşun geçirmez, güçlendirilmiş camdan yapılmış, bu yüzden birini kırmak mümkün olmayacak.

Hayatta kalmak istiyorsa ikinci kattan dışarı çıkmak zorunda kalacak.

Keroseni, sarmaşıklarla kaplı verandaya düzgün ve temiz bir iz bırakarak dökerim, keskin kokuyu içime çekerek Quincy ve Noelle'in durduğu merdivenlerin yanına geri dönerim. Pantolonumun cebindeki kibrit kutusundan bir kibrit çıkarır, şeridi sürterek çakar ve verandaya atarım.

Oradan alevler fışkırır ve anında yayılır, ben sakın bir şekilde merdivenlerden inip kız kardeşlerimin yanına geçerken saçımın bir kısmını yakar. Yukarıdaki ışıklar yanarken eve bakarız, sonra birkaç pencere daha aydınlanır, muhtemelen Bauer içinde bulunduğu tehlikeyi fark etmiştir.

Kendini rezil etse bile, oradan çıkacağından eminim. O piç kurusu, gerçek bir mücadele vermeden pes etmeyecektir.

Ateşin yükselmesini izliyoruz, turuncu ve parlak sarı renkler gece gökyüzüyle karışıyor. Uzaklarda, Obeliskos'un saat kulesi çanları çalıyor, gece yarısını haber veriyor. Üst kattaki pencerelerden biri açılıyor ve Dekan Bauer dışarı eğilip üçümüze küfürler yağıdırıyor.

"Oof," diyor Noelle, çekinerek. "Belki de dersler başlamadan önce bunu yapmak iyi bir fikir değildi."

"Her halükarda senden nefret ederdi," diyor Quincy kesin bir şekilde, topuklarını döndürerek.

Noelle ve ben de onu takip ederiz, dekanın bu dönem olan biten her şeyi görmezden geldiği gibi onun bağırıışlarını da görmezden geliriz. Açıkçası, hayatta kalıp kalmaması umurumda bile değil.

Lucy beni yeni dairesinde beklemiyor olsaydı, içeri girip o pisliği kendi ellerimle öldürürdüm. Sonuçları umursamadan.

Sevdiğin insanlara zarar verenlere karşı öfke ancak belli bir dereceye kadar bastırılabilir.

Foxe ve Lucy'ye olanlar yüzünden sonsuza kadar kızgın kalacağımdan korkuyorum, ama bu durum bunu engellemeye yardımcı oluyor. Şimdilik.

Lyceum'un yakınındaki gölgelerde, elinde bir evrak çantası olan yalnız bir figür duruyor ve alevlerin dekanın evini yutmasını izliyor. Üçümüz hiçbir şey görmemiş gibi yürümeye devam ediyoruz.

Profesör Dupont'un yakışıklı, stoik yüzü sokak lambalarının ışığıyla yarı yarıya aydınlatılıyor ve onun yanından geçerken Noelle yüz metre kadar ileride duruyor.

Sessizce bakıyor.

Adam da ona
bakar.

"Noelle?" Quincy onu dürterek sorar.

Noelle'in yüzünün solduğunu, şimdi benim ve Quincy'ninki gibi ay beyazı olduğunu fark ederek eğildim. Hızla gözlerini kırptırdı, sonra başını hafifçe salladı ve ben omzumun üzerinden geriye baktığımda, profesör gitmişti.

"Üzgünüm," diyor Noelle hafifçe gülerek. "Bir an için hayalet gördüğümü sandım."

Saçlarını kulaklarının arkasına koyarken eli titriyor, ama sonra Quincy'yi de peşinden sürükleyerek zıplamaya devam ediyor ve ben hiçbir şey fark etmemiş gibi davranıyorum.

Yanan eve geri baktığımda, profesörü bir kez daha orada durup eve bakarken gördüğüme yemin edebilirim. Belki tereddüt ediyordu. Ya da düşünüyordu.

Ama sonra yürümeye devam ediyor ve Fury Hill'in gecesinde kayboluyor.

Kız kardeşlerimi kampüste bırakıp doğruca Lucy'nin dairesine gidiyorum, kapıya çıkarken kapıyı çalma zahmetine bile girmiyorum. O, Cora ve kız kardeşi oturma odasında oturmuş, bir köpek tasması hakkında tartışıyorlar.

"Oh, ne güzel!" Lucy, elinde turuncu kumaşla ayağa fırlayarak bağıyor. "Asher bu sorunu çözmemize yardım edebilir."

"Lütfen," Logan gözlerini devirerek homurdanır. "O senin erkek arkadaşın. Tabii ki sana katılacak."

"Ben onun erkek arkadaşı mıyım? Çıkma teklif edildiğini hatırlamıyorum," diyorum, Lucy benden birkaç santim uzaklıkta dururken kaşlarımı kaldırıyorum.

Benim eski tişörtümü ve büyük beden eşofman altını giymiş, şu anda tek istediğim onları çıkarıp dairedaki her yerde onu sikmek.

Ama bariz nedenlerden dolayı bunu yapmıyorum.

"Sizler yirmi iki yıldır pratikte evlisiniz," diye devam ediyor Logan.

Anneleri en küçük çocuğuna küçük beyaz bir yastık fırlatır. "Gelecekteki kayınvalide olarak, Asher'ın benim tarafımı tutması gerektiğini düşünüyorum. Bebekken bezini birçok kez değiştirdim, biliyorsun. Bana birçok kez işedin."

Burnumu kırıştırırım. "Korkarım bu durumun lehine değil."

"Ayrıca annenin en iyi arkadaşayım, yani onu arayabilirim..."

Lucy annesine sert bir bakış atar. "Geçmişte Elena'yı öpmekten hoşlandın diye, sana bir şey borçlu olduğu anlamına gelmez!"

Cora gülerek burnundaki piercingi çevirir. "Öpüşme falan olmadı, tatlı çocuğum."

/yy. Lucy'nin elinden tasmayı alıp ters çevirdim. "Bu kimin?"

"Luce üniversiteye gitmeden hemen önce bir bakıcıdan," diyor Cora. "Bu yüzden bence bizimle kalmalı. Ayrıca Lucy eşyalarını kaybeder."

"Duygusal değeri olan şeyleri kaybetmez!"

"Ama onu senin eski odana koyup saklayabilirim," diye devam eder Cora. "Ve belki bir gün buraya kalmak istemeden oraya geri dönersen..."

"Anne."

Alistair'in Lucy'nin eğitimini Avernia'da tamamlamak istemesine alışmakta daha zorlanacağını düşünmüştüm, ama aslında Cora başlangıçta buna tamamen karşıydı. Şu anda bile, tasma meselesinin Lucy'yi Aplan'a geri çekmek için bir taktik olduğu açık ve ben bu fikre karşı olduğumu söyleyemem.

Ben de Lucy'nin burada olmasını istemiyorum, ama artık onun için kararlar almayı reddediyorum, bunlar onun yararına olsa bile. Bu ilişkinin yürümesi için aramızdaki güvenin karşılıklı olması gerekiyor ve her seferinde müdahale edemem.

Şu an hariç.

"Bunu saklarsak," diyorum, onu çıkarmadan, "sadece onu takılı görmek isteyeceğim."

Lucy gözlerini kırıştırdı. "Neyin üzerinde?"

Ellerim hızla hareket ederek, açık yakayı Lucy'nin boynunun arkasına getiriyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, kurt gibi sırtarak. "*Sen*, yavru."

"Tanrım," diyor Cora, ayaklarını yere vurarak. Yakayı yakalıyor, sonra eğilip kızının alnına bir öpücük konduruyor. "Logan ve ben, işler daha da garipleşmeden buradan gideceğiz. Seni seviyorum, kızım."

"Seni seviyorum anne," diye mırıldanır Lucy, beni geri iterek kapıya kadar götürür.

Cora dönüp, Logan kapıdan geçerken kapıda durur. Bana bir şey söyler, altın rengi gözlerinde koruyuculuk parlar ve ben başımı sallarım.

Onu koru.

Bunu yapmak için ölürüm.

İkisi gittikten sonra, Lucy ve beni apartman dairesinde yalnız bırakarak, kollarını boynuma doladı ve beni sertçe öptü.

"Sen bir sapıksın," der, dudaklarına gülümseyerek. "Annem sana söylediklerini babama anlatınca babam çok sinirlenecek."

"Yaşayacaklar." Onu oturma odasındaki suni deri kanepeye doğru iterek, onu kanepeye yatırıp bacaklarının arasına giriyorum. "Ayrıca, o tasmayla sana yapacağım her şeyi onlara anlatmadım. Mesela... bilmiyorum, seni bu kanepenin koluna eğip, kızgın bir kurt gibi sana saldırmak gibi. Gözlerinde yaşlar oluşana ve durmam için yalvarana kadar, tatlı, güzel küçük amcığının derinliklerine girmek gibi."

Boynuna burnumu sürüp, derisini ısıriyorum ve o kıkırdıyor.

"Adil," diye fısıldadı, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek. "Çok uslu bir çocuktun."

"Daha da iyi olabilirim," diye yumuşak bir sesle ona söylüyorum, elimi gömleğinin altına kaydırarak, dokunuşumla meme ucunun sertleştiğini hissediyorum. "Bana taşınmamı istediğin iyi oldu, değil mi?"

Durur, geri çekilir. Karışıklık, güzel buz gibi gözlerini kaplar. "Bekle, ne? Ben..." Çenesi düşene, yüzü tamamen aydınlanana kadar ona bakarım. "Benimle burada yaşamak mı istiyorsun?"

"Yalvarmam mı gerekiyor?"

"Şey, karşı çıkmam..."

Başımız dönene, nefes nefese kalana kadar onu tekrar tekrar öptüm. Bu, hayatım boyunca asla bıkmayacağım bir şey.

"Bu seni benim erkek arkadaşım yapar mı?" diye soruyor, ben dişlerimi boğazına sürterken.

"Sen ne istersen oyum, bebeğim."

"Erkek arkadaş ol. Belki başka şeyler de yapabiliriz." Memnuniyetle iç geçirir, ben göğsüne doğru ilerlerken saçlarımı okşar. Boynumdaki Saniderm'i hissettiğinde donar, gömleğimi çeker. "O ne?"

Oturup bandajı bir köşesi gevşeyene kadar çekiştiriyorum, sonra geri kalanını da koparıyorum, kuru mürekkep ve plazma gevşerken hafif bir acı hissedip yüzümü buruşturuyorum.

"Bu benim *ısırık izim* mi?" diye sorar Lucy, gözleri fal taşı gibi açılmış, parmaklarıyla dövmei okşayarak.

"Sen çok uzun zaman önce kalbimde izini bıraktın," diyorum, parmak uçlarını öperek. "Sadece etkisini biraz daha

biraz daha belirgin hale getireyim dedim."

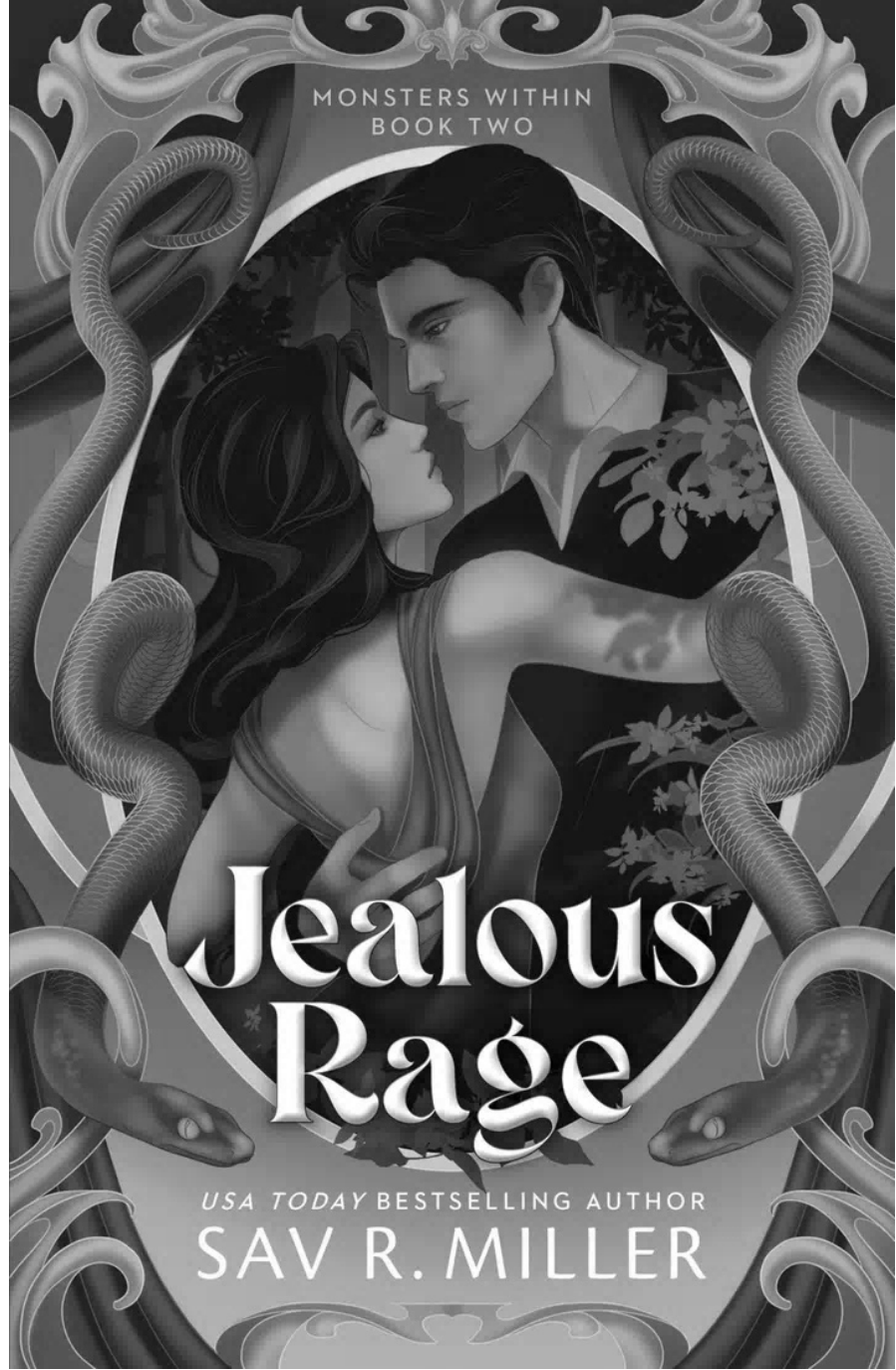
Ve o bir kez daha dudaklarımızı birleştirdiğinde, kollarında olma hissine gerçekten kendimi kaptırıyorum. Onlardan asla ayrılmak zorunda kalmamaya.

Çünkü burada, onun ay ışığında dolanmışken, öfkem o kadar sonsuz gelmiyor.

LUCY VE ASHER'I DAHA FAZLA İSTİYOR MUSUNUZ? [Baharatlı bir bonus sahne için buraya tıklayın!](#)

Avernia'daki kaos Ocak 2026'da devam ediyor...

Yasak Meyve Hiç Bu Kadar Tatlı Olmamıştı

Profesör	Sutton	Dupont'un görev süresi	Avernia	Avernia
	'ndaki görev süresi	oldukça olarak	ailesi	ailesinin kanlı
	tarihi	ama ne zaman çoğu	karşılaştığı	

karşılaştığı en dayanılmaz cazibe sınıfına girdiğinde, Sutton her şeyi riske atacak kadar çaresiz hisseder.

Hollywood'da adını duyurmak için yıllarca çabalayan Elle Anderson, yirmi beş yaşında üniversite birinci sınıf öğrencisi olur ve geçmişinden kaçarak tanıdığı herkese yalan söyler. Özellikle de yasak öpücüğüyle onu daha fazlasını istemeye iten yeşil gözlü profesöre.

Sutton uzak durması gerektiğini biliyor. Ancak Elle, bastıramadığı bir arzuyu uyandırıyor ve ikisini de rahatsız eden sırlar, inkar edilemeyecek kadar güçlü. Sonuçta, Avernia'da kurallar çiğnenmek içindir... ve bazı arzular direnilemeyecek kadar tehlikelidir.

[Jealous Rage'i şimdi ön sipariş verin!](#)

SAV R. MILLER'IN DİĞER ESERLERİ

İçimizdeki

Canavarlar

Sonsuz Öfke

Kıskanç Öfke

Canavarlar ve İlham Perileri

Serisi Tatlı Günah

Promises and Pomegranates

Vipers and Virtuosos

Oaths and Omissions

Arrows and Apologies

Ruhlar ve Kederler

Yalancılar ve İlişkiler

Kralın İzleri Anti Kahramanlar

Serisi Tatlı Teslimiyet

Tatlı Yalnızlık

Tatlı Fedakarlık

Tek Başına

Kalbim Sessiz Ol

Çalınan Yeminler

TEŞEKKÜRLER

Bu serinin yapımının yıllar sürdüğüne inanmak biraz zor.

Başlangıçta, ikinci nesil hakkında yazmayı hiç planlamamıştım. Karakterlerimi yaşlandırmak ya da mutlu sonlarını bozmak istemiyordum, ama Anderson çocukları için kendime bir ipucu bırakmıştım. Ne olur ne olmaz diye.

Monsters & Muses serisini bitirdiğimde, içimde bir şey beni rahatsız ediyordu. Dünya tam olarak tamamlanmış gibi gelmiyordu, ama bir Yunan mitolojisi kitabını rastgele karıştırırken ilham geldi: mitolojinin bazı versiyonlarında Hades ve Persephone'nin kızları olan üç Furie (Erinyes).

Hades ve Persephone'ye üç çocuk vermiştim, bu da mükemmel bir öncül gibi geldi ve böylece Erinyes'ten esinlenerek Yunan yeraltı dünyasından büyük ölçüde etkilenen bir üniversiteye giden çocuklar fikri doğdu.

Endless Anger'ı yazmaya başladıktan iki yıldan fazla bir süre sonra, nihayet kitap çıktı. Bu dünyaya yeni yüzlerle geri dönmenin ne kadar *güzel* bir duygu olduğunu kelimelerle ifade edemem, ama aynı zamanda, tükenmişlik ve kişisel hayatımda yaşanan diğer sorunlar nedeniyle uzun süre mücadele ettikten sonra yeniden yayın yapmanın da ne kadar *güzel* bir duygu olduğunu anlatamam.

Ama geri döndük ve bunu başarmamda bana çok yardımcı olan pek çok insan var.

Öncelikle okuyucularıma: Her şey için teşekkür ederim. Bu benim ilk, ikinci veya onuncu kitabım olsun, sizler olmasaydınız ben sadece hayali arkadaşlarına bir şeyler yaptıran içe dönük bir keşiş olurdum. Desteğiniz, nezaketiniz ve coşkunuz için teşekkür ederim.

En iyi arkadaşım Emily McIntire'a: Tanışalı tam beş yıl geçtiğine inanabiliyor musun? Sen olmasan ne yapardım, gerçekten bilmiyorum.

Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Hayatımın kurtarıcısı, ruh ikizim ve yazdığım her şeyin ilk okuyucusu olduğun için teşekkür ederim.

Asistanım Jackie'ye: Hayatımı düzenli tuttuğun, benim için postaları gönderirken muhtemelen parmaklarını kestiğin ve sürekli desteğin ve sadakatin için teşekkür ederim.

Menajerim Savannah'ya: Bana verdiğin destek ve fırsatlar için sana sonsuza kadar minnettarım. Her zaman yanımda olup beni dinlediğin ve tavsiyelerde bulunduğun için teşekkür ederim.

Editörüm Mary ve Sourcebooks Casablanca ekibinin diğer üyelerine: Bu, birlikte çalıştığımız ilk öncelikli kitap oldu ve *vay canına*, teslim tarihlerine uymakta ne kadar da kötüydüm. Nazikliğiniz, şefkatiniz, anlayışınız, desteğiniz ve bana olan inancınız için ne kadar teşekkür etsem azdır. Zamanında teslim etmeye çalışacağıma söz veriyorum (ama itiraf etmeliyim ki, bunu yine teslim tarihinden iki gün sonra, bütün gece uyumadan yazıyorum. Oops. Bir dahaki sefere!).

Peri annem Becca'ya: Endişe dolu mesajların, beni çılgına çevirip planlar yapmama yardım ettiğin ve şimdiye kadar tanıdığım en nazik, en tatlı insan olduğun için teşekkür ederim. Bu diziyi tamamen sana borçluyum, gerçekten.

Terapistime: Beni akıl sağlığımı korumaya çalıştığın ve dedikodu doktorum olduğun için teşekkür ederim.

Son olarak, Lord Byron, Poe ve Arrow'a: Çok zor günlerde bile yaşamak için bir neden olduğunuz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Sav R. Miller, *USA Today*'in en çok satan, farklı düzeylerde karanlık ve ateşli yetişkin romantizm romanlarının yazarıdır.

2018 yılında, Sav hayat boyu süren okuma ve yazma sevgisini kullanarak yaratıcı yazma alanında lisans derecesi ve kültürel antropoloji alanında yan dal derecesi ile mezun oldu. Günümüzde, ahlaki açıdan gri karakterlere mutlu sonlar yazmakla vakit geçiriyor.

Sav şu anda Kentucky'de köpekleri Lord Byron, Poe ve Arrow ile birlikte yaşamaktadır. Sitcomları, sessizliği ve alaycı mizahı sever.

Sav ile ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak için, [buradan](#) [haber](#) bültenine abone olun! Sav ile ilgili her şeyi konuşmak ister [misiniz](#)?

[Buradan](#) Facebook okuyucu gruplarına katılın!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

